Laurie R. King Castelul umbrelor CRIME SCENE PRESS

Mary Russell & Sherlock Holmes

Laurie R. King

Autoare bestseller *New York Times*

virtual-project.eu

castelul umbrelor

„Un deliciu și pentru vechii fani, și pentru cititorii nou-veniți."
Publishers Weekly

O regină, un castel, o amenințare fără de vârstă – cea mai nouă aventură a lui Mary Russell și Sherlock Holmes.

Regina este Maria a României, nepoata împărătesei Victoria și Țarului Alexandru al II-lea, o frumusețe vestită care a intrat la șaptesprezece ani în dinastia României și a transformat țara.

Castelul este Bran, pe care Regina l-a primit în dar de la popor și pe care îl iubește ca pe propriii copii.

Amenințarea e… mai puțin clară. Siluete încețoșate, șoapte abia perceptibile, temerile unor fete, pericole care ar putea fi doar accidente. Dar ne aflăm pe un tărâm care-și amintește multe și e plin de unghere ascunse, un tărâm care l-a cunoscut pe Vlad Țepeș, un tărâm unde din cimitire se strecoară umbre.

Când Regina Maria îi cheamă în ajutor, Mary Russell și Sherlock Holmes sunt pe cât de suspicioși, pe atât de reticenți. Totuși, o să elucideze rapid misterul care strânge laolaltă o regină, un castel și ceea ce par a fi strigoi… nu-i așa?

Laurie R. King
Castelul umbrelor
Titlul original: *Castle Shade*

2021 by Laurie R. King
CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.
This translation was published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, LAURIE R.
Castelul ambrelor/ Laurie R. King; trad din lb. engleză de Georgiana Nuțu. – București: Crime Scene Press, 2022
ISBN 978-606-8959-92-4

I. Nuțu, Georgiana (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectura: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: iunie 2022
Tipărit în România

Castelul umbrelor este o operă de ficțiune. Numele, personajele și întâmplările prezentate în carte sunt rodul imaginației autoarei sau sunt folosite cu scop ficțional. Orice asemănare cu întâmplări, locuri sau persoane (vii sau moarte) reale este o pură coincidență.

Laurie R. King

Castelul umbrelor

Un roman de suspans
cu Mary Russell și Sherlock Holmes

traducere din limba engleză
de Georgiana Nuțu

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS
Laurie R. KING

– 2022 –

Laurie R. King este autoare bestseller *New York Times*. A scris treizeci de cărți, printre care romanele cu Mary Russell și Sherlock Holmes (primul volum din serie a fost apreciat de IMBA drept „unul dintre cele mai bune romane polițiste ale secolului XX”.

A câștigat Premiile Agatha, Anthony, Edgar, Lambda, Wolfe, Macavity, Creasey Dagger și a fost invitată de onoare la mai multe conferințe despre literatura polițistă.

Bineînțeles, este și membră a clubului Baker Street Irregulars.

Castelul umbrelor este primul roman al lui Laurie R. King care apare în limba română.

Tuturor celor care reușesc să rămână cu capul pe umeri în vremuri imposibile.
Fie ca toate poveștile voastre să aibă finaluri fericite.

„Zidurile castelului meu s-au prăbușit: e plin de umbre, iar vântul șuieră rece prin ferestre și printre creneluri. Îmi plac umbra și întunericul…”{1}

(Bram Stoker, *Dracula*)

Capitolul 1

M-am smuls din coșmar undeva la vest de Liubliana.

Eram cu fața lipită de o fereastră, la fel ca în vis. Afară era aceeași noapte cufundată în ceață, aceeași strălucire ciudată a lunii pline.

Am sărit în picioare, mi-am întins mâinile, le-am întors pe o parte și pe alta, dar chiar și în semiîntuneric am putut să văd că sunt perfect curate. Pe piele nu era nicio pată sau vreo picătură roșie.

Și niciun lup, mi-am zis, căutând mirosul de sânge de pe mâini. Urletele vii ale haitei din mintea mea se contopiră cu șuieratul îndepărtat al unui tren aflat în trecere, în timp ce trăsura mea trasă de cai și vizitiul au devenit, fără tragere de inimă, un compartiment de tren vechi în spatele unei locomotive cu aburi.

M-am scuturat ca să scap de senzațiile mele macabre, apoi mi-am tras din nou pătura subțire pe umeri, tușind, în timp ce bâjbâiam cu degetele după ochelari. Cu ei pe nas, pericolul parcă se micșorase un pic. Fusese doar un coșmar cu niște lupi și o trăsură, indus de destinația noastră. Și totuși, sângele… În ultimele luni am avut pe mâini sângele a doi morți. Poate că ar fi trebuit să anticipez cât de mult avea să mă afecteze.

Am șters degeaba fereastra crăpată încercând să văd unde eram. Nu era o pădure misterioasă, slavă Domnului, ci o gară cu o lumină difuză care strălucea printre grinzile decorative de fier de pe acoperișul peronului. Era liniștit și pustiu.

De cât timp eram aici? Și, la drept vorbind, ce însemna *aici*? Amintirile nu-mi dispăruseră întru totul – senzația aceea o cunoșteam – erau doar… foarte lente. Ca și cum ai fi scos o cizmă din noroiul adânc. Să vedem: ne urcaserăm în tren pe Coasta de Azur și ne îndreptam spre România. Ultimul marcaj de gară pe care l-am văzut fusese… Padova?

Însă nimic din toate astea nu mi-a fost de mare ajutor. M-am uitat cruciș la indicatorul metalic ruginit și prost luminat, am hotărât că mai multe informații nu eram în stare să adun fără resurse externe, m-am învelit la loc cu pledul de călătorie și abia atunci mi-am dat seama că nu eram singură în compartiment.

— Holmes, ce…?

Am început eu, apoi totul s-a transformat într-o criză de tuse, urmată de un strănut răsunător. Dar asta mi-a reactivat o amintire: copiii familiei Murphy, înapoi în Franța, lucruri sparte și pufnete în toate direcțiile.

— Îmi pare rău, se pare că am răcit. Și cred că am și febră. Am avut un vis atât de intens! Se făcea că eram în trăsura lui Jonathan Harker, la începutul din *Dracula:* „Duhurile rele pun stăpânire pe lume”[{2}]. Scuze, vorbesc aiurea. Dar de ce stai acolo în întuneric? Și unde naiba suntem? Nici măcar nu pot spune în ce limbă e indicatorul acela.

Italiana cu siguranță nu avea atâtea accente și semne sub litere.

S-a foit în colțul lui întunecat, și-a dat picioarele jos de pe banchetă și, când s-a aplecat spre fereastră, trăsăturile i-au ieșit la iveală.

— Cred că e slovenă, spuse el, apoi se retrase din nou în umbră.

Slovenia, la marginea Balcanilor, la sud de… orice. Lângă Italia?

Am strănutat din nou. De data asta el și-a întins mâna, oferindu-mi o batistă curată. Sherlock Holmes avea mereu o batistă curată la el. Am folosit-o și din nou presiunea din sinusuri a scos la iveală alte idei. În primul rând că întrebările la care Holmes nu răspundea erau în general mai importante decât cele la care răspundea. Și, în al doilea rând, ceața prin care mă uitam nu era doar în exterior.

— Dumnezeule, Holmes, încerci să ne asfixiezi?

M-am ridicat să mă lupt cu încuietoarea de la fereastră, nemaiputând să respir și nici să citesc indicatorul de afară, știind însă că măcar o parte din starea mea de amețeală se datora fumului dens din plămâni. Numai Cel de Sus știe de cât timp stătuse el acolo în întuneric, gândindu-se intens la o enigmă. După atmosfera din compartiment, era o chestiune care dura de cinci pipe încoace.

Norul de fum care se ridicase în noapte era atât de gros încât puteam chema pompierii. M-am lăsat pe banchetă, preferând să tușesc într-un aer proaspăt decât într-unul stătut și greoi.

Într-o dovadă exagerată de răbdare, Holmes își puse pipa deoparte și luă ziarul italian de pe locul de lângă el. Se puse picior peste picior și își aprinse lampa de citit ca să dispară în spatele paginilor.

După ce mi-a trecut tusea, am încercat din nou să-i spun:

— Slovenia e la o oarecare distanță de București.

Soțul și partenerul meu mormăi ceva printre dinți. Aerul care ieșea din compartiment nu mai părea cel dintr-un horn, așa că am lăsat fereastra

oarecum întredeschisă, uitându-mă încruntată la numele stației care parcă ar fi fost rezultatul căderii unei tăvi de zețar. Apoi m-am întors către însoțitorul meu cu o privire îndeajuns de insistentă încât să facă o gaură în paginile pe care se prefăcea că le citește. Ridică puțin ziarul.

— De cât timp stăm aici?

Mormăi din nou.

— De cât timp?

Se dădu bătut, împături zgomotos ziarul în ceva care aducea cu un triunghi și își scoase ceasul.

— De aproape trei ore.

Timp în care nu căutase un mijloc de transport alternativ și nu-l amenințase pe mecanic cu vătămarea corporală ci, în schimb, ne intoxicase pe amândoi cu nicotină, în tăcere.

Recunoșteam semnele. Dacă-l găseam ghemuit într-un colț, cu pipa lui veche și murdară și cu o mână de tutun din cel mai ieftin însemna că el încerca să stabilească legături într-o serie de fapte aparent fără vreo legătură între ele. După cum spunea Dr. Watson, Holmes era absolut genial la detalii: câinii care stăteau nemișcați, sâmburii uscați dintr-o portocală… Multe dintre cazurile lui porneau de la o întâmplare minusculă, pe care restul oamenilor nici n-ar observa-o.

Motivul pentru care stătea acolo, neatent la ce-l înconjura, era faptul că rumega informațiile în timp ce fuma din pipă. Totuși, în stadiul actual, n-avea niciun rost să-l întreb la ce lucra. N-aș fi putut niciodată să-i înțeleg gândurile fără să-mi pun și eu mintea la contribuție.

— Care sunt șansele să primesc un ceai?

— Foarte slabe. Vagonul restaurant a rămas în urmă, la Trieste.

— Trieste?

Am încercat stăruitor să-mi amintesc harta Europei, trăgând în minte o linie între locul de unde porniserăm și cel înspre care bănuiam că ne îndreptăm. Desigur, fusesem prea ocupată și distrasă în Riviera, când mai multe nopți întrerupte la rând (și, bănuiam acum, și o mică febră) mi-au făcut creierul să se oprească în câteva minute de la urcarea în tren. Și aceeași stare mintală, dacă stau să mă gândesc mai bine, mă făcuse să-l urmez pe Holmes orbește de la bun început, fără să-mi pun întrebări despre planurile lui de călătorie. Un lucru deloc înțelept.

— Holmes, de ce naiba…? Las-o baltă. Unde e *Ghidul Bradshaw*?

— Ghidul nostru pare să fie depășit. De unde și calea ferată pe care ne aflăm acum.

Îmi întinse o carte care arăta de parcă ar fi mers pe jos de una singura de la Paris.

— Holmes, asta a fost publicată înainte de Marele Război.

— Am fost asigurat că prin părțile astea de continent s-au schimbat foarte puține.

— Ai fost tras pe sfoară, i-am spus cu brutalitate.

Am aruncat volumul stufos pe banchetă, făcând ca mai multe pagini să cadă pe podea. Când m-am ridicat, întinzându-mi membrele amorțite, am putut simți durerea în gât și în oase.

Copiii: un adevărat dar…

Coridorul era întunecat, luminat la ambele capete cu becuri slabe. Am început să merg, uitându-mă în celelalte compartimente, însă trenul părea la fel de gol precum era gara. Am auzit un zgomot care venea cu două vagoane mai din spate și l-am urmat până la ultimul vagon. Sforăiturile unui conductor în uniformă făceau geamurile să zdrăngăne – asta până când m-am dus lângă el și i-am împins picioarele de unde și le odihnea.

Căzu pe podea, horcăind în timp ce se trezea, apoi sări în poziție de drepți când mă văzu deasupra lui.

— Da, doamnă! Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Își strânse cravata și se uită pe furiș după pantofi.

— Cum ajung la Viena?

Ca să răspundă avea nevoie de chipiu, însă, odată ce și-l aranjă pe capul turtit, păru să-și recapete o parte din memoria profesională.

— Doamna merge la București, nu-i așa?

— Doamna, în mod clar, nu merge nicăieri în acest moment și nu înțeleg de ce ar trebui să vizitez pe drum fiecare sătuc din Europa de Est. Dacă reușim să ieșim din…

I-am arătat indicatorul greu de pronunțat de afară.

— …de-aici, *în orice* direcție, vom avea șanse mult mai mari să ajungem undeva decât dacă așteptăm curenții să ne poarte în voia lor spre nord-est.

Clipi fără să înțeleagă și se aplecă să-și ia pantofii pe care îi ochise sub masă.

Am oftat.

— Aveți cumva un *Bradshaw*? Sau vreun mers al trenurilor?

Singurul pe care îl avea era în germană, însă era depășit de numai trei ani, nu de cincisprezece, ca al lui Holmes. M-am uitat peste el, încercând să găsesc un șir de litere care să arate precum cele de afară. Într-un târziu am identificat unul, am dat un ochi peste listele de pe pagină, apoi m-am uitat la ceasul de pe perete.

— Aici suntem? l-am întrebat.

S-a aplecat să studieze numele deasupra degetului meu.

— Da, doamnă, a spus, scoțând apoi un zgomot ca un miner bătrân care-și drege glasul.

Am făcut brusc un pas înapoi, apoi mi-am dat seama că se aventurase să pronunțe numele satului.

— Iar trenul acesta, care merge spre vest, va trece pe aici la trei și un sfert? Azi e marți, nu? Și nu a doua sau a patra marți din lună.

Nu păreau să mai fie alte rubrici cu tipărituri minuscule în mersul trenurilor – asta presupunând că încă era august și că nu căzusem într-un somn adânc precum Frumoasa din Pădurea Adormită pe scaunul înghesuit din piele.

El se uită la calendarul de sub ceas, mișcându-și buzele în timp ce lucra la chestiunea complicată a identificării zilei, apoi dădu din cap.

— Da, doamnă!

Apoi, marea întrebare:

— Puteți face ca acest tren să se oprească?

— Dar, doamnă, biletele dumneavoastră sunt…

Privirea tăioasă care nu reușise să treacă prin ziarul lui Holmes funcționă de minune asupra conductorului. Își încheie un nasture de la uniformă și dădu vehement din cap.

— Pot, doamnă.

— Tu oprește trenul, iar eu te voi răsplăti. Dacă îl lași să plece mai departe, voi fi foarte nemulțumită.

Înghiți efectiv în sec, luă un felinar și se îndreptă spre culoar.

Eu m-am întors la Holmes, destul de optimistă, să-i spun că ar trebui să-și strângă lucrurile. Trenul care se apropia părea să meargă tot înainte, însă conductorul nostru reuși cu gesturi nebunești să-i atragă atenția în ultimul moment mecanicului. Trenul se opri, cu frânele scârțâind, chiar înainte să depășească peronul complet.

Am așteptat până când a apărut noul nostru conductor – șifonat, neras și vădit zdruncinat din somn de frânarea bruscă. Cei doi și-au aruncat reciproc acuzații și explicații și s-au oprit când Holmes și-a azvârlit valiza în brațele bărbatului cel nou și a urcat prin ușa deschisă.

Ne-a condus spre un compartiment care, în mod satisfăcător, era gol. Când l-am întrebat apoi dacă ar putea să găsească niște mâncare caldă pentru doi călători năpăstuiți, fie faptul că am fluturat din gene, fie, cel mai probabil, bacșișul considerabil pe care i-l dădusem primului conductor ne-a ajutat să ne așezăm în vagonul restaurant întunecat și pustiu, în timp ce dinspre bucătărie răzbăteau sunete care ne umpleau de speranță.

Nici n-au trecut bine două minute că a apărut un ospăț simplu: ceaiul – minunat de fierbinte și rezonabil de asemănător cu cel britanic –, urmat la scurt timp de o omletă grasă, cu mult unt, și pâine doar puțin învechită.

Ne-am declarat mulțumiți și l-am trimis pe bucătar înapoi în cușeta lui.

I-am dat de capăt omletei, care trebuie să fi fost făcută din șase ouă, și mi-am alinat gâtul uscat cu mai mult ceai. În cele din urmă, lăsând în urmă nevoia urgentă de a schimba mijlocul de călătorie și de a-mi alimenta cuptoarele interne, puteam încerca să dau un sens problemelor noastre de durată ceva mai lungă.

Mai precis – ce naiba căutam noi acolo.

Capitolul 2

— În regulă, Holmes. Ce se întâmplă aici?

— Există o situație care prezintă interes în România.

— Mi-ai spus asta acum câteva zile.

Părea puțin probabil la acea vreme, în timp ce stăteam pe o faleză însorită în portul din Monaco. România era partea din Europa care se apropia cel mai tare de un ținut sălbatic: nici tocmai Occident, nici tocmai Orient, nici feudală, totuși îndeajuns de departe de o democrație funcțională, o țară aflată dincolo de limitele ghidurilor lui Cook.

— Și e drept că pe hărți în dreptul ei scrie „Aici sunt dragoni", însă nu înțeleg de ce aveam nevoie de un traseu atât de ocolitor. În loc de frumosul și luxosul Train Bleu spre Paris și apoi un schimb în Orient Express, tu ai ales un drum șerpuit și lung, pe un scaun tare ca piatra, fără un vagon restaurant, prin sate cu nume precum Tuseckiščina și Flegmja?

— Te grăbești să ajungi undeva, Russell?

— Pe cuvântul meu… Holmes, *tu ești* cel cu misiunea urgentă, nu-i așa? Aș fi fost mai mult decât fericită să mai petrec o săptămână pe Coasta de Azur, luptându-mă cu această răceală. În loc de asta… Chiar, ce ne așteaptă la București, de fapt?

— Nu la București.

— Nu?

— E un sat în apropiere de Brașov, în Transilvania.

— Transil… pentru Dumnezeu!

Am făcut ochii mari la el. Dacă România ar fi un tărâm al dragonilor, atunci Transilvania ar fi bârlogul lor: întunecoasă, misterioasă și posibil mortală. O fi existat vreun motiv pentru care Bram Stoker a ales-o drept casă pentru străvechiul lui vampir, un roman din cauza căruia avusesem coșmaruri încă de dinainte să știu că voi merge acolo.

— De fapt, este o zonă rurală destul de plăcută, insistă Holmes. Are resurse minerale, văi agricole bogate, Carpații pe post de apărare… Este o sursă fascinantă de folclor, tradiții și superstiții.

— Bănuiesc că țăranii lor cresc usturoi din belșug. Tu ai fost acolo, nu?

— Da, am fost. Am stat o săptămână în ceea ce s-ar putea numi o

expediție de recunoaștere, în timp ce tu erai pe vas, navigând din Veneția spre Rivieră.

— O săptămână întreagă? Și nu ai rezolvat cazul?

— Clientul meu – al *nostru* – nu era acolo la acea vreme.

— Cine e clientul? La Monaco ai spus că e vorba despre o femeie interesantă care are o poveste captivantă.

Celălalt cuvânt pe care-l aruncase în ziua respectivă, „vampiri", e posibil să-mi fi stârnit imaginația, dar o luasem drept una dintre vorbele lui de duh și nu îl onorasem cu mai multe întrebări.

— Clientul nostru este Regina României.

— Regina *Maria*? Uimitor!

Nepoată a două imperii – tatăl ei a fost al doilea fiu al reginei Victoria, mama ei singura fiică supraviețuitoare a Țarului Alexandru al II-lea –, Maria fusese dată prințului moștenitor al României, acum Ferdinand I, al doilea rege al tinerei dinastii din România.

De regulă nu eram impresionată de puterea moștenită, dar văzusem toată viața fotografii cu strălucitoarea și inteligenta Regină Maria: Maria în uniforma Crucii Roșii în timpul Marelui Război, ochii cristalini ai Mariei sub splendida coroană barocă, Maria făcând cu mâna din tren conaționalilor ei care o adorau, Maria în costum popular, Maria servind ceaiul în grădinile Palatului Buckingham. Teatrală, frapantă și inconfundabilă, această femeie cucerise negocierile de pace de la Paris, înarmată numai cu frumusețe și tenacitate, fermecându-i pe liderii din Europa și făcându-i să-și reamintească promisiunile față de România, promisiuni care includeau returnarea Transilvaniei. Peste noapte, dublase de una singură dimensiunea țării ei adoptive.

— Ce vrea de la noi? l-am întrebat. Alte bijuterii rusești care au dispărut? România a fost jefuită amarnic în timpul Războiului. Îmi imaginez că orice posesiune regală care nu a fost bine ascunsă a dispărut în buzunarul vreunui invadator.

El își rearanjă lingurița de cafea, sprijinindu-i coada pe buza cestii până ajunse paralelă cu marginea mesei.

— Nu lipsește nimic.

— Atunci o tentativă de șantaj? Sau contrabandă?

Granițele României includeau atât Dunărea, cât și Marea Neagră, transformând-o într-o autostradă navigabilă chiar în inima Europei.

— Problema lor e cu *strigoii*, spuse el.

Am așteptat. El a luat o gură de cafea rece, și-a pus ceașca la loc și a aranjat-o din nou. M-am încruntat văzându-i mișcările ostentative cu degetele și faptul că îmi evita privirea. Părea… rușinat?

— Nu cunosc acest cuvânt, Holmes.

— *Strigoii* sunt un fel de vampiri.

Oftă, apoi ridică privirea.

— Russell, acest colț al Transilvaniei pare să aibă o problemă cu vampirii.

Capitolul 3

Am râs – cine n-ar fi făcut-o? Dar imediat ce mi-am revenit din criza de tuse am observat lipsa clară de amuzament de pe chipul lui.

— Holmes, doar nu vorbești serios? Când ai vorbit despre vampirii din România am crezut că era ca… nu știu, ca și cum Elveția ar avea o invazie de cuci. Vrei să-mi spui că românii mor din cauza exsanguinării?

— Nu mor, nu.

— Holmes, refuz să cred că prin Europa de Est umblă morții.

— Desigur că nu. Această agenție este cu picioarele…

— …pe pământ – da, am citit povestea doctorului Watson. „Vampirul din Sussex" se dovedește a nu fi un vampir, ci un tânăr cu tulburări psihice și săgeți otrăvitoare.

— Fără îndoială că vom descoperi o explicație la fel de prozaică și aici. Totuși, în această situație este implicat și un copil și am fost de acord să o studiez.

— Un nou-născut care a căzut victimă?

— Nu, nu. Nu un nou-născut. În niciun caz.

Își strecură mâna în buzunarul de la piept și scoase un plic. Din el extrase fotografia limpede a unui document, pe care scria:

SA NU ADUCI FIICA TA ÎNAPOI LA BRAȘOV

SAU VA MURI.

— Este în română?

— Da.

— Ce înseamnă?

— Russell, îmi reproșă el, *româna* este o limbă *romanică.*

Pentru o fracțiune de secundă creierul meu lent își imagină o țară locuită de proaspăt-căsătoriți și femei aplecate asupra poveștilor lui Ethel M. Dell; dar nu, el se referea la *Roma,* Roma Antică. Ceea ce însemna că limba țării era mai apropiată de cea a Spaniei decât de a vecinilor din Serbia.

Fără tragere de inimă, mi-am concentrat privirea asupra fotografiei.

— Fiica ar fi *girl* sau *daughter.* Brașov spuneai că era numele unui oraș din Transilvania. Și „muri", ei bine… Ultima frază probabil că înseamnă „*she's going to die*" – ea va muri.

— *Do not bring your daughter back to Brașov or she will die.* Să nu-ți aduci fiica înapoi în Brașov sau va muri.

Am înclinat suprafața lucioasă ca să văd mai bine imaginea.

— E o pată aici.

— Sânge. Sânge de om. Prietenii noștri de la poliția din Monaco mi-au permis să le folosesc laboratorul. Cred că a fost pus acolo în mod deliberat, pentru efect, având în vedere că liniile amprentei de la degetul mare sunt prea șterse pentru a putea fi identificate. Am trimis biletul original înapoi la Londra pentru a fi păstrat în siguranță.

— Când ai primit-o?

— A ajuns la Veneția, la o zi după ce ai plecat tu. Retrimisă din Sussex. Împreună cu asta.

Îmi întinse o pagină dintr-o hârtie scumpă, cu un scris de mână prețios – o mână de femeie care folosise o peniță groasă, cu scris drept, clar și puternic. Plin de personalitate. Pagina în sine fusese ruptă drept în partea de jos – sau cel mai probabil, am stabilit, partea de sus a paginii fusese îndepărtată ca să ascundă o adresă care l-ar fi putut identifica pe expeditor. Dar, când am pus-o în lumină, inscripția m-a făcut să ridic sprâncenele. Când m-am uitat la Holmes, el a dat din cap.

24 Iunie 1925

Londra

Stimate domnule Holmes,

Vă scriu fără zăbavă și în taină, cu speranța de mamă că misiva va ajunge la dumneavoastră și că mă veți putea ajuta. Obiectul pe care vi-l trimit alături mi-a fost încredințat săptămâna trecută. Înainte de a părăsi România, în aprilie, au avut loc două sau trei episoade destul de tulburătoare și s-au răspândit zvonuri în împrejurimile castelului meu, Bran, în vecinătatea orașului Brașov.

Intenționam în august să mă întorc acasă la Bran împreună cu fiica mea Ileana, după câteva săptămâni petrecute în Anglia și Germania. Dar în prezent sunt îndoită cu privire la ce ar trebui să fac. Am vorbit cu vărul meu despre această problemă și m-a sfătuit să vă rog să veniți la mine, pentru a vă cere sfatul în privința măsurilor pe care ar trebui să le iau.

Dacă aș fi eu ținta amenințărilor, aș coborî din tren cu fruntea sus, sfidând pe oricine care ar acționa împotriva dorinței oamenilor care mă iubesc. Dar este vorba despre fiica mea, iar voința mea se cutremură la gândul că i s-ar putea face vreun rău.

Voi mai fi în Londra pentru încă două săptămâni și mi-ar face o mare plăcere să ne întâlnim oriunde vi se va părea convenabil. Vă rog să trimiteți răspunsul la Palat – oamenii vărului meu se vor îngriji să primesc orice scrisoare sau mesaj.

Maria
Regina României

Vărul meu, mă gândeam eu, era Regele George al V-lea; *Palatul* era Buckingham, al cărui antet încerca ea să-l ascundă. Am studiat semnătura dramatică a unei femei care știa ce vrea și am cumpănit răspunsul lui Holmes la această scrisoare. O călătorie prin Europa s-ar putea explica prin curiozitate sau chiar printr-un simț de responsabilitate față de nepoata Reginei Victoria, însă o a doua călătorie? Pentru un bărbat despre care se știa că-și trimite cu nepăsare clientele înapoi în pericol, care îl insultase în față tocmai pe regele Boemiei? De ce nu-i spusese pur și simplu să-și angajeze o gardă de corp?

— Holmes, tot timpul refuzi cazuri cu mult mai multă substanță decât acesta. Înțeleg faptul că Regina Maria este o persoană uluitoare în felul ei, dar nu o poți lua în serios doar pentru că face parte dintr-o familie regală!

— Referința ei la „evenimentele și zvonurile tulburătoare” a fost cea care mi-a atras atenția. Tu fiind plecată în expediția de pe mare, i-am răspuns că voi investiga problema, apoi am luat trenul spre București și de acolo trenul spre Bran – unde, într-adevăr, prin aer circulau multe zvonuri despre siluete misterioase și oameni înviați din morți.

Începuse să mă doară capul.

— Totul sună puțin… metafizic, Holmes.

— Unele dintre cazurile mele cele mai provocatoare au început cu ceea ce s-ar putea numi evenimente supranaturale: câini fantomatici, o față care se uita printr-o fereastră de la etajul al doilea…

— Dacă spui tu…

— Majordomul din castel știe cât de cât cine sunt, dar tuturor celorlalți m-am prezentat drept un consultant din domeniul arhitecturii – Castelul

Bran este în plină renovare –, interesat în mod deosebit de folclor.

— Ceea ce ți-a permis să-ți bagi nasul în fiecare colțișor și să pui o grămadă de întrebări ciudate. Și totuși, nu ai reușit să rezolvi cazul. Și nu numai asta, dar ți-ai și întrerupt ancheta și ai călătorit prin Europa până la Monte Carlo ca să mă cauți pe mine.

— Da. Deși făcusem tot ce-mi stătuse în puteri în absența Reginei, și mă gândisem că aș putea să aștept întoarcerea ei în sudul Franței la fel de ușor ca în Carpați.

Uitându-mă la el, mi-am dat seama că îmi evita din nou ochii. Ce putea fi mai jenant decât vampirii din Transilvania? (Simt chiar eu însămi un strop de umilință, scriind această propoziție). Ce parte chiar mai incomodă din explicația lui avea să mai iasă la iveală?

— Foarte bine, Holmes, hai să aflăm și restul. Îmi închipui că are de-a face cu motivul pentru care erai cufundat într-un studiu profund, cu pipa în gură, de era aproape să ne asfixiezi pe amândoi.

Se întinse să ridice dezgustătorul obiect și, din fericire, nu făcu vreo mișcare pentru a-l umple cu tutun, ci doar îl răsturnă în palme.

— Rezolvarea unui caz necesită două lucruri, spuse el. Informații și perspectivă. „Studiul profund”, cum l-ai numit tu, era o tentativă de a o stabili pe cea din urmă. Russell, când eram la început de drum în meseria asta, a venit la mine o guvernantă cu o întrebare care m-a iritat prin banalitatea ei. Atitudinea mea aproape a costat-o viața pe acea femeie. Câțiva ani mai târziu, am refuzat să mă urc în tren spre Elveția ca să ajut o altă femeie, lucru care a avut rezultate catastrofale. Și totuși, ambele cazuri au venit *după* cel în care am întâlnit-o pe Irene Adler, pe care am ales să o trec cu vederea până când m-a distrus de-a binelea. Chiar și acum, după tot acest timp – într-adevăr, după ce te-am avut în fața mea timp de zece ani –, am din nou bănuiala că în sudul Franței nu am reușit să înțeleg niște elemente-cheie ale problemei. Elemente care aveau legătură cu o altă femeie pe care ar trebui să o cunosc bine – doamna Hudson. Nu, continuă el, îndepărtând cu mâna protestul meu. Sunt conștient că sunt lucruri pe care ea – și tu – nu mi le-ați spus, dar, pentru moment, abia dacă aduc în discuție chestiunea, pentru că ea evidențiază un fapt inevitabil, și anume că eu, Sherlock Holmes, am un unghi mort. Am tendința să trec cu vederea problemele cu care vin la mine femeile.

Am clipit auzind această remarcă extraordinară.

El își privi pipa cu un zâmbet ironic.

— De aici suspiciunea mea, atunci când a venit scrisoarea Reginei, că a-mi urma instinctul și a respinge rugămintea unei mame pentru fiica ei ar fi… neînțelept. De aici și cugetările mele cu pipa lângă mine, în încercarea mea de a-mi combate orbirea printr-o examinare mai atentă a faptelor.

— Lucru pe care nu ai reușit să-l faci?

— Lucru pe care, așa cum spui tu, nu am reușit să-l fac.

— Înțeleg.

Nu eram convinsă că înțelesesem întru totul, dar era o temă de gândire.

— Numele fetei este Ileana. Copil iubit, companion apropiat. Este mezina Reginei, după ce băiatul nou-născut a murit în timpul Războiului.

— În regulă.

— Are șaisprezece ani.

— Și?

— Și mi-am dat seama… Adică am bănuit că poate un altul, mai calificat…

M-am aplecat peste masă.

— Holmes, ce vrei să fac?

Trase aer adânc în piept și în cele din urmă se uită în ochii mei.

— Aș vrea să fii informatorul meu din interior, în tărâmul misterios al femeii adolescente.

— Vrei să spionez o Principesă din România? Sau, mai bine spus: te aștepți să mă împrietenesc cu ea! Consideri că dacă diferența dintre mine și ea e de numai nouă ani vom deveni cu siguranță prietene la cataramă? Sau poate ești în căutarea unei dădace care să o țină departe din calea ta…

Mă întrerupse înainte ca indignarea mea să poată spori.

— Russell, nu, nu-mi imaginez că îți va fi alocată o nouă prietenă sau că va trebui să ai grijă de ea. Cu toate că o fată în situația ei, înconjurată de servitori, relația ei cea mai apropiată fiind cu o mamă care și-a pierdut toți ceilalți copii în urma căsătoriei, morții sau înstrăinării lor, ar avea, fără îndoială, multe de câștigat de pe urma întâlnirii cu o persoană ca tine – o femeie capabilă și cu o viață a ei, o persoană consecvent neimpresionată de titluri nobiliare, moșteniri uimitoare sau averi ostentative.

Venind din partea lui, era un compliment. Însă următoarea propoziție a fost mai la subiect.

— Timpul petrecut la Bran m-a făcut să bănuiesc că amenințările o

vizează pe Principesa Ileana, și când spun asta nu mă bazez doar pe avertismentul din bilet. Toate „evenimentele tulburătoare” la care se referă Regina au de a face cu persoanele din sat de-o vârstă cu Principesa Ileana. Cu alte cuvinte, cu prietenii ei. Și totuși, nici acum nu mă pot hotărî dacă să abordez aceste episoade drept realități de adulți sau drept plăsmuiri ale unei imaginații copilărești. În orice caz, ești de acord cu mine, Russell, că fetele de vârsta asta e mai probabil să se încreadă într-o femeie ceva mai în vârstă, așa ca tine, decât într-un bărbat considerabil mai în vârstă.

Nu eram nespus de bucuroasă de perspectiva de a fi aruncată într-un grup de fete tinere, dar am înțeles ce voia să spună.

— Sper că n-o să-mi spui că Principesa love ște un biet copil cu o săgeată otrăvitoare în gât.

— Din câte știu eu, nu.

— Foarte bine, o să accept *provizoriu* să fiu delegatul tău în lumea adolescentei. Însă mi-ai spus că acest caz are de-a face și cu vampirii. Holmes, trebuie să-ți spun că ideea de a pune niște fete tinere lângă cineva cu fantezii de Bram Stocker mă face să mă simt deosebit de neplăcut.

El aruncă o privire împrejur, în vagonul părăsit, și lăsă șervețelul să cadă lângă farfurie.

— Să ne retragem în compartimentul nostru pentru restul conversației.

Capitolul 4

Spre marea mea bucurie, am descoperit că paturile din noul compartiment fuseseră făcute în absența noastră – un adevărat lux după o noapte pe o banchetă. Membrele mele dureroase nu voiau nimic altceva decât să se târască și să se cufunde într-unul dintre ele. Însă am făcut un compromis și m-am înfășurat într-una dintre păturile de pe pat, dar având grijă să stau în capul oaselor, ca nu cumva chemarea somnului să se dovedească prea puternică.

— Care sunt aceste „episoade și zvonuri" care au tulburat-o pe Regină? Și unde intră în discuție morții vii?

Holmes se lăsă pe scaunul care fusese împins în colț și își scoase pipa – cea plăcută, din lemn de cireș și cu tutun parfumat.

— Tema vampirilor este una persistentă de-a lungul istoriei, începu el. Scriitori precum Polidori, Le Fanu și Stoker se inspiră din mituri antice și credințe populare. Și unul de la altul, desigur. Când eram copii, Mycroft avea o cărțulie foarte uzată intitulată *Varney Vampirul,* pe care îmi imaginez că și Stoker a citit-o în copilărie. Ideea că există persoane care se ridică din mormânt pentru a comite nenorociri și prăpăd se regăsește din cultura Egiptului până în Irlanda. Țările slave de până la Carpați sunt o sursă deosebit de bogată de mitologie cu vampiri. Fiecare regiune are mijloacele ei preferate de a identifica, alunga și ucide un membru al celor nemorți. Printre ei se numără *strigoii,* înrudiți cu latinescul *strix* și *striga,* un fel de bufniță care se hrănea cu carne de om – de acolo și *strega* din italiană.

— Adică vrăjitoare.

— Laboratoarele moderne ar putea defini porfiria prin fotosensibilitate, buze roșii și dinți proeminenți. Sau rabia poate împinge pe cineva să muște, în timp ce catalepsia a fost cauza înmormântărilor premature de… Ce s-a întâmplat?

M-a văzut că tremur, dar mai puțin de febră cât din pricină că mi se făcuse pielea de găină.

— Întotdeauna am fost îngrozită la gândul de a fi îngropată de vie. Dumnezeu știe unde am dat prima oară peste ideea asta, dar dacă familia mea ar muri, aș avea coșmaruri că au fost prinși în sicriu. Mi-aș imagina

unghiile mamei zgâriind…

Mi-am frecat brațele și am râs jenată.

— Doar o fobie minoră, Holmes.

— O să aranjez să fii îngropată într-un sicriu sigur, cu patent victorian. Unul cu un clopot mare.

— Foarte frumos din partea ta. Dar când vine vorba despre umbrele tale din România, nu cred că vorbești despre o înmormântare prematură.

— Nu, într-adevăr. În romanul lui Stoker, vampirismul e un fel de molimă, folosită pentru a crea mai multe astfel de ființe din rândul celor vii. În România, un vampir este cineva care moare, dar al cărui suflet refuză să părăsească trupul în totalitate. Prin urmare, o ființă care nu e nici vie, dar nici moartă. Sunt mii de variațiuni în ceea ce privește felul cum se comportă strigoii și ce se poate face cu ei. Unele creaturi sunt chiar enervante, dar nu periculoase. Altele sug literalmente forța vitală a victimei, indiferent dacă este vorba despre animale sau oameni, și cineva trebuie să le vină de hac înainte de a ucide un sat întreg. Unii aleargă în haite precum vârcolacii, alții se comportă ca vrăjitoarele, aparent vii, făcând parte din comunitate, dar furând în secret viața vecinilor. Odată ce un sat a decis că necazurile lui se datorează unui *strigoi,* soluțiile variază. În unele zone se dezgroapă corpul pentru a arde inima și a împrăștia cenușa, sau mortului îi sunt tăiate tendoanele și e lăsat cu fața în jos în sicriu, ca să fie împiedicat să iasă. Dacă *strigoiul* e unul dintre cei care par a fi în viață, problema se consideră rezolvată arzând casa cu el înăuntru. Bineînțeles că există și clasicul țăruș în capul creaturii sau în inimă. Înțeleg că au fost găsite schelete străvechi cu bare de fier înfipte în coaste. Uneori, când cineva e suspectat că ar fi vampir, dar nu și identificat, sătenii încearcă să-l alunge agățând usturoi sau purtând o cruce. Semințele de muștar presărate pe podea sau pe acoperiș țin creatura prea ocupată să le numere și o împiedică să meargă mai departe.

Dispărusem printre așternuturile de pe pat, împinsă acolo de greutatea inevitabilă a prelegerii holmesiene, dar la această afirmație m-am deșteptat.

— Asta trebuie să fie o glumă.

— Uneori, zise el, ca străin e greu să te exprimi cu certitudine.

— Holmes, ce au de-a face vampirii cu amenințarea împotriva Principesei Ileana?

— Într-o altă țară, probabil că nimic. Dar în România, cu istoria și

folclorul ei, și cu o Regină din Anglia, chiar au. Trebuie să urmărești povestea cum Alteța Sa Regală Principesa Maria de Edinburgh a devenit mama iubită a unei națiuni. Maria a fost produsul Imperiului Rus, al Tronului Britanic și al nobilimii germane. O piesă mult prea valoroasă pentru a fi irosită în jocul de șah al națiunilor. La frageda vârstă de șaptesprezece ani a fost introdusă în noua și promițătoarea casă a României, o țară aflată la granița mai multor mari puteri, promisă nepotului și moștenitorului prezumptiv…

Firicelul de aer rece care trecea prin fereastra trenului nu avea nicio șansă în fața așternutului cald, a patului moale și a vocii monotone a lui Holmes. Am adormit.

Starea mea de febră a contribuit, fără îndoială, la nuanțele ca de vis care au colorat narațiunea – de altfel, care au colorat evenimentele din zilele următoare. Totuși, cred că povestea Reginei Maria a României ar fi ajuns să sune ca un basm indiferent cât de direct ar fi fost prezentate faptele din viața ei.

Capitolul 5

A fost odată ca niciodată o tânără principesă cu părul de aur pe nume Maria. Maria și surorile ei trăiau într-o casă mare de la țară, într-un peisaj liniștit, cu ponei pe care să-i călărească, grădini prin care să alerge și servitori care să le vegheze. Din când în când erau duse să o viziteze pe bunica lor, care era Regina unei jumătăți de lume.

Pe măsură ce creștea, Maria devenea o fată frumoasă, înaltă, zveltă, cu păr des, blond și cu ochii de un albastru-deschis. S-a îndrăgostit de un tânăr care avea să devină regele țării ei – deși nimeni nu știa asta încă. Dar, fiind veri primari, religia mamei ei i-a interzis acest lucru. În schimb, Ducesa de Edinburgh și soacra ei, Victoria, l-au ales pentru Maria pe prințul moștenitor al unei țări noi, aflată de cealaltă parte a Europei. Prințul Ferdinand, romano-catolic, nepotul unui rege fără copii, era neîndemânatic din punct de vedere fizic, timid din punct de vedere social, în mare parte incoerent și interesat cu precădere de plante. Dacă ea ar fi fost mai puțin frumoasă, mai puțin sigură pe ea, mai puțin pricepută la călărie, poate că el s-ar fi purtat mai puțin stângaci, însă așa cum stăteau lucrurile, el nu se potrivea cu mireasa lui decât prin rang.

Acest lucru a fost dezbătut îndeajuns. Aranjamentul a fost făcut.

Maria era tristă pentru că ea îl iubea pe vărul ei, pentru că noua ei casă era departe de surorile ei dragi și, nu în ultimul rând, pentru că avea puține în comun cu noul ei soț. Dar prin venele ei curgea sângele celor mai mari dinastii din lume, și se pregătise să devină Regină încă de când învățase să meargă.

La două luni după ce împlinise șaisprezece ani, prințesa engleză a devenit Principesa Moștenitoare a României și a plecat să locuiască într-un loc barbar, mai degrabă otoman decât european, cu puține căi ferate, fără telegraf și fără măcar un palat cumsecade în capitală. O țară a cărei limbă fata nu o vorbea, ale cărei tradiții nu le înțelegea și cu un soț pe care abia îl cunoștea. Iar când a ajuns acolo, bătrânul Rege avea așteptări, anume ca noua soție a moștenitorului său să fie discretă, supusă și blândă.

Maria era obișnuită să călărească de una singură, bărbătește, pe caii cei mai sălbatici, să gonească pe poteci și să sară peste garduri. Acum avea

însoțitori și o șa în care să stea pe-o parte. Locuia în castelul Regelui și călărea caii Regelui și călătorea după bunul plac al Regelui, făcându-și prieteni numai atât cât îi era permis.

Anii au trecut – copii, petreceri, ceremonii.

Abia la vârsta de treizeci și unu de ani, când era mama a patru copii într-o lume tot mai tulburată, a întâlnit un bărbat care a luat-o în serios. Prințul Barbu Știrbey venea dintr-o familie de boieri de seamă din secolul al XV-lea. Isteț, liniștit, chipeș și școlit la Sorbona, acest aristocrat de rang înalt era cunoscut pentru interesul lui de a-și moderniza vastele moșii. Era, de asemenea, un bun călăreț, având o casă în aceeași stațiune montană unde familia regală își petrecea verile toride.

Cei doi s-au cunoscut într-o perioadă de răscoale, când țăranii se răzvrăteau împotriva condițiilor aproape de sclavie care le erau impuse de sistemul feudal al deținerii pământului. Prințul Barbu era patriot până-n măduva oaselor, iar pentru el asta însemna loialitate față de oamenii din România. El a învățat-o pe Maria despre nevoia urgentă de democrație și de reformă agrară, iar Maria, în vârstă de treizeci și doi de ani, s-a aventurat pentru prima dată în tărâmul politicii, și-a convins soțul și în cele din urmă și pe Rege.

A fost începutul unei colaborări formidabile între un Prinț, a cărui familie condusese pământul de secole, și o Regină care abia putea să rostească o frază în română. Zvonurile au circulat, firește, însă de vreme ce nici soțul ei și nici soția Prințului nu s-au arătat jigniți în vreun fel, nu a existat nimic care să pună paie pe focul scandalului.

Principesa găsise în cele din urmă un teren solid sub picioare și a început să privească România ca pe un cămin mai degrabă decât ca pe un loc de exil străin și gol. Când ieșea în lume, vorbea cu țăranii de pe câmp și cu gospodinele pe la uși. Când soțul ei vorbea cu bătrânul Rege, ea își ridica privirea din când în când de la ce cosea și se aventura să pună întrebări. A început să poarte bogatele haine tradiționale brodate pe care i le dăruiseră oamenii ei, la început cu stângăcie, ca un fel de rochie de lux, dar apoi ca un mod de a-și arăta identitatea românească. A născut cel de-al șaselea copil în 1913, când avea treizeci și opt de ani. Războiul a izbucnit în Balcani. Holera a măturat pământul, iar Maria pleca din palat în fiecare zi pentru a avea grijă de taberele de soldați aflați pe moarte, ținându-i de mână, ștergându-le ochii, ascultându-le rugăciunile. Stând deasupra

paturilor lor de suferință, s-a îndrăgostit de oamenii ei, și, pe parcurs, și ei de ea.

Apoi a fost împușcat Arhiducele, iar o lume întreagă de tensiuni îndelung mocnite a explodat sub forma Marelui Război.

Regele României era un german, ales să pună bazele monarhiei unei națiuni noi. Când a izbucnit Războiul, impulsul lui a fost să se declare de partea Kaiserului, însă majoritatea românilor, împreună cu Maria, Principesa de origine engleză, s-au opus. Țara a ales să fie neutră. Două luni mai târziu, când Regele a murit, iar Ferdinand și Maria au preluat tronul, tot neutră a rămas. Timp de doi ani, Regina și-a șlefuit artele tradiționale feminine de persuasiune, lucrând în culise, printre bărbați care râdeau la gândul că o femeie frumoasă poate avea minte pentru politică, pentru a-i convinge că Puterile Centrale formate din Germania și Austria urmau să piardă și că viitorul României stătea în alianța cu Rusia, Franța și Marea Britanie. Ea și prim-ministrul au triumfat, iar în august 1916, încurajată de promisiunea de reunificare națională venită din partea Aliaților, România a declarat război Austro-Ungariei.

Lupta a început imediat. Maria a îmbrăcat uniforma de Cruce Roșie și și-a petrecut zilele îngrijindu-i pe bolnavi și pe răniți. În noiembrie, băiatul ei de trei ani a murit de tifos. În decembrie, Bucureștiul a căzut, iar guvernul, împreună cu familia regală, au fugit într-o enclavă mică și înfometată, prinsă între Rusia și Puterile Centrale. Soldați răniți veneau în fiecare tren, armata nu mai avea gloanțe pentru armele sale germane, iar proviziile de hrană se diminuau. La sfârșitul anului 1917, bolșevicii au măturat Rusia, ucigându-i pe vărul Mariei și pe toată familia lui, aliniindu-i pe ofițerii armatei în fața plutonului de execuție și lăsând România o insulă micuță înconjurată de dușmani care mârâiau peste oasele ei și care au trimis asasini pe urmele familiei regale.

Au fost semnate tratate instabile pentru a salva rămășițele țării, și totuși armata a fost măcelărită. Bucureștiul și zona rurală au fost spoliate de trupele de ocupație. Când a fost declarat armistițiul, jumătate dintre soldații săi, aproape unul din zece cetățeni, erau morți. Peisajul rural a fost devastat, capitala nu mai era decât o umbră. Și totuși, când familia regală s-a întors în București, populația înfometată s-a veselit enorm, iar iubirea lor a fost îndreptată în cea mai mare parte spre Regină, care avusese grijă de ei, îi alinase, se mâhnise alături de ei, și care le împărtășise atât suferințele cât

și determinarea de a învinge.

Un an mai târziu, când prim-ministrul României a dat greș la Conferința de Pace, Maria s-a dus la Paris și a pus la înaintare cei patruzeci și patru de ani de inteligență și farmec regal în afacerea bărbătească a negocierii unui acord echitabil. I-a fixat cu ochii ei albaștri pe Clemenceau, Curzon și Churchill până când toți, cu excepția președintelui american, au ajuns să-i mănânce din palmele grațioase, dar muncite. Când s-a întors acasă, a adus cu ea toate provinciile demult pierdute ale României Mari și le-a pus la picioarele iubitei sale patrii adoptive.

Povestea mai are o ultimă nuanță de basm.

La marginea Transilvaniei, cea mai mare și mai bogată dintre provinciile returnate, se afla un castel mic, lângă un pas de munte. Construit în secolul al XIV-lea ca post vamal și de apărare a frontierei, se vedea de la kilometri depărtare, fiind mai degrabă o fortăreață obișnuită și anostă decât o casă aristocratică. Cu trecerea secolelor, amenințarea otomană a venit și a plecat, armele s-au schimbat, iar granițele s-au mutat. Castelul a fost preluat de Ungaria, după aceea a revenit la conducătorii orașului Brașov, a fost vândut apoi unui prinț transilvănean, și în cele din urmă s-a întors în proprietatea orașului. A fost folosit pentru a găzdui trupele austriece, ulterior a devenit sediul Direcției silvice.

În 1920, conducătorii Brașovului l-au oferit cu ardoare noii lor Regine. Nu era ca și cum se așteptau de la ea mai mult decât la o vizită ocazională și la dorința de a ține zidurile în picioare. La urma urmei, principala ei reședință de vară era la numai cincizeci de kilometri depărtare, pe partea cealaltă a fostei granițe.

Dar în loc de o stupoare politicoasă, Regina Maria a îmbrățișat darul lor cu toată pasiunea inimii ei romantice. Silueta lui evocatoare, faptul că era părăginit, amplasarea în teritoriul pe care ea însăși îl adusese înapoi României – Castelul Bran era un vis frumos care a venit în vremea când fiicele ei se căsătoreau, fiii ei creșteau departe de ea, soțul ei îmbătrânea și se închidea în sine. Îi fusese dată, în cele din urmă, posibilitatea de a-și crea o casă care nu se afla în limitele acordate de vreun rege. Castelul Bran era al *ei,* cum nicio persoană sau niciun loc nu mai fusese de când se măritase, la vârsta de șaptesprezece ani.

Renovările au fost făcute cu delicatețe, grădinile s-au extins, atent îngrijite, iar fericirea era deplină. Regina venea la Bran cât de des putea, ca

să călărească pe dealuri, să se distreze cu prietenii și să petreacă niște ore fericite cu grădinarii. S-a retras de pe scena internațională și s-a ocupat de scris, publicând cărți și articole despre patria ei pentru cititorii americani și englezi. Fotografii o vizitau și surprindeau această figură demnă, a cărei frumusețe matură iubea camera de fotografiat, pozând, printre straturile de flori, în costumele ei brodate românești și cu marama pe cap, care îi acoperea pliurile de pe bărbie aduse de vârsta de mijloc.

Prințesa din basme, născută din neam nobil, acceptată de oamenii de rând, s-ar putea retrage acum în ținutul ei din vârf de munte, cu cărțile și triumfurile ei și cu mezina, și să fie în sfârșit fericită.

În unele basme, lucrurile se încheie la adânci bătrânețe.

În altele, fericirea e punctul din care încep problemele.

Capitolul 6

Am mers cu trenul – de fapt, am mers cu mai multe trenuri – zile întregi. Am trecut prin orașe și pe lângă munți și câmpuri în timp ce febra de nestăpânit creștea din nou și mă trăgea la somn. Mă trezeam și-l urmam pe Holmes în vagonul restaurant, apoi mă întorceam la locul meu și la amorțire. Holmes stătea lângă mine, apoi pleca, apoi se întorcea din nou.

Când m-am trezit, treceam printr-o zonă de țară, pe lângă câmpuri strălucitoare de sub un soare arzător. De data aceasta, ritmul hipnotic nu mă trăgea din nou la somn. În schimb, mi-am găsit mintea dându-se peste cap într-un mod care părea aproape normal – întorcându-se în trecut, cu toate că la perioada de dinainte ca Maria a României să intre în viața mea, oprindu-se asupra unei serii de evenimente ciudate și insinuări, creând conexiuni și, în cele din urmă, ajutându-mă să ajung la o concluzie neplăcută.

— Holmes, tu și cu mine… ce se întâmplă?

El se grăbi să-și șteargă expresia uluită de pe chip și termină de folosit chibritul aprins pe care aproape că-l făcusem să-l scape în poală.

— Nu e nimic în neregulă, Russell, doar că nu ai vorbit deloc de aproape șapte ore.

— Serios?

M-am uitat din nou la ziua de afară. Era trecut de amiază.

— Hm, s-ar putea să-mi fi scăzut febra. Mă simt mai bine acum.

— Sunt ușurat să aud asta.

Își aprinse pipa și scutură chibritul ca să-l stingă.

— Ce spuneai?

— Ah, da. Tu și cu mine trebuie să discutăm ce rol joacă Mycroft în viața noastră.

Se uită la mine prin aburii de fum și apoi mă întrebă cu băgare de seamă:

— Cum de-ți trece asta prin cap acum?

Am făcut un gest nerăbdător spre peisajul de afară.

— Mergem în Munții Carpați să investigăm niște zvonuri dintr-un sat. Fie tu bănuiești că e vorba despre o întreprindere a unor nelegiuiți, fie altcineva decât tine o vede ca pe o serie de scântei lângă un butoi politic cu pulbere. Singurul indiciu de fărădelege pe care l-am auzit este vaga

amenințare la adresa unei tinere femei. Totuși, dacă are legătură cu politica, asta înseamnă că fratele tău Mycroft te-a trimis aici – o teorie susținută de încercările tale continue de a evita să-mi dai răspunsuri directe. De aici afirmația mea că trebuie să urcăm pe lista priorităților o discuție despre influența lui Mycroft asupra vieții noastre.

Pufăi fumul dinadins ca să ascundă aspectul de amuzament îmbinat cu îngrijorare de pe chipul său. Pentru moment, amuzamentul avu câștig de cauză.

— Știi, acum încep să înțeleg uimirea lui Watson față de procesul meu de gândire. Russell, e adevărat că am primit o telegramă de la Mycroft, cerându-mi să o ajut pe Regina Maria – dar eram deja la București când am primit telegrama de la el. Dau curs rugăminților unei Regine, nu îndeplinesc ordinul unui șef al spionajului. Nu am simțit nevoia să te enervez menționându-ți cererea lui.

— Ei bine, e enervant să ai impresia că o forță invizibilă…

El vorbi vehement peste mine.

— Russell, pentru moment hai să cădem de acord că noi doi trebuie să dezvoltăm o politică cu privire la… cerințele fratelui meu, indiferent dacă ele vin sau nu de la guvernul britanic. Totuși, nu cred că e o chestiune pe care să o abordăm fără să fie și el de față.

După un moment, am dat din cap.

— Atunci, când ne întoarcem la Londra.

— De acord.

— Deși, ca să fiu sinceră, ar putea amenințarea de aici să fie, de fapt, politică? Să fie mai degrabă îndreptată spre mamă decât spre fiică?

— Aș spune că amenințarea e îndreptată în aceeași măsură împotriva Mariei cât și a Ilenei, poate chiar mai mult. Iar în această parte a lumii tulburările politice sunt un dat, deși în prezent lucrurile par relativ calme. Acum un an a avut loc o revoltă țărănească condusă de bolșevici, în Moldova. Fără îndoială comuniștii se infiltrează cu rapiditate în fiecare ramură a guvernului. Și există și mulți maghiari naționaliști care își doresc să vadă provinciile înapoi în Imperiul de altădată.

— Și cum rămâne cu resentimentele față de faptul că familia regală vine din străinătate? Și cu faptul că Regele e german și Regina e englezoaică – asta cu siguranță creează tensiuni, nu? De ce au făcut asta, totuși? România nu are propriile familii regale?

— Asta a fost problema – erau prea multe. Nu regale, dar aristocrate. Dacă ar fi ales să ridice un prinț deasupra celorlalți ar fi aruncat țara înapoi în haos. Aducând de fațadă un tânăr fecior din cealaltă parte a Europei și dându-i lui coroana, i-au pus pe principii nativi pe picior de egalitate.

— Și niciuna dintre aceste familii nu caută să obțină puterea? Ca de pildă prietenul Reginei, Prințul Cutărescu?

— Sunt unii care îl consideră pe Prințul Barbu ceva între o *eminence grise* și pur și simplu un fel de Rasputin, dar dacă ar fi fost limpede că se pregătește de vreo lovitură, atunci nu am nicio îndoială că Mycroft mi-ar fi spus.

Am privit cum prin dreptul trenului se derulează o porțiune de peisaj de țară: fân și porumb, oi și râuri. Dacă nu politica, atunci ce o împinsese pe această Regină din basme să se confrunte cu amenințări neutre și superstiții străvechi? Cu o toamnă în urmă, pe un vas care se îndrepta spre Lisabona, văzusem un film. *Nosferatu* era romanul lui Stoker, cu numele personajelor schimbate, și se dovedise înfricoșător, cu toate că una dintre rolele de peliculă dispăruse peste bord. Imaginile alb-negru puternice le-au făcut pe câteva dintre actrițele care mă însoțeau să tremure și să țipe, ceea ce probabil că a fost motivul pentru care mie mi-a plăcut. Nouă luni mai târziu, îmi puteam imagina clar acea siluetă palidă și sinistră care plutea amenințător deasupra patului unei femei frumoase… Poate a unei femei foarte tinere…

— Așa că spune-mi, Holmes, cum se face că această frumoasă, înstărită, preaiubită și aparent perfectă figură încoronată a ajuns să se îngrijoreze din pricina unor…

Era greu și numai să rostești cuvântul.

— Vampiri?

— Da, am zis.

— De fapt, nu sunt doar vampirii, ci toate tipurile de vrăjitoare, stafii și creaturi supranaturale. Adu-ți aminte, acesta este un tărâm al țăranilor, care nu pot alunga noaptea pornind un bec electric. Bănuiesc că de aceea provincia e un teren fertil pentru povești întunecate. Nimic nu-ți stârnește imaginația ca o iarnă îndelungată și o pădure chiar în fața casei.

— Ciudat loc în care să o găsim pe nepoata Reginei Victoria.

— Capitala, desigur, este o lume diferită față de Transilvania, cu toate că Bucureștiul e mai mult otoman decât european și Mariei trebuie să-i fi

fost foarte dificil în primii ani. Chiar și acum țara are probleme economice și sociale. N-ar fi de ajutor să circule zvonuri despre Regină.

— Ca de exemplu?

S-a uitat la mine, fără îndoială cântărindu-mi capacitatea de a participa la discuție. Dar, indiferent ce a văzut, a părut mulțumit și a încuviințat cu hotărâre.

— Îmi reproșezi că am evitat să-ți dau răspunsuri directe. Prea bine, îți voi expune elementele asupra cărora am tot cugetat. Poate tu vei găsi în ele un tipar pe care eu nu l-am identificat. În săptămâna petrecută la Bran am reușit să adun detalii cu privire la cele trei evenimente-cheie, deși, după cum bine știi, pentru un străin nu e niciodată o sarcină ușoară să găsească sursa vreunui zvon. A început în a doua săptămână din martie, când din sat a dispărut o fată de șaptesprezece ani. Lucra la castel. Branul e strict o reședință de vară pentru Regină, dar anul acesta Maria a venit mai devreme decât de obicei, dorind să se consulte cu arhitectul și cu grădinarii înainte să plece în vacanța de vară planificată în Europa. Într-o dimineață, fata din sat nu s-a prezentat la serviciu. În acea seară, una dintre servitoare s-a dus să vadă ce se întâmpla și a constatat că părinții fetei credeau că fiica lor era la lucru. A fost dat semnalul de alarmă. Câteva ceasuri mai târziu, niște minți mai luminate s-au gândit să caute în camera ei, unde s-a descoperit că o parte din bunuri îi lipseau. A doua zi, poliția din Brașov a aflat că ea și un tânăr s-au urcat în tren spre București. Câteva zile mai târziu a venit o scrisoare scurtă, anunțând că ea fugise cu iubitul ei. Însă bârfele din sat persistă în convingerea că ea nu a plecat de bunăvoie, ci că altcineva i-a luat lucrurile din cameră astfel încât să creeze această impresie și că aceeași persoană a trimis o scrisoare cu o caligrafie care doar seamănă cu a ei.

— Și ce are asta de-a face cu Regina?

— În aparență, nimic. Al doilea episod a fost grav, dar deloc ieșit din comun. S-a întâmplat zece zile mai târziu, când o slujitoare de doisprezece ani pregătea legumele în bucătăria castelului și s-a tăiat la mână. Ceva îi reținuse pe bucătar și pe ceilalți adulți și s-a întâmplat ca Regina să treacă pe acolo și s-o audă pe copilă plângând. S-a dus să vadă ce s-a întâmplat, a folosit un bol ca să ferească hainele fetei să se păteze cu sânge și a început să-i lege rana cu o cârpă de vase. Când ceilalți au intrat, au văzut-o pe fată încercând să facă față durerii de la mână și pe Regină încercând s-o țină nemișcată în timp ce se ocupa de rană.

În minte mi-a venit o imagine curios de vie, legată de o amintire relativ întunecată: o bucătărie rustică, o Regină frumoasă, o fată sângerând abundent într-un bol… Dar nu puteam lega neliniștea mea de o sursă anume, iar Holmes vorbea mai departe.

— S-a stârnit o mare agitație la vederea unui bol în aparență plin pe jumătate cu sânge, dar, după cum s-a dovedit, o mare parte din el era apă. Totuși, e de remarcat faptul că, atunci când am auzit povestea, la trei luni de la întâmplare, bolul de sânge devenise centrul atenției, nu persoana de viță nobilă care se grăbea să o îngrijească pe fată. În zilele care au urmat, sătenii au povestit despre o serie de evenimente neplăcute: o stea căzătoare, moartea unei vaci, un picior rupt, un liliac blocat într-o cameră. Apoi, în noaptea dinaintea plecării Reginei și a fiicei ei la Paris, un copil a luat-o pe o scurtătură printre niște copaci și fie s-a împiedicat, fie a fost atacat.

— Câți ani avea?

— Opt ani. Fetița a dat buzna în casă plângând, plină de noroi, cu sânge pe mâini și pe gulerul bluzei. Susținea că o creatură înaripată uriașă, întunecată, ieșise dintre copaci și se aruncase asupra ei. Ea a căzut, s-a zbătut și a scăpat, fugind spre casă. Tatăl, împreună cu alți bărbați, au luat torțe ca să vadă despre ce era vorba, dar nu au găsit nimic în afară de o floare călcată în picioare în grădina Reginei. Era o ramură de liliac. A doua zi, când a fost întrebată, copila a negat că furase ea floarea. La ceva timp după aceea, a spus că probabil o culesese și că era posibil să se fi împiedicat și să fi căzut. Când am stat de vorbă, n-a știut ce să-mi spună – iar povestea cu atacul se înrădăcinase deja.

— Floarea de liliac n-ar fi putut proveni dintr-o altă grădină?

— Mi s-a spus că acela nu. Acela are o nuanță de violet deosebit de intensă.

— Iar grădina Reginei nu e publică, nu?

— În sens strict, nu. N-ar fi greu să rupi din când în când câte-o floare, dar sătenii tind să nu o facă. Iar un copil de opt ani cu siguranță ar ști că dacă ar lua așa ceva acasă pentru mama, s-ar lăsa cel puțin cu o ceartă.

— Cum rămâne cu celelalte lucruri, cu vaca moartă și piciorul rupt?

— E posibil ca vaca să fi fost bătrână, iar bătrânul să-și fi rupt piciorul când s-a desprins o roată de la o căruță.

— Asta înseamnă că, în materie de dovezi pentru fărădelegi, ambele au aceeași relevanță ca un liliac prins în cușcă. Ce e interesant…

— Mhm? făcu el, ca să mă încurajeze.

— Ei bine, e o serie de evenimente fără legătură între ele, din viața unui sat. Mi-aș putea imagina că iarna, când nu ai altceva de făcut decât să te uiți la zăpadă, întâmplările ciudate ar căpăta sens. Dar mă gândeam că primăvara toată lumea ar fi prea ocupată ca să bârfească.

— Și totuși, importanța evenimentelor a sporit, ele căpătând niște sensuri mult dincolo de o simplă tăietură la mână sau o căzătură în pădure.

— Sugerează tensiuni mocnite în zonă. Sper că n-au târât vreo femeie bătrână afară din pădure ca s-o ardă ca vrăjitoare…

— Nimeni n-a fost ars, tras în țeapă sau executat în vreun fel. Cel puțin, nu înainte de a pleca eu la Monaco.

— Și nu ai găsit niciun indiciu despre ce ar putea fi acele tensiuni? Dacă nu sunt tulburări politice, atunci poate că e vorba despre probleme economice?

— Țăranii duc întotdeauna o existență precară, dar recolta a fost bună, iar țara își revine după greutățile de după război.

— Dar după ce Regina a plecat în aprilie? Ce evenimente stranii s-au mai întâmplat de atunci?

În ochii lui apăru o strălucire scurtă.

— Niciunul.

— Niciunul? Nu tu brațe rupte, viței cu două capete, epidemie de rabie?

— Se pare că vara a fost remarcabil de calmă. De fapt, doi oameni diferiți au remarcat cum întâmplările ciudate s-au oprit imediat ce Regina și grupul ei au plecat.

— Serios? Dar înainte de sosirea lor? Nu s-a întâmplat nimic ciudat pe perioada iernii?

— Numai un singur lucru, din câte am auzit. O fată din sat a văzut un bărbat care murise în război.

— Era o fantomă sau… care era cuvântul? *Strigoi*?

— Tânărul a murit în luptă în 1916. Din câte înțeleg, regulile vampirismului spun că morții vii trebuie să apară într-un timp rezonabil de la deces.

— Pare puțin arbitrar, dar în fine, să spunem că e vorba despre o fantomă. Când a fost văzut?

— Undeva prin ianuarie. În timp ce Regina era la București, la multe ore distanță.

— Holmes, nu văd niciun motiv pentru care toate astea ar trebui să aibă legătură cu Regina.

— Într-o altă parte a lumii, nu ar avea. Totuși, aici trebuie să ținem cont de o complicație.

— Numai una?

— O figură din umbră pe care doar cineva din Europa de Est ar vedea-o. Ai auzit de o contesă maghiară pe nume Erzabet Báthory?

Cu două zile în urmă ar fi fost o corvoadă să-mi amintesc numele. A fost o ușurare ca informațiile să-mi răsară în minte și să pot face conexiunile.

— Contesa de Báthory! Deci de aceea…

Numele a adus cu sine imaginea unor tomuri prăfuite – o bibliotecă veche din adâncurile Pădurii Negre. Octombrie 1919. Încercarea de a-mi îndepărta gândurile de la chestiunile recente și de la durerea de spate printr-o evadare în cărți – cu excepția faptului că evenimentele recente includeau o femeie care încercase să mă ucidă, iar subiectul meu de cercetare erau femeile ucigașe din istorie.

— Erzabet Báthory, am spus. Cunoscută drept „Contesa Sângeroasă”. Acuzată de un număr uluitor de crime.

Contesa fusese de o frumusețe răpitoare, pe care acuzatorii ei o puneau pe seama unui regim de îmbăieri în sângele fecioarelor. Starea mea de agitație în timp ce mă aplecam asupra acelor cărți în germană explica neliniștea asociată imaginii unui vas umplut cu sânge. Mi-am dat seama că îmi frecam umărul și mi-am dat mâna la o parte.

— Una dintre puținele femei din istorie cu multiple crime la activ, remarcă Holmes. A fost acuzată de torturarea și uciderea a sute de tinere între 1590 și 1610.

— Acuzată – da, am spus eu. Cu toate că a fost o femeie extrem de bogată și, din câte îmi amintesc, acuzațiile au fost aduse de cei care – prin pură coincidență, sunt sigură – s-a întâmplat să beneficieze enorm când a fost deposedată de bunuri.

— Au fost sute de acuzatori, invocând o listă extinsă de crime și atrocități.

— Întocmită la câțiva ani de la primele acuzații de către un fanatic religios, al cărui ajutor în „supravegherea” averii soțului ei mort fusese respins de Contesă. Un bărbat apropiat de cei care trebuiau să moștenească

cel mai mult. Care i-a torturat pe servitorii ei ca să-i ofere informații și i-a ucis imediat pe trei dintre ei, care erau cei mai apropiați de Contesă, cei care știau adevărul. Contesei i s-a permis să trăiască mai departe în arest la domiciliu într-un castel foarte confortabil. Ceea ce mă face să mă gândesc mai degrabă la o conspirație.

Mi-am amintit detaliile, de vreme ce fusesem disperată să mă retrag în confortul cercetării. Nu era ceva ce trebuia să menționez acum.

— Holmes, știi că de-a lungul istoriei orice femeie înstărită sau cu o voință puternică a fost întotdeauna în pericol să fie acuzată. Dacă nu pentru vreo abatere sexuală, atunci pentru vrăjitorie. Când inamicii ei sunt rivali politici și economici de rang înalt, e ușor ca anumite zvonuri urâte să devină de-a dreptul o atrocitate. Dar asta a fost acum trei secole. Din câte știu eu, niciun Bram Stoker nu a scris o ficțiune populară despre Contesa de Báthory. Singurul motiv pentru care știu despre ea e acela că m-ai abandonat în săptămâna pe care ai petrecut-o în cluburi de bărbați și în băi turcești urmărindu-l pe escrocul din Stuttgart. Cum ar fi putut un sat de țărani din România să fi auzit de ea?

— De fapt, Contesa e la fel de cunoscută în această parte a lumii pe cât e Jack Spintecătorul în Anglia. Cineva din Balcani ar reacționa la un vas cu sânge la fel cum ar reacționa un locuitor din Londra la vederea unei femei moarte, cu răni brutale de cuțit pe corp.

— Ah, încep să înțeleg care e problema.

— M-am gândit eu. Ar trebui să mai menționez că nu este ieșit din comun să întâlnim credința cum că Erzabet Báthory bea sângele pe care îl vărsa, nu doar că se îmbăia în el.

— Reîntinerire internă și externă, am gândit eu cu voce tare.

Dacă lumea știa ceva despre Regina României, atunci acele lucruri erau frumusețea ei răpitoare și vioiciunea ei tinerească. Nu ar fi fost nevoie de prea multe bârfe ca oamenii să o vadă drept o versiune modernă a Contesei Sângeroase sau, într-adevăr, drept unul dintre vampirii din Transilvania ai lui Bram Stoker.

Capitolul 7

Ritmul de mers al trenului se schimbă. La scurt timp după aceea, în jurul nostru au apărut clădiri și am tras în gara Brașov, coborând în soarele de după-amiază târzie, în mijlocul agitației unui oraș cu vreo 40.000 de suflete. Pasagerii care intrau și ieșeau din tren arătau destul de provincial, îmbrăcați în egală măsură cu haine tradiționale și occidentale. Bărbații aveau barbă, femeile purtau haine modeste, iar în ceea ce privește culoarea pielii eu eram probabil cea mai smeadă, cu excepția părului decolorat de soare.

Holmes anunțase prin telegramă ora sosirii noastre, prin urmare am fost întâmpinați de Rolls-Royce-ul Reginei. Șoferul, care avea păr negru și ochi năstrușnici, era îmbrăcat la fel ca localnicii, în ciuda faptului că arăta ca și cum s-ar fi simțit mai în largul lui într-o căruță trasă de cai, ne-a întâmpinat în engleză și l-a supravegheat atent pe cărăușul care ne încărca bagajele. Când totul a fost pus la locul lui, a pornit motorul și ne-a purtat prin orașul îngrijit și înfloritor, înconjurat de dealuri împădurite.

Îndemânarea lui era liniștitoare și m-am relaxat îndeajuns de mult încât să-mi întorc privirea spre clădirile înalte și piețele largi și pavate ale orașului. Căruțele circulau printre mașini, unele dintre ele fiind un fel de hibrid modern – o trăsură tradițională de lemn trasă de cai, dar construită pe axul și cu anvelopele înguste ale unei mașini vechi.

Orașul a lăsat apoi loc unui peisaj rural prosper și fertil. Drumul s-a transformat într-o uliță, totuși bine întreținută, iar casele s-au îndepărtat tot mai mult. Stâlpii de electricitate au încetat să se mai arate, deși linia de telegraf era încă acolo. După câțiva kilometri, vilele s-au transformat în ferme, iar grădinile în livezi și câmpuri. Am început să zăresc căpițele de fân pe care le văzusem toată ziua din tren. Nu semănau deloc cu familiarele cupole din Anglia, acestea având șase sau opt metri înălțime și un par de lemn care ieșea prin vârf. Semănau cu un clan de creaturi uriașe și lățoase aflate în marș.

— Căpițele astea arată ca niște urși uriași, i-am spus lui Holmes după un timp. Sau ca acele creaturi mitice din Himalaya despre care se spune că trăiesc deasupra liniei zăpezii.

— Mă întreb dacă huliganii de pe aici nu le împodobesc uneori cu ochi de mărimea unor farfurii.

Am râs, apoi am aruncat o privire către șofer – era în spatele unui paravan de sticlă, dar totuși – și mi-am coborât vocea.

— Parcă… stau la pândă. Aș fi crezut că localnicii își fondează poveștile de groază mai degrabă pe aceste lucruri, decât pe oameni morți care ies din morminte.

— Istoria ne oferă o serie de motive pentru care oamenii de aici se grăbesc să vadă umbre și vampiri la fiecare colț. Contesa de Báthory ar fi unul dintre ele. Iar altul…

Se întinse în față ca să ajungă la tubul acustic și zise:

— Ești amabil să oprești ceva mai în față? Ar fi minunat dincolo de acea fâneață.

Șoferul dădu din cap și se îndreptă spre o porțiune largă, care era intrarea într-un câmp.

La mică distanță, o familie clădea o căpiță de fân. O tânără se sprijinea de o bucată de lemn de câțiva metri înălțime, în timp ce doi bărbați și o femeie aruncau fânul cu furca pentru ca ea să-l aranjeze. Copiii strângeau în legături fânul proaspăt tăiat cu greblele lor din lemn făcute de mână, cu dinții tociți la foc în timpul nopților lungi de iarnă. În depărtare, două siluete se legănau înainte și înapoi, în ritmul implacabil al coasei, care pare atât de simplu, dar care unui novice îi provoacă dureri de spate. În apropiere, la umbra adâncă a unui nuc, două femei în vârstă își adunau fusurile și tricotau, după ce-și petrecuseră timpul în căldura după-amiezii stând pe niște scaune cu trei picioare și veghind asupra unui bebeluș și a unui pâlc de copii. Una dintre bunici mă observă și-mi aruncă un zâmbet larg, fără dinți.

Holmes mă apucă de umăr ca să-mi abată atenția de la scena rustică.

Observasem munții joși care înconjurau câmpul, având din loc în loc câte un castel cocoțat pe creștet, însă de la plecarea din Brașov pomii fructiferi și lanurile înalte de porumb de pe drum mă împiedicaseră să văd cât de aproape eram de dealuri. Din acel punct mai liber puteam vedea acum colina care se înălța câțiva kilometri mai încolo, foarte împădurită, ai cărei copaci se despărțeau pentru a dezvălui, într-o singurătate solemnă, un castel înalt și albicios care…

Am avut senzația că recenta mea stare de visare făcuse loc unei

halucinații în toată regula.

Castelul părea că se unduiește în timp ce mă uitam la el, mimând efectul ceții din *Dracula,* sau, cel mai probabil, al căldurii de peste zi.

Ceață sau miraj, clădirea părea desprinsă din cărțile pentru copii. Înalt și îngust, pe culmea unui deal, era alcătuit din turnuri inegale și ziduri de piatră tocite. Câteva ferestre înalte erau încadrate de o structură de lemn umplută cu mortar. Mai că te așteptai ca părul lui Rapunzel să strălucească de undeva de sub o cupolă, iar din vârful turnurilor să scânteieze steaguri medievale lungi și lucioase. Te făcea să te întrebi dacă în pivnițele castelului trăia vreun trol sau vreun Conte care se năpustea asupra fetelor din sat…

Mi-am scos ochelarii ca să mă frec la ochi dar, când m-am uitat din nou, rămăsese neschimbat. Magic, dar enigmatic.

Cum era posibil ca o construcție înfiptă pe un deal pleșuv să pară că ascunde atâtea secrete? Ar fi trebuit să fie exact pe dos, să fie deschisă și limpede. Și totuși, îmi dădea senzația instinctivă și clară că eram urmărită, ca și cum dintr-un colț ascuns al fațadei mă studia ceva. Nu ceva amenințător și nici măcar neprietenos, ci doar… care era acolo.

Holmes părea să nu observe nimic. Iar eu, nevrând să accept încă o serie de iluzii febrile, mi-am păstrat impresiile numai pentru mine.

L-am urmat înapoi la mașină și am pornit din nou la drum, oprindu-ne scurt ca să evităm o căruță plină de oameni care venea cu viteză. De la distanță, nu se deosebea de oricare altă căruță plină cu români, însă de aproape diferențele erau colosale – mai degrabă în atitudine decât în vestimentație. Femeile se holbau la noi fățiș, bărbatul din picioare care ținea frâiele se prefăcea că nu eram acolo, iar copiii, care aveau nevoie de o tunsoare sau de încălțăminte, sau de ambele, râdeau de noi.

Aceștia erau romii locali, sau țiganii, fără rădăcini și mândri și niciodată de încredere pentru verii lor colonizați. Undeva prin apropiere erau mai multe case construite simplist și garduri din fier vechi, cu cai lucioși și căruțe bine îngrijite. Nu era nimic de valoare care să nu poată fi împachetat și transportat în câteva ore.

Începu să apară satul mai așezat, total opus locuințelor romilor. Erau case solide, înconjurate de garduri de lemn, cu porți înalte și cioplite masiv. Unele porți aveau un craniu de cal fixat pe ele, însă, în afară de acea notă macabră, alcătuiau niște intrări frumoase spre case. Multe dintre porți erau

deschise, dezvăluind crâmpeie din grădini și curți. Porcii lâncezeau, găinile scormoneau, copiii se zbenguiau – dar în momentul în care un băiat a ieșit țopăind printr-o poartă, cu zâmbetul pe buze și cu un câine la picioare, șoferul nostru a încetinit, a scos capul pe fereastră și a spus ceva într-o limbă pe care nu o știam, dar simțeam că o înțeleg. Băiatul s-a oprit și i-a dat un răspuns obraznic, făcându-l pe șofer să ridice un deget care nu era amenințător, dar cu siguranță mustrător. Am simțit că schimbul de replici s-ar fi putut transforma într-o ceartă, însă băiatul a aruncat o privire în spate, ne-a văzut acolo și a făcut un gest care ar fi putut însemna o învoială. Șoferul o luă ca atare și își trase cotul înapoi în mașină, ca să ne continuăm drumul.

— Era ceva legat de Regină? l-am întrebat pe Holmes. „*Regina*” și „*sara asta*”?

— Cred că a spus că „Regina vine în seara asta”. Cu toate că nu reușesc să văd ce importanță are.

M-am întins ca să deschid paravanul.

— Aș putea să vă întreb ce i-ați spus băiatului?

— L-am avertizat că se întoarce Regina Maria.

O privire în oglindă i-a dat de înțeles că nu pricepusem.

— Dl. Florescu le poruncește sătenilor să-și țină câinii în curți sau legați, cât timp Regina e aici.

— Cine e dl. Florescu? am întrebat eu.

Ambii bărbați vorbiră simultan.

— Majordomul, spuse Holmes.

Nu prea am auzit răspunsul șoferului, însă părea că ar fi spus ceva de genul „Dumnezeule”.

— De ce ar…? am început eu. Pentru că ea călărește?

— Da. Dl Florescu spune Branului: dacă un câine îi sperie calul și o face să cadă, acel câine va fi împușcat, iar familia va merge la închisoare.

A fost odată un Duce de Portland excentric și atât de mizantrop, încât își făcea servitoarele să se întoarcă cu fața la perete în prezența lui. Legarea câinilor avea, măcar, o anumită justificare.

Deși poate că nu chiar cât să merite o condamnare la moarte sau închisoare.

Am trecut pe lângă ceea ce părea magazinul din sat, despărțit de drum printr-o porțiune de pietriș. Aici stătea cel mai neobișnuit vehicul: o

mașină mare, nouă, ceva între un brec de vânătoare și o ambulanță. În timp ce treceam pe lângă el, am observat un semn pe clădirea mică lipită de o parte a magazinului: era dispensarul doctorului din sat, cu o placă pe care era scris programul.

A fost liniștitor să aflăm că mușcăturile noastre de vampiri puteau fi tratate de medicina occidentală – cel puțin, dacă ne îmbolnăveam într-o zi de luni, de joi sau de sâmbătă, între orele 10:00 și 19:00. Fapt ce mi-a reamintit:

— Holmes, ne-am oprit acolo ca să ne dăm seama de ce oamenii de aici sunt predispuși să vadă umbre și vampiri. Oare să aibă legătură cu castelul?

— Dacă îți aduci aminte, personajul lui Bram Stoker poartă numele unui conducător român care este sinonim cu brutalitatea.

— Vlad Dracula. Cunoscut sub numele de Vlad Țepeș.

— În această parte a lumii, Vlad e un fel de erou, datorită succesului său îndelungat împotriva otomanilor. De-a lungul domniei, a avut o mulțime de relații cu conducătorii Brașovului, acesta fiind orașul cel mai apropiat de granița dintre Transilvania și Valahia. Bunicul lui Vlad deținea tot pământul de pe aici. Și trebuie spus că…

Aici se opri ca să se aplece și să se uite prin parbriz la ceva, apoi continuă:

— …în ciuda trucului romancierului de a se folosi de fapte impresionante pentru a crea aparența unei verosimilități pentru o grămadă de prostii de altfel neconvingătoare, în cazul lui Stoker există unele indicii ale unei conexiuni mai specifice, și anume că timp de câteva săptămâni Vlad Țepeș…

Mașina încetini pentru a evita trei găini și o capră, apoi ieși de pe drum.

— …un om care și-a construit reputația de brutalitate trăgându-și inamicii în țeapă în timp ce aceștia erau încă în viață, când a fost capturat în cele din urmă de unguri în 1462, ar fi fost ținut închis într-o temniță mică la poalele…

Mașina grea încetini, apoi schimbă vitezele pentru o urcare abruptă. În momentul în care capota noastră se înclină spre cer, Holmes făcu un gest larg cu mâna către geamul din față.

— …la poalele Castelului Bran.

Concluzia acestei fraze lungi și meticulos construite a fost un prim-plan

al unei bucăți de stâncă pe care se înălțau zidurile lipsite de trăsături și turnurile fără steaguri pe care le văzusem mai înainte. Chiar aplecându-mă mult în față, vârful castelului îmi ieșea din câmpul vizual. M-am uitat la soțul meu:

— Plănuiești să-ți desfeți apetitul pentru dramă cât timp stăm aici?

— Așa cred, spuse el mulțumit de sine.

O mașină mai mică s-ar fi oprit și s-ar fi rostogolit pe deal, însă Rolls Royce-ul își încordă mușchii ca să ne treacă prin spațiul îngust dintre zidul exterior plat și îngrijit și un afloriment de piatră tăiat. Dincolo de acel spațiu se afla o zonă îndeajuns de întinsă ca o mașină să poată întoarce, cu băgare de seamă.

Ne aștepta un bărbat înalt, de patruzeci și ceva de ani, cu ochi negri, o față melancolică, o șuviță argintie prin părul negru și neted și o mustață scurtă, cu vârfurile răsucite, care o făceau să semene cu un semn de punctuație. Acesta trebuia să fie majordomul, versiunea grandioasă a valetului. La fel ca șoferul, purta haine tradiționale: aceiași pantaloni largi și aceeași bluză pe care le văzusem pe fiecare câmp și în fiecare sat, cu toate că pantalonii acestui om nu lucraseră niciodată pe câmp, iar cămașa lui crem era încărcată cu modele brodate. Aceasta părea uniforma locului, din moment ce alte persoane în haine asemănătoare, dar mai puțin decorate apăruseră de nicăieri, trăgându-se de șnururi înainte de a sta la coadă în spatele mașinii ca să ne ia bagajele. Bărbatul – majordomul? – a schițat un gest, iar unul dintre subalternii lui a făcut un pas înainte și i-a deschis portiera lui Holmes. În aceeași clipă, șoferul mi-a întins mâna, ca să putem ieși simultan.

Odată ce am coborât din mașină și spinările ne-au devenit pe cât de rigide era posibil, majordomul și-a plecat formal capul și ne-a urat bun-venit la castel, care, judecând după atitudine, părea castelul *lui,* chiar dacă a explicat că Regina ne trimitea salutări, că regreta că fusese reținută la Sinaia dar că va veni cât de curând în zori.

Acesta trebuia să fie divinul domn Florescu. Continuă să vorbească, deși mai mult cu Holmes, lucru tipic bărbătesc și de înțeles, de vreme ce ei se cunoșteau deja. Asta m-a lăsat liberă să-mi îndrept privirea spre zidurile abrupte care se ridicau de pe aflorimentul de stâncă vie.

Castelul Bran era, trebuia să recunosc, o scenă construită special pentru lucruri dramatice. Erau acolo toate elementele teatrale tipice: era izolat,

înconjurat de pădure și misterios. Și totuși nu era Neuschwanstein, nici vreo casă pitorească pentru aristocrații răsfățați și colecțiile lor de artă. Era o clădire defensivă, construită pentru a fi intens folosită de oamenii înarmați. Turnurile sale fuseseră proiectate nu pentru spectacol, ci pentru a acoperi neîncetat cu privirea cele două direcții de apropiere. Ferestrele mici și înguste de la nivelurile inferioare nu erau un frontispiciu timid, ci un mijloc de a-i proteja pe apărătorii castelului în timp ce-și alegeau ținta, atât cu săgeți cât și, dacă bine am înțeles acea protuberanță mai înaltă, pentru aruncarea unor obiecte grele sau a unor lichide fierbinți asupra dușmanilor de dedesubt.

Oricine construise castelul acela nu avusese de gând să se lase izgonit de acolo.

În spatele lui se întindea o vale legată printr-o depresiune îngustă dintre dealuri de platoul pe care merseserăm cu mașina. Un grup de case și niște câmpuri mici urmau firul unui pârâu agitat, lângă care se afla un drum care ducea până la culmile împădurite – un traseu modest, despre care hărțile lui Holmes, cercetate cu atenție în tren, îmi dăduseră de înțeles că ducea la Pasul Bran și apoi pe lanțul sudic al Carpaților, către Dunăre, apoi în Balcani și până dincolo de Marea Adriatică. Aș fi studiat mai în detaliu priveliștea, însă majordomul luase o poziție de așteptare la baza unei scări lungi, abrupte. Sus ni se înfățișară niște uși solide din lemn, bătute cu ținte de fier și fixate într-un arc de piatră.

Scările erau înguste pentru a le îngreuna invadatorilor lupta în timp ce urcau. Ferestrele care străpungeau pereții se făceau tot mai mari cu fiecare etaj, iar cele aflate cel mai sus erau amplasate convenabil cât să permită să arunci jos pietre sau lichide fierbinți. Chiar și peretele-scut al castelului, îndreptat spre alee – o proră masivă, groasă, destinată să respingă mașinăriile de asediu –, avea ferestre la înălțime și balcoane puțin adânci care fuseseră construite cu rol de guri de aruncare. O piatră rostogolită de acolo de-a lungul peretelui înclinat i-ar fi lovit pe cei de jos ca pe niște popice.

— Russell?

Vocea lui Holmes mă smulse din reverie. Le-am aruncat bărbaților adunați un zâmbet de scuze, l-am urmat în jurul mașinii și apoi sus pe scări.

M-am întrebat, în timp ce începeam urcușul abrupt, dacă era posibil ca

aceea să fie singura intrare. Nu ar fi însemnat că principii și potentații s-ar fi amestecat cu bucătarii, menajerele și livratorii?

Sau poate că asta *chiar era* intrarea pentru aprovizionare, iar Holmes și cu mine nu aveam parte chiar de atât de multă cinste pe cât crezuse el.

Am ridicat din umeri în sinea mea. Atât timp cât nu eram cazați în aripa unde-l închiseseră pe Vlad și nu se aștepta nimeni să-mi car propriul bagaj, nu mă deranja să fiu considerată un angajat oarecare. L-am urmat pe Holmes și pe majordomul transilvănean prin cadrul cu ținte de fier al ușii și am pătruns în castelul medieval Bran.

Capitolul 8

Camera de la capătul de sus al scărilor chiar părea amenajată pentru servitori, având un șemineu vechi astfel încât străjerii să nu înghețe. Totuși, echipamentul aflat la vedere era destinat mai degrabă confortului decât apărării: erau tot felul de umbrele care să-i protejeze de ploaie pe oaspeți, însă singura armă de foc pe care am zărit-o era o pușcă veche. L-am urmat pe Florescu – aplecându-ne toți trei ca să trecem prin arcada decorativă – afară din cameră și am coborât câteva trepte spre un spațiu în aer liber de lângă o curte interioară mică.

Imediat am observat trei uși pe tot atâtea niveluri. Una dintre ele, marcată cu un vas uriaș din teracotă, plin cu flori tăiate cât să acopere o tarabă, era deschisă și dezvăluia un rând de scări cu mochetă. Covorul și florile ne semnalau că nu intram în aripa servitorilor, ci în saloanele în care stătea familia regală, fapt ce îmi demonstra că și membrii familiei umblau în sus și-n jos pe scările acelea, la fel ca noi. Servitoarele de aici trebuie că aveau picioare de fier, pentru că, dacă țineai seama de raportul dintre amprenta la sol a castelului și înălțimea lui considerabilă, realizai că scările reprezentau o parte importantă a vieții de la Bran. În Marea Britanie, castelele erau adesea locuri ample de refugiu, unde se adunau animalele și țăranii în caz de vreo amenințare. Nu și la Bran. Dacă nu cumva sub noi exista o pivniță, cu grajduri și o intrare ceremonioasă, Bran nu ar fi adăpostit pe nimeni și nimic mai puțin sprinten decât o capră.

De asemenea, uitându-mă la curte, în timp ce am pornit-o spre al doilea sau al treilea etaj, mi-a trecut prin minte că acesta nu putea fi Castelul lui Dracula. Singurul mod în care Jonathan Harker ar fi intrat aici ar fi fost ca trăsura lui să fie ridicată peste ziduri. Și, odată ajunsă acolo, ar fi devenit un accesoriu permanent, din moment ce curtea era suficient de mare doar cât să întorci un cal, pavajul era un colaj neregulat de trepte de piatră, pereți tencuiți, răsaduri decorative și aflorimente de stâncă dedesubt.

Pereții care înconjurau curtea erau la fel de variați, ca și cum ar fi creat o expoziție de stiluri arhitecturale, sau poate o miniatură de oraș italian de munte, cu o piețișoară alcătuită din clădiri cu trei, patru și cinci etaje. Ziduri de piatră, arcade de gips, acoperișuri din țiglă roșie și turnuri, totul

reunit la vârf prin zigzaguri de galerii din traverse de lemn, din care se revărsau mușcate stacojii. Peste tot erau semne de renovări recente – galeriile arătau liniștitor de ferme pe meterezele lor –, însă frânturile de imagini pe care le aveam asupra întregii așezări neuniforme și cu totul deosebită erau surprinzător de atrăgătoare, având în vedere că locul fusese construit ca avanpost militar. Speram ca actualul proprietar să nu ordoneze aranjamentul acela pestriț într-o omogenitate anostă.

Am urcat mult pe scara răsucită ca un tirbușon, trecând prin încăperi și pasaje arcuite. În fiecare colț posibil era un alt vas, vază sau urnă antică de piatră, plină cu un amestec de flori de vară. În cele din urmă, la al patrulea sau al cincilea etaj șirul de trepte se sfârși, iar valetul ne petrecu ceremonios printr-o altă ușă joasă într-o altă epocă.

Răcoroasă, curată, proaspăt renovată, această suită de camere părea desprinsă dintr-un alt loc. Rămășițele castelului medieval erau acolo, însă amestecul de arcade de piatră și colțuri întunecoase pe lângă care trecuserăm erau aici proaspăt tencuite și văruite. Ferestrele etanșe cu rame de lemn țineau o sticlă îndeajuns de modernă cât să vezi prin ea. Podelele cu gresie proaspăt pusă străluceau printre covoarele colorate. Mobilierul, tot vechi, era lustruit: patul solid cu baldachin, sertarele din lemn înnegrit de veacuri, sfeșnice înalte de fier, cu lumânări groase cât încheietura mea. Părea că renovările nu se extinseseră până într-acolo încât să fie instalat curent electric. Un șemineu masiv din gresie, din fericire neaprins, avea pe el un bol de cupru lustruit, cu trandafiri de culoarea focului.

M-am dus spre una dintre ferestrele cu pervaz adânc, așezându-mă pe perna de acolo. Eram în aripa de nord a castelului, cu vedere la bucata de sat prin care trecuserăm, iar camera era îndeajuns de sus încât deschiderile ei să fie adevărate ferestre, nu doar fante rezistente la săgeți. Pereții scânteietori profitau din plin de lumina soarelui de după-amiază, deși camera avea să se întunece în curând.

Nu erau fantome aici.

— *Velcome tu Castăl Bran, Misiz Holmes,* a spus majordomul, iar vârfurile ascuțite ale mustății i se înălțară și coborâră în ritmul cuvintelor. Numele meu este Florescu. Sper că aceste camere se vor dovedi confortabile. Aș putea să vă întreb când ar dori domnul și doamna să ia cina?

I-am răspuns înaintea lui Holmes.

— Mulțumim, domnule Florescu. Camerele sunt minunate, iar cina ar fi de vis, însă acum aș dori un ceai.

— Desigur, doamnă. Îl voi aduce imediat. Permiteți-mi mai întâi să vă ofer puțin aer…

Deschise pe rând ferestrele și ne asigură că dacă lăsam ușa deschisă puțină vreme aerul urma să se răcească – iar noi eram singurii oaspeți la acest etaj.

— Va veni o fată să aprindă lumânările, adăugă el și făcu o plecăciune.

Numai Dumnezeu știe ce fel de băutură era considerată „ceai" în această parte îndepărtată de lume, mi-am zis eu suspinând în sinea mea și apoi am plecat să explorez camerele noastre transilvănene.

Spre uimirea și bucuria mea, una dintre uși dădea spre o baie adevărată, cu o cadă nou-nouță de porțelan și un boiler. Apă curentă într-un castel medieval! Neîncrezătoare, am deschis robinetul, așteptându-mă să nu curgă decât praf, dar, în schimb, după o clipă, veni apa.

Asta nu garanta că boilerul era conectat sau că dispozitivul nu avea să explodeze, dar sugera că servitoarele nu trebuiau să aducă găleți cu apă fierbinte pe muntele de scări pentru a-mi satisface mie dorința de curățenie.

Am început să fredonez în timp ce mi-am curățat fața și mâinile după Dumnezeu știe câte zile de călătorie. Mi-am schimbat cămașa, m-am pieptănat, m-am uitat în oglindă – cu siguranță castelul Contelui Dracula, mi-am zis eu bucuroasă, nu ar fi avut o oglindă – și m-am întors în camera noastră de zi, simțindu-mă mult mai umană.

Apoi am încremenit văzând cea mai recentă dintre atracțiile uimitoare ale zilei. Cești și farfurii dintr-un porțelan delicat, șervete albe apretate, un ceainic de argint lustruit deasupra unei flăcări albastre. Iar acelea erau… ?

— Dumnezeule, alea sunt cumva *scones*?

Fata care aranja pe masă festinul părea surprinsă, însă Holmes, cu o voce care părea suspect de înăbușită, spuse doar:

— Și cu fructe, și sărate.

M-am uitat în jos la o tavă de ceai care nu ar fi făcut de râs un chelner-șef la Ritz și mi-am dat seama că ar fi trebuit să am încredere că Regina englezoaică, indiferent câți ani trăise în România, nu ar fi renunțat la o tradiție culturală precum ceaiul de la ora cinci.

Promisiunea unei băi calde și a unei cești de ceai așa cum se cuvine și, dintr-odată, m-am simțit mult mai bine în această aventură rurală. Trebuie

că s-a văzut ușurarea pe fața mea, pentru că tânăra a făcut un pas înainte ca să termine de aranjat lingurile în linie dreaptă.

— Doriți să vă pun niște ceai, domniță?

Am ascultat același accent pe care-l auzisem înainte și la majordom și la șoferul de dinaintea lui – diftongul exagerat de la *may,* limba care atinge cerul gurii pentru *pour,* „a turna", vocalele alungite care au transformat *which* și *Miss* în „*uiici*" și „*Miis*", precum și tonul fluctuant, deosebit de cel al unui vorbitor nativ de engleză.

— Mulțumesc. Cum te cheamă?

Își arătă gropițele din obraji și făcu o scurtă reverență.

— Eu sunt Gabriela, domniță.

Era la granița dintre adolescență și maturitate, având un chip de cincisprezece ani dar atitudinea cuiva cu doi sau trei ani mai mare – ceva obișnuit pentru fetele din clasa muncitoare, care se confruntă cu realitatea mai devreme decât omoloagele lor privilegiate. Era mai înaltă decât majoritatea femeilor de la țară, cu doar doi sau trei centimetri mai mică decât mine, însă purta același costum pe care-l tot văzusem de când am ajuns, o fustă brodată și o bluză cu mâneci lungi prinsă sub o centură lată. Capul, în schimb, nu îi era acoperit, tunsoarea buclelor ei șatene sugerând că revistele de modă nu erau necunoscute aici. Tenta pioasă a cruciuliței de aur de la gât contrasta oarecum cu privirea poznașă din ochii ei căprui. Fermecătoare, încrezătoare, inteligentă – iar dacă n-o luau toți drept o rebelă, acest lucru cu siguranță nu se întâmpla pentru că nu s-ar fi străduit.

I-am zâmbit.

— Mulțumesc, Gabriela. Spune-i bucătăresei că mi-a salvat viața.

Începu să râdă, nu să chicotească, ci chiar să râdă, și ieși din cameră.

Am întins gem de căpșuni pe un *scone,* am luat ceaiul și m-am dus cu ele spre pernele colorate de la pervazul adânc al ferestrei.

Branul încremenise în locul unde Carpații Orientali, care se întindeau de la nord-vest spre sud-est, se întâlneau cu Meridionalii de la est la vest, formând o săgeată îndreptată spre gura de vărsare a Dunării în Marea Neagră. Priveliștea de la această fereastră înfățișa platoul agricol din vârful săgeții, alături de sălbăticia acoperită de păduri de la margini.

Sub Castelul Bran se întindeau o mulțime de acoperișuri și drumuri, grădini verzi și straturi de flori ca niște pete mici. Niște puncte albe marcau prezența vacilor și a caprelor, iar pe câmpurile mai îndepărtate se zăreau

siluetele înalte ale căpițelor de fân. Aplecându-mă mai mult spre fereastră am văzut că la baza castelului era un fel de parc în jurul unei porțiuni mai late a micului râu. Pe o hartă, drumurile din și înspre Bran descriau un fel de H deformat, a cărui secțiune superioară se vedea aici: brațul drept întins în sus spre Brașov, brațul stâng șerpuind de-a lungul câmpurilor și dealurilor, acompaniat de liniuța transversală care străbătea satul până la marginea parcului de la castel. În afara câmpului vizual, piciorul stâng al literei H urmărea valea râului în sus până la trecătoarea din munți, în timp ce piciorul drept, doar un pic mai pronunțat decât o linie, urca pe dealuri în direcția Bucureștiului.

Din poziția mea actuală, ca de zeiță, puteam vedea temele comune ale clădirilor: acoperișurile erau din stuf, șindrilă, tablă ondulată sau țiglă, însă toate erau înclinate abrupt – aici, pe timp de iarnă, cădea multă zăpadă. Casele erau mai degrabă din lemn decât din piatră sau cărămidă și, în general, cu două etaje, deseori cu scările pe exterior. Ferestrele erau mici, atât din cauza costului cât și pentru a ține afară frigul. Uitându-mă peste zidurile înalte și porțile sculptate am constatat că multe dintre ele încercuiau un mic ansamblu de acareturi, grajduri și grădini, unele cu viță de vie și bănci simple. Multe păreau să aibă propriile lor fântâni, spălătorii și frânghii de uscat rufele.

Din colțul din dreapta jos al câmpului meu vizual, ieșind de pe cărare înspre dealuri, a apărut o căruță care ar fi putut evoca o pictură de-a lui Constable, dacă de marginile ei înălțate nu ar fi stat agățați un număr surprinzător de oameni. Le-am auzit vocile, apoi hohotele de râs. Ca o adăugire la idila rustică la urechi mi-a ajuns și un cântat de cocoș, urmat de mugetul unei vaci. Nu trebuia să mă grăbesc să prind vreun tren, nu trăgea nimeni în mine și nu sângera nimeni la picioarele mele. Primisem chiar și o ceașcă de ceai indian destul de bun.

Am răsuflat mulțumită.

— Vrei să facem o plimbare? am propus eu. Înainte să se lase noaptea?

Holmes și-a luat tabachera, eu am terminat ultimele firimituri de *scone* și am ieșit în peisajul rural al Transilvaniei.

Am coborât aleea abruptă și am intrat în micul sat, făcând o pauză pentru a evita praful stârnit de o altă căruță foarte aglomerată. Aceasta era trasă de un bou albicios, cu coarne mari, iar fiecare persoană de acolo, de la cel mai mic copil până la cea mai zbârcită bătrână, se uita la noi și chicotea:

amândoi înalți, în hainele noastre occidentale, arătam ca două creaturi extraterestre. În timp ce treceau pe lângă noi, am observat că ochii apoși și durerile de cap din ultimele zile se diminuau. Puteam chiar simți mirosurile puternice de fân și sudoare pe care le lăsau în urmă. Creierul meu părea și el că se întoarce târâș înapoi la viață. În timp ce mă uitam la căruță cum huruie mai departe spre Brașov, mi-am dat seama că drumul încoace fusese destul de drept.

— Holmes, crezi că dacă o echipă de arheologi ar săpa sub drumul acela ar găsi dalele de piatră ale unei străzi romane?

— Fără nicio îndoială. Aceasta este Dacia Felix a împăratului Traian. Micul oraș aflat la jumătatea distanței dintre acest loc și Brașov a fost cândva un avanpost roman numit Comidava.

M-am trezit că mă întrebam dacă unele dintre simbolurile de pe porțile de aici își aveau originea la Roma.

I-am urmat lui Holmes privirea spre exemplul din apropiere: îndeajuns de lată și de înaltă pentru o căruță încărcată, coloanele porții erau sculptate cu un model împletit, de sus până jos, în timp ce traversa avea o serie de elemente despre care nu credeam că sunt un simplu design. El arătă în sus.

— Acela din centru este Ochiul, pentru protecție. Vârfurile reprezintă dinții de lup, care oferă îndrumare chiar și prin locurile întunecate și sălbatice. Împletiturile sunt viața neîntreruptă, astfel ca generații de-a rândul să fie protejate de casă. Am văzut astfel de modele pe artefactele antice romane. Și înțeleg, adăugă el, că broderia femeilor este realizată la fel, pentru a conferi sens, binecuvântare și protecție.

O femeie cu fustă largă și o basma strălucitoare trecu în fugă pe lângă noi, ținând o mână în jurul unui pui iar cu cealaltă trăgându-și copilul cu ochi mari. Și, într-adevăr, am observat un model asemănător cu cel din vârful arcadei de la poartă, lucrat din bumbac roșu pe lungimea mânecilor.

— *Bună seara,* spuse Holmes politicos.

Ea chicoti și se grăbi să treacă mai departe.

— Româna seamănă cu italiana, nu crezi? am spus eu. Poate că dacă aș scrie pur și simplu pe ceva, localnicii m-ar înțelege. Cei cu școală, în orice caz. Cât de multe ai prins din limbă când ai fost aici luna trecută, Holmes? Ă, Holmes?

M-am uitat în jur și i-am văzut silueta dispărând pe cărarea dintre o pășune mică și un hambar. L-am urmărit și l-am găsit sprijinindu-se de un

zid scund care înconjura o livadă și scoțându-și tabachera.

Albine.

Stupii erau de modă veche, coșulețe împletite, înalte până la genunchi, care stăteau pe scânduri, ca niște ouă depuse de ființele de fân care împodobeau peisajul. Deschiderile micuțe din partea de jos a fiecărui stup erau pline de traficul de la finalul zilei. În aer mirosea a miere. Mi-am sprijinit coatele de zid, cu fața în direcția opusă lui Holmes, uitându-mă la șase oi care rodeau mirișstea în jurul unui monstru prietenos de fân. Undeva în apropiere, mirosul de carne și mirodenii anunțau apropierea cinei. Fumul se ridica din multe hornuri.

După un timp, Holmes mă duse pe o potecă bătătorită care s-a dovedit că făcea legătura cu linia centrală a *H*-ului de drumuri din Bran. Câinii lătrau, copiii țipau. Fiecare femeie pe care o vedeam mânuia fie un instrument de la fermă, fie veșnicul fus. Undeva cânta un acordeon. Noi ne plimbam admirând casele îngrijite și câteva vitrine. Se puteau vedea semne ale sărăciei îndelungate căreia i se dăduse brusc un impuls: până și cele mai mici și mai amărâte case aveau șindrilele reparate și ușile de la intrare noi. Una sau două clădiri aveau nevoie de renovare, ceea ce m-a surprins din moment ce crezusem că, pe măsură ce apropierea de castel era mai mare, cu atât mai mare trebuia să fie și prosperitatea. La o analiză mai atentă, păreau abandonate – și totuși, se aflau în spatele parcului Reginei. Poate că arhitectul de la curte avea planuri cu ele.

Am trecut de o răscruce rudimentară și am luat-o în jos pe piciorul *H*-ului care urma râul. Alte case și ferme micuțe, multe dintre ele cu funii lungi de usturoi atârnate sub streașină. Le văzusem și mai devreme și îmi spusesem că aveau o destinație culinară, nu ca să-i alunge pe morții vii. Într-adevăr, sub streșini deseori se vedeau și legături de ardei, ceapă și porumb uscat.

Am ajuns la un garaj în dreptul căruia era oprit Rolls-Royce-ul Reginei, de pe care șoferul curăța praful strâns pe drum. L-am salutat, iar drept răspuns și-a dus mâna la borul pălăriei. Grajdurile erau în apropiere, iar în spatele lor o livadă cu pomi și tineri, și bătrâni, și o mulțime de straturi de flori pe margini – care explicau toate acele buchete de la castel.

— Te-ai întâlnit cu ea? Cu Regina României?

A fost o întrebare la care cumva nu mă gândisem înainte. Poate pentru că ideea de a o cunoaște pe nepoata unei împărătese și a unui țar mi se

părea puțin probabilă.

— Nu de când a devenit Regină. Am întâlnit-o pentru puțin timp acum mulți ani, în Malta, când era foarte tânără. Mă îndoiesc că și-ar mai aminti momentul.

— Trebuie să fie ciudat, m-am gândit după ceva timp, să crești conștientă fiind de faptul că valoarea ta principală ca persoană e dată de variantele pe care le ai pentru măritiș. Ai putere, dar totuși foarte puțină autodeterminare.

— Din când în când mai dai de câte o femeie de genul ei, care trece dincolo de distragerile rangului, plăcerii și prejudecăților societății pentru a deveni ceva mai mult. Și, din ce în ce mai rar, mai dai de câte o femeie care tânjește nu după putere, ci după șansa de a crea ceva nou.

— Iar Regina Maria e una dintre ele?

— După cum am spus: e o femeie interesantă.

Dintr-o fermă din apropiere ieși un băiat care ținea o găleată, creând o busculadă în rândul caprelor care săreau și țopăiau căutând ceea ce era în găleată. El o ținu ridicată în aer, exact cât să nu poată ajunge caprele la ea, pentru a le ademeni într-un staul din apropiere. A urmat o serie de bufnituri, izbituri și înjurături afectuoase. Apoi se lăsă liniștea. Am studiat ușa staulului care, ca aproape toate celelalte suprafețe de lemn din sat, fusese sculptată – deși aceste forme aveau o geometrie brută în comparație cu porțile și stâlpii elaborați. Eram pe punctul de a-l întreba pe Holmes dacă le cunoștea semnificația, când băiatul a țâșnit afară, trântind ușa în urma lui. A legat zăvorul, ne-a văzut că-l urmărim și și-a tras borul pălăriei în timp ce străbătea curtea, alergând spre propria lui cină.

Deodată am observat cât de lungă era umbra uneia dintre creaturile de fân din apropiere.

— Probabil ar fi mai bine să ne întoarcem înainte să apună soarele. Nu aș vrea să trimită castelul o echipă de căutare după noi.

El și-a scuturat pipa pe pământ, călcând jarul cu ghetele. Am urcat la braț pe deal, înapoi la castel, spre o cină plăcută și un pat mai mult decât binevenit.

Capitolul 9

Am adormit în noaptea aceea de parcă aș fi fost bătută. M-am trezit fix în aceeași poziție în care adormisem. Însă lumina care intra în camera străveche nu era cea a soarelui auriu care răsărea, ci avea tonuri argintii de lună aproape plină.

Nu eram sigură ce mă trezise, însă visasem ceva. *Dracula* din nou, cu trăsuri trase de cai și flăcări albastre jucăușe. M-am întors iritată pe pernă, trăgând-o sub cap – și am înghețat.

Auzisem cumva lupi?

M-am ridicat de pe pernă, străduindu-mă să ascult, având o senzație fantomatică, lipicioasă, ca de sânge care se usucă pe palme. Trecu o clipă îndelungată… apoi, da, în noapte se auzi din nou un urlet îndepărtat, nepământesc.

Russell, fii serioasă: ai putea face de la distanță deosebirea dintre un lup și un câine? Era un câine. Mai mult ca sigur. Și, chiar dacă ar fi fost un lup, nu urma să apară, cu ochii strălucitori, lângă patul meu. M-am lăsat din nou pe pernă.

Și am așteptat. Dar fie mă culcasem prea devreme, fie dormisem prea multe ore în diferite trenuri, căci corpul îmi spunea că e timpul să mă trezesc.

După o vreme am renunțat. Mi-am pus ochelarii și un halat lejer, mergând cu picioarele goale prin cameră spre pervazul adânc, unde m-am așezat pe pernă.

Puteam simți castelul dormind în jurul meu, o jumătate de mileniu de piatră și lemn, neimpresionat de ființele efemere care pășeau prin camerele lui. Acolo, schimbarea ar fi fost lentă și cu greu câștigată, miracolele de zi cu zi ale vieții moderne fiind impuse cu prețul a multă transpirație și probabil sânge. Câte generații de ochi nedormiți priviseră pe această fereastră peste satul întunecat? În peisajul de mai jos era o singură lumină, un dreptunghi palid și cald unde un locuitor stătea neliniștit, bolnav sau dădea naștere unui copil. În afară de asta, priveliștea de sub clar de lună plină părea un film oprit într-un proiector cu un bec defect: mut, nemișcat și văzut doar pe jumătate.

Lumina lunii e ciudată. Ascunde și în același timp dezvăluie, punând fiecare obiect într-un contrast puternic și înșelător. De data asta exagera silueta acelor căpițe de fân. M-am pomenit încercând să le surprind în mișcare, ca pe niște troli sau mamuți lânoși dansând pe câmpuri o pavană insesizabil de lentă.

Treptat am devenit conștientă că pe undeva pe-acolo chiar avea loc o oarecare mișcare – nu că aș fi putut spune ce sau unde anume. Poate o bufniță, sau un liliac prea mic și rapid pentru a fi urmărit cu privirea? Sau poate o dâră de nor mare, abia târându-se? M-am așezat în genunchi și am defocalizat, în general cel mai bun mod de a percepe ceva pe jumătate luminat. Și am așteptat. Nimic nu tulbura liniile palide ale drumului. Nicio licărire de țigară sau vreo urmă de umbre. Dar, după un timp, m-am pomenit privind forma nedeslușită a unei clădiri. Nu aveam niciun motiv să mă uit la ea, și totuși de ce o făceam…

În depărtare, un câine a lătrat în același moment în care privirea mi-a căzut pe un loc aflat la doar o unghie distanță de licărirea cadrului estompat al ușii. O umbră trecuse de pe o parte pe alta a aleii. Am așteptat, apoi – da, încă o pată neclară, de-a lungul liniei palide a drumului, alunecând în spatele unei forme care știam că era hambarul, zăbovind îndeajuns de mult încât să-mi dea impresia că nu văzusem bine… doar ca mai apoi ceva să tremure în și printre copaci și să pâlpâie peste un spațiu deschis pentru a-și contopi umbra cu cea a unui monstru de fân.

Am icnit și aproape am zburat cu capul pe fereastră când ceva mi-a atins degetele goale de la picioare.

— Holmes! La naiba, aproape că m-ai aruncat pe fereastră!

— Păreai deosebit de dornică, spuse el. Ce vezi afară?

— Nimic. Adică, e ceva, dar nu aș putea să-ți spun ce anume.

— Cât de mare?

— Nu știu, n-a ieșit niciodată cu totul la vedere. S-ar putea să fi fost…

Am înghițit cuvântul „lup”.

— …o vulpe mare. Pe lumina asta, la distanța asta și cu ochii ăștia ai mei… Am avut doar impresia că văd o mișcare.

— Crezi că a fost o vulpe?

— Sau poate un câine. Scuze că te-am deranjat. N-am reușit să adorm după ce m-a trezit un câine care urla. Parcă ar fi fost un lup.

— Probabil că a fost un lup.

— Serios?

Am făcut un pas înapoi ca să mă uit la chipul lui, aproape de al meu, luminat doar de lună.

— Atunci o fi fost o vulpe? insistă el.

— Ce contează?

— Russell, te rog. Ți s-a *părut* că e o vulpe?

— Nu, „părea" un bărbat – sau o persoană, în orice caz.

— Mare, mică, tânără, bătrână?

La asta a trebuit să clatin din cap.

— Probabil cineva care se întorcea acasă de la cârciumă.

Oare existau cârciumi în Transilvania? Iar dacă silueta aceea se ducea acasă să doarmă, de ce primul meu gând fusese că *plutea*?

— Unde a fost, mai exact?

M-am așezat pe o pernă.

— Holmes, ce te aștepți să vezi acolo?

— Ziua de mâine, spuse.

Am ridicat din umeri și m-am uitat din nou pe fereastră.

— Dar dacă ai trasa o linie între noi și acea lumină din capătul îndepărtat al satului? Umbra era la aproximativ opt grade spre vest și chiar în partea asta a strălucirii acoperișului metalic. A ieșit de pe drum, s-a îndepărtat de el și tocmai trecuse în spatele acelei căpițe duble când m-ai speriat tu. Cred că oricine sau orice o fi fost s-a dus apoi în livadă, în loc să traverseze câmpul deschis.

Poate că ochii lui Holmes erau cu aproape patru decenii mai în vârstă decât ai mei, însă noaptea erau mai buni decât fuseseră ai mei vreodată. Își întoarse privirea spre sat ca și cum ar fi îndreptat un fascicul concentrat spre un cer înțesat de zeppeline. Că se uita *extraordinar de interesat* era puțin zis.

M-am strecurat pe sub privirea lui concentrată și m-am mutat la cealaltă fereastră. M-am uitat și eu afară pentru o vreme. Timp de cinci sau șase minute nu s-a mișcat nimic. Când, într-un târziu, s-a mișcat ceva, a fost vorba doar despre farurile unei mașini care pornise câțiva kilometri mai încolo, de-a lungul drumului, însă, dacă nu cumva șoferul stabilise un nou record olimpic la alergare, atunci nu avea nimic de-a face cu Castelul Bran, și nici cu mine. Așa că am luat cartea pe care o lăsasem pe noptieră și m-am dus în camera alăturată să citesc.

Am crezut că-mi va fi greu să adorm din nou. Părea să fie multă viață între zidurile acelea vechi, un amestec concentrat de istorie și violență. Nu e ca și cum aș crede în fantome, dar recunosc că de mai multe ori în viața mea am simțit o *prezență* inexplicabilă, am avut senzația că sunt urmărită. De fiecare dată se întâmpla într-o clădire veche, pe întuneric – lucru care făcea zăvoarele de fier ale ușilor noastre să aibă un efect neașteptat de liniștitor.

Totuși, câteva ore mai târziu, m-am trezit cu cartea pe piept și cu lumânarea de mult arsă. Soarele strălucea. Vasul de bronz plin-ochi cu flori – zece sau mai multe soiuri, toate de culoare portocalie – umplea camera de voie bună. Și se părea că și pe mine. M-am întins cât am putut de tare, simțindu-mă aproape normal pentru prima dată de când mă urcasem în tren la Nisa. Episodul din noaptea precedentă parcă-mi șterse ceața din minte, îmi pusese ordine în gânduri și în percepții, conferindu-le contururi liniștitor de limpezi. Am dat deoparte pătura moale de lână pe care nu-mi amintesc să o fi tras peste mine și am plecat în căutarea companiei și a unor băuturi pline de cofeină.

Holmes lipsea – deloc surprinzător –, însă foiala mea atrase atenția celor din castel. În timp ce îmi încheiam nasturii de la cămașă, se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! Ah, Gabriela, bună dimineața!

— Bună dimineața, domniță, v-am adus ceai.

— Ești o binecuvântare, Gabriela.

Ea zâmbi și puse jos tava pe care erau ceainicul, un ulcior cu lapte, pâine prăjită și gem, un ziar englez vechi de trei zile și un trandafir desăvârșit care ar fi putut fi cules doar la prima geană de lumină.

— Soțul dumneavoastră spune că asta vă place acum, nu-i așa? Ceai negru din India, nu Earl Grey de la Regina Maria. Și ouă fierte, nu?

— Da, e perfect, mulțumesc. El a ieșit deja?

— Foarte devreme. Înainte să se facă lumină. El venit, băut cafeaua în bucătărie, rugat pe Unc- pe Dl. Florescu, să arate unde și-au lăsat constructorii lucrurile și apoi pleacă. „A plecat”, se corectă ea.

— Chiar sună a ceva ce ar face el, am zis.

— Regina trimis mesaj că vine în seara asta. Dar nu și Ileana. Principesa Ileana, da?

A doua frază a fost însoțită de o scurtă ridicare a umerilor, în semn de

dezamăgire. Având în minte misiunea de a pătrunde în lumea adolescentelor, m-am grăbit să pun piciorul în cadrul acelei uși.

— Nu o cunosc pe Principesă, dar am auzit că e o persoană adorabilă. Vine des pe aici?

— O, da, Bran este ca acasă pentru ea. Pentru inima ei. Ea este… ea este prietena mea.

Fata ridicase bărbia, provocându-mă să o contrazic sau să o dojenesc pentru ce spusese.

Eu doar am zâmbit.

— Îmi închipui că e greu pentru cineva în postura Principesei Ileana să-și facă un prieten adevărat. Întotdeauna e greu să-ți dai seama când oamenii te plac pentru cine ești, nu pentru ce poți să faci pentru ei.

Fata dădu din cap cu înflăcărare, neluând în seamă vreo insinuare cum că s-ar număra printre cei din urmă.

Am decis să merg puțin mai departe.

— Ce fel de persoană este?

În timp ce se gândea ce să răspundă, fata își frământa cruciulița de la gât.

— Principesa este o prietenă bună. Mă rog, pe cât se poate. Sunt prea multe diferențe între noi. Diferențe foarte mari. Însă râde și te tachinează, e simplu să vorbești cu ea. Odată am ajutat-o să se furișeze la film în Brașov, a fost prima oară pentru ea, vă puteți imagina? Muncește foarte mult.

— Serios? Nu m-aș fi așteptat la Principesă să muncească din greu. Ce face mai exact?

— O, foarte multe! Școală, dineuri, ține discursuri, Girl Reserves[3]. Crucea Roșie, fetele din fabrici – ajută în diferite moduri. Apoi vine aici și le învață, le ajută pe fete. Și pe Fetele Cercetașe. Cunoașteți Fetele Cercetașe?

— Am auzit despre ele, da. Fac mult bine.

— Nu e ușor să fii femeie aici, la Bran. N-ai loc de muncă, școala e în mare parte pentru băieți… Ileana, Principesa Ileana – ea e o persoană bună pentru fetele de aici. O bună prietenă pentru mulți, nu doar pentru mine. Cred că-i place aici și pentru că nu e, cum să spun – formal? Nu e formal ca și celelalte vieți ale ei. Nu e nimeni care s-o supravegheze aici, poate să meargă pe dealuri cu prietenii fără străjeri și șoferi. Cred că e singură, uneori. Ea vine aici și vine în bucătărie doar ca să vorbească. Îi place că nu

ne comportăm cu ea…

Un zgomot de afară o făcu să-și îndrepte atenția spre ușă. Nu intră nimeni, dar îi aminti de sarcinile ei, și poate de indiscreția pe care o comitea. Îmi zâmbi nervos, apoi ieși, lăsându-mă singură cu ceaiul de dimineață, știrile depășite și gândurile mele.

Abia după ora opt am auzit clanța rotindu-se. Holmes se strecură înăuntru, ținând la piept ceva ce părea a fi un braț de pământ. Am luat ziarul și l-am întins pe masă pentru comoara lui, care s-au dovedit două băltoace de ghips întărit în care fuseseră surprinse două urme de pantofi, stângul și dreptul.

— Umbra noastră?

— O fantomă destul de materială care a trecut printr-o porțiune cu pământ umed de lângă adăpătoarea pentru cai.

— Dar nu era fermierul? Nu, clar nu, aceia sunt pantofi de oraș.

— Bărbătești. O talpă de aproximativ 290 sau 300 milimetri – felul cum s-a așezat noroiul peste noapte îngreunează orice estimare. Noroiul poate interfera și în stabilirea înălțimii, având în vedere faptul că oamenii tind să reducă pasul când nu simt pământul sigur sub picioare. Totuși, era cel puțin la fel de înalt ca tine, deși cu vreo nouăsprezece kilograme mai greu.

Se uită la mâinile lui, apoi se îndreptă spre camera alăturată, ridicând vocea ca să acopere apa care curgea.

— Florescu mi-a spus că nu ai luat micul dejun încă, așa că-l va aduce aici.

— În sfârșit!

— Poftim?

A apărut în pragul ușii, uscându-și mâinile.

— Sună bine, am spus.

A aruncat prosopul undeva în apropierea sursei de apă și s-a întors în cameră.

— A mai spus și că Regina Maria e nevoită să stea în Sinaia până după-amiază, dar că ar trebui să ajungă aici până diseară. Asta ne dă nouă timp să-i întrebăm pe săteni despre întâmplările recente. A, aud că se apropie cafeaua și ouăle.

Deschise ușa ca să o scape pe Gabriela de jongleria necesară pentru a ciocăni, iar ea lăsă capul în jos în semn de mulțumire și intră. Sprijini tava

de masă și începu să aranjeze micul dejun, la fel cum făcuse cu o zi înainte cu ceaiul. Am oprit-o.

— Gabriela, poți lăsa totul pe tavă și ne luăm noi ce ne dorim. Un mic dejun informal e minunat. Îmi închipui că ai multe de făcut, având în vedere că azi se întoarce Regina.

Gropițele care i s-au ivit pe chip erau o confirmare a faptului că aveam dreptate și indicau că e bucuroasă să mă asculte. Țopăi ușor pe post de reverență, apoi ieși ca un vârtej din cameră.

Capitolul 10

— De ce te așteptai să găsești urme de pași, Holmes? l-am întrebat eu, așezându-mă, cu farfuria plină. Și de ce ai refuzat să-mi spui ce căutai aseară? Sau, de fapt, în oricare alt moment din ultimele zile?

— Nu mă așteptam la asta, deși posibilitatea de a le găsi m-a împins să iau cu mine gipsul din Paris. Am anticipat un fel de perturbare în sat.

— Și nu ți s-a părut că merita să-mi spui și mie? Sau a fost pur și simplu un test al acuității mele mintale?

M-am oprit cu furculița în aer.

— Care, recunosc, n-a fost tocmai sclipitoare.

— Așa cum se spune, nu ai fost în formă maximă. Am considerat că o noapte de odihnă te-ar ajuta să-ți limpezești mintea.

— Foarte bine, m-am odihnit, nu mai sunt defectă. Deci, de ce te așteptai la o învolburare?

— Pentru că Regina s-a întors din călătorie. Sau aproape s-a întors, Bran fiind la numai aproximativ 50 de kilometri distanță de Sinaia dacă mergi cu mașina, sau 25 de kilometri în linie dreaptă, dacă ai zbura ca pasărea.

— Sau ca liliacul, am murmurat eu.

— Poftim?

— Nimic. Deci plecăm de la premisa că aceste incidente neobișnuite din timpul nopții fie o vizează pe Regină, fie sunt stârnite de ea, sau de cineva apropiat ei.

— Preferi ideea unei coincidențe?

M-am uitat la el; probabil am și ridicat un pic din sprâncene. Desigur, răceala mă făcuse mai puțin genială, însă nu avea niciun motiv să-mi insulte inteligența.

— Holmes, nu doar că există discuția cauzalitate versus corelație – Regina e aproape, un bărbat se plimbă în noapte, prin urmare una o cauzează pe cealaltă –, dar tu faci și presupunerea că din cauza faptului că nimeni nu a menționat încă faptul că a văzut o umbră plimbându-se prin oraș în ultimele săptămâni, de fapt nu a existat nicio umbră.

A avut decența să se arate un pic lezat, însă numai pentru o clipă.

— De acord, incidentul de noaptea trecută nu poate fi temei pentru vreo ipoteză. Totuși, ca mijloc de a confirma dovezile actuale, merită să fie luat în calcul.

— Mi se pare corect. Iar tu ai lucrat la acest caz mai mult decât mine. Dar dacă presupunem că Regina este ținta unui fel de farsă, sau mai degrabă, dacă înțeleg eu bine, dacă ținta este reputația ei, atunci asta ridică două întrebări. În primul rând, de ce? Sunt probleme generale? E o răzbunare pentru ceva ce a făcut ea? Sau o încercare reală de a-i întoarce pe oameni împotriva ei și, prin urmare, împotriva monarhiei cu totul? Și, mai grav, cum justifică acest lucru o amenințare reală împotriva fiicei ei?

— În acest punct al investigației se pare că ar exista, într-adevăr, două comploturi separate. Cred că e puțin probabil, însă e posibil. Sunt încrezător că obținând mai multe informații vom afla orice eventuală legătură care ar exista între ele.

Am mestecat timp de un minut, și la propriu, și la figurat.

— Nu ai mai găsit nimic altceva în afară de urmele de pantofi? Nu văd cum am putea să ajungem la un rezultat dacă doar bâjbâim pe întuneric, mai ales că s-ar putea ca tu și cu mine să fi fost singurii treji la ora aceea.

Chipul parcă i s-a relaxat – oare se simțea ușurat? – înainte să bage mâna în buzunar și să scoată o batistă înfășurată în jurul unui obiect nu mai mare decât pumnul unui copil. L-a pus pe masă, trăgând deoparte pânza imaculată pentru a dezvălui un săculeț din piele de căprioară, cu șnururi de mătase. L-a deschis și a răsturnat conținutul pe batistă.

Am înșfăcat farfuria și am pus-o deoparte.

— Ăla e cumva păr? Și dinți, deși nu de om, slavă Domnului. De unde crezi că provin oasele?

— Este păr de om, da, împletit într-un model – seamănă cu broșele de doliu din tinerețea mea. Dinții ar putea fi ai unui șoarece de câmp sau ai unei cârtițe. Oasele sunt un amestec, în mare parte de la rozătoare mici, deși cel rupt pare mai degrabă să fie al unei păsări.

— Frunzele par a fi… de ceai?

Ezitând, m-am aplecat deasupra batistei și mi-am pus la încercare căile nazale.

— Simt cumva bergamotă? E Earl Grey!

— Poftim?

— Ceaiul preferat al Reginei este Earl Grey, din ce spune Gabriela. Ce

e pe bucata de hârtie împăturită?

A desfăcut-o cu vârful degetelor: o pentagramă, o stea cu cinci colțuri într-un cerc, desenată cu un stilou pe o bucată de hârtie groasă.

Am studiat mica și sinistra colecție.

— Bănuiesc că ar trebui să fie un săculeț magic al unei vrăjitoare, cu toate că are un aer cam de amator. Cred că ar fi bine să te speli pe mâini înainte să-ți termini micul dejun.

A pus colecția înapoi în săculeț și apoi s-a dus în încăperea alăturată să se spele pe mâini.

— Unde ai găsit-o? l-am întrebat.

— Era la intrarea în cotețul de găini al fermierului, ca și cum ar fi fost scăpată acolo din neatenție.

S-a întors în cameră.

— Și așa a fost? Adică a scăpat-o cineva din neatenție?

— Nu cred.

Am început să întind lent niște unt pe o chiflă.

— Cineva dorește să sugereze că ar exista vrăjitoare în zonă?

— Cred a vrut să fie mai mult decât o simplă sugestie. Dar ca să fim siguri ar trebui să facem o scurtă plimbare prin pădure.

— Mă duc să-mi iau bocancii.

Douăzeci de minute mai târziu, ne uitam în jos la o priveliște deprimantă. Am lovit cu piciorul un corp inert.

— Știai că sunt atât de multe aici?

— Nu, am crezut că probabil au fost amestecate cu ce a mai rămas în troacă. Privind retrospectiv, ar fi trebuit să-mi dau seama că un țăran nu scoate hrana pentru găini atât de târziu încât să rămână afară peste noapte.

— Cred că ar fi bine să nu lăsăm astea aici.

— Ar atrage atenția, bănuiesc.

— Și un cârd misterios de păsări sălbatice moarte li se va părea sătenilor aproape la fel de deranjant precum unul de păsări domestice.

În cele din urmă am îngrămădit cele opt corpuri mici, cu pene, sub un buștean aproape putrezit, iar Holmes a făcut tot posibilul să îngroape boabele de porumb rămase ca să salveze restul faunei locale de avicidele experimentale.

În loc să ne întoarcem în sat, am continuat în sus pe dealuri.

— Holmes, ești de acord că intenția a fost ca satul să creadă că o

vrăjitoare a blestemat găinile acelea în timpul nopții?

— Da.

— Și asta în noaptea în care Regina era așteptată să se întoarcă – sau, în orice caz, când nu era departe.

— Era așteptată ieri aici, a subliniat el.

— Sătenii ar avea cum să-i cunoască planurile?

— Desigur. De obicei, ei trag clopotul ca să-i anunțe sosirea, dar nu se aude mereu. Și ai observat că oamenii țin câinii în curte. Data trecută când am fost aici erau lăsați să umble peste tot.

— Iartă-mă, dar sunt puțin nedumerită. Înainte vorbeai despre vampiri și despre atrocitățile Contesei Báthory. Și ai spus ceva despre o fată care a văzut o fantomă. Acum trecem la vrăjitoare?

— Interesant, nu-i așa?

Trebuie să fiu eu cea înțeleaptă, m-am gândit. Rostirile lui sentențioase mă iritau din nou. I-am răspuns în felul meu obișnuit, și anume l-am ignorat.

— Ce crezi că se va întâmpla când… nu se întâmplă nimic?

— Adică atunci când satul nu înnebunește de spaimă după ce o vrăjitoare blestemă un coteț de găini și își scapă din neatenție săculețul magic la ieșire? Scandalagiul nostru va presupune că cineva a găsit săculețul, a observat boabele și a decis că e ceva suspect. Uneori, lucrurile merg prost. Mă aștept ca el – sau ea, desigur – să-și petreacă ziua așteptând să audă noutățile și apoi să se mire de ce nu s-a răsculat satul. Mă aștept ca în curând, în seara asta sau cel mai probabil mâine, să aibă loc o altă tentativă. Nu în același loc, dacă intenția e să sperie satul, nu doar o singură gospodărie. Și mă aștept să fie ceva mai categoric decât niște găini. Russell, cunoști fenomenul isteriei de grup?

— Un comportament ciudat care pare contagios – o epidemie de dans la Strasbourg, crize care semănau cu epilepsia la Salem… Deseori implicând femei și fete – de aici și termenul de isterie – și adesea puse pe seama vrăjitoarelor. Crezi că începe așa ceva și aici?

— Nu putem trece cu vederea numărul de tinere și fete implicate, a subliniat el.

— Păi, la drept vorbind, reprezintă ceva mai mult de jumătate din populație…

— Da, și pentru că sunt ținute deseori într-o postură de supunere,

femeile se pot dovedi mai sensibile decât bărbații la tensiuni nerostite și amenințări.

Am fost atât de uimită de această remarcă încât am înțepenit. După câțiva pași, și-a dat seama că rămăsesem în urmă.

— Ce este? a întrebat.

— E drept că ai spus că ți-ai dat seama că ai un unghi mort când vine vorba despre femei, însă nu aș fi crezut…

Într-adevăr, n-aș fi crezut. Fusesem atât de măcinată de tulburarea provocată de faptul că-l mințisem cu privire la doamna Hudson încât trecusem cu vederea acest adevăr fundamental despre Sherlock Holmes. Odată ce atenția ajungea să i se concentreze asupra unei nedreptăți, toate energiile lui se duceau spre remedierea acesteia – chiar dacă problema se afla în interiorul său.

A ridicat din sprâncene.

— Tu crezi că, deși mi-am petrecut ultimele patru luni într-o serie de investigații care vizau femei, aș putea pur și simplu să accept relativa mea orbire și să neg consecințele?

— Păi…

— Eu sper, draga mea Russell, că nu sunt chiar atât de îngust la minte încât să trec cu vederea lecțiile pe care mi le oferă viața. În orice caz, cu mult înainte ca noi doi să ne întâlnim, iar sensibilitățile mele masculine să ajungă în mâinile tale, eram, de fapt, conștient că femeile sunt vulnerabile în moduri în care bărbații nu sunt. Au existat chiar momente când am acceptat cazuri bazându-mă exclusiv pe acele cunoștințe.

— Adevărat.

Însă era tulburător. Modestia nu era ceva la care te așteptai din partea lui Sherlock Holmes, nici măcar pentru soția lui, cu care era căsătorit de cinci ani și căreia îi fusese alături de zece. Dacă avea intenția să se gândească mai bine…

Mi-am îndepărtat gândurile de la calea aceea întortocheată. Nu era momentul să explorez o chestiune atât de esențială. În schimb, am adăugat-o pe lista cu „Subiecte care trebuie discutate”, alături de „ce să facem cu Mycroft”, „cum să găsim un înlocuitor pentru doamna Hudson în Sussex” și „cum să nu-ți minți partenerul de viață”.

— Așadar, am spus, dacă persoana care ne face probleme are de gând să-și sporească eforturile odată ce Regina se întoarce la Bran, n-ar trebui să

le dăm de veste sătenilor? Sau cel puțin fermierilor, dacă tu crezi că se pune problema otrăvirii unui biet animal. N-aș vrea ca o familie să-și piardă vaca de lapte pentru că individul ăsta vrea să demonstreze ceva.

— Și să ne dăm de gol, dacă se dovedește că un fermier face toate astea? Nu, Russell, mă tem că sarcina de a sta de veghe ne aparține nouă.

— Atunci nu dormim în seara asta.

M-am hotărât să trag pe furiș un pui de somn după-amiază – asta dacă nu eram chemați să salvăm alte găini sau să aruncăm ulei încins asupra unei mulțimi de țărani revoltați.

Apropo de țărani, părea că lăsaserăm castelul cam în spate – de fapt, că lăsaserăm cam totul destul de în spate.

— Unde mergem?

— Trebuie să vezi pădurea, Russell. Și pe unii dintre locuitori.

Cărarea de sub picioarele noastre era îngustă, însă limpede conturată. Pe timpul iernii ar fi fost atât de alunecoasă încât ai fi putut patina cu ușurință înapoi în sat, însă nu mai plouase de ceva timp. Erau copaci de mai multe feluri, fagi și brazi și, din când în când, stejari și arțari. Pretutindeni se vedeau veverițe și mierle și am surprins căprioare de mai multe ori de-a lungul zilei. Vulturii navigau deasupra capetelor noastre și, o dată, o strălfulgerare maronie și palidă s-a înregistrat drept un jder de pădure.

Aerul era cald și nemișcat. Am mers o jumătate de oră, într-o liniște plăcută în cea mai mare parte a timpului, până când mintea mea rătăcitoare și-a dat seama că era să dau peste Holmes, chiar cu un pas înainte să-l lovesc în spate.

— Ce sunt… Dumnezeule mare!

De un copac atârna un corp, cu pielea jupuită pentru a scoate la iveală mușchii roșii, tendoanele albe și oasele – dar după aceea restul simțurilor mi-au prins văzul din urmă și am reinterpretat ceea ce vedeam: era o căprioară, pregătită pentru tranșare.

Am pufnit în râs, a ușurare.

— E sezonul căprioarelor?

— Mai bine nu întreba, a răspuns el.

Mâna dreaptă i s-a ridicat într-un semn de salut. Nu am văzut nimic până când silueta nu s-a mișcat, și dintr-o dată în fața ochilor aveam un întreg cadru domestic. Dincolo de poiană se afla o căsuță pe jumătate îngropată în caprifoi. De o parte stătea o femeie scundă, având aceeași

culoare ca a copacilor din spatele ei, prima romăncă pe care o vedeam a cărei îmbrăcăminte nu era în culori primare, țipătoare. Nu avea mai mult de un metru și douăzeci de centimetri, pe chip i se vedeau ridurile cuiva care trăise o sută de ani, dar ținea spatele drept, ca o femeie în floarea vârstei. Ochii albaștri îi străluceau ca niște flăcări în umbră. Într-o mână ținea un cuțit pentru feliat, cu lama subțire.

— *Buna ziua, doamna*, a spus Holmes.

— Iarăși tu, a răspuns ea și s-a întors la treburile ei – care aveau de-a face cu căprioara și nu m-au preocupat din cale-afară.

Însă Holmes nu a avut o astfel de reținere, ci a traversat luminișul spre masa cu aspect grosolan unde lucra ea. L-am urmat, uitându-mă la ierburile care atârnau de niște cârlige din dreptul ușii. Dacă nu mă înșelam, două legături din acelea ar fi otrăvit jumătate de sat și toate animalele din el.

Holmes a scos ceva din buzunar și i-a întins obiectul: săculețul magic, cu batista care o învelea dată deoparte.

— Vă rog, *doamna,* ce-mi puteți spune despre asta?

Ea s-a uitat la obiect, apoi a vârât cuțitul subțire în bucata de carne cu care lucra și a făcut semn cu bărbia spre masă. El a pus săculețul jos, deschizând șnururile, și ar fi răsturnat conținutul pe masă dacă femeia nu l-ar fi oprit printr-un gest. S-a aplecat să studieze frunzele și oasele, apoi a luat o crenguță dintr-un tufiș din apropiere și a folosit-o pentru a amesteca prin obiecte. Făcând o grimasă, a aruncat crenguța și a dat verdictul:

— Puah! De unde?

— Cineva a lăsat-o la Bran, ca să pară că o vrăjitoare a făcut o faptă rea.

Femeia l-a privit.

— Ce faptă?

— O problemă minoră. Am oprit-o.

— Bun, a spus ea.

A fluturat disprețuitor din mână pe deasupra săculețului de piele.

— Jocuri de copii, a declarat ea, apoi a smuls cuțitul din bucata de carne și și-a reluat munca.

Holmes a pus săculețul înapoi în buzunar și i-a mulțumit, lăsându-i câteva monede pe masă.

— Holmes! am șuierat când eram departe de a fi auziți. Aceea era o vrăjitoare adevărată?

— Gândește-te la ea ca la alternativa tradițională la medicul din sat. E asistentă medicală, vraci și, din când în când, moașă.

— Îmi închipui ce ar avea de spus Dr. Watson despre asta…

— Aspirina și chinina sunt făcute din scoarță, *digitalis* și cocaina provin din frunze, hesperidina este…

— Da, da, știu. Totuși, mi-am dat seama că mă uitam după o pisică neagră și o mătură.

— Pisica ei e tigrată și cred că doamna Varga folosește mătura doar ca să curețe podeaua.

— Și nu crede că obiectul pe care l-ai găsit tu e cu adevărat un săculeț magic.

— Voiam să fiu sigur.

— Mă întreb ce l-a dat de gol?

— Cred că ceaiul Earl Grey.

— Vrăjitoarele nu beau ceai?

— Nu Earl Grey. E o băutură clar englezească. Mă îndoiesc că în România au auzit de el mai mult de zece oameni.

— Iar aici cei mai mulți dintre ei ar avea, sub o formă sau alta, o legătură cu castelul.

— Cercul nostru de suspecți se restrânge.

— Și sunt de acord cu doamna Varga. Așa-zisul săculeț magic – dinți de șobolan și o pentagramă diabolică desenată cu un stilou, și apoi puse într-o punguță destul de scumpă – a fost conceput să-i impresioneze pe creduli.

S-a făcut tot mai cald pe măsură ce am mers mai departe, urmând aceeași potecă deja bătătorită de-a lungul dealurilor. Din când în când, câte o cărare mai mică se ramifica într-o parte, având la capătul ei licărirea unei locuințe. Niciuna nu părea să fie din turtă dulce, cu toate că oricare dintre ele ar fi putut aparține pădurarilor cu secure la ei.

La a treia dintre aceste cărări mai mici m-am oprit să examinez un semn crestat pe un copac, un pic mai sus de drumul principal. Văzusem semne similare și pe celelalte două cărări. Când am dat să-i spun ceva lui Holmes, l-am văzut că aștepta, cu o expresie nerăbdătoare întipărită pe chip.

— Ce-i? am întrebat.

— Ai observat ceva?

— Un folclorist le-ar numi semne apotropaice, semne menite să te

îndepărteze. Sunt amplasate în locuri vulnerabile pentru a alunga vrăjitoarele. Sunt variantele păgâne ale mezuzei. Sau… ca sculpturile de pe porțile din sat. Le au și înăuntru? Pe sobe?

— Unii, da.

Semnul arăta ca un W ale cărui brațe din mijloc se suprapuneau. Le mai văzusem și înainte, folosite ca suveniruri, reprezentând inițialele de la *Virgo Virginum,* ambele invocând-o pe Fecioara Maria și reprezentând genul de hașurare încrucișată care să nedumerească duhurile necurate.

— Nu e ciudat că încă au lăsat-o pe această doamnă Varga a ta să locuiască în zonă, însă își marchează cărările și casele ca să o alunge?

— Nu neapărat pe ea în special, deși îmi imaginez că ei au grijă să se asigure că nu se abate prin zona lor privată.

— Cu toate astea îi cer să le vindece caprele și, nu știu, să le facă amulete? Să ajute la nașterea copiilor?

— Probabil.

— Nu e un pic ca și cum ai avea încredere în crocodilul din ochiul tău de apă să te lase să înoți?

— Tocmai tu dintre toți oamenii, Russell, nu ar trebui să fii surprinsă de lipsa de logică coerentă dintr-un sistem de credință.

— Mi se pare corect. Dar spune-mi sincer: cât ți-a luat să observi semnele când ai venit pentru prima dată pe această cărare?

Gura i s-a strâmbat.

— Puțin mai mult, a recunoscut el și am pornit mai departe.

Însă au trecut zece minute bune și încă trei W-uri scrijelite înainte ca degetul lui să arate spre ceva, iar glasul să-i plutească spre mine.

— Acela a fost.

Înainte să pot reacționa eu s-a mișcat altceva. Un horcăit furios și un mârâit din tufișuri, alarmant de aproape, m-au făcut să mă uit la trunchiurile copacilor după niște ramuri la care să pot ajunge. Câteva clipe mai târziu, trei purceluși au luat-o la goană pe cărare, în direcția zgomotului. Trosnetul frunzelor uscate și crengile rupte au dispărut pe deal, iar inima a încetat să-mi mai iasă din piept.

Porcii sălbatici erau periculoși, chiar dacă e posibil ca soiul românesc să nu fi fost atât de bătăios ca acela pe care l-am întâlnit în India.

Mi-am dres glasul ca să-mi revină vocea și l-am întrebat pe Holmes:

— Ar trebui să-mi fac griji și față de alte creaturi ucigașe din pădure?

Poate că Regina a hotărât să reintroducă tigrii în Carpați…

— Nicio specie nouă, numai de-ale locului, cum ar fi lupii.

— Atunci crezi că un lup am auzit noaptea trecută?

— Cel mai probabil. Și, desigur, urși.

— Iarăși urși? Minunat…

Nu am văzut alți prădători mari înainte să ieșim din zona împădurită pe un drum îngust, brăzdat de urme de căruță. În stânga noastră se afla drumul principal spre Brașov. La dreapta, calea cotea spre Bran. Iar peste câmpuri, în ceea ce era cu siguranță cea mai puțin ospitalieră bucată de pământ pe o rază de kilometri întregi, puteam vedea satul rromilor.

Scriitorii de jurnale de călătorie adoră să-și presare paginile cu descrieri pitorești ale unor nelegiuiți cu ochi strălucitori și ale unor femei barbare care-și etalează picioarele, dansând pe muzică sălbatică printre copii goi, cai osoși și ghicitoare bătrâne. Scriitorii de jurnale de călătorie sunt rareori forțați să își câștige existența într-un loc în care nu li se permite să dețină pământ sau să aibă un loc de muncă, un loc de unde vor fi alungați la cea mai mică suspiciune de infracțiune, boală, vrăjitorie sau orice alt fel de necaz. Ne-am putea imagina că un astfel de scriitor ar vedea demnitate într-un popor care și-a păstrat identitatea de un mileniu încoace, de când au pribegit pentru prima oară în afara Indiei, dar nu aceasta este misiunea scriitorului de jurnale de călătorie.

Când am trecut pe lângă această tabără am avut grijă să-i salutăm cu o mișcare a capului pe bărbați și să le zâmbim copiilor. Holmes și-a dus mâna la borul pălăriei în fața femeilor și nu ne-am oprit să facem o fotografie, să arătăm spre caravanele strălucitoare sau să ni se citească în palmă.

După încă o bucată de drum, am mâncat de prânz la o fermă și am făcut conversație cu un apicultor într-o limbă care ar fi putut fi germană. Mi-am cumpărat două perechi de șosete foarte roșii de la o tânără însărcinată care le tricota în grădina ei din fața casei și ne-am petrecut o bună parte din ceasul acela uitându-ne cum soțul ei măcina porumbul într-o veche moară de apă. Au trecut pe lângă noi unsprezece căruțe trase de cai și două de tauri, o motocicletă și două mașini (una mică și veche, iar cealaltă mare și lucioasă). Am văzut nuci, porumbi înalți și o turmă de oi, șaptesprezece capre, mai multe căpițe de fân decât puteam număra și un preot. Holmes și cel din urmă și-au făcut cu mâna peste un câmp, însă celălalt bărbat era

prins într-o discuție cu o familie în pragul casei lor și nu ne-am apropiat.

La scurt timp după întâlnirea cu preotul am fost depășiți și luați pe sus într-o căruță goală de vizitiul voios și complet știrb, care ne-a povestit totul despre caii lui, ne-a arătat o casă din apropiere și ne-a dezvăluit scandalul din jurul ei, a râs spre trei băieți de pe câmp și ne-a zis povestea lor, apoi ne-a lăsat la Bran, mișcându-și degetul spre noi în semn de avertisment și ținându-ne o lungă prelegere despre pericolele vieții într-un sat mare. I-am mulțumit și i-am făcut cu mâna binefăcătorului nostru până s-a făcut nevăzut.

— Ai înțeles vreun cuvânt din ce a spus? l-am întrebat pe Holmes.

— Nici măcar unul.

Capitolul 11

Ajunși înapoi la castel, am găsit holurile pline de viață, străbătute de servitoare agitate, cu brațele pline cu cârpe de praf și lenjerii de pat. În fiecare colț răsăreau buchete uriașe de flori proaspăt tăiate, făcând aerul îmbătător de înmiresmat.

Regina era pe drum.

Spre amuzamentul meu, așteptarea plină de emoție m-a cuprins și pe mine, făcându-mă să mă îndrept spre șifonier și oglindă ca să apar prezentabilă în fața Majestății Sale. Până și Holmes și-a schimbat încălțările.

După hoinăreala din cursul zilei, aveam poftă de o porție de ceai la fel de consistentă ca aceea din după-amiaza anterioară, însă nu s-a întâmplat acest lucru. Forfota din afara ușilor noastre s-a intensificat până a atins apogeul, apoi, brusc, pretutindeni s-a așternut liniștea.

Huruitul unui motor puternic a răzbătut prin ferestrele noastre, urmat de un altul. După o clipă s-a auzit sunetul îndepărtat al portierelor care se închideau. Zidurile castelului păreau că-și concentrează atenția pe ușa cu nituri de fier, singura fisură din apărarea sa. A trecut timp cât pentru salutările de bun-venit din curtea de la intrare, o examinare rapidă a grădinii de la înălțime și o urcare demnă pe scara exterioară. Apoi, de jos s-a ridicat un murmur de glasuri.

Regina venise de la doar cincizeci de kilometri, care chiar și într-un ritm lent, pe drumuri cu pământ, nu ar fi luat mai mult de trei ore. Nu avea nevoie să îndepărteze praful călătoriei, dar speram că-și va dori un ceai la fel de mult ca și noi. A trecut un sfert de oră, douăzeci de minute. În cele din urmă am bombănit ceva spre Holmes, care stătea cu călcâiele proptite de pervazul lat al ferestrei, citind un text în germană despre istoria tutunului.

— Crezi că dacă aș coborî în bucătărie aș putea să cer o cană mare de ceai?

El a dat o pagină.

— Îmi imaginez că Florescu a trebuit să comunice cele mai urgente știri. Printre care s-ar număra starea grădinii și orice alte noi „evenimente îngrijorătoare”.

Am mai băut un pahar de apă din ulciorul de pe bufet, am mâncat câteva nuci râncede de pe o bucată de hârtie din colțul geamantanului meu și am încercat să-mi îndrept atenția asupra cuvintelor din cartea mea.

După patruzeci de minute de la trântirea portierei, am auzit o bătaie în ușă.

— Slavă Domnului! am mormăit, aruncând cartea pe masă și ridicându-mă în picioare. Intră!

Dar nu era vorba nici despre vreo convocare, nici despre vreo tavă plină. În schimb, în prag a apărut Florescu, având o privire cam distrasă.

— Iertați-mă. Majestatea Sa mi-a cerut să vă explic că o chestiune urgentă o împiedică să vă invite să serviți ceaiul împreună, însă vă va primi cu plăcere la cină. Voi veni să vă iau la 19:40, dacă este în regulă și pentru dumneavoastră.

— Eu…

— Ceaiul dumneavoastră va ajunge în câteva minute, îmi cer scuze din nou pentru întârziere.

N-aveam încotro decât să-i mulțumim. A făcut o plecăciune și tocmai era pe punctul să se retragă, dar și-a mai amintit ceva:

— Veți cina în apartamentul Majestății Sale. Mi-a cerut să vă informez că ținuta este una informală, însă, dacă veți dori să adoptați stilul tradițional cât timp sunteți aici, veți găsi fiecare dintre domniile voastre un mic dar în comodă.

A făcut o plecăciune mai adâncă și a ieșit din cameră.

Eu îmi luasem haine de schimb din șifonier după ieșirea de peste zi, însă nu mă uitasem în comoda de alături. Și nici acum nu am apucat să mă uit, pentru că nici nu am făcut bine un pas în direcția aceea când de pe hol s-a auzit o nouă bătaie.

Acesta era ceaiul nostru, adus nu de prea-vesela Gabriela, ci de o femeie cu chip acru și păr încărunțit. Totuși, tava pe care a lăsat-o pe masă era plină cu scuzele venite din bucătărie, deopotrivă dulci și sărate, și au trecut minute bune până mi-am reamintit de „micul cadou” al Reginei. M-am dus să investighez conținutul sertarelor, întorcându-mă cu niște veșminte cu adevărat superbe.

— Dacă aceasta este „îmbrăcămintea tradițională”, am remarcat eu, atunci arată ca și cum am fi oaspeți de onoare la o nuntă.

Era limpede asemănarea cu veșmintele pe care le văzuserăm purtate de

localnici: o ie fină și deschisă la culoare, cu mâneci pline, largi și lungi pentru a strânge în interiorul lor fusta și brâul, care se aflau și ele în sertar. Broderia groasă acoperea partea superioară, spre mâneci și în partea din față – atât de groasă, încât ar fi putut fi folosită drept armură. Lucrul manual nu se număra printre abilitățile mele, însă o văzusem pe doamna Hudson cosând destul încât să știu că, în vreme ce costumul popular putea însemna zeci de seri de muncă în fața focului, aceste veșminte însemnau zile întregi, chiar săptămâni, de lucru manual foarte calificat.

Iar asta era doar ia. Fusta însoțitoare însemna luni de zile.

Am așezat ia pe spătarul scaunului, aranjată cât să ilustreze multitudinea de fire roșii și albastre, evidențiate în modele geometrice rafinate, și am zâmbit când am recunoscut ochiul protector și o viță-de-vie stilizată. Apoi curiozitatea a pus stăpânire pe mine și m-am dus să investighez conținutul șifonierului lui Holmes.

M-am întors cu o bluză cu mâneci largi, care era varianta bărbătească a iei mele, din în alb, cu benzi bogate de broderie în jurul tivului, manșetelor, umerilor și gâtului. Alături era o vestă atât de solid brodată că ar fi putut fi o tapiserie. Holmes s-a uitat la veșminte. O sprânceană i s-a ridicat, dar numai puțin.

— Înțeleg că ăsta e un „nu”? l-am întrebat veselă. Omul care nu ezită să se deghizeze într-un mitocan bețiv de la colțul străzii, într-un preot în vârstă sau într-un dependent de opiu pune piciorul în prag când vine vorba de țăranul român?

Și-a întors sprânceana ridicată către ceainic și s-a apucat să-și umple ceașca. Eu am pus operele de artă feminină înapoi la locul lor de odihnă.

Puțin după ora 19:30 am auzit un motor de mașină pornind și m-am uitat pe fereastră exact la timp cât să văd un Citroën mic și elegant care pleca zumzăind pe alee, în lumina amurgului.

Când s-a auzit bătaia în ușă, Holmes era îmbrăcat într-un costum simplu, închis la culoare, în timp ce eu făcusem un compromis și pusesem brâul brodat în talia unei rochii mai tradiționale, arătându-mi aprecierea fără să-mi asum în totalitate o costumație extravagantă.

Florescu ne-a condus un etaj mai jos și apoi în jurul curții, până la turnul rotund și ascuțit la vârf de pe cealaltă parte. A bătut la ușă, a deschis-o, a așteptat ca doi câini negri să treacă în viteză pe lângă noi ca să dispară în direcția mirosurilor de mâncare, apoi a pășit înăuntru, s-a bățoșit

și a anunțat oficial numele noastre.

Și, astfel, am fost primiți în prezența Reginei Maria a României.

Capitolul 12

Am întâlnit mulți aristocrați și capete încoronate de-a lungul anilor, atât înainte cât și după episodul acesta. Unii sunt fermecători, câțiva au fost încântători, în timp ce alții m-au făcut să mi se zbârlească părul, însă toți stăpâneau cu măiestrie căldura profesională caracteristică unei semințiii înconjurate de cei pe care îi consideră, într-un fel sau altul, inferiori.

Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să-și mânuiască mai grațios căldura decât Regina României.

S-a ridicat când am intrat noi, traversând camera ca să ne salute, și, cu toate că simțeam că mâna ei întinsă era menită să fie lipita de frunțile noastre plecate mai degrabă decât strânsă, orice gafă aș fi comis atunci sau în următoarele zile a trecut complet neluată în seamă de Majestatea Sa.

Pe Holmes l-a salutat ca pe o veche cunoștință, deși salutul lui a fost o plecăciune formală deasupra mâinii ei, cu călcâiele împreunate. Primele ei cuvinte au dezmințit impresia de familiaritate.

— Dragul meu domn Holmes, simt că ne cunoaștem de ani buni, deși mărturisesc că nu-mi amintesc să fi făcut vreodată cunoștință oficial. M-am întâlnit pentru prima dată cu dumneavoastră, ca să spun așa, când aveam cincisprezece ani, iar niște veri discutau despre o poveste cu un scandal regal pe care o citiseră în secret. Se dezbătea acerb dacă „Regele Boemiei” era sau nu menit să fie vărul nostru îndepărtat, împăratul. Câteva luni mai târziu am descoperit că existau mai multe astfel de povești și că servitorii le citeau cu sfințenie. Împrumutam fiecare exemplar nou din *The Strand* atunci când apărea. Era așa palpitant – iar acum iată-vă aici! Deși sper că Dr. Watson nu va scrie despre această mică aventură pentru publicul său cititor.

— Cred că Watson e acasă, la Londra, a liniștit-o el, deși nu i-a răspuns întru totul la întrebare.

— Și, doamnă Holmes – sau, mai bine zis, fiind o femeie modernă: Miss Russell! Mă bucur foarte mult să vă cunosc. Am înțeles că ați petrecut o perioadă interesantă la Monaco. E un loc atât de fermecător, un amestec picant de grădini cu flori și fărădelegi.

Avea un accent englezesc puternic, cu niște urme de germană, iar

râsetul ei era o undă guturală care m-a făcut să zâmbesc drept răspuns. Și-a întins degetele spre mine și, cu toate că mi-am înăbușit impulsul de a mă înclina sau de a face o reverență, am descoperit că genunchii mei mă trădaseră doar un pic, îndoindu-se scurt și reverențios.

— Majestate, vă mulțumim pentru primire!

Ne-a dus în camerele ei și ne-a așezat pe divanele acoperite cu pături lângă ceea ce pe timp de iarnă ar fi fost un foc primitor, însă acum era un decor pentru o expoziție înflăcărată de dalii, la fel de primitoare. S-a aplecat în față pentru a-l întreba ceva pe Holmes despre Londra, lăsându-mă pe mine să o studiez pe ea și mediul ei aparte.

Elegantă sau nu, îmbrăcămintea Reginei Maria nu lua în seamă moda hainelor strâmte ale secolului al XX-lea – la ea curgeau: ia lejeră, fusta până la gambe și brâul, toate purtând aceeași broderie groasă pe care o găsisem în comoda mea. Capul îi era înfășurat într-un fel de turban cu o coadă lungă care cobora, o variantă mai elaborată a basmalelor pe care le văzusem. Periuțele din urechi erau cât vârful degetului meu mare, iar în jurul gâtului purta un șirag lung de perle, fiecare strălucitor de albă și având mărimea unei cireșe.

Iar chipul ei – știusem că această femeie foarte fotografiată era frumoasă, însă mă așteptasem ca fotografiile ei să mintă, sau cel puțin să exagereze. Realitatea era că nu îi făceau dreptate. Era înaltă, grațioasă și extraordinar de frumoasă, până și pielea îi era tânără pentru o femeie de cincizeci de ani. Avea o privire directă și convingătoare, ochi de un albastru-pal, aproape translucid, parcă ferestre deschise către un suflet deschis. Trăsăturile îi erau perfecte, ținea spatele drept, și totuși, departe de o frumusețe molatică, înăuntrul ei zăcea o putere, iar degetele nu erau cele ale unui exponat răsfățat.

Fusese o călăreață înflăcărată, din câte îmi aminteam. Mâinile ei sugerau că încă mai era.

Glasul ei mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Iar dumneavoastră, Miss Russell, mi s-a spus că sunteți o universitară remarcabilă. Și nu oriunde, ci la Oxford.

Oare cine îi spusese?

— Dacă aș fi reușit să petrec mai mult de câteva săptămâni la rând acolo, studiile mele ar fi înaintat mai repede, i-am spus. Așa cum stau lucrurile, Doamnă, cărțile mele adună mai mult praf decât adnotări.

— Deseori mă întreb unde aș fi ajuns dacă Mama ar fi crezut în educația femeilor. Am învățat carte lamentabil de puțin, iar în ultima vreme citesc în mare parte ficțiune.

— Majestatea Voastră nu pare să fi suferit din cauza lipsei de pregătire la greacă și latină.

— Da, nimic clasic, mă tem, doar engleză și română. Și franceză, desigur. Germană și puțină rusă. Unele dintre ele sunt mai ușor de citit decât de vorbit, cu toate că pentru o simplă relaxare la final de zi am tendința să mă duc mai întâi la o poveste în engleză. Îl știți pe Aldous Huxley?

— Nu personal, am răspuns. Deși am citit câteva dintre lucrările lui.

— Nu eram sigură ce să cred despre *Galben de Crome,* cât anume era satiră și cât biografie pură. Tot Grupul de la Bloomsbury e cât se poate de interesant – regret că timpul petrecut în Anglia e invariabil ocupat cu chestiuni de stat, pentru că mi-ar plăcea să-i invit pe toți la ceai și să-i ascult. Deși poate nu în prezența fiicei mele.

Am râs.

— M-am întâlnit cu F. Scott Fitzgerald și soția lui pe Riviera Franceză.

— Oh, mi-au plăcut povestirile lui de început cu *Jazz,* deși nu sunt sigură că *Gatsby* a fost un succes. De asemenea, când am fost la Londra vara aceasta, am fost încântată să descopăr o serie nouă de scriitori de romane polițiste. O femeie pe nume Christie pare cea mai promițătoare. O cunoașteți? Nu? E inteligentă, cu toate că fiica mea Ileana este devotată lui Bulldog Drummond, mai mult un om de acțiune decât un detectiv. Vai, Dumnezeule, unde îmi sunt manierele? Ce ați dori ca *aperitiv*?

Florescu, care se perindase prin spatele nostru cât vorbeam, a făcut un pas în față, însă a părut dezamăgit când am optat amândoi pentru vin.

— Am înțeles că aveți niște vinuri excelente aici, i-am spus, apoi m-am întrebat de unde culesesem această informație.

Chipul lui sumbru s-a umplut de mândrie.

— Vinurile românești sunt renumite de mii de ani.

— Cu toate că majoritatea viilor au murit din cauza filoxerei acum patruzeci de ani, fiind înlocuite cu soiul francez, a comentat Holmes puțin cam nepoliticos.

— Și sunt convinsă că au dobândit deja calitățile distinctive din teritoriul lor, m-am grăbit să adaug, câștigând o privire recunoscătoare de la

majordomul transilvănean în timp ce se îndepărta de vitrina cu băuturi și se ducea să caute vinul nostru.

Când s-a întors am observat că, în vreme ce lichidul din paharele noastre avea o nuanță de chihlimbar, cel așezat înaintea Reginei arăta mai degrabă ca apa minerală. Am ciocnit paharele pentru „România!” și am gustat din vinul alb sec, de vară, așteptând ca Regina să aleagă subiectele de conversație.

Am început cu întâmplările din recenta ei călătorie în Anglia și Germania, discutând în mare parte despre sănătatea familiei regale engleze și despre cât de repede crescuseră copiii. A ajuns și cina noastră, adusă de un valet și de o slujnică pe care nu o mai văzusem înainte, mai tânără decât Gabriela și mai puțin sigură pe ea. A aranjat serviciul de masă de parcă ar fi consultat o listă mintală, iar când a reușit să pună totul la locul lui și Regina i-a mulțumit, ea a roșit de plăcere și a înșfăcat automat mâna Reginei ca să și-o ducă la frunte.

După care a roșit consternată și a început să-și ceară scuze. Regina a început să râdă, Florescu a dat-o afară, iar ea a ieșit pe ușă clătinându-se ca un dop de plută într-un iaz.

Și ea purta o cruciuliță de aur la gât.

În timpul mesei, subiectul discuției s-a mutat la arte și teatru. La desert am vorbit despre sporturile în aer liber, iar atunci când călăria și vânătoarea nu au reușit să ne stârnească pasiunile (m-am gândit să-i ofer gândurile mele despre vânătoarea de mistreți cu sulița, călare, însă am decis că nu o cunosc îndeajuns de bine ca să-i judec răspunsul) a încercat cu navigația. La asta, cel puțin, puteam și eu să răspund, după ce cu o lună înainte îmi făcusem partea efectivă de muncă în timpul unei călătorii de trei săptămâni de la Veneția la Antibes.

— Ah, a exclamat ea, Ileana adoră să navigheze! Așa se explică bronzul tău elegant de pe față și paloarea părului tău.

La fel și bătăturile din palme și textura de pai a părului ars de soare, dar a fost prea politicoasă să menționeze asta. M-a întrebat despre tipul iahtului și despre oamenii pe care îi întâlniserăm în ultimele săptămâni, identificând astfel mai mulți prieteni comuni (cu toate că niciuna dintre numeroasele familii regale ale căror nume le-a menționat nu ne ieșiseră în cale, iar ea le-a lăsat repede deoparte).

În cele din urmă, farfuriile au fost luate, cafeaua a fost adusă împreună

cu un platou încărcat cu smochine, struguri, piersici și bucățele de ciocolată, ca nu cumva să rămânem vreun pic flămânzi, iar apoi Florescu, valeții și slujitoarele s-au retras, lăsându-ne singuri.

Starea de spirit a Reginei s-a schimbat infim când ușa s-a închis în urma lor. Mulți dintre cei ai căror slujitori se ocupă de toate nevoile lor – fie că e vorba despre mâncare sau despre încheierea unui nasture la o rochie – cresc tratându-i pe aceștia ca parte din mobilier și nu se prea străduiesc să-și controleze discursul de față cu ei, ca și cum slujitorii n-ar fi decât niște câini ai familiei. Însă această femeie, care probabil fusese mereu în văzul și auzul unui servitor încă din ziua nașterii, era foarte conștientă de ce însemna cu adevărat viața privată.

Zâmbetul rapid pe care ni l-a aruncat a fost sincer și reprezenta acceptarea nevoii de onestitate.

— Florescu e o comoară, a spus ea, dar sunt conștientă că are niște păreri ferme când vine vorba despre Bran.

— El este de pe aici, nu-i așa? a întrebat Holmes.

— Într-adevăr, familia lui s-a ocupat de Castelul Bran de generații întregi. Când conducătorii orașului Brașov mi-au dat cheile castelului, ele se aflau în posesia domnului Florescu, la propriu, cu toate că nu avea autoritatea deplină a unui castelan. Aici nu mai locuise nimeni de mult timp, însă Florescu știa tot ce trebuiau să știe oamenii mei: unde erau ținute tigăile, ce părți din acoperiș trebuiau reparate, ce coșuri de fum puteau fi folosite. Cunoaște castelul mai bine decât oricine. Mi-a spus odată că singura perioadă din viața lui când a stat mai mult de o lună fără să intre în castel a fost în perioada Războiului.

— Ați fost norocoasă că e îndeajuns de tânăr încât să desfășoare ceea ce trebuie să fie un program solicitant aici. Mai ales când au fost constructorii.

— Sincer, nu știu cum ne-am fi descurcat fără el. În timpul sezonului de vânătoare organizează tururi ale Brașovului pentru oaspeții mei străini, dă de urma unor mâncăruri neobișnuite și mă ajută să găsesc surse pentru bulbii de flori pentru grădini. E capabil să repare de urgență țevile vechi ale castelului, să prepare un pui la cuptor când bucătarul se îmbolnăvește și să oprească sângerarea dintr-o rană la mână până când poate fi găsit un medic. Tot el i-a și angajat pe mulți dintre cei care lucrează aici, dintre care jumătate sunt rude cu el, cred. Florescu al nostru e o adevărată bijuterie.

Regina a luat o gură de cafea și s-a așezat comod în scaunul ei cu mai multă nonșalanță decât oricare femeie din generația și pătura ei socială rigidă. Ochii ei palizi și convingători s-au oprit mai întâi asupra lui Holmes, apoi asupra mea, înainte de a se întoarce la Holmes.

— Cât de multe știți despre ce s-a întâmplat aici?

— Când am venit luna trecută, domnul Florescu mi-a povestit despre incidentele care au avut loc în timpul primăverii. A fost destul de minuțios.

— Mă bucur. Nu a fost încântat să împărtășească problemele noastre cu un străin.

— Este de înțeles. Bănuiesc că lucrurile s-au liniștit de atunci, nu-i așa?

I-am aruncat o privire scurtă lui Holmes. Nu avea de gând să menționeze aventurile de aseară?

— Din câte am înțeles, da. Florescu spune că s-au întâmplat câteva lucruri ciudate, dar nimic pe care oamenii să-l fi găsit prea îngrijorător. Mai moare o vacă, se mai îmbolnăvește un bătrân, mai rămâne câte un copac fără rod… Vrăjitorie, poate, dar nimic mai mult.

— Îmi pare rău să aud asta.

Ea a ridicat brusc privirea.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că dacă, acum că v-ați întors, episoadele îngrijorătoare încep din nou, vina aruncată asupra Majestății Voastre va fi și mai mare.

Ochii palizi îi străluceau.

— Domnule, sugerați că „vina” aruncată pe umerii Reginei ar fi mai îngrijorătoare decât atacurile directe asupra cetățenilor ei?

— Nu, nu sugerez asta, a spus el.

Cu toate că, într-o oarecare măsură, exact asta făcuse.

— Sugerez că, dacă încep din nou problemele, acest lucru indică faptul că amenințarea poate fi mai mare decât simplele resentimente ale localnicilor. Iar asta ar putea însemna că urmează vremuri politice tulburi. Doamnă, cred că niciunul dintre noi nu-și dorește ca România să treacă prin genul acela de neliniște atât de comun în trecutul apropiat. Ea a dat aprobator din cap – am plăcut-o și mai mult pentru faptul că a sărit imediat în apărarea celor aflați sub ea pe scara socială.

— Sunt iubită aici, a spus cu un glas aristocratic care nu acceptă

contestație. Să nu aveți nicio îndoială. Eforturile mele din perioada Războiului, refuzul meu de a fugi sau chiar de a-mi trimite copiii undeva în siguranță, disponibilitatea mea de a întreprinde manevre necuviincioase în timpul discuțiilor de pace de la Paris și victoriile pe care le-am câștigat acolo – ele m-au făcut Regina poporului așa cum nicio încoronare nu ar fi putut s-o facă. Orice zvon îndreptat împotriva mea se va usca și va muri în scurt timp, așa cum s-a întâmplat și în trecut. Nu, temerile care m-au împins să trimit după dumneavoastră, domnule Holmes, nu sunt temerile unei Regine. Sunt temerile unei mame.

— Așa v-ați exprimat în scrisoarea inițială, a răspuns el.

— Amenințările deschise nu sunt ceva neobișnuit. Lumea e plină de oameni necugetați. Dar nu s-a mai întâmplat niciodată ca vreuna să fie îndreptată împotriva copiilor mei. De aceea am lăsat-o pe Ileana la Peleș, castelul nostru din Sinaia. Ea și-ar fi dorit să vină, iubește Branul la fel de mult ca mine, însă i-am poruncit să rămână acolo cu tatăl ei care… nu se simte bine. Acolo e păzită cum aici nu ar putea fi. Mi-am lăsat doamna de onoare acolo ca sprijin.

— De ce credeți că a fost trimis biletul? a întrebat-o Holmes. Și de ce împotriva Principesei și nu împotriva Domniei-Voastre personal?

— Oricine l-a trimis știe cu certitudine că nu voi fi niciodată impresionată de o amenințare la adresa mea. E o dovadă de lașitate să mă lovești sub centură, atacându-mi fiica. Și tocmai aici, la Bran, dintre toate locurile, unde obișnuim să călărim împreună, chiar să ne și plimbăm prin împrejurimi, numai noi două.

— Povestiți-ne despre Principesă. De ce ar putea fi amenințarea îndreptată împotriva ei – împotriva prezenței ei aici, cel puțin? De ce și-ar dori cineva ca ea să nu fie aici, la Bran?

— În afară de faptul că absența Ilenei ar garanta-o și pe a mea? Nu-mi pot da seama. Viața ei aici e absolut inocentă și fără peripeții. Călărește, le vizitează pe fetele din sat, mă însoțește în grădină și mă ajută să-i întreținem pe oaspeți. Oaspeții din străinătate adoră Branul, în ciuda faptului că e izolat, mai ales reporterii cu camere foto.

Am profitat de ocazie ca să intervin cu o întrebare:

— Prin urmare, Principesa are prieteni și interese proprii aici?

— Desigur! Își invită prietenii de la oraș, dar are și un grup de fete din sat pe care le ajută cu temele la școală și altele asemenea. Ea…

Regina a făcut o pauză, apoi a oftat scurt și a dat un răspuns lung:

— Trebuie să înțelegeți, să fii copil cu sânge albastru nu e ceva plăcut. Nevoile fizice îți sunt satisfăcute, cu siguranță, dar există și un cost. Iar în aceste vremuri moderne, of, costul poate fi mare! Când eram mică, eu aveam surori în jurul meu, părinți care mă iubeau, o țară care ne cinstea și ne respecta pentru ceea ce eram. Din multe puncte de vedere era idilic. Însă Ileana… Fiica mea a avut o copilărie grea.

S-a ridicat, silindu-ne și pe noi să ne ridicăm, și s-a îndreptat spre o colecție de fotografii în rame de argint de pe o măsuță. A adus două dintre ele, câte una pentru fiecare dintre noi. Ne-am așezat din nou, uitându-ne la ele.

A mea era un portret realizat în studio al unei fete care semăna vag cu tânăra Gabriela. Pozată formal, apoi colorată de mână, nu era în totalitate un succes, solemnitatea înnăscută a subiectului colorată cu tente albăstrii și roz potrivindu-se mai degrabă unei păpuși de porțelan. Ilustra o fată aflată la sfârșitul adolescenței, a cărei față păstra o oarecare rotunjime din copilărie, dar ai cărei ochi – acei ochi neobișnuit de albaștri sub sprâncenele groase – erau direcți, neclintiți și mai maturi decât vârsta ei. Era expresia unei persoane care fusese rănită și devenise conștientă că viața urma să-i ceară toată puterea pe care o putea ea aduna.

Holmes mi-a întins cealaltă fotografie, așa că am făcut schimb cu el. Cea de-a doua, alb-negru, ilustra o adunare neprotocolară de bărbați și femei dintr-o vară dinainte de Război: bărbații în uniformă, femeile în fuste lungi, albe, și pălării cu boruri late, doi băieți în ținute de marinari așezați în față. O femeie aflată într-o parte a fotografiei dezmierda un bebeluș, iar o alta, din centru, ținea în poală o fetiță ale cărei bucle blonde erau strânse cu o fundă mare.

Apoi mi-a atras atenția un chip din spate și mi-am dat seama la cine mă uitam; la Familia Romanov. Țarul, Țarina și copiii. Iar așezată lângă femeia cu fetița era Regina Maria.

— Fotografia a fost făcută în timpul vizitei verișorului meu la noi în 1914, chiar înainte să înceapă Războiul. Am sperat că Olga și Carol o să… în fine. În loc de asta, Ileana și Alexei pur și simplu s-au adorat unul pe celălalt. Țareviciul este băiatul care stă în față, lângă fiul meu Nicolae. Ileana avea cinci ani, e fetița cu fundiță. Într-o lume mai bună, Alix și cu mine am discuta acum despre o viitoare logodnă între Ileana și Alexei. În

loc de asta, toată familia zace într-un mormânt pe undeva prin Rusia, iar Ileana a fost silită în timpul Războiului să asiste la niște lucruri pe care nicio fată nu ar trebui să le vadă. Încă are coșmaruri cu căruțe pline cu cadavre goale. De la Război, Ileana duce o viață oarecum solitară. Sora ei cea mai apropiată e mai mare decât ea cu nouă ani, ceea ce înseamnă o diferență destul de mare între partenerii de joacă. Iar apoi Mignon s-a căsătorit, iar Ileana a rămas cu mine. Este unul dintre motivele pentru care am fost de acord să petreacă un an acasă, la internat. Trebuie să-și facă prieteni din lumea aceea, lucru care nu se va întâmpla aici. Mi-aș fi dorit să nu fie atât de timidă. Cu toate acestea, noi două suntem foarte apropiate. Din multe puncte de vedere ea este fiica inimii mele. Totuși, o fată are nevoie de cineva de vârsta ei în care să aibă încredere. În oraș are prieteni mai potriviți pentru rangul ei, însă aici nu are de ales decât între servitori și singurătate.

— Spuneți „servitori”. Este fata de la bucătărie una dintre prietenele ei? Gabriela?

— Nepoata lui Florescu, da. O tânără foarte de încredere. Iar prin Gabriela, cum am mai spus, Ileana a ajuns să lege prietenii cu unele dintre fetele mai drăguțe din sat.

I-am cumpănit un pic spusele. Unde erau fete tinere puteau exista și uneltiri și rivalități, iar ținând cont de rangurile atât de inegale ale părților implicate, cineva ar fi putut fără îndoială încerca să facă manevre pentru obținerea unor favoruri.

Oare eu și Holmes căutam vinovatul undeva prea sus? Oare la mijloc putea fi ceva atât de simplu precum o fată care se răzbună pentru vreun afront sau vreo umilință? Majoritatea întâmplărilor implicaseră fete sau femei, și toate ar fi fost repede date uitării dacă nu s-ar fi stârnit bârfele: tânăra care fugise la București (dar poate că nu făcuse asta), apoi servitoarea de la bucătărie care s-a tăiat la mână (și care a interesat-o pe Regină în mod ciudat) și, în cele din urmă, copilul care s-a împiedicat în pădure (sau fusese atacat?). O persoană tânără îndeajuns de tenace ar fi putut stârni discuțiile din sat care o vizau nu pe Ileana însăși, ci pe figura cu autoritate din spatele ei – Regina.

Holmes n-ar fi fost încântat dacă totul s-ar fi redus la un adolescent plin de resentimente.

Dar în clipa aceea nu-l interesau fetele, nici măcar cele apropiate de

Casa Regală. În schimb, a întrebat:

— Cine altcineva ar dori să vă îndepărteze de Bran?

— De Bran? Nimănui în afară de mine nu-i pasă de Bran. Castelul era o relicvă când l-am primit, după cum puteți vedea, fără îndoială. Terenul pe care se află este restrâns și nu ar justifica nici măcar o scrisoare disprețuitoare, cu atât mai puțin o campanie de amenințări. Fără îndoială că sunt foarte mulți cărora le displace fericirea mea – nu aici la Bran, ci la București și în alte părți. Dar să se organizeze împotriva mea și să îmi amenințe fiica? Cine ar fi atât de crud?

Cine, într-adevăr? Cunoscusem soți cărora le plăcea să-și chinuie soțiile, însă nu aveam niciun motiv să cred că Regele Ferdinand se număra printre ei, chiar dacă ar fi reușit să ticluiască zvonuri în rândul țăranilor dintr-un sat pe care îl vizitase rareori. Ca să nu mai vorbesc de actuala lui boală.

Să fi fost soția unuia dintre presupușii amanți ai Reginei Maria? Cap de listă era Prințul Barbu Știrbey, un bărbat care locuise bună parte din timp în capitala de vară de la Sinaia, nu departe de Castelul Peleș. Dacă Regina Maria ar fi fost intimidată să părăsească Branul, ar fi avut prilejul să petreacă mai mult timp lângă Prințul Barbu.

Dar dacă era vorba despre un alt amant, unul despre care nu știam? Regina Maria era o femeie deosebit de atrăgătoare, însă avea cincizeci de ani și începea să se cam rotunjească în talie. Marile ei pasiuni păreau să fie călăritul, cultivarea daliilor și clădirea unei reputații literare.

Oare mai era altcineva pe care îl deranja prezența ei acolo? Trăisem într-o zonă rurală din Anglia suficient de mult timp încât să știu că o infuzie bruscă de capete încoronate (aducând cu ele bagajul regal) îi poate face pe oamenii locului să bombănească despre invenții ultimul-răcnet, mașini care gonesc pe ulițe și despre felul în care vizitatorii străini se sprijină de garduri și sperie animalele – ca să nu mai vorbim despre obligarea localnicilor să-și țină câinii, caprele și, probabil, copiii să nu rătăcească pe străzi.

În același timp, acesta era un colț sărac al unui stat înapoiat. Ar trebui să fii un socialist extrem de devotat ca să disprețuiești un loc de muncă în echipele de reparare a castelului, o piață pentru lapte și brânză și o șansă de a vinde broderii oaspeților bogați de la castel.

M-am întristat gândindu-mă că, dintre toate posibilitățile, singurul lucru pe care nu reușisem să-l dezmint era exact cel despre care Holmes jurase că

nu ne aducea acolo: politica internațională.

Capitolul 13

Ne-am croit drum prin pasajele întortocheate din castel la lumina flăcărilor care dansau și ne-am găsit încăperile scânteind în pâlpâirea lumânărilor parfumate. M-am dus să-mi schimb rochia. Holmes, însă, nu a făcut nimic altceva decât să-și înlocuiască sacoul cu un halat.

Și-a turnat un pahar din decantorul de cristal, apoi a suflat în lumânări când a trecut pe lângă ele ca să mi se alăture la fereastră. Cât timp ochii mei se adaptau la întuneric, semne ale vieții satului au apărut în peisaj: câteva ferestre slab luminate, un felinar care se legăna pâlpâind printre copaci. Farurile unei mașini au pendulat o vreme înainte și înapoi, după care au cotit pe o străduță și au fost înghițite de întuneric.

— Prevezi încă un… episod, acum că Regina s-a întors?

Părea puțin probabil, după adierea aceea caldă, solară, care era Regina Maria. Cu siguranță prezența ei la Bran urma să descurajeze uneltirile, nu să le atragă, nu-i așa?

Holmes și-a pus paharul pe pervazul adânc de piatră și s-a întins după tutun. Mi-am închis ochii din cauza flăcării chibritului.

— Dacă totuși are loc un episod, a spus el în cele din urmă, va fi foarte concludent.

— Când ar trebui să mergem jos în sat și să stăm cu ochii pe situație?

— E prea devreme, sătenii sunt încă agitați.

— La miezul nopții atunci? Dar să sperăm că nu ne vede nimeni rătăcind prin sat. O să scoată furcile și țărușii pe loc.

La miezul nopții, îmbrăcați în haine închise la culoare, ne-am furișat afară din camerele noastre prin culoarele neluminate. Noaptea era liniștită, la trei zile după lună plină. Chiar în dreptul ușii de la camera străjerilor, unde era cineva de serviciu la orice oră atâta vreme cât Regina se afla acolo, m-am așezat în spatele unei vaze de teracotă de mărimea unui pui de elefant. Am ascultat mormăitul slab al conversației lor și m-am pregătit pentru zgomotul care urma.

Când ajunse cu numărătoarea la șaizeci, Holmes a împins un vas de bronz plin cu flori în jos, pe scările de piatră. În timp ce străjerii strigau și alergau să-l înfrunte pe zgomotosul intrus, m-am furișat prin spatele lor și

am deschis ușa dinspre exterior când a apărut Holmes. Am închis-o ușor la loc și i-am lăsat pe străjeri să-și dea seama ce pisică de-a locului ar fi putut împinge vasul.

Holmes ajunsese deja la baza scării până să cobor eu pe bâjbâite, însă ochii mi se adaptau la lumina lunii și puteam să merg cu el pe alee fără să mă simt complet orbită.

Studiasem drumurile principale din sat pe timp de zi, însă în timpul ședерii anterioare acolo Holmes învățase care case aveau câini gălăgioși sau bătrâne fără somn și care unghere ofereau o vedere de ansamblu convenabilă. Le-am ocolit pe primele și am ajuns într-o poziție convenabilă, unde m-a abandonat. Nu aveam de unde să știm dincotro putea apărea un incident. De aceea, eu vegheam partea superioară a satului dinspre drumul către Brașov, în timp ce el a ocupat o poziție de unde putea supraveghea latura de pe malul râului.

I-am ascultat pașii care se retrăgeau, iar apoi a dispărut. Eram singură, în întuneric, într-un loc unde pornise în mișcare ceva malefic…

În Transilvania. Unde, prins între Polidori (câștigătorul premiului pentru Cel Mai Melodramatic Final din Beletristică) și Vlad Țepeș (pe al cărui câmp de luptă „împădurit cu trupuri trase în țeapă” nu exista nici urmă de melodramă), ajungeai cât se poate de susceptibil la siluetele întunecate ale lui Stoker care se târau cu capul în jos pe zidul unui turn, sau la intimitatea respingătoare a unui Conte-strigoi, ale cărui buze reci și roșii căutau să se cuibărească în căldura gâtului unei femei.

Pentru numele lui Dumnezeu, Russell, nu fi copil! Am alungat teama cu un dispreț rece și am pășit în interiorul clădirii mici cu acoperiș pe care o văzuserăm mai înainte. Într-un oraș adevărat, acela ar fi fost un loc de refugiu pentru cei care așteaptă microbuzul – aici probabil că fusese cândva o cocină de porci ai cărei pereți putreziseră. Sau un adăpost pentru toți porumbeii și liliecii din partea locului. Noaptea era răcoroasă, după săptămâni întregi de vară mediteraneană, așa că mi-am încheiat haina până sus ca să mă încălzesc și mi-am tras bereta mai pe ochi ca să mă protejez de lilieci, am tras aer adânc în piept ca să-mi liniștesc gândurile și m-am pregătit pentru o noapte lungă în care să nu fac nimic.

Satul dormea. Lumina lunii crea un mozaic de forme pe jumătate familiare. Acoperișul de tablă al unei case aflate mai încolo pe drum strălucea limpede, la fel și ornamentele vopsite în alb ale magazinului din

sat și o linie de pietre date cu var pe care le aranjase de-a lungul grădinii din față un om mândru de casa lui. Toate celelalte erau redate în tonuri de gri: uși gri-închis și ferestre încastrate, frunze de salcie cenușie, strălucitoare, prinzând o adiere, coșuri de fum și rame de fereastră gri-pal. Puteam chiar să deslușesc reliefurile triunghiurilor de ipsos de pe vechea clădire pe jumătate din lemn, care avea nevoie de renovări.

Multe popoare antice credeau în tărâmul umbrelor, unde morții locuiesc într-o lume subterană crepusculară. În ebraică se numește *tsalmaveth,* umbra morții. Într-unul dintre cele mai ciudate pasaje biblice, Regele Saul, care are nevoie disperată de sfaturi, îi poruncește vrăjitoarei din Endor să-l cheme din umbre pe profetul Samuel. Samuel se arată, dar este supărat că a fost tulburat și mânios pe puțina credință a lui Saul. Lucrurile nu merg deloc bine pentru Rege, sugerând că invocarea morților nu e cea mai bună cale de a lua o decizie.

Deseori, basmele conțin lecții asemănătoare. Mi-am amintit o poveste dintr-una dintre cărțile mamei, citită când eram mult prea mică pentru ea, despre un cuplu căruia i s-a oferit îndeplinirea a trei dorințe. Prima provoacă din neatenție moartea fiului lor iubit. Cea de-a doua îl aduce pe fiu înapoi, dar când își dă seama că ceea ce s-a întors la ei este un cadavru în descompunere, mutilat, din cimitir, tatăl tânărului folosește cea de-a treia dorință pentru a alunga coșmarul care se târăște spre casa lor. Nu am dormit bine săptămâni întregi după ce am citit acea poveste, dar am și petrecut ore în șir încercând să găsesc dorințe care să evite consecințele în buclă ale groazei.

Tatăl meu a spus că aceea era dovada că o să devin avocat. Mama a început să pună unele dintre cărțile ei pe niște rafturi mai înalte.

De asemenea, mulți ani mai târziu, stând în patul meu singuratic de spital, mi-am dat seama că și eu aș cere să-mi fie adusă înapoi familia, indiferent de rezultat.

În timp ce stăteam acolo printre inocenții adormiți din Bran, la douăzeci de ani după ce citisem *The Monkey's Paw*[4] și la unsprezece ani de la internarea în spital, am devenit conștientă de un sunet. Slab, încă îndepărtat, dar care se apropia.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafa. Respirația mi s-a oprit, auzul îmi era încordat, ochii studiau formele cenușii din afara adăpostului – totul era la fel de zadarnic. Nimic nu se mișca, și totuși se auzea un sunet, ca o ființă

care se târăște anevoie. Foșnet, pauză. Foșnet, pauză.

Am întins mâna în jos ca să scot cuțitul din partea de sus a ghetei și m-am ridicat.

În clipa aceea zgomotul s-a oprit. Un minut, două. Mi-am încordat cât am putut de tare auzul, însă îmi era greu să aud altceva mai puternic decât bătăile inimii.

În cele din urmă a început din nou, mult mai repede acum: foșnet, pauză, foșnet, pauză, foșnet, pauză. O altă pauză, puțin mai lungă, apoi din nou. Părea că se apropie, însă… nu cumva sunetul era un pic cam… discret pentru un cadavru care se târăște?

Apoi ochii mei s-au pus în cele din urmă în mișcare. O umbră a țâșnit dintr-un petic de întuneric în altul, însă dimensiunea ei mi-a liniștit inima, chiar dacă forma mi-a stârnit curiozitatea.

A doua oară când s-a ivit din amprenta pătată a unui tufiș mi-am dat seama ce era: o pisică mică târând o pradă mare.

Tensiunea din ultimele minute s-a eliberat printr-un oftat puternic. Pisica a încremenit, holbându-se în direcția mea, apoi și-a încleștat fălcile în jurul șobolanului sau iepurelui și s-a îndepărtat clătinându-se cu el.

M-am cuprins singură cu brațele, râzând în surdină, și mi-am lăsat cuțitul să alunece, tremurând ușor în timp ce transpirația mi se răcea pe piele.

Noaptea s-a așternut din nou în tonuri de gri. Am auzit tot felul de sunete: bufnițe, lilieci, un copil trezindu-se și fiind alinat, un cor liniștitor de îndepărtat de câini – sau poate de lupi –, dar singura mișcare pe care am observat-o în următoarele ceasuri au fost o bufniță, doi șoareci și o schimbare aproape imperceptibilă a umbrelor aruncate de lună.

Am stat așezată pe un buștean toată noaptea, cu ochii și urechile ciulite, așteptându-le pe vrăjitoarele, pisicile sau vampirii din Transilvania și gândindu-mă la superstițiile despre întuneric. Nu s-a mișcat nimic până când stelele au început să dispară, iar Holmes a venit spre mine pe drum.

Am încercat să mă simt încântată că nimic nu-i tulburase peste noapte pe cei care dormeau în Bran, dar cel mai mult mă simțeam obosită și înfrigurată.

— Cum ne întoarcem? l-am întrebat pe Holmes. Va trebui să-mi fac încălzirea dacă intenționăm să ne urcăm pe ziduri.

— Garda se schimbă în fiecare dimineață la ora șase. Data trecută când

am fost aici am avut grijă să fiu perceput drept cineva căruia îi place să se plimbe dimineața. Străjerii de acum vor presupune că noi doi am ieșit în mod cinstit în timpul schimbului de noapte.

— Sper că te-ai impus și drept un bărbat căruia îi place somnul de după-amiază.

— Mă duceam deseori în camera mea și ceream să nu fiu deranjat de la studiu.

— Excelent plan, am spus.

Până una-alta trebuia să mă mulțumesc cu o baie rece și o cafea tare. M-am dus să o fac pe prima, în timp ce Holmes s-a ocupat de cea de-a doua. Când am ieșit, încă tremurând dar destul de trează, l-am găsit bărbierindu-se în fața oglinzii.

— M-am gândit să sărim peste ceaiul de dimineață și să trecem direct la cafea și ouă, mi-a spus în pauze, atunci când nu mai mișca lama. Focul era deja pornit, așa că fata ar trebui să vină în curând.

Într-adevăr, tocmai începuse să-și șteargă crema de ras când s-a auzit bătaia în ușă. Am deschis și am salutat-o pe Gabriela când a trecut pe lângă mine. Mi-a întors salutul cu un simplu semn din cap și s-a apucat să ia lucrurile de pe tavă, ținând capul plecat, cu gesturi rapide și pricepute. M-am gândit că, poate, prezența Reginei scosese la suprafață cel mai bun comportament din fiecare, dar îmi părea rău de trecerea de la exuberanță la tăcere.

— Mulțumesc, Gabriela, mă bucur că ai adus toate astea atât de devreme, trebuie să fim…

Tocmai muta de pe tavă pe masă o farfurie, când a agățat cu ea marginea ulciorului de lapte și scăpat-o din mână, căzând cu zgomot pe tăblie. Nu se întâmplase nimic rău, însă fata a sărit înapoi strigând speriată.

Nu, nu în mod profesionist, ci profund tulburată.

— Gabriela, ce s-a întâmplat?

— Nu, nu! Nimic! *I sorry for the noise,* sunt proastă, mâinile mele…

I-am pus mâna pe braț ca să o opresc.

— Gabriela, nu-ți face griji pentru farfurii. Ce s-a întâmplat? Te deranjează cineva? Să-l chem pe domnul Florescu?

— Nu!

S-a îndepărtat, frângându-și mâinile, apoi a izbucnit:

— Prietena mea Vera se întâlnește cu *strigoi*!

Și zicând asta s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din cameră.

Am urmărit-o până la culoarul gol, dar nu am urmat-o prin labirintul acela. O servitoare mândră ca ea s-ar fi simțit umilită să știe că i-a deranjat pe unii dintre oaspeții castelului și, în orice caz, problema aceea nu părea să necesite intervenția noastră imediată.

Am închis ușa și m-am dus să iau ceașca de cafea pe care mi-o întindea Holmes.

Am mâncat un mic dejun rapid și modest și am plecat în căutare de informații de la o putere superioară.

Capitolul 14

Puteai recunoaște imediat cămăruța majordomului de la Castelul Bran, în ciuda faptului că se afla într-o fortăreață din Transilvania și avea un locatar care se îmbrăca în port tradițional somptuos, nu în ținuta protocolară obișnuită, cu guler înalt. Avea până și mirosul potrivit: argint lustruit, documente vechi și, dintr-o cameră alăturată, un iz de rufe călcate.

În mod la fel de tipic, omul care stăpânea acest tărâm – tiranul la al cărui cuvânt slujitorii erau angajați sau dați afară, al cărui simplu pas pe scări le făcea pe servitoare să-l mărească – nu era de acord cu invazia oaspeților „de la etaj”. Sau poate că starea lui de disconfort era în întregime pricinuită de întrebările cu care l-a confruntat Holmes și hotărârea lui de a ne convinge că totul era bine și că în sat nu existau probleme – cu siguranță nimic care să implice vampiri.

Holmes a ridicat din sprânceană în semn de dojană.

— Domnule Florescu, sunteți conștient că am fost chemat de angajatorul dumneavoastră, de Regina țării dumneavoastră, pentru a investiga problemele de la Bran. Presupun că nu voi fi nevoit să-i comunic că nu am reușit să înaintez din cauza lipsei de cooperare din interiorul propriei sale case.

Majordomul s-a făcut palid la față și mi-am dat seama că era mai bătrân decât crezusem. Ridurile fine sugerau că avea cincizeci de ani, dar spatele drept și foarte puținele fire albe din părul lui negru îl făcuseră să pară mai tânăr. Mândria și demnitatea îi transformau îmbrăcămintea tradițională într-o uniformă și, uitându-mă mai îndeaproape, am descoperit că ia îi fusese apretată, pantalonii largi susțineau tăișul unui cuțit și a trebuit să-mi feresc privirea când am văzut că mustața lui purta urmele unui pieptene.

— Domnule, am cooperat pe deplin cu dumneavoastră. Dacă vreunul dintre ceilalți angajați nu a făcut-o, vă rog să-mi spuneți numele lor.

— Nu, ceilalți servitori au fost de foarte mare ajutor, dumneavoastră sunteți cel căruia trebuie să mă adresez. Domnule Florescu, nepoata dumneavoastră părea foarte supărată mai devreme. Gabriela este nepoata dumneavoastră, nu-i așa? A spus că o prietenă de-a ei s-a întâlnit cu un

strigoi. Un fapt despre care ar fi trebuit să fiu informat imediat.

— Asta… Ea nu este… Nu…

S-a oprit și s-a îndreptat de spate, un adevărat majordom regal până-n măduva oaselor.

— Îmi cer scuze Domniță, Domnule, pentru că v-a deranjat fata. Este adevărat, se pare că au apărut niște complicații în sat. O prietenă de-a ei s-a îmbolnăvit, atâta tot.

— Și cum s-a îmbolnăvit?

— Are o imaginație activă.

— Adică i s-a părut că a vorbit cu o persoană moartă?

— Pfa! Fetele astea…

Eu și Holmes ne-am uitat la el, indicându-i fără cuvinte că nu aveam de gând să plecăm de acolo. Bărbia i-a tresărit, dar ne-a făcut semn către două scaune tari, folosite mai ales pentru lungi și neplăcute discuții cu subalternii.

— Fetele de vârsta lor, știți cum e…, a început. Le plac poveștile. Citesc cărți, se duc la cinematograf în Brașov, se adună și se întrec în povești despre dragoste și teroare. Una dintre ele aude ceva, alta mai înflorește, cea de-a treia spune că poate s-a întâlnit cu persoana în cauză, iar prima trebuie s-o ia de la capăt ca să găsească o poveste și mai interesantă. Este – cum spuneți dumneavoastră? O spirală? Așa se zice?

— Iar acest *strigoi* pe care l-a văzut prietena Gabrielei este povestea „mai interesantă”? l-am întrebat eu.

— Desigur.

— Spuneți-ne despre „lucrurile” și „detaliile” dinainte.

— Evenimentele care au făcut-o pe Regină să mă cheme aici, a adăugat cu hotărâre Holmes.

Majordomul și-a ferit privirea, singura variantă pe care o avea ca să pună o oarecare distanță între el și noi, sau poate între el și ceea ce urma să spună.

— Cunoașteți cartea domnului Stoker, cred. E o poveste prostească, scrisă de un bărbat care nu știe nimic despre țară decât cele pe care le spun străinii despre ea, care aduce laolaltă istorii populare și superstiții și spune că sunt același lucru cu un conducător de demult, un bărbat de o violență uriașă și care a făcut fapte rele. Ei bine, în poporul meu circulă alte povești, despre o femeie de viță nobilă a cărei frumusețe ascundea o mare

stricăciune a sufletului. O femeie care își păstra frumusețea și tinerețea îmbăindu-se în…

Cuvintele parcă i s-au blocat în gât și și-a privit mâinile, în speranța că în ele ar putea apărea un bilețel pe care să ni-l înmâneze pur și simplu.

Holmes i-a terminat propoziția:

— …îmbăindu-se în sângele tinerelor fecioare, da. Vorbiți despre Contesa Erzabet Báthory.

Florescu a ridicat privirea, surprins și ușurat că nu trebuia să rostească acele cuvinte.

— Exact, domnule. Teribile povești, spuse de fete prostuțe și de țărani ignoranți ca să bage frica unii în alții. N-am crezut că această Contesă e cunoscută lumii din afara țării.

— Unii dintre noi avem niște obiceiuri riguroase când vine vorba de cercetare. De ce răspândesc fetele din sat povești despre Contesa de Báthory? Înțeleg că incidentul din primăvară ar putea aminti de Contesă – fata de la bucătărie care s-a tăiat la mână dar ce legătură are asta cu o fată și un *strigoi*?

— Nimic! Întocmai, vedeți?

— Nu, de fapt nu văd. Am întrebat despre *strigoi.* Dumneata ai adus-o în discuție pe Contesă. Ce legătură e între ele?

Majordomul părea luat prin surprindere. Cu siguranță nu cumpănise problema.

— Nu au nicio legătură. Aveți dreptate. Sau nu ar trebui să aibă. Însă Domnule, Domniță, știți, în ultima vreme la Bran se întâmplă lucruri ciudate, a recunoscut majordomul. De aceea vă aflați aici. Fără îndoială că există o explicație dar, chiar și așa, ignoranții încep să vorbească. Dacă unei familii care are probleme cu un vecin îi moare vaca, înseamnă că acel dușman trebuie s-o fi ucis. Dacă un bărbat intră în pădure și nu mai iese de-acolo, lumea se gândește la ceva malefic, nu la un accident. Pe pereți apar semne ciudate, niște fete merg spre casă și aud zgomote în noapte, niște câini latră la nimic… Domnule, Domniță, sunteți oameni cu școală. Nu trebuie să vă spun eu că imaginația omului de rând îmbrățișează necunoscutul și face din el un munte. Iar zvonurile se alimentează singure.

— Ce fel de zvonuri? a insistat Holmes.

Majordomul începuse practic să se agite în scaun.

— Clevetiri. Trăncăneli iresponsabile.

— Care ce spun?

— Lucruri malefice! Lucruri cărora ea nu ar trebui niciodată să le permită să-i intre în cap. Am slujit-o din prima zi când a venit la Bran, în urmă cu cinci ani. Dacă ceva… de genul ăsta… ar intra în castel, aș ști.

L-am simțit pe Holmes cum se liniștește, o reflecție a propriilor mele gânduri. *Măcar ajungem, în cele din urmă, la miezul problemei.*

— Spuneți că bârfele s-au stârnit în jurul Reginei Maria? Zvonuri despre acțiunile ei malefice și necurate, cum că ar profita de tinerele femei din zonă?

— Majestatea Sa este frumoasă prin propria persoană! Ea iese călare numai din bucuria de a călări prin această zonă rurală pe care o iubește, se oprește să stea de vorbă cu oamenii în căsuțele lor pentru că le pasă de ei, nu pentru că ar…

Din nou, limba i se blocă mai degrabă decât să încheie fraza.

— Pentru că ar tatona terenul ca să găsească victime?

Florescu părea rușinat, poate pentru că permisese ca astfel de cuvinte să fie rostite acolo.

— Povestiți-ne despre aceste „semne ciudate” de pe ziduri, a spus Holmes.

— Am văzut doar câteva. Majoritatea sunt curățate rapid. De către tați, înțelegeți? Le este teamă că sunt cuvinte pe care fiicele lor nu ar trebui să le vadă, iar fiii lor nu ar trebui să le învețe.

— Prin urmare, sunt obscenități?

— Unele dintre ele. Când au început în primăvară nu știa nimeni, până când o persoană care știa acel cuvânt l-a observat și le-a spus și celorlalți. Acum, când mai apar, unele sunt urâte, altele nu, dar e mai bine să fii sigur și să le ștergi. Apar noaptea, sunt desenate doar cu cretă, deci cu o găleată de apă le rezolvi, dar sunt deranjante. Unele dintre ele sunt amenințări la adresa fetelor, a tuturor fetelor, fără excepție. „Fetele de aici nu sunt în siguranță”. Lucru care nu este adevărat. Altele nu sunt, ăăă…

Mi-a aruncat o privire pieziș și a schimbat ce voia să spună.

— Nu sunt *normale.* Nu sunt genul de cuvinte pe care băieții le învață unii de la alții. Semnele astea vorbesc despre durere și putere asupra celor slabi, folosind cuvinte pe care mulți săteni nu le-au auzit vreodată. Cuvinte care nu sunt în dicționar.

— Iar aceste cuvinte și amenințări o vizează pe Regină?

— Nu. E invers. E ca și cum… e ca și cum ea ar fi cea care le spune.

— Cum adică, vrei să spui că sunt semnate cu numele ei? Sau, eventual, cu titlul ei?

— Nu neapărat. Nu când sunt scrise în limba ei.

— A. Înseamnă că sunt în engleză aceste „semne ciudate”.

— Unele sunt cuvinte și, da, sunt în engleză. Celelalte sunt doar semne.

— Desene obscene?

— Unele, din câte am auzit. Două pe care le-am văzut erau oarecum simboluri. Pe acelea le-am dat eu jos, de vreme ce sătenii nu au făcut-o.

Era limpede că ascunde ceva, iar Holmes i-a vorbit cu glas tăios, iritat:

— Domnule Florescu, m-aș bucura dacă ne-ați oferi ajutorul în această problemă. Nu pot lucra fără niște dovezi solide. Văd că lucrul ăsta vă provoacă disconfort, dar suntem adulți și ne dorim amândoi să-i prezentăm Majestății Sale o soluție la problema ei, nu-i așa?

Bărbatul s-a înroșit, până și mustața îi tremura de indignare la gândul că ar putea fi bănuit că nu ar vrea să-și slujească Regina. A deschis sertarul de sus al biroului, a scos un bloc-notes pe masă, a înșfăcat un pix și a trasat câteva linii pe foaie.

Prima era o stea în interiorul unui cerc. Al doilea era acel „W” cu brațe suprapuse pe care îl văzuserăm crestat pe copacii din pădure.

— Sunt doar niște semne apotropaice, menite să le alunge pe vrăjitoare, am spus eu.

— Da. Superstiție! Satul meu e mic, dar noi suntem educați. Oamenii de aici știu să nu se lase păcăliți.

Aproape că se simțea fizic cât e de rușinat.

Holmes a dat din cap gânditor.

— Deci, ca să ne înțelegem; semnele din cretă care au tot apărut sunt fie cuvinte grosolane în engleză, fie desene obscene. Locuitorii le șterg. Dar celelalte sunt semne menite să le alunge pe vrăjitoare și uneori de acelea nu se ating. Corect?

— Le șterg eu când le văd, a declarat majordomul.

— E posibil să fie făcute chiar de săteni?

El își feri privirea.

— Unele sunt făcute cu vopsea, mărturisi.

M-am gândit că epuizaserăm problema semnelor misterioase și, pentru a-l salva de rușinea naivității poporului său, m-am întors la întrebarea care

ne adusese aici:

— Înainte să plecăm – prietena Gabrielei, fata cu o „imaginație activă”, ce spune că i s-a întâmplat?

Dacă mai devreme Florescu fusese stânjenit, reticent, acum fața i-a încremenit complet.

— Nu i s-a întâmplat nimic.

Holmes și-a aruncat privirea asupra lui.

— Eu nu asta am auzit, domnule Florescu.

— Fetei nu i s-a întâmplat nimic.

S-a așternut tăcerea. Am lăsat-o să stea acolo.

După o clipă, mustața i-a tresărit.

— Fata mergea spre casă noaptea trecută.

— De unde?

— De aici. Lucrează la bucătărie, e o fată nouă. Vera Dumitru. Au terminat curățenia mai târziu decât de obicei.

— Ce oră era?

— Aproape de miezul nopții.

Nu cu mult timp înainte să ieșim, Holmes și cu mine. Nu m-am uitat la el, dar știam că avea aceeași expresie mâhnită ca a mea.

— Era singură?

— Trei fete au plecat împreună. Două locuiesc în cealaltă parte a satului, Vera de partea asta. S-au oprit la drum – probabil au fumat, la cum le știu –, iar apoi cele două au luat-o la stânga, iar Vera la dreapta.

— Drumul spre Brașov?

— Drumul mic de lângă cimitir. A spus că trecea pe lângă biserică și a auzit o voce strigând-o. A fost uimită, dar nu speriată, sau cel puțin așa spune ea. E un sat liniștit, înțelegeți? Lucrurile care se întâmplă în orașe nu se petrec aici. Și peste tot sunt case, de unde se aude dacă o fată…

— Este atacată, am adăugat eu.

— Exact! Așa că s-a uitat să vadă cine era, gândindu-se că poate o tachina unul dintre prietenii fratelui ei, și a vorbit încet, ca să nu-i trezească pe cei care dormeau. A întrebat cine era acolo.

A făcut o pauză, a observat că bloc-notesul încă era pe masă și l-a pus înapoi în dulap.

— Cine-i acolo? Vocea spune „Andrei”. E un nume comun, așa că ea întreabă: „care Andrei?” Iar vocea spune: „Cel ucis lângă Făgăraș în timpul

Războiului”. Era un băiat pe care îl știa, un băiat pe care l-am îngropat noi. Trupul lui a fost adus aici.

Florescu a ridicat privirea, iar mustața i s-a curbat într-un zâmbet stingher.

— Ea a fugit. Pe drum, spre casă.

Holmes, în mod limpede nu la fel de tulburat ca mine de ceea ce dezvăluise zâmbetul acela, a cerut să-i spună numele de familie al băiatului și dacă Vera era în general aiurită, și cred că i-a mai adresat o întrebare care a trecut pe lângă mine, apoi e posibil să-i fi cerut să stea de vorbă cu fata, iar Florescu i-a răspuns că o să-l întrebe pe tatăl ei, după care poate că am mai stat de vorbă, dar nu mult, pentru că brusc am fost în picioare și am ieșit în ceea ce părea o dimineață frumoasă de primăvară, moment când m-am întors către Holmes și am șuierat, încet, ca să nu fiu auzită:

— Holmes, ai văzut?

— Am văzut că bărbatul ascunde ceva, da.

— Nu, mă refer la dinți! Când a zâmbit! Majordomul Reginei are colți!

Capitolul 15

Holmes s-a tras puțin în spate ca să mă privească, apoi a început să râdă, atât de tare încât a fost nevoit să se sprijine de peretele din spatele lui.

A fost, mi-am dat seama tardiv, o remarcă destul de caraghioasă. O mulțime de oameni aveau dinți urâți. Personajului din filmul *Nosferatu* nici măcar nu i se dăduseră dinții descriși în *Dracula,* ci avea dantura unui șobolan. Totuși, dacă mă gândesc mai bine, pentru un actor ar fi mai ușor de purtat decât acei incisivi lungi și ascuțiți – există un risc mai scăzut de a-ți perfora buza inferioară.

— Da, în regulă, nu am dormit destul! Și îmi pare rău că nu am plecat mai devreme noaptea trecută, când am fi putut începe urmărirea.

Și-a îndepărtat amuzamentul din priviri, iar mintea mea letargică a surprins un gând trecător:

— Totuși, nu-mi dau seama cum un soldat întors din morți servește la pătarea reputației Reginei.

— Nici eu, a recunoscut Holmes, spre ușurarea mea. Iar reticența lui Florescu de a vorbi despre subiect poate să fi făcut parte din dorința generală de a mă împiedica să-i consider pe săteni naivi. Bănuiesc că întâmplarea asta poate fi o simplă păcăleală în rândul tinerilor din sat, mai degrabă decât dorința cuiva de a crea tensiune. O să ne lămurească Părintele Constantin.

— E preotul căruia i-ai făcut cu mâna pe câmp ieri?

— Preoții pot fi niște oameni remarcabil de utili, a zis el în loc de răspuns. Oricine are ceva în comun cu ei, măcar limbajul liturgic.

— Într-acolo ne îndreptăm?

— Vreau să schimb câteva vorbe cu medicul din sat mai întâi. Ar trebui să fie la dispensar astăzi.

Am văzut dispensarul de pe stradă, o clădire mică și îngrijită, lipită de un fel de magazin care vindea orice, de la curse de șobolani până la gulere apretate. În timp ce ne urmam traseul, pe drum a apărut o mașină care venea din direcția Brașovului. Când s-a apropiat, am văzut că era un break englezesc mare și nou, cel pe care l-am văzut parcat în fața magazinului în după-amiaza în care am ajuns. Și, într-adevăr, șoferul s-a îndreptat spre

porțiunea mare cu pietriș și a oprit motorul. Portiera s-a deschis și din mașină a coborât un bărbat de vreo patruzeci de ani, frumos, bărbierit complet, care a ocolit până pe partea pasagerului.

Nu am văzut pe nimeni acolo dar, spre surprinderea mea, bărbatul a deschis hayonul pentru a dezvălui o banchetă lungă, bine căptușită, care se întindea din spate până în față. Acolo stătea întinsă o tânără pe care a ajutat-o să se ridice și să coboare pe treaptă în timp ce dinspre magazin a început să se reverse un puhoi de lume, întâmpinându-i pe nou-veniți cu strigăte de bucurie și oferindu-se s-o ajute să coboare. Am văzut că erau atenți mai puțin la ea și mai mult la păturile pe care le ținea în brațe – am înțeles că era o tânără mamă care se întorcea la familia ei. Mulțimea a pornit în jos pe drum, oprindu-se când un tânăr și o variantă mai în vârstă a pacientei s-au întors. Tânărul, zâmbind larg, a apucat mâna doctorului pentru a o scutura frenetic. Femeia în vârstă a mulțumit și ea, întinzând mâna ca să-l mângâie pe doctor pe un obraz și trăgându-i capul la nivelul ei ca să-l pupe pe celălalt.

Familia fericită a pornit mai departe. Abia după ce au dispărut pe un drum lateral s-a întors și doctorul, arborându-și zâmbetul mândru pe trăsăturile lui aristocratice, și s-a îndreptat spre mașină, aruncându-ne o privire rapidă în timp ce făcea asta.

I-am zâmbit și am dat din cap spre mașina lui.

— Se pare că sunteți atât medic, cât și serviciu de ambulanță.

Era o manevră inteligentă să transformi o mașină cu banchetă lungă, concepută pentru depozitarea puștilor și vânatului, într-un transport sigur pentru cei bolnavi și neajutorați. Căptușeala de pe acea cutie lungă avea și un fel de bară de protecție pentru a ține pacientul în loc în timpul virajelor.

— O naștere dificilă, a răspuns el ridicându-și geanta de piele de pe podeaua de la capătul patului căptușit. Aproape i-am pierdut pe amândoi, și pe mamă, și pe fiu. M-am bucurat s-o aduc înapoi, de vreme ce oricum veneam la Bran.

Vorbea engleză cu accent, dar fluent, iar trăsăturile îi erau tipic transilvănene: un chip îngust, cu pomeți înalți, de slav, și ochi de un albastru-deschis, pielea lui fină devenind mai rumenă odată cu sosirea verii. Încărunțea, iar mâinile puternice și zvelte ar fi putut fi concepute pentru mânuirea unui bisturiu. Purta un costum cafeniu din lână subțire, care, la cum arăta, trebuie că fusese făcut la comandă la Paris mai degrabă decât

prin partea locului. Cravata era perfectă, pantofii – lucioși și ar fi fost mai mult decât intimidant dacă n-ar fi existat stratul de praf de pe mașină și faptul că ieșise din casă în acea dimineață fără ca soția sau menajera lui să observe nevoia unui guler curat, vizibilă atunci când a închis portbagajul.

În cele din urmă s-a întors cu fața spre noi.

Holmes a întins o mână.

— Sheldon Holmes. Soția mea, Mary.

— Ce faceți? Numele meu este Mikó. Intrați, ați ajuns cam devreme pentru consultație, dar vă pot găsi un loc până vin ceilalți. Pe cine consult astăzi și care e problema? *Salut, Casimir, cum ești*? a strigat la bărbatul care stătea în pragul magazinului.

Casimir negustorul i-a răspuns, iar cei doi au schimbat rapid câteva vorbe – care, judecând după gesturi, aveau legătură cu femeia recent adusă în sat în timp ce doctorul se îndrepta spre clădirea anexă. Ușa părea nouă, vopseaua era cu siguranță neatinsă, iar încuietoarea strălucitoare surprinzător de rezistentă. Cheia se afla la capătul lanțului de ceas al medicului. Zăvorul pe care l-a mutat avea dimensiuni considerabile. Prin contrast cu această măsură de securitate descurajantă, deasupra noastră a sunat un mic clopoțel prietenos atunci când ușa s-a deschis și am pătruns în dispensarul din Bran.

Prima cameră era locul unde pacienții așteptau să fie consultați și am văzut câteva scaune uzate, câteva acuarele luminoase și un coș de cuburi pentru copii. În spate se afla chiar cabinetul, cu scaune de lemn, o masă, o perdea într-un colț dacă era nevoie de intimitate și trei dulapuri înalte din sticlă. Spațiul era bine întreținut și foarte curat, având pe rafturi îndeajuns de mult echipament modern încât să fie liniștitor. Când am văzut sterilizatorul cu abur ascuns în spatele unuia dintre dulapuri a fost o ușurare să constatăm că orice tratament de care am fi avut nevoie acolo ar fi fost desprins din secolul al XX-lea, nu din cel anterior.

Totuși, Holmes era interesat de un alt rod al tehnologiei.

— Ce seif aveți aici, doctore!

M-am aplecat peste birou să mă uit și, într-adevăr, era un accesoriu neașteptat pentru cabinetul unui medic de la țară. Nu prea mare, dar foarte solid și încastrat în perete. Și totuși, tencuiala nu fusese refăcută.

Doctorul a dat din cap cu tristețe.

— Cineva a dat o spargere în cabinet în primăvară. Au luat niște bani și

niște instrumente care păreau bune de vândut, dar și medicamentele pe care le țin aici, fenobarbital pentru crize, derivați de morfină în caz de operație de urgență, genul ăsta de lucruri. E trist să văd că problemele de la oraș răsar și aici.

Ne-a făcut semn spre cele două scaune așezate de cealaltă parte a biroului.

— Acum, cu ce vă pot ajuta?

— Doctore Mikó, nu avem nevoie de îngrijiri medicale, i-a răspuns Holmes, doar câteva minute din timpul dumitale. Una dintre fetele care lucrează la castel a fost primejduită noaptea trecută.

— Primejduită?

— Amenințată.

— Știu ce înseamnă „primejduită”, a spus doctorul, dar nu știu nimic despre asta. Abia acum am ajuns în Bran. Ce s-a întâmplat?

— Doar o sperietură, aparent. Dar aș dori să vă întreb despre celelalte fete rănite în primăvară: o slujnică de la bucătărie care s-a tăiat la mână și o copilă care s-a împiedicat în pădure.

Medicul s-a rezemat de spătarul scaunului, cu degetele împreunate peste abdomen, studiindu-ne.

— Dumneavoastră stați sus, la castel, cred. Am auzit că sunt doi vizitatori englezi acolo.

— Da, noi suntem.

— Sunteți prieteni cu Regina?

— Suntem cunoștințe.

— În general, cunoștințele ei nu sunt interesate de bunăstarea fetelor din sat.

— Regina a devenit conștientă de problemele din sat. E îngrijorată și m-a rugat pe mine să văd ce aș putea descoperi.

— De ce pe dumneavoastră?

— De ce nu? Credeți că ar trebui să vină ea în persoană și să întrebe? Sau poate să vină poliția?

Doctorul s-a gândit o vreme, deși nu aveam nicio idee la ce. Familiei entuziasmate de mai devreme îi oferise un zâmbet sincer și deschis, însă nouă ne arăta o față perfectă de poker, atrăgătoare și perfect inexpresivă. Totuși, în cele din urmă, a dat din cap.

— Copila nu a avut nimic, doar câteva zgârieturi. Asta a fost tot.

— Unde? am întrebat.

— Unde a căzut? Venind prin pădure, pe lângă vamă…

— Nu, unde erau zgârieturile?

— Pe mâini și pe picioare, desigur. Nimic imposibil de rezolvat cu săpun și un pupic de la mama ei. Avea o zgârietură pe brațul drept pe care am monitorizat-o – copiii care locuiesc la ferme sunt rezistenți, dar sunt și înconjurați de o mulțime de microbi. Avea și o zgârietură în apropierea ochiului, care s-ar fi dovedit gravă dacă ar fi fost cinci centimetri mai într-o parte. Câteva zgârieturi pe gât. Nimic grav, doar o scurtătură.

O scurtătură?

— „O scuturătură”, vreți să spuneți? a întrebat Holmes.

— Da, mă scuzați. O scuturătură. O căzătură mică.

— Zgârieturile de pe gât – acelea cum erau?

Doctorul s-a așezat din nou pe scaun.

— Mă întrebați dacă semnele de pe gâtul copilului erau răni prin înțepare?

Nu știu despre Holmes, dar eu am fost mirată de întrebare.

— Asta erau?

— Nu există vampiri, domnule.

— Bineînțeles. Dar rănile erau prin înțepare?

Și-a trecut limba de la stânga la dreapta peste dinți, ca și cum ar fi contemplat procesul pe care îl sugera Holmes.

— Erau două-trei puncte în care pielea era înțepată mai degrabă decât… care e cuvântul? *Zgârcită*?

— Zgâriată.

— Da, iertați-mă. Mi-am pierdut exercițiul cu engleza.

Am intervenit:

— Din contră, engleza dumneavoastră este excelentă. Unde ați studiat-o?

— Am început la Viena, apoi am mers la Londra, la Barts{5}. Înainte de Război, desigur.

— Sigur vă face plăcere să o aveți pe Regină cu care să puteți vorbi, pentru a vă reîmprospăta un pic cunoștințele.

Fața lui a rămas din nou lipsită de expresie.

— Nu o întâlnesc pe Majestatea Sa. Are propriul ei medic, pe care îl cheamă când are nevoie de el.

— Pierderea ei și câștigul regiunii, am spus lin. Sătenii păreau să vă arunce trandafiri la picioare.

S-a relaxat, dând uitării insulta de a nu fi considerat îndeajuns de bun pentru a frecventa capetele încoronate.

— Și voi găsi în mașină un pui gras, jumulit frumos, când voi pleca după-amiază. Poate chiar doi.

Holmes ne-a adus înapoi la subiectul discuției:

— Cealaltă fată, cea care s-a tăiat la mână în bucătăria din castel – pe ea ați consultat-o?

— Da. Aia a fost o tăietură urâtă în mijlocul palmei. A trebuit să o cos. A mers prost pentru o vreme. Infecția s-a vindecat în cele din urmă, dar mâna nu va mai avea niciodată aceeași flexibilitate ca înainte. Regina s-a întâmplat să fie prin apropiere, iar prezența ei de spirit a împiedicat-o pe fată să piardă prea mult sânge. A luat o ceapă curățată și a înfășurat mâna fetei în jurul ei, cu putere, pentru a menține presiunea. A avut noroc că a fost una dintre zilele mele în Bran.

— Nu există un alt medic în zonă?

— La Râșnov lucrează unul, patru zile pe săptămână.

— Deci ar fi trimis după el?

— Ar fi trimis după mine. Când e nevoie de mine, vin indiferent de oră. Pot să fiu aici într-o oră sau chiar jumătate de oră dacă mă grăbesc.

— Soția dumneavoastră trebuie să fie supărată pentru nopțile întrerupte.

— Nu sunt căsătorit. Iar oamenii de aici sunt sănătoși și autonomi. Rareori sunt chemat mai mult de o dată pe lună.

Holmes a reluat întrebarea.

— Nu au avut loc și alte incidente cât a fost plecată Regina?

— Niciunul. Dar acum, despre fata amenințată noaptea trecută – ce s-a întâmplat?

— Una dintre fetele de la bucătărie, pe nume Vera, se ducea târziu acasă azi-noapte când o voce din cimitir a salutat-o și i-a spus că ar fi un soldat pe nume Andrei care a murit într-o luptă dată în apropiere, în 1916.

— Andrei Costea. Un băiat foarte muncitor, nu avea nici măcar șaptesprezece ani când a murit. Însă Vera Dumitru? O credeam una dintre fetele mai raționale din sat. Vă mulțumesc că mi-ați spus, voi merge să o văd astăzi înainte de a pleca.

— Locuiți în Brașov?

— Chiar la nord de oraș, acolo e casa familiei. Convenabil pentru spital, însă consider că e important să slujesc și acolo unde e nevoie de mine.

— Un angajament nobil, a spus Holmes plin de respect. Cât despre acest tânăr soldat, Andrei: trupul lui a fost recuperat vreodată?

— Așa cred. Da, sunt sigur că am văzut-o pe sora lui vizitându-l la cimitir.

— Însă nu l-ați identificat dumneavoastră personal.

— Eu însumi eram în uniformă pe atunci. Slujind cealaltă țară, desigur. În anii aceia, România era inamicul.

Zâmbetul lui ironic spunea multe despre soarta schimbătoare din această parte de lume, iar apoi privirea lui a trecut de noi către ușa alăturată și am auzit clinchetul melodios al clopoțelului. Și-a scos ceasul și l-a pus deoparte.

— Mă tem, domnule și doamnă Holmes, că tocmai s-a deschis cabinetul, iar primul meu pacient a sosit. Dacă mai aveți nevoie de mine pentru orice altceva, nu ezitați să-mi trimiteți un mesaj de la castel. Sunt aici trei zile pe săptămână și, așa cum am mai spus cu altă ocazie, *pro re nata*. În funcție de necesitate.

A zâmbit când ne-am strâns mâinile, apoi s-a întors către primul pacient al zilei, un tânăr care-și legăna cotul stâng în timp ce mama lui, îngrijorată, a dat drumul unui șuvoi de cuvinte de neînțeles.

Capitolul 16

Afară, un grup de băieți de aceeași vârstă cu tânărul dinăuntru stăteau cocoțați pe un zid scund, încercând să pară nepăsători față de soarta prietenului lor. Le-am aruncat un zâmbet menit să fie încurajator, apoi l-am urmat pe Holmes, care intrase în magazin.

Holmes are peste 1,86 înălțime. Când se postează într-o cameră, oamenii tind să se îndepărteze, în special femeile care nu-i ajung nici până la bărbie. Casimir, negustorul, a fost oarecum surprins de plecarea clienților, dar cât s-a concentrat asupra lui Holmes și apoi asupra mea s-a adunat destul cât să spună:

— Engleji, nu? Cum pot ajut?

I-am șoptit lui Holmes:

— Cumpără niște bomboane cu mentă.

— Eu, ăăă… Da, om bun! Bomboane cu mentă.

Un deget lung s-a îndreptat în direcția unui borcan de sticlă umplut cu bomboane în culori frapante.

Casimir a întins mâna după o cupă și o bucată de hârtie, iar Holmes a continuat:

— Doctorul. A fost jefuit.

Casimir a rămas nemișcat.

— Cineva l-a jefuit? A furat?

— O, da. Furat. Foarte rău. Cât dorește?

A fost rândul lui Holmes să arunce o privire cum că nu a înțeles, așa că am răspuns eu.

— Două cupe. Vă rog.

Cupa a coborât în borcan, iar eu mi-am îndreptat atenția spre rafturi, care oferă întotdeauna o perspectivă fascinantă asupra vieții unui sat. Sacii obișnuiți de orez și făină erau amestecați cu cei de porumb măcinat. Conserve cu mâncăruri cunoscute și nu prea (oare aceia erau de fapt ardei roșii sau tomate?) și cutii cu orice, de la lumânări până la săpun de rufe. De rafturi atârnau mai multe sortimente de cârnați uscați și brânzeturi, iar rafturile cele mai de sus, accesibile numai cu scară, adăposteau oale mari de bucătărie și felinare cu parafină.

— Când s-a întâmplat?

Cupa a încetat să se mai miște.

— Când. Când.

A urmat o abordare în limba română a publicului, care a intervenit cu glas tare o vreme înainte de a se ajunge la un consens.

— *Iunie.*

— Iunie. Știe cineva cine a făcut-o?

Fără vreo ezitare:

— *Țiganii.*

Un cor de voci, aparent în acord. Mai multe brațe s-au ridicat, arătând în direcția Brașovului. Am întins câteva monede, lăsându-l pe Casimir să-și aleagă plata pentru dulciuri, dar, în timp ce făcea asta, eu mi-am ridicat privirea…

— Earl Grey!

El și-a ridicat ochii de la ce făcea, apoi a aruncat o privire peste umăr și a râs. Câțiva membri ai publicului nostru i s-au alăturat.

— Vreți cumpărați?

S-a întins și a dat pachetul jos din splendoarea lui solitară de pe raft. Când l-a pus pe tejghea, de pe el a zburat un val de praf.

— Nu, mulțumesc. Dar îl vindeți?

— Vând dacă vreți. Hei, poate dau gratis și cumpărați altceva.

— Înțeleg că pe-aici nu e piață prea mare pentru Earl Grey.

— Gustat vreodată?

— Nu îmi place atât de mult. Însă cred că Reginei Maria da.

— O, da. Majestatea Sa a venit acum cinci ani, eu pus cutia sus, poate pentru anul după. Acolo sus de atunci. Trebuie numim „*Ceaiul Regina Maria*", nu *Earl of Grey*.

Chicotele celorlalți din magazin îmi spuneau că asta era o glumă locală. Am terminat de plătit pentru dulciuri și a trebuit să mi se reamintească să le iau cu mine în timp ce îl urmam pe Holmes afară.

— Așadar, am început, toată lumea din Bran cunoaște preferința ciudată a Reginei pentru ceai, nu numai cei care lucrează la castel.

— Având în vedere că pachetul a devenit de câțiva ani o glumă locală, asta fără îndoială include comunitatea de *țigani* din apropiere pe lista celor care îi cunosc preferințele.

Țigani era un cuvânt pe care l-am recunoscut prin cuvintele lui europene înrudite, deși ei își spun *Romani,* care înseamnă pur și simplu

„popor”. În Anglia sunt numiți *gipsies,* deși au migrat nu din Egipt, ci din nordul Indiei, acum mai bine de o mie de ani. La fel ca orice nomazi, nu se amestecă bine printre populațiile locale. Și, la fel ca propriul meu popor evreu, tind să fie învinovățiți pentru orice problemă din zonă.

Oriunde ar fi locuit, romii erau bine familiarizați cu satele ai căror locuitori ieșeau cu ciomege și torțe ca să-i alunge. M-am gândit că e puțin probabil ca tabăra locală de romi să riște să spargă ușa dispensarului ca să fure echipamentul și medicamentele de acolo.

Cei doi băieți stăteau încă pe zid. Am pescuit o bomboană cu mentă din cornetul de hârtie și am băgat-o în gură, apoi le-am dat lor restul. După reacția lor, ai fi zis că pachetul conținea monezi de aur.

Holmes stătea lângă noua mașină a doctorului. M-am oprit în dreptul lunetei ca să mă uit înăuntru.

Brecurile de vânătoare sunt concepute ca transport pentru vânătoare și în general au doar un loc pentru pasager, în față. Uneori, în spate este o bancă sau un scaun rabatabil, dar de cele mai multe ori acela rămâne un spațiu deschis pentru a transporta câinii la vânătoare, sau păsările și vânatul acasă. La modelul acela, scaunul din față al pasagerului lipsea. În schimb, din bord până la hayon se întindea o bancă de lemn căptușită, lungă de doi metri, suficient ca și cel mai înalt bărbat să se întindă. Lemnul era pin simplu, lovit și cu urme de tocuri, însă căptușeala era acoperită cu piele, iar balamalele robuste de alamă sugerau că acea cutie fusese folosită atât pentru depozitare, cât și ca să transporte femei însărcinate și țărani răniți. Vizavi, pe partea din spatele șoferului, era o bancă mai scurtă, necăptușită. Tăieturile și urmele de ulei de pe podea sugerau că mașina fusese folosită pentru a muta tot felul de lucruri – inclusiv, din câte se părea, puii de găină vii pe care-i primea în dar de la pacienți.

— Ar fi un microbuz de țară minunat, i-am spus lui Holmes.

Care nu m-a auzit, pentru că deja se distanțase.

Am alergat pe drum ca să-l prind din urmă și l-am întrebat ce credea despre doctor.

A rămas tăcut atât de mult timp, încât am crezut că poate nu mă auzise, însă el doar se gândea.

— Medicii sunt o clasă pe care mi-e greu să o privesc cu un ochi obiectiv. Am avut cu ei numai experiențe aflate la extreme, Watson fiind la un pol, și o mână de indivizi absolut ticăloși aflându-se la celălalt. Ori de

câte ori întâlnesc un doctor care pare la fel de nobil și generos ca Watson, ei bine, impulsul meu este să nu am încredere în ceea ce am văzut.

— A fost vreodată greșit acest impuls?

— A fost, din păcate. Cei care ridicau cele mai multe suspiciuni s-au dovedit niște sfinți, absolut toți.

A scos un râs ironic.

— Și, apropo de sfinți, mergem să-l vedem pe preotul tău?

Era mult prea devreme pentru acele ore de „studiu" neîntrerupt pe care mi le promisese, cu toate că puteam simți deja cum îmi scade energia.

— Probabil că te-ai întâlnit cu el luna trecută.

— L-am căutat. După cum am spus, nimic nu e la fel de util pentru traducere ca un preot din sat, deși în general printr-un filtru de latină și greacă. De fapt, Părintele Constantin vorbește engleza destul de bine.

— Mă bucur să știu că nu trebuie să mă lupt cu declinările mele în latină.

— Astăzi avem nevoie de memoria lui, nu de aptitudinile lui lingvistice. Dacă ea ajunge cumva atât de mult înapoi în timp.

L-am găsit pe Părintele Constantin în grădina mică din spatele prezbiteriului, sau cum numeau ortodocșii casa preotului, deși, până ca Holmes să-l salute pe nume, am crezut că este grădinarul.

— *Kaleméra, Patéra Konstantinos*.

Silueta s-a întors, dezvăluind un bărbat frumos, cu barbă, care nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani. S-a îndreptat de spate și a zâmbit radios.

— Bună dimineața, prietenul meu englez! a tunat el, cu accent, dar limpede. Tot aici?

— Sunt *din nou* aici, i-a răspuns Holmes, făcându-și drum printre frunzele de ardei ca să strângă mâna murdară a bărbatului. Am venit și cu soția mea.

— Ah, bună dimineața, Domniță! Soție? Nu, prea frumoasă și prea tânără pentru moșul ăsta!

A izbucnit în hohote de râs văzându-mă că roșeam și că am rămas fără cuvinte.

— Costel! s-a auzit din casă vocea mustrătoare a unei femei. *Nepoliticos*!

— Scuze, scuze, a spus, nepărând câtuși de puțin rușinat. Atât de

nepoliticos. Soția mea mereu îmi amintește. I-am spus când ne-am căsătorit că un bărbat cu o limbă ca a mea nu va deveni niciodată episcop, și totuși cu mine s-a măritat.

Uitasem că preoții ortodocși se puteau căsători, așa cum limpede se întâmplase și cu acela. Soția lui a dat din cap, pe urmă a intrat înapoi în casă în timp ce preotul traversa grădina, menajându-și cumva piciorul stâng, ca să schimbe sapa cu sutana prăfuită, cândva neagră, care era întinsă pe spătarul unei bănci. Și-a tras veșmântul pe cap, și-a pescuit din el barba și și-a trecut o mână pe spatele unei pisici slabe, portocaliu cu negru, care a apărut dintre răsaduri, înainte de a ne face semn spre un foișor rustic lipit de o latură a casei. Fusese construit din trunchiuri de copaci și ramuri mari și acoperit cu viță-de-vie, ceea ce explica înălțimea exagerată, deoarece întregul tavan înfrunzit era acoperit cu ciorchini lungi de struguri aproape copți.

Părintele Constantin s-a oprit pe drum ca să se spele pe mâini. La intrarea în foișorul acela simplu s-a uitat la fructele care erau în plin soare, apoi s-a întins ca să rupă un ciorchine greu cu unghia degetului mare.

Mi l-a întins, lăsându-l în căușul palmelor mele. Fructele calde, boabele negre glazurate de îmbujorarea coacerii, miroseau a vară. Am luat câteva, i-am întins cealaltă jumătate lui Holmes, iar el la rândul lui i-a dat-o mai departe preotului. Părintele Constantin a murmurat o binecuvântare și și-a vârât câteva în gură.

Cine știe de ce, fructul din mâna mea mi-a amintit de Persefona și de cele cinci semințe de rodie care o legaseră pe vecie de Lumea de Dincolo. Am zâmbit la gândul care-mi trecuse prin minte, mi-am pus o boabă de strugure în gură și am mâncat-o.

Ce s-a întâmplat după a fost unul dintre acele momente ciudate care se întipăresc în memorie, o contopire neașteptată a senzațiilor și gândurilor care, chiar dacă se petrece, pare destinată să rămână pe loc pentru totdeauna. Zdrobirea boabei ferme de strugure între molari, valul de suc bogat, dulce-acrișor. Mirosul preotului, un miros de pământ, sudoare și soare, reconfortant și autentic. Pata rece de umbră, mișcarea calculată a degetelor lungi ale lui Holmes pe fruct, pisica având ochii pe jumătate închiși și coada încolăcindu-i-se ușor în jurul lăbuțelor la soare…

Exact ca într-o fotografie, momentul a fost imortalizat. Apoi am înghițit boabele de struguri, una după alta, iar noi trei am mâncat într-o comuniune

liniștită până când ciorchinele a rămas dezgolit. Iar dacă de-acum ajungeam să fiu condamnată să mă întorc în România din cauza acelei gustări, ei bine, există locuri mult mai rele în care să-ți petreci veșnicia.

Părintele Constantin și-a curățat mâinile și le-a împreunat în zona stomacului, gest care în cabinetul doctorului ridicase o barieră simbolică, însă la acest bărbat părea să facă exact opusul.

— Deci, prietene și soția lui, cu ce pot să vă ajut azi?

— După cum știi, a început Holmes, am venit aici să-l ajut pe arhitectul Reginei cu planurile de renovare a castelului, dar sunt destul de interesat și de tradițiile străvechi ale țării.

— Am vorbit despre multe basme, da. E un lucru de care Regina noastră pare că se bucură. Și celeilalte Regine îi plăcea să scrie cărți de povești.

— Cu toate că Regina Maria e mai puțin… flamboaiantă decât a fost vreodată Carmen Sylva.

Principesa Elisabeta de Wied, cunoscută sub pseudonimul literar Carmen Sylva, fusese o candidată puternică pentru rolul de soție a lui Edward, Prințul de Wales, până când Bertie a decis că nu-l atrage înfățișarea ei. În schimb, a fost trecută lui Carol I, primul rege al României, pe care l-a înstrăinat mai întâi pentru faptul că nu a avut un fiu și apoi pentru că a arătat mai mult interes față de excentricele ei saloane literare și muzicale decât sarcinilor regale, iar în sfârșit pentru că a încurajat o aventură între nepotul lor și o doamnă de companie nemăritată, aventură care a culminat cu – sau, cel puțin, așa spuneau zvonurile – faptul că și-a exprimat opinia cum că guvernele alese erau mai bune decât regalitatea. Maria, mai întâi ca Principesă Moștenitoare și apoi ca Regină, se descurcase ceva mai bine în îndeplinirea rolului de Regină Consoartă fără să stârnească vreun scandal.

Preotul a ridicat o sprânceană auzind cuvântul *flamboaiant,* dar când Holmes i-a oferit câteva sinonime, preotul a dat aprobator din cap.

— Un lucru bun că Regina noastră nu este precum cea de dinainte. Majestatea Sa nu s-a născut româncă, dar a fost făcută româncă.

— Iar din cauza asta, și pentru că oamenii din Bran ocupă un loc special în inima ei, e îngrijorată de poveștile pe care și le spun acum. Poveștile întunecate.

Preotul s-a aplecat în față ca să se joace cu ciorchinele gol.

— Este… tulburător, da.

— Ați auzit ce s-a întâmplat noaptea trecută? Cu Vera Dumitru?

— Am mers la ea azi-dimineață, când am aflat.

— Se simte bine? l-am întrebat.

— O să se simtă. Vera e… cum se spune, cu mintea limpede?

— Deșteaptă?

— Da, deșteaptă. Nu crede ea în fantome.

— Doctorul Mikó ar fi de acord cu dumneavoastră.

— A, înțeleg că v-ați întâlnit cu doctorul nostru?

— Tocmai se întorsese, așa că nu știa ce s-a întâmplat, dar a spus că se va duce și-i va face o vizită.

— Așa va face. Pentru doctor, toți cei din Bran sunt puișorii lui. Feroce ca o mamă-șoim, știți? De când soția lui și fiul lor cel mic au murit de *gripă*…

— *Fiu*?

— În prima mea iarnă aici. Groaznică perioadă. Atâtea înmormântări, tăiai gropi în pământul înghețat… Noaptea plângeam.

— Îmi dau seama că o epidemie l-ar împinge pe un medic să fie foarte protector.

Holmes ne-a adus înapoi la pista principală.

— Ce ați aflat de la domnișoara Dumitru despre incident? Aș vrea să-i spun Reginei.

Mă așteptam ca preotul să invoce taina spovedaniei sau ceva de genul acesta, dar fie nu o considera o formă de spovedanie, fie sacralitatea Reginei o întrecea pe a lui, pentru că, după un moment, a început să vorbească.

Chiar înainte de Crăciun, Vera Dumitru, în vârstă de șaptesprezece ani atunci, își pierduse logodnicul într-un accident industrial în Brașov. Îl iubise profund pe băiat, iar ultimele luni fuseseră foarte grele pentru ea. (Ceva din expunerea atentă a preotului m-a făcut să mă întreb dacă Vera era însărcinată la moartea băiatului dar, dacă da, atunci ea trebuie că pierduse copilul. Sau poate că asta era doar în imaginația mea.)

Tânăra noastră prietenă Gabriela, „o fată atât de responsabilă, are grijă de casă pentru tatăl ei de când mama a murit”, o recomandase pe Vera la castel cu o primăvară înainte, când Regina era așteptată să se stabilească acolo. În opinia Părintelui Constantin, prietenia și munca o ajutaseră pe

Vera la fel de mult ca banii câștigați. În ultimul timp părea mult mai veselă și chiar fusese văzută fluturându-și genele spre unul dintre băieții din sat.

— *Și acum asta,* a murmurat el și a clătinat din cap cu un oftat.

Ea plecase de la castel cu niște prietene cu o noapte înainte. S-au oprit să bârfească un pic, apoi s-au despărțit ca să meargă la casele lor, un lucru sigur în acest loc liniștit. Nu ca în oraș, a spus el, unde tații trebuie să-și păzească fiicele. Aici toată lumea vedea tot și orice păcat era cu certitudine auzit.

Cuvintele pe care le-a folosit să descrie ce auzise Vera din curtea bisericii au fost aproape identice celor folosite de domnul Florescu: Andrei, care a fost ucis lângă Făgăraș în timpul Războiului.

— Asta trebuie să se fi petrecut în primele luni ale Războiului din România, nu? a întrebat Holmes.

— România a declarat război în august 1916, după ce Anglia și Franța au spus, da, o să vă dăm Transilvania. Andrei s-a înrolat atunci, de partea austriacă, desigur, și a fost ucis devreme, în septembrie sau octombrie. Aproape fără antrenament. Li se dădea o uniformă și o pușcă și erau trimiși pe front.

— A fost adus acasă atunci? Sau mult după aceea?

— Cred că nu imediat. Familiile au suferit, neștiind ce s-a ales de el, însă armatele aveau alte lucruri de care să-și facă griji decât să-i trimită acasă pe cei morți.

— Nu erați aici, în Bran, pe atunci?

— Nu, tocmai terminasem seminarul când a izbucnit războiul. M-am înrolat și eu. În 1916 Ungaria se lupta deja de doi ani, iar eu am fost căpitan. Am fost rănit.

Și-a scos gheata de la piciorul stâng, cu titlu ilustrativ.

— Piciorul meu nu era bun pentru teren accidentat, așa că am ajuns în birouri, însă am vrut să-i ajut pe oameni așa că mai târziu m-au făcut medic. Am venit în Bran în urmă cu șase ani, când a murit preotul bătrân de aici. Soția mea s-a născut la Brașov. Are rude aici, niște veri, ceea ce e bine.

— Câți ani au verii?

— Treizeci și ceva, patruzeci și ceva… Un unchi are aproape șaizeci de ani.

— L-ați putea ruga pe unchi să discute cu mine despre momentul când Andrei a fost înmormântat?

Ochii albaștri s-au ațintit asupra lui Holmes.

— Ce căutați cu întrebările astea?

— Caut răspunsuri, Părinte Constantin. Răspunsuri la întrebări precum: cât de siguri putem fi că bărbatul care zace în cimitir este, de fapt, Andrei Costea? Și – îl cunoștea Vera Dumitru pe tânăr? Ce a făcut-o să creadă că vocea era, de fapt, a lui, nu a unui băiat care a vrut să o păcălească? Iar de acolo trebuie să mă întreb dacă există vreo legătură între acest tânăr soldat și Regina Maria, sau prietenii ei, sau servitorii ei.

Constantin a recapitulat totul în minte, încruntându-se tot mai mult.

— Credeți că băiatul a dezertat?

— Dacă au trecut câteva săptămâni de la moartea în luptă până să ajungă aici corpul, mă îndoiesc că a deschis cineva sicriul să-l verifice. Au existat etichete de identificare?

Constantin a clătinat din cap.

— După atâta timp în Război, cine știe? A fost o scrisoare, sora lui o are. Și cum pe câmpul de luptă au murit atâția, se pot face greșeli. Dar, dacă e așa, de ce nu s-ar întoarce? Toată lumea spune că a fost un băiat bun care și-a iubit fratele și sora. Ar fi dat măcar de veste. Cât despre Vera – da, îl cunoștea. E un sat mic, cine nu-i știe pe toți ceilalți? Ea era mică, avea poate nouă sau zece ani când el a plecat la război, însă casa lui Andrei nu era departe de a ei. E posibil să fi fost prieten cu sora și fratele ei.

— Cei doi mai locuiesc aici?

— Sora este la București. Fratele… ei bine, iată un răspuns la ultima întrebare. Fratele Verei este șoferul Reginei.

Capitolul 17

Interogatoriul nostru cu preotul a fost întrerupt de soția lui, care venise să ne poftească înăuntru, în ciuda protestelor noastre împotriva unui prânz luat devreme, având în vedere că Părintele mâncase micul dejun în zori. Cum nu era nici măcar amiază, am bănuit că o să fie vorba despre niște gustări ușoare menite să ne țină până la ora cinei, dar ne-a fost prezentată masa principală a unui muncitor.

A început cu un păhărel de *țuică,* brandy-ul de prune puternic de-ți sar ochii, pe care românii îl beau înainte de masă. Pe lângă asta au urmat ciorba și sarmalele, plus versiunea locală de polenta numită *mămăligă* și un pui înroșit de atâta boia. Pe la jumătate am înțeles de ce bunul Părinte apelase la câteva ceasuri de muncă fizică în grădină. Când am scăpat, în cele din urmă, mai aveam puțin și intram în comă din pricina amestecului de somnolență, țuică și mâncare grasă. Am urcat dealul clătinându-mă, clipind ca o bufniță la străjeri, majordom și servitoare, ducându-mă țintă spre patul meu, numai vag conștientă că Holmes dădea instrucțiuni cum că intenționam să ne cufundăm într-un studiu liniștit și să nu fim deranjați până nu sunăm.

Am căzut lată, cu fața în jos, pe cuvertură.

Voci. Fața mea lipită de lenjeria de pat. Reușisem, cel puțin să-mi dau ochelarii jos înainte să mă prăbușesc. Bun. De fiecare dată era neplăcut să remodelezi ramele.

Fără să vreau, m-am foit, apoi m-am ridicat anevoie în capul oaselor. Eram în ciorapi – se părea că îmi scosesem și încălțările.

Urechile mele transmiteau în sfârșit un mesaj creierului: cineva izbea și bocănea întruna în camera alăturată. Eram căsătorită cu acest bărbat de suficient de mult timp încât să-mi dau seama cum suna iritarea lui și, când m-am dus să verific, într-adevăr, Holmes era acolo, în picioare, deloc adormit.

Am căscat.

— Am auzit cumva voci? Cât e ceasul? Dumnezeule, e abia 1:30, m-am întins abia la 1:00.

În cele din urmă, ochii s-au conectat la urechi. El își smulgea hainele

din dulap și le îndesa cu obișnuita lui grijă repezită într-o valiză.

— Pleci undeva, Holmes?

Trecând pe lângă mine spre baie, mi-a vârât un plic în mână.

PRIETENI DE FAMILIE LA ATHÉNÉE PALACE BUCUREȘTI STOP.
DISCUȚII DE AFACERI URGENTE E NEVOIE DE PREZENȚA TA
STOP. FRATELE M

Am oftat, împăturind telegrama înapoi în plicul ei în timp ce el venea cu trusa de ras și cu periuța de dinți.

— Holmes, mi-ai spus în mod specific că prezența noastră în România nu are nimic de-a face cu Mycroft.

— Nu, am spus că eu mă aflam deja aici, investigând lucrurile, când mi-a scris el cerându-mi să o ajut pe Regină. S-ar părea că acum are informații pe care le consideră relevante.

— Despre ce? Vampiri și voci din cimitir?

— Despre situația politică.

— Ar fi trebuit să știu că politica o să-și arate hidosul cap.

— Am recunoscut amândoi această posibilitate de la bun început, deși având în vedere că ai spus destul de limpede că nu ești interesată de politică nu ți-am cerut să iei în considerare acest aspect.

A înfipt trusa de bărbierit în geantă cu mult mai multă emfază decât era necesar.

— Holmes, îmi pare rău, ai perfectă dreptate. Bolșevicii au ucis întreaga familie a vărului ei, iar dacă sunt și pe urmele acestei ramuri din arborele genealogic, trebuie să aflăm. Lasă-mă un minut să mă spăl pe față și să-mi fac bagajul, vin cu tine.

— Nu e nevoie. Ai multe de făcut aici, în Bran.

— Ca de exemplu ce? Să-l interoghez pe fratele Verei, șoferul Reginei?

— Tocmai terminasem să fac asta când Florescu a năvălit cu telegrama. Tânărul nu știe nimic despre moartea lui Andrei Costea, în afară de faptul că sicriul a ajuns în ultimele săptămâni din 1916, cu numele tânărului soldat pe el. Din câte își amintește, nimeni nu s-a uitat înăuntru.

— Atunci, o altă pistă moartă, cum s-ar spune.

El nu a răspuns, doar s-a încruntat la geantă înainte s-o închidă și să întindă mâna spre cataramă. A trebuit să protestez.

— Holmes, serios acum, e sub demnitatea ta să fii bosumflat!

S-a uitat la mine surprins.

— Ai înțeles greșit, Russell. Iritarea mea nu are legătură cu tine, ci cu fratele meu. Instinctele mele îmi spun că soluția misterului nostru se află aici, la Bran, nu în capitală. Însă ar fi iresponsabil să resping amenințarea foarte reală a intrigii internaționale doar pentru că nu se potrivește într-un cadru extrem de incomplet. Avem nevoie de aceste informații. Nu ne putem aștepta ca Mycroft să le trimită aici. De aceea trebuie să mă duc după ele. Nu văd niciun motiv să mergem amândoi. Mă voi întoarce mâine cu trenul cel mai de dimineață. Vezi ce poți afla între timp. Iar dacă ai nevoie de mine înainte de asta, trimite o telegramă la Athénée. Voi fura un automobil dacă va fi nevoie și voi fi aici înainte de prânz.

A făcut un pas spre dulap ca să-și ia umbrela înfășurată strâns, a ridica valiza și a plecat.

Dar, când a ajuns în dreptul meu, s-a oprit ca să-și așeze buzele într-un sărut scurt, în semn de scuză, pe tâmpla mea.

Capitolul 18

După ce a plecat, m-am frecat pe față, apoi m-am dus să pun niște apă în lavoar ca să-mi alung somnul. M-am uitat la pat, vrând să mă târăsc înapoi în moliciunea lui. Însă, dacă un bărbat de două ori mai în vârstă decât mine putea să meargă mai departe fără să doarmă, atunci puteam să o fac și eu.

Vocile care m-au trezit fuseseră aparent însoțite de o tavă cu cafea. Zațul rămăsese în ceașcă, insipid și stătut, însă nu mai rău decât alte lucruri pe care le băusem în călătoriile recente, și m-a ajutat să-mi readuc creierul la viață, amintindu-mi de conversațiile de dimineață cu doctorul și preotul.

Bran era ca un sat englezesc, în care toată lumea putea fi înrudită cu toată lumea, sau prietenă cu toată lumea, sau cunoștințe de-ale prietenilor tuturor. Acesta era un avantaj când căutai cunoștințe comune despre care lumea nu era deranjată să vorbească, însă dacă erai pe urma unor informații pe care oamenii le voiau ascunse, niciun turnător nu ar fi fost mai proscris decât un vecin care divulga acel lucru.

Există diferite moduri de a evita reticența martorilor. Un chip amabil poate duce la slăbirea neîncrederii. Un interogator inteligent poate convinge un martor că știe deja totul despre asta și că e doar în căutarea unei confirmări. Ocazional, poți găsi un posibil informator care efectiv stă să explodeze dacă nu împărtășește cunoștințele din interior.

Alteori, trebuie doar să cauți.

Dar înainte de a căuta oameni pe care să-i interoghez trebuia să mă uit mai atent în jurul meu. Holmes petrecuse deja o săptămână aici și ajunsese să cunoască locul. Era timpul să-l prind din urmă.

Și probabil că avea să doarmă tot drumul de la Brașov la București, apoi urma să se bucure de un pat minunat și liniștit la Hotel Athénée Palace. Însă voiam să-i arăt ceva când se întorcea, să-i demonstrez că și eu am fost activă și pe picioarele mele.

Am golit ceașca rece și amară și mi-am legat șireturile la ghete.

Lângă camerele noastre de la ultimul etaj era o galerie care dădea spre curte. M-am dus acolo, proptindu-mi coatele sub o deschidere arcuită,

încercând să dau un sens amestecului de turnuri, acoperișuri și unghiuri din fața mea. Clădirea principală a castelului, turnul estic, avea cinci etaje, începând cu „intrarea” de la parter și grădina centrală, care erau de fapt o scară care pornea de la adevăratul parter de afară. În dreapta mea, formând zidul nordic, era donjonul, al cărui acoperiș plat se înclina brusc spre interiorul castelului. Donjonul era cel mai înalt turn, având cel puțin vreo două etaje în plus și fațada nordică întoarsă spre câmpurile din direcția Brașovului. Dincolo de el, și la jumătatea înălțimii lui, se aflau bucătăriile castelului, în exteriorul cărora era fântâna curții interioare.

Colțul îndepărtat al castelului era un turn rotund cu un acoperiș ascuțit ca o pălărie de vrăjitoare. Apartamentele Reginei erau acolo, două etaje mai jos de unde stăteam, încadrate în viziunea mea de dealurile înalte și împădurite, imediat peste valea îngustă a râului. Turnul rotund era legat în ambele direcții prin galerii deschise, înșirate de-a lungul meterezelor și turnurilor care înconjurau curtea. Pentru o femeie crescută în palatele englezești, o femeie ale cărei bijuterii fuseseră purtate de țarine, această cetate de frontieră dintr-un sat cu drumuri de pământ, fără electricitate, părea o reședință puțin probabilă. Până și Maria Antoaneta își pusese confortul în prim-plan când jucase rolul de lăptăreasă la Versailles.

Am mers până în celălalt capăt al galeriei și am descoperit o terasă foarte plăcută și însorită, amenajată cu două scaune și o măsuță. Oferea o priveliște asupra grădinilor de flori și văii înguste a râului și părea cel mai plăcut loc pentru cafeaua de dimineață sau pentru băuturile de la apusul soarelui.

Cu toate că, în compania lui Sherlock Holmes, nu anticipam prea multe răgazuri tihnite de stat și privit decorul.

Nici acum nu urma să fac asta. În schimb, am mers prin celelalte camere de pe etaj și am descoperit că apartamentul nostru luminos și modern, cu apă curentă, dar și boiler, era singura zonă complet renovată. Celelalte camere erau, cu siguranță, pe listă, judecând după materialele și echipamentele perfect stivuite ale muncitorilor. Nu că aș fi văzut vreo urmă de muncitori. Poate că lucrările erau oprite cât se afla Regina în reședință.

Însă abandonul general mi-a permis să mă uit liberă, încercând să-mi dau seama care fuseseră destinațiile inițiale ale acestor spații.

Cu cât te îndepărtai mai mult de apartamentul nostru, cu atât erau mai puține semne de renovare. Camera de lângă a noastră mirosea a tencuială

umedă, iar pereții erau pe alocuri încă închiși la culoare. Următoarea cameră avea ferestre noi, cu sticlă transparentă și feronerie din alamă strălucitoare, de la balamale până la zăvor, însă în camera de alături tencuiala cădea, iar ramele ferestrelor, fără sticlă, mâncate de cari, erau sprijinite într-un colț.

În cea mai proastă stare erau două camere lungi și extrem de înguste, dispuse față în față de-a lungul spatelui zidului de apărare. Ambele își pierduseră complet tavanele, din cauza gravitației sau a vibrațiilor de la barosul constructorului. Podelele erau acoperite până la gleznă de tencuială veche, care dezvăluise în cădere grinzile golașe, tăiate manual, ale acoperișului, mai groase decât coapsa unui atlet. Acolo erau ferestre mici, dar nici urmă de rame sau geamuri.

M-am întors spre scară și am auzit voci chiar de dedesubt. Am ezitat. Nu că aș fi vrut să mă ascund – pur și simplu era mai ușor să explorez fără să primesc vreo ofertă de ajutor. Așa că m-am retras și am dat peste un alt șir de scări, acestea tăcute și întunecate, blocate de ceea ce păreau a fi niște proptele pentru pereți. Însă nu vedeam nicio crăpătură și nici vreo umflătură, iar scările păreau întregi, așa că m-am strecurat pe sub ele și am coborât.

Acest etaj avea un labirint similar de camere cu forme ciudate, dar aici civilizația preluase controlul. Prima cameră avea ferestre largi, arcuite, cu vedere la curte, făcând spațiul plăcut de luminos.

Camera alăturată era mare, acoperind toată lățimea turnului și, în mod clar, fiind folosită pentru adunări mici și mari. Înăuntru erau risipite niște scaune confortabile și sfeșnice masive de fier, țesături strălucitoare așternute pe mobilier, blănuri de urs pe podea și vaze cu inevitabilele flori. Pe pereții albi atârnau gravuri populare și icoane. Un pian stătea lângă peretele lung din spate, nu un pian mare, dar, totuși, a trebuit să mă gândesc serios cum îl aduseseră aici. Lângă el se afla un șemineu înconjurat de un fel de adăpost parțial îngrădit, potrivit pentru orele de citit pe vreme rece, iar dincolo de el era o mică nișă pentru biblioteca ale cărei rafturi de lemn gemeau de cărți. Pe peretele nordic niște ferestre mici permiteau luminii să intre, deși cele din cealaltă parte a camerei erau mai luminoase. Sub ele fuseseră puse fotolii pentru a-l încuraja pe cititor.

Am mai coborât un etaj pe scara blocată și am găsit camere mult mai mici, cu pereți mai groși și ferestre cu pervaz mai adânc care atestau

tonajul mai mare de pietre de deasupra capului. Acel al doilea etaj părea locuința familiei, conectată, prin galeriile deschise, de apartamentele Reginei din turnul rotund. Spre deosebire de camerele ei, însă, acestea aveau aerul distinct al unui club de bărbați din Londra: un pat cu baldachin care semăna cu unul din care și-ar fi declamat discursurile Henric al VIII-lea, covoare turcești închise la culoare care costau mai mult decât Rolls-Royce-ul Reginei și mobilier atât de masiv încât ar fi încălzit întreg castelul o iarnă întreagă, în caz că în dreptul porții s-ar fi oprit niște mașinării de asediu. Camerele erau complet – chiar exagerat – mobilate, dar, în ciuda dezordinii întunecate a unei camere de zi victoriene, păreau mai degrabă regizate decât cotidiene, parcă aranjate să mulțumească o persoană care nu ajunsese încă.

M-am gândit că acestea puteau fi camerele Regelui Ferdinand, care așteptau întoarcerea sa regală în timpul sezonului de vânătoare. Pe suprafețele mai puțin evidente era un strat subțire de praf și m-am întrebat dacă avea să se mai întoarcă vreodată, de fapt. Mi se spusese că era bolnav.

Distrasă de gândul acela, am deschis o ușă și m-am întâlnit până la urmă cu o altă persoană, o servitoare dolofană și plină de viață, care a scos un chițăit surprins și a aruncat în aer jumătate din lenjeria de pat care-i umplea brațele.

Româna ei era de neînțeles pentru mine, însă nu aveam nevoie de traducere ca să știu că își exprima mirarea, dezaprobarea, iar apoi, trăgându-și sufletul, scuzele pentru că îl deranjase pe unul dintre oaspeții Reginei.

I-am zâmbit, i-am spus că scuzele nu sunt necesare, am ajutat-o să recupereze de pe jos cearșafurile proaspăt călcate și am lăsat-o să plece, pentru toată această operațiune nefiind nevoie nici măcar de un cuvânt rostit în limba maternă a celeilalte.

Am pornit din nou în jos. La acest prim etaj de deasupra curții interioare se putea simți grosimea tot mai mare a pereților și masa sporită a castelului: porțile și pasajele erau tăiate adânc în piatră, cu ferestre mici și puternic încastrate. Camerele erau mai slab luminate și, prin urmare, pentru a compensa, erau mult mai colorat mobilate. Cele două încăperi construite pe peretele-scut erau o sufragerie și un fel de salon. Acesta din urmă, cu trei ferestre încastrate adânc orientate spre sud, fusese la un moment dat împovărat cu un set de rafturi extrem de urâte, așezate într-un colț. Vizavi

se afla un alt șemineu într-o nișă adâncă, la fel cu cel pe care-l văzusem înainte, de data aceasta acoperit cu plăci de ceramică strălucitoare care ar fi putut fi concepute pentru a distrage atenția de la ridicolul camerei.

În timp ce mă întorceam să plec, am simțit o atingere unduindu-se pe ceafa mea. M-am întors cu toate simțurile în alertă… dar nu era nimic. Niciun sunet, nicio mișcare în aer, doar un sentiment de neliniște, ca și cum m-ar fi urmărit ceva din întuneric.

Pe raftul urât stătea o icoană, o Fecioară cu ochii mari și enigmatici. Am salutat-o respectuos din cap pe cea cu care împărtășeam numele, apoi am părăsit camera ca să cobor la parter.

Aceste camere păreau să fie pivnițele castelului. Pereți care la etajul cu camerele noastre aveau șaizeci de centimetri grosime ajunseseră aici la trei metri sau mai mult, reducând încăperile la jumătate din dimensiunea celor de sus. Ferestrele orientate spre sud erau doar ceva mai mult decât niște tuneluri arcuite, cu sticlă la capete. Zidul de nord nu avea deloc deschideri. Partea de est scotea la iveală singura ferestruică pe care o remarcasem că străpungea zidul-scut, însă părea că arhitectul se bucurase să întârzie lucrările aici, jos, cedând-o muncitorilor pentru stivele lor de gresie, tencuială, prelate împăturite și altele asemenea.

Am părăsit incinta întunecată și am ieșit în curte. În această perioadă a anului, soarele își reflecta căldura și strălucirea pe fațadele înalte, deși în timpul iernii probabil că era umed și neprietenos. La fel ca în restul castelului, scările uneau diferitele etaje pavate cu pietre late. În spatele fântânii, pe peretele turnului cu bucătăria, se înălța o liană imensă de iederă, cu tulpini mai groase decât brațul meu și frunze care încadrau o intrare arcuită. Prin ea urcau trepte de piatră, curbate de secole de uzură. Am auzit o ușă închizându-se. O menajeră tânără a ieșit în fugă din camerele Reginei și a continuat de-a lungul galeriei, iar apoi, câteva clipe mai târziu, a pătruns prin arcada acoperită cu iederă. S-a oprit să ia o găleată cu apă din fântână și, aplecată sub povara pe care o ducea, a dispărut printr-o ușă.

Am avut senzația ciudată că mă aflu într-o făptură vie alcătuită din piatră și cărămidă, cu venele pline de muncitori care se agită, cu plămânii respirând viață și frumusețe, emanând hotărâre și calm.

Castelul Bran era creația unei singure femei. Regina Maria îl primise în dar drept o clădire neiubită și abandonată, iar acum îl aducea înapoi la viață. Poate că restul țării era condus de soțul ei și bărbații din guvern, însă

în acest colțișor ea era Regina absolută, la fel cum fusese bunica ei Victoria pentru un imperiu. Maria părea că umple fiecare colț, că își lasă amprenta în fiecare cameră, chiar și în cele care erau abandonate și goale. Castelul Bran venea să evidențieze mintea și inima Reginei Maria, de la exuberantele dalii până la colțurile prăfuite din camerele soțului ei. Sub covoarele strălucitoare și icoanele împodobite, și cu siguranță în timp ce stăteai în întunericul claustrant și apăsător al pivniței de la parter, puteai simți istoria îndelungată, rece și brutală a Castelului Bran, acele generații de soldați și grăniceri, plictisiți, supărați și uneori speriați, dar la fel și forța personalității Reginei, iar acum Castelul Bran își întorsese fața cu hotărâre spre soare și nu avea să mai audă niciodată zvon de moarte, război sau disconfort.

Am urmărit cum o altă servitoare, una mai în vârstă, merge cu pași mult mai fermi către camerele Reginei și dispare în interiorul lor.

Gata cu plimbarea: aveam o misiune de îndeplinit, niște localnici de luat la întrebări. M-am întors, apoi m-am împiedicat și aproape am căzut pe o minge de puf alb ce-mi ajungea la gambă.

Creatura a țipat, eu am înjurat, și mi-am proptit cu putere brațul de un stâlp de piatră. Nu am căzut, dar dădeam din mână să-mi răcoresc zgârietura din palmă, uitându-mă în jos să văd dacă făcusem una cu pământul puful animat.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Gabriela înaintând să recupereze creatura.

— Scuze, am spus. Nu l-am văzut… Ah, pardon.

Nu Gabriela era cea care ridicase îndărătnicul animal de companie al Reginei, ci o tânără care semăna cu ea.

Un chip la fel de solemn ca în portretul de studio, ochii albaștri aproape la fel de întunecați ca în poză, pe o figură rotundă care nu era tocmai frumoasă. Era mai scundă decât mine cu câțiva centimetri, dar la fel de bronzată, și purta un costum asemănător cu cel pe care-l avusese Regina la cină: o ie brodată, cu mâneci pline, o fustă deschisă la culoare sub o fotă neagră, iar părul scurt îi ieșea de sub basmaua de mătase cu model floral aprins. Însă, deși îmbrăcată ca o localnică și arătând ca o servitoare din castel, purtând inclusiv cruciulița de aur de la gât, nu m-am îndoit nicio clipă cine era.

Fiica, Ileana.

Capitolul 19

Sherlock Holmes se încrunta la peisajul rural românesc care se derula prin dreptul lui. Nu fusese impresionat de sistemul de trenuri de aici cu o lună în urmă, iar călătoria de astăzi nu-l ajuta deloc să se răzgândească. La Brașov reușise să-și revendice un colțișor din ceea ce se voia a fi un compartiment de la clasa întâi, însă dacă lucrurile aveau să se înrăutățească la Sinaia – așa cum se întâmplase și în călătoria anterioară urma să fie nevoit să ticluiască niște metode de a se răzbuna pe fratele lui.

Locomotiva reușise să treacă de pasul Predeal fără să se strice efectiv, iar în curând avea să se oprească în tumultul din Sinaia, capitala de vară și oraș-stațiune pentru cei înstăriți și pentru șomeri. După aceea, până la București urmau patru ore de voci gălăgioase, trupuri nespălate și câmpuri nesfârșite de porumb. Nu-și imagina că avea să doarmă.

Nu că până la Sinaia ar fi urmat să doarmă. Avea în minte niște chestiuni, chestiuni care necesitau o decizie. Lui Sherlock Holmes nu-i plăcea deloc sentimentul de nehotărâre.

Patru ani și jumătate de căsnicie cu Mary Judith Russell și încă îi era greu să se adapteze.

Toată viața lui de adult, până în noaptea când își semnase numele complet pe un registru de la biserică, Sherlock Holmes nu fusese vreodată responsabil față de cineva. Toate deciziile îi aparțineau în totalitate, toate secretele erau ale lui de ținut sau de împărtășit. Orice loialitate datorată – față de un monarh, față de un client sau chiar față de fratele lui – era absolut secundară anchetării neclintite a cazului la care lucra. Când considerase că era necesar, bruscase, ignorase și mințise – chiar și pe prietenul lui, Watson – fără vreo ezitare.

Dar nu și pe soția lui. O soție însemna un altfel de contract, unul care stătea în fața lui și necesita un răspuns sincer.

Slujirea nevoilor fratelui său și ale Marii Britanii devenise din ce în ce mai incompatibilă cu relația cu Russell. O forțase deja să se apropie neplăcut de mult de o minciună în ceea ce privește situația doamnei Hudson – o silise să ocolească adevărul față de *el* – și nu putea evita la nesfârșit o confruntare deschisă. A, soții și soțiile se înșelau reciproc tot

timpul – un detectiv află asta la început de carieră – însă o minciună aici ar supura și s-ar răspândi într-un mod nimicitor, ca în cazul otrăvirii sângelui.

Aproape la fel de mortal ca un acord de a lăsa lucrurile nediscutate.

Cu patru ani și jumătate în urmă, Russell venise la el cu o păcăleală cum că un parteneriat obișnuit și confortabil putea fi o opțiune. Știuse că cererea urma să vină, chiar anticipase momentul ca urmând să fie în apropierea celei de-a douăzeci și una aniversări a ei. Așa că fusese pregătit și avusese grijă să-i întâmpine sfârșitul de basm fericit și plin de speranță cu un mesaj rece, brutal: prefăcătoria nu era ceva ce putea supraviețui între ei. Trebuia ca în toate manifestările să fie adevărul sau nimic.

Acela fusese unul dintre puținele momente când conștientizase diferența de vârstă dintre ei: o viață îndeajuns de fragedă încât să păstreze niște fantezii și o alta care supraviețuise jumătate de secol de experiență grea.

El se exprimase îndeajuns de limpede în noaptea aceea rece din Londra că decizia era în întregime a ei. Din când în când se întreba ce s-ar fi ales de el – de ei amândoi – dacă ea nu ar fi găsit calea spre nunta lor deosebit de colorată câteva săptămâni mai târziu.

Amuzant și ironic că un om cunoscut drept o mașinărie rațională și rece putea fi cu mintea mai limpede decât o femeie când venea vorba despre adevăruri emoționale. Însă, doar pentru că emoția afecta deciziile raționale, asta nu însemna că efectele îi puteau fi trecute cu vederea. Spusese foarte clar că problema solicitărilor lui Mycroft va trebui rezolvată, foarte curând.

Între timp, fratele lui avea dreptate: România era atât vulnerabilă, cât și indispensabilă și avea nevoie de tot ajutorul pe care i-l putea oferi Marea Britanie. Dacă reputația Reginei Maria era atacată, fie de un rival personal, fie de vreun inamic politic care voia să divizeze țara, era posibil ca el să se afle în poziția de a interveni în acest sens.

Își dorea doar să nu simtă același pericol pentru parteneriatul cu Russell. Petrecuse ani de zile învățând să-și muște limba când ea se punea în pericol, și chiar mai mulți ani învățând să accepte valoarea opiniilor ei care uneori le contraziceau pe ale lui. Lui îi plăcea… ei bine, îi plăceau foarte multe la Russell, inclusiv dezacordurile ocazionale, dar numai datorită singularității mai profunde a scopului lor.

Prin urmare – nu, nu era deloc încântat să aibă un alt ghimpe ascuțit îndreptat împotriva relației lor, un ghimpe pe nume Mycroft Holmes.

Mintea lui se învârtea întruna asupra acestei probleme. Probabil că și dormi o vreme, înainte să-și dea seama că trenul se apropia de București. Împături ziarul pe care nu-l citise și vârî tabachera înapoi în buzunar. Urma să se întâlnească cu grupul de instigatori comuniști, spioni și posibil trădători al lui Mycroft, iar apoi să dea fuga cât mai repede înapoi la aerul curat de munte.

Se întreba cum se înțelegea Russell cu Regina. Două femei cu voință de fier comportându-se politicos la cină. Păcat că fiica nu putea fi și ea acolo – ar fi fost interesant să vadă cum se prezenta următoarea generație de moștenitori ai Reginei Victoria.

Capitolul 20

— Nu, eu sunt cea care ar trebui să-și ceară scuze, a protestat Principesa Ileana.

S-a aplecat ca să culeagă un ghemotoc de cățel alb și pufos. Ochii ei profunzi și albaștri mă studiau peste urechile ascuțite ale creaturii.

— Frost e atât de mic încât lumea se împiedică mereu de el. Dumneavoastră sunteți doamna Holmes, dacă nu mă înșel? Florescu mi-a spus că sunteți aici. Mi-a spus că Mama a avut o întâlnire, apoi a ieșit la plimbare, însă ar trebui să se întoarcă în curând. Bine ați venit la Bran!

Vocea îi era gravă pentru o fată de vârsta ei, iar accentul, o combinație de engleză cristalină vorbită de capetele încoronate puternic impregnat de nuanțe de germană și română.

— Vă mulțumesc, Alteță. Nu este nicio problemă, ar fi trebuit să mă uit pe unde merg. Eu doar… nu mă așteptam să vă găsesc aici.

Parcă o acuzam – dar, de fapt, asta și făceam. Regina nu ar fi fost încântată să-și vadă copilul la Bran.

— Trebuia să vin. Am responsabilități aici și, în orice caz, Tatăl meu nu s-a simțit prea bine în ultima vreme, așa că stă mai degrabă la Peleș decât în adevărata noastră casă, iar Peleșul este atât de mare și reverențios, și toată lumea merge pe vârfuri pe holuri ca să nu-l trezească… Chiar dacă sunt o asistentă bună, singurul lucru de care are nevoie este să se odihnească. Așa că am rugat să fiu adusă cu mașina aici.

Chipul meu trebuie să fi exprimat mirare, deși mai mult la ideea că o fată de șaisprezece ani pretinde să aibă „responsabilități” decât la restul propoziției. Dar a luat-o ca pe o reacție la faptul că slujitorii de la palat nu respectă dorințele Reginei, pentru că figura ei și-a pierdut brusc solemnitatea.

— Le-am spus că dacă nu mă aduc aici o să urc pe un cal și o să vin în galop. Îmi închipui că m-au crezut.

A lăsat jos câinele, care a pornit imediat după o vrabie.

Poate că în linie dreaptă, zburând ca liliacul, sunt douăzeci și patru de kilometri până la Sinaia, însă pe drum trebuie că erau patruzeci și opt, o călătorie lungă pe spatele unui cal. Dar pentru o fată de șaisprezece ani,

dacă animalul e rezistent – deloc imposibil. Și probabil că existau drumuri ascunse peste dealuri.

Nimic din toate astea nu conta: ea era aici, iar eu se părea că nu sunt doar spionul lui Holmes, ci și adultul desemnat din cameră. Așa că am cedat, promițând să mă retrag imediat ce se întorcea Regina.

— Înțeleg de ce nu ați vrea să stați departe de Bran. Tocmai am explorat castelul – ce loc impresionant!

Postura ei s-a schimbat, trădând ușurare. Nu era chiar atât de sigură pe sine pe cât ar fi dorit să cred.

— Nu-i așa? Mi-aș fi dorit să fi avut Branul când eram mică. Aș fi făcut-o pe guvernanta mea să mă caute prin toate colțurile și cotloanele.

— Unele dintre ele par să cadă, doar puțin.

— Știu – în prima mea vară aici Mama nu m-a lăsat să-l explorez fără un valet. Încă nutresc speranța că voi găsi pasajele ascunse.

— Există așa ceva?

— Cu siguranță trebuie să fie măcar unul, nu credeți? Aceasta a fost o fortăreață, și ce comandant s-ar adăposti într-un castel fără o ușă dosnică?

Era un argument valid. Și cine să știe mai bine arhitectura unui castel decât nepoata unor regi?

— Voi fi cu ochii după ușile ascunse, am asigurat-o eu.

— Ați văzut vreo fantomă de cât timp sunteți aici?

Fantome atât în interiorul castelului, cât și în afara lui?

— Am venit joi. Despre ce fantome e vorba?

— Nu am văzut niciodată una, însă le-am auzit, iar Gabi spune… O cunoașteți pe Gabi?

— Gabriela? Fata de la bucătărie?

— Da. O consider sora mea. E cu un an mai mică decât mine, dar seamănă cu mine mai mult decât `Lisabeta sau Mignon. Gabi îmi povestește tot ce se întâmplă aici, iar ea spune că Branul este bântuit.

— Dar ea le-a văzut?

— Nu, nu le-a văzut, dar spune că alții le-au văzut. Când Mama și cu mine eram aici în primăvară, am căutat peste tot în speranța să văd una, dar nu s-a întâmplat niciodată. Am auzit niște sunete ciudate, dar asta a fost tot. Probabil era ceva care se prăbușea. Branul e destul de vechi. Acum e mult mai bine decât atunci când l-am văzut prima dată, acum cinci ani. De fapt, a mărturisit ea, orașul încercase de ceva vreme să-l dea, ca să scape de

cheltuiala de a-l dărâma. Adevărul e că li l-au dat germanilor în timpul războiului, însă când germanii au pierdut, iar Transilvania a fost înapoiată României, au distrus documentele și i l-au dat Mamei în schimb.

A făcut o pauză, gândindu-se la ce mi-a spus.

— Nu-i place ca oamenii să știe, așa că probabil n-ar trebui să-i spuneți nimic.

— Vă promit.

Ochii albaștri i-au sclipit și a făcut un pas înainte ca să mă ia de braț.

— O, doamnă Holmes, îmi dau seama că noi două vom fi foarte bune prietene!

— Spuneți-mi Mary, i-am zis eu.

— Atunci Mătușa Mary să fie. Haideți să luăm niște biscuiți de la bucătărie și o să vă arăt cel mai bun loc din palat unde să stăm. Când am coborât aici mai devreme, bucătăreasa pregătea fursecurile mele preferate cu nucă. De obicei sunt pentru Crăciun, dar atunci nu suntem niciodată aici și, cum îmi plac atât de mult, face câteva de fiecare dată când vin. Le simțiți mirosul? Divin!

Mirosul de fursecuri era imperceptibil sub cel de ceapă și pui la cuptor, iar bucătăria abia aștepta ora cinei. Când am intrat acolo, am lăsat-o pe Prințesă și pe cățelușul ei pufos să meargă înainte, și ca să stau departe de orice explozie de la comandantul armatei din bucătărie – îi cunoșteam prea bine pe bucătari și felul lor de a fi –, dar și să urmăresc interacțiunea ei cu slujitorii.

Cei născuți cu sânge albastru sunt crescuți să plece de la premisa că lumea îi iubește. Se așteaptă la capete plecate și pălării ridicate, interpretând deferența ca respect și obediența drept acord. Ileana o numea pe Gabriela sora ei, dar nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că, în timp ce surorile vitrege ale Cenușăresei mergeau la bal, sora mai puțin privilegiată freca șemineul.

Pe de altă parte, tinerețea Principesei părea să fi creat un grad de afecțiune autentică, mai degrabă decât simbolică. În loc să se zbârlească din pricina intruziunii, bucătăreasa i-a zâmbit Ilenei îngăduitor, ca unui copil, în timp ce fata, intrând în acest tărâm al servitorilor, a spus foarte clar că știa că nu are voie aici. Exista respect de ambele părți.

Mă gândeam că peste un an Principesa urma să nu mai fie tratată ca un copil în castel. În doi ani toți aveau să stea cu spinarea țeapănă, iar cuvântul

Doamnă avea să-și croiască și el drum în conversație. Dar, pentru moment, i se permitea aceeași libertate ca și câinelui ei.

Și i se ofereau aceleași recompense prietenoase: în cazul câinelui o bucată de aluat de patiserie rumenit, iar pentru Ileana un coșuleț de fursecuri grase și rotunde din care se revărsa o umplutură închisă la culoare.

Ea a scos un mic chițăit și a pupat-o pe bucătăreasă pe obraz, a mușcat dintr-un fursec, a scos un sunet de apreciere, i-a făcut semn Gabrielei, care era cu brațele cufundate până la coate în cartofi, apoi a luat câinele și m-a condus afară.

După câțiva pași, mersul ei săltăreț a încetinit, devenind un ritm mai degrabă de adult, și i-a dat cățelului jumătate din trufandaua neterminată.

S-a uitat la mine.

— Îmi plac la nebunie, dar dacă aș mânca tot ce-mi dă bucătăreasa, nu aș mai putea urca scările.

Iar scările clar erau pe agendă. Nu eram sigură câte etaje am urcat, însă am ajuns în vârful turnului, având o priveliște care i-ar fi mulțumit și pe cei mai sârguincioși dintre supraveghetorii saxoni.

Chiar și atunci, ea nu s-a oprit, ci a urcat spre o ambrazură – o fereastră care nu avusese niciodată sticlă – și s-a așezat pe cadrul ei, cu picioarele atârnându-i în afară. Sus, *foarte* sus deasupra solului.

— De aici poți fi primul care știe când vine un vizitator. Când Mama era plecată, mă uitam după luminile mașinii ei ca să știu când se întoarce.

Și-a dat seama că nu eram lipită de umărul ei și s-a dat într-o parte pe marginea de piatră, făcându-mi semn să vin lângă ea.

— E destul loc. Veniți sus. Puteți vedea până la infinit.

— Mulțumesc, sunt bine aici.

Aici, de unde atunci când vei zbura de pe țiglele acoperișului o să am posibilitatea să te apuc de cordonul acesta rezistent pe care îl porți.

Mi-a aruncat un zâmbet încurajator.

— E în regulă, nici surorilor mele nu le place înălțimea. Luați un fursec.

Mi-a întins coșul cu bunătăți. Când am luat unul, ea și-a făcut cu grijă propria alegere, în baza unor considerente pe care nu le-am putut ghici, pe urmă a așezat coșul lângă ea. A rupt în două fursecul ei, aruncând din nou jumătate în gura cățelului nerăbdător.

Părea un ritual exersat, pentru că din clipa în care bucățica a fost

înghițită câinele nu a continuat să se milogească, ci a tropăit să dea cu lăbuța pe o țesătură de culoarea prafului atârnată pe perete, apoi s-a făcut covrig.

M-am sprijinit cu prudență cu umărul de pietre, având grijă să nu mă apropii de Principesa aflată într-un echilibru precar.

— Chiar am văzut o fantomă, a declarat ea. Doar că nu aici.

A examinat forma maro, crocantă, pe care o ținea în mână, apoi a mușcat elegant dintr-un colț.

— Unde era?

— La Windsor. După nouă sute de ani, presupun că trebuie să aibă câteva.

— Știți a cui era fantoma?

Întrebarea a surprins-o, făcând-o să-și răsucească gâtul spre mine.

— Nu vă îndoiți că am văzut-o?

Am făcut un gest cu mâna ca să arăt că în ceruri și pe pământ erau mai multe lucruri decât visasem vreodată în filosofia mea. S-a întors, mulțumită de răspunsul meu și, aparent, de întrebare.

— Cred că fantomele sunt cei care au murit neîmpăcați. Cred că oamenii care sunt fericiți când mor, sau cel puțin împliniți, pur și simplu trec mai departe. Însă oamenii care nu și-au încheiat socotelile cu viața pentru că au murit prea devreme sau aveau ceva în mintea lor, zăbovesc în speranța că vor găsi un răspuns.

S-a uitat din nou la mine să vadă cum percepeam eu asta. Am fost mai puțin tulburată de imaginația decât de echilibrul ei, așa că am dat din cap. Ea și-a reluat cugetările.

— Fantoma pe care am văzut-o la Windsor era a unui băiețel. Cred că a murit într-unul dintre hornuri. Știați că atunci când străbunica mea a devenit regină obișnuiau să trimită copii să curețe coșurile? Înăuntrul lor? Și că uneori se blocau acolo?

— Da, am auzit asta.

— Cred că băiatul pe care l-am văzut era unul dintre ei. Mama a spus că visez, dar sunt sigură că eram acolo în cameră, plimbându-mă noaptea.

— Îngrozitor, a fost tot ce m-am gândit să spun.

— Nu-i așa? Când voi deveni Regină, nu voi permite niciodată să se întâmple asta.

M-am înecat puțin cu îmbucătura plină de zahăr și cu ipoteza fixă a

fetei că în viitor o aștepta formula de adresare „Majestatea Sa”. Însă regalitatea era afacere de familie: atât surorile, cât și bunicile ei, precum și diverse mătuși, erau Regine. Verii primari ai mamei ei ocupaseră tronurile a șase țări europene diferite. De ce să nu fie la fel și cu această siluetă băiețoasă?

— Ați citit vreodată cartea lui Charles Kingsley? a întrebat ea.

— *The Water-Babies*? Da, cu mult timp în urmă.

— Mama spune că povestea a ajutat să se schimbe lucrurile. Aveau o lege împotriva acestui lucru de ani de zile, însă toată lumea a ignorat-o până la *The Water-Babies*. Oamenii erau atât de supărați la gândul că un băiețel poate fi forțat să se urce pe coșuri, că nu se mai putea curăța niciodată, încât practica a fost interzisă. Mama și cu mine am citit multe povești. Ea și scrie, știați? Mi le dă mie să le citesc întâi ca să vadă dacă îmi plac. Ficțiunea îi poate face pe oameni să gândească. Nu întotdeauna, uneori sunt doar de amuzament. Îmi plac și acelea.

— Mama dumneavoastră spune că vă plac poveștile cu detectivi.

— Da. Sunt foarte deștepți oamenii ca Sherlock Holmes și Părintele Brown{6}. Totuși, trebuie să vă spun că inima mea aparține lui Bulldog Drummond{7}, a spus viitoarea Regină.

— Bună alegere.

— Cu toate că mi-aș dori să fie și niște fete în poveștile acelea. Îi tot spun Mamei că ar trebui să scrie povești în care fetele pleacă în aventuri, mai degrabă decât basme și cărți romantice, însă ea zice că nimeni nu le-ar crede. Fetele nu ajung niciodată să aibă aventuri, nu-i așa?

— O, ați fi uimită! Dar spuneți-mi despre fantomele de la Castelul Bran. Cele pe care le-ați auzit.

— Nu știu dacă cineva poate auzi fantome, există un alt nume pentru asta.

— Poltergeist?

— Acesta este, un spirit care răstoarnă lucruri.

Și care – cu toate că nu aveam de gând să-i spun ei – apare în general în vecinătatea unei adolescente care simte că nu i se acordă prea mare atenție.

— Nu am văzut lucrurile mișcându-se, doar am auzit câte ceva. Mama spune că sunt doar lemnele care se așază, însă o dată sau de două ori au dispărut lucruri. Iar o dată mi s-a părut că aud o voce.

— Spunând ce?

— Nu am putut auzi cuvintele, și a fost doar pentru câteva secunde. În plus, a recunoscut ea, era în timpul nopții, deci puteau fi șobolani. Însă fantoma pe care a văzut-o fata de la bucătărie – aceea a fost în timpul zilei. Iar Gabi zice că era cineva pe care îl cunoștea. Vreau să spun, cineva pe care îl cunoștea Vera.

— Vera Dumitru?

— Acesta este numele ei de familie? Fata nouă de la bucătărie.

— De ce nu mi-a spus nimeni?

Ea a părut surprinsă, iar eu am căutat în grabă o explicație.

— Soțul meu este un folclorist înfocat. Va fi încântat să audă că există o fantomă la Castelul Bran.

— Îi puteți spune, dar cel mai bine ar fi să nu vorbiți prea deschis despre asta. Vera nu a povestit nimic nimănui, numai mie și lui Gabi. Și lui Florescu, desigur, el știe totul. Dar dacă află bucătăreasa, va dori să o concedieze pe Vera pe motiv că bea sau că e nebună.

— A cui era fantoma?

— Nu-i știu numele, numai că era soldat și că a murit în război.

M-am uitat la ceafa ei. Fata care auzise vocea din cimitir era fata care văzuse exact aceeași fantomă iarna? De ce nu ne spusese Florescu asta? Vera Dumitru a trecut în fruntea listei mele de oameni cu care trebuia să vorbesc.

Ileana nu-mi observase îngrijorarea.

— Uitați-o! a spus apoi.

I-am urmat privirea, întrebându-mă ce formă îndepărtată ar putea fi recunoscută drept o tânără pe care o întâlnise cu patru luni în urmă, iar apoi am văzut apropiindu-se o siluetă pe cal. Nu era servitoarea vizitată de fantome, ci Regina.

Oamenii ieșeau din case să o salute. Alergau de-a lungul drumului, își ridicau copiii, se strângeau în jurul calului ei. A început să încetinească, apoi s-a oprit în mijlocul unei mulțimi de bărbați și femei care se împingeau să-i sărute mâna și să primească binecuvântarea regală.

— O iubesc atât de mult…

Ileana părea că vorbește cu sine.

— E și limpede de ce, am răspuns eu.

— Este demnă de ei, nu-i așa? Știți că sunt aproape la aceeași vârstă la care s-a logodit mama?

Gândindu-mă la rangul acestei fete și mai ales la cât de aproape era să se fi căsătorit cu fiul care suferea de hemofilie al Țarului, nu mă putem gândi la niciun alt răspuns decât un sunet evaziv. Ea a aruncat o privire peste umăr spre mine.

— Florescu spune că soțul este mult mai în etate decât dumneavoastră.

— Așa este.

— A fost aranjată?

— Căsătoria? Dumnezeule mare, nu! Adică nu, Alteța Voastră, ne-am ales unul pe altul.

Ochii solemni mă studiau.

— Îl iubiți?

— Eu…

Acea francheță se pare că era partea românească a moștenirii ei. Sau poate că era apanajul regalității. Totuși, tânăra merita un răspuns sincer.

— Da, îl iubesc. Îl și plac și învăț de la el, și sunt stimulată de el. Toate aceste lucruri sunt importante.

A oftat puțin și s-a întors să privească înaintarea mamei ei prin sat.

— Sper că voi avea *măcar un pic* de spus în ceea ce-mi privește viitorul soț. Oamenii par să aibă această posibilitate în zilele noastre. Le-am întâlnit pe câteva dintre fetele de la școală cu care voi merge în Anglia luna următoare, și nu vorbeau decât despre căsătorie. Nu cred că m-au plăcut foarte mult. Gabi a spus că ar putea merge ea în locul meu, de vreme ce nimeni de acolo nu ar putea să ne deosebească. I-am spus că engleza ei nu este îndeajuns de bună, însă ea a spus că va sta tăcută, cu privirea în pământ și nimeni nu va ști.

Am râs, destul de bucuroasă să mă îndepărtez de subiectul relațiilor conjugale. Nu că rivalitățile școlare ar fi fost mult mai ușoare.

— Școala este mai ușoară pentru cei care duc o viață măruntă, i-am spus eu. Cel mai adesea, adulții fericiți și de succes au trecut prin vremuri mizerabile când erau mici.

— Atunci ar trebui să fiu cel mai fericit adult cu putință!

Nu eram foarte sigură cum să reacționez la această afirmație, însă efortul de a căuta o ușoară încurajare a dispărut din pricina a ce a făcut ea în continuare.

S-a aplecat în față. Mâna mea s-a întins, cu vârfurile degetelor gata să se înfigă în cordonul ei, fără să o atingă. Se uita la ceva aflat mult mai jos.

M-am întins ca să văd dincolo de ea, însă nu zăream decât micul parc verde de la baza castelului, unde râul fusese încurajat să formeze un mic lac.

— Lipsește un singur lucru la Bran, a spus cu o voce visătoare. Navigatul. Mama construiește o casă la Marea Neagră. Total diferită de Bran, deschisă și nouă și plină de lumina soarelui. O să mi-o lase prin testament. Iar partea cea mai bună este navigatul. Poți să treci de pe uscat direct în barcă, să pui pânza și să zbori, doar să zbori. Când voi fi mare, voi naviga spre Istanbul și prin strâmtori spre Mediterană și o să mă opresc doar când am de vizitat prieteni sau vreau să iau cina pe continent.

Fata a oftat scurt spre balta necorespunzătoare de sub noi, apoi a întins mâna după coș și a răsturnat conținutul peste prăpastie. S-a uitat din nou peste umăr, cu chipul transformat de o privire răutăcioasă.

— Nu-i veți spune bucătăresei, nu-i așa, că am hrănit păsările cu biscuiții ei speciali cu nucă?

— Nicio vorbă.

A zâmbit și mi-a întins coșul, legănându-și picioarele spre cameră. Când a atins podeaua am luat prima gură de aer cu adevărat plină de când ajunseserăm acolo. Și-a scuturat fusta.

— Ar trebui să mă duc la grajduri înainte să-i spună cineva Mamei că sunt aici. Vreți să veniți?

— Mă îndreptam spre sat, așa că vă voi însoți până la drum.

— Înțelept din partea dumneavoastră să vă îndreptați în altă parte, a spus ea cu un zâmbet la fel de poznaș pe cât ar fi putut afișa Gabriela.

— Mama o să fie foc că nu am rămas la Sinaia. De parcă aș putea să fac ceva pentru Tata în afară de a-i citi cu voce tare cât el sforăie!

În timp ce ne croiam drum prin coridoarele șerpuitoare ale castelului și apoi pe ușă, servitorii și străjerii ieșindu-ne în cale la fiecare pas, am întrebat-o despre „responsabilitățile” care o aduseseră la Bran.

— A, fetele, a spus ea surprinsă. Le-am promis că mă voi întoarce să văd dacă au nevoie de ceva. Știți, fără mine, fără cineva ca mine, fetele sunt puțin cam captive aici. Pentru unele fete, Branul este în regulă, nu vor nimic altceva decât să se căsătorească și să aibă copii. Dar pentru altele nu e suficient. Au nevoie de școală și de pregătire și de cineva care să le dea o mână de ajutor. Fetele pot fi medici și profesoare și hangițe și, ei bine, tot ce pot fi și băieții. Ideea este că primii pași sunt mai grei pentru ele, fără ajutor.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră.

Și poate că nu era atât de ignorantă cu privire la viețile Cenușăreselor de aici pe cât crezusem.

— Am mai mult decât își poate imagina oricare dintre ele. Măcar atâta pot să fac, să mă împrietenesc cu ele și să le ajut.

— Este cumva…? Am văzut cruciulița pe care o purtați.

Era mai grea și mai complex decorată decât cele pe care le văzusem la Gabi și la cealaltă tânără servitoare, dar asemănătoare de la distanță.

— A, da, a spus ea ștergând-o cu un deget. Una dintre fete a admirat-o vara trecută, așa că le-am făcut și lor câte una. Fiecare este un pic diferită, doar Gabi are flori de corn cum am eu, dar în același timp sunt foarte asemănătoare. Sunt ca o legitimație de membru. Sau o promisiune, cred.

Noblesse oblige în forma cea mai pură.

Străjerul ne-a ținut ușa să ieșim, apropiindu-și călcâiele cu talpă moale și luând poziție de drepți. În timp ce coboram scările exterioare, m-am gândit la o altă întrebare.

— Ați spus că ați auzit sunete, înăuntru. De poltergeist. Unde s-a întâmplat asta? A făcut un semn către peretele de lângă noi.

— În camera de muzică, o dată. S-a auzit ca și cum cineva a scăpat o cană, însă nu era nimeni acolo. Următoarea dată a fost în sufragerie. Mă uitam după o carte pe care o lăsasem undeva și am auzit un fel de foșnet. S-a oprit înainte să fi intrat îndeajuns de mult în cameră ca să văd.

— S-a întâmplat recent sau vara trecută?

— L-am observat doar în primăvară, când am venit aici. Deși, așa cum spune Mama, într-o casă atât de veche se aud mereu scârțâituri.

— Deci, în aprilie.

— Exact. De ce? Are vreo relevanță?

— Doar din curiozitate. Nu am auzit nimic deocamdată.

— Insist să-mi spuneți dacă auziți ceva. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să merg cu dumneavoastră să vânăm fantome.

S-ar putea să-i cer ajutorul lui Bulldog Drummond, mi-am zis eu. Măcar ca s-o împiedic pe această domnișoară cu minte ascuțită să dea de necaz.

Capitolul 21

Holmes găsi Bucureștiul și mai torid decât în timpul vizitei anterioare. Taxiul de la gară pufăia și se târa pe străzi. Oamenii de pe trotuare căutau orice fărâmă existentă de umbră. Hotelul Athénée Palace, având ceva mai mult de un deceniu, era o clădire ca un bloc contondent, separat de strada aglomerată printr-un trotuar la fel de aglomerat. De jur împrejurul tramvaielor și mașinilor se fereau pietoni și căruțe trase de cai, o aducere aminte a faptului că orașele aglomerate aveau pe stradă și alte creaturi în afară de porci, pui și copii dezbrăcați.

În interiorul hotelului totul era sobru, primitor și răcoros. Salutul portarilor și personalului din interior îi promitea calm și confort. Un tânăr îi luă geanta, un bărbat puțin mai în vârstă îi ură bun-venit în engleză, recunoscând câteva indicii hoteliere vagi, iar cel mai demn dintre ei își murmură propriul salut și îi oferi registrul și un stilou.

Totuși:

— Domnul… Holmes, nu-i așa? Domnule, există o… persoană. Cu un mesaj. I-am sugerat să ni-l lase nouă, însă…

Holmes se întoarse să urmărească privirea dezaprobatoare a celuilalt. Acolo, într-un colț discret, pe jumătate ascuns de privirile oamenilor, se afla într-adevăr o *persoană*, un tânăr, care tocmai se ridica în picioare. Se întâlniră la jumătatea holului recepției, iar străinul scoase un plic dintr-un buzunar interior.

— Domnul Holmes?

— Uneori.

— Fratele dumneavoastră mi-a cerut să vă dau asta. Mi-a spus să-l pun în mâinile dumneavoastră.

Holmes îl luă, dar imediat după aceea întinse cealaltă mână ca să-l apuce pe băiat de braț, așezându-l înapoi pe scaun.

— Domnule! Îmi pare rău, nu știu ce… sunt doar puțin amețit. Căldura, știți…

— Ați venit cu avionul, a spus Holmes. Iar stomacului nu i-a convenit.

— Cum v-ați…? Desigur! Sunteți ca fratele dumneavoastră.

— Stați acolo, i-a poruncit Holmes și s-a întors cu pași mari la biroul

de recepție.

— Tânărul acela este epuizat și fără îndoială deshidratat. Dați-i o cameră, și mâncare când va dori. Puneți-o pe nota mea. Ah, și să-i fie curățate hainele.

Deschise plicul și citi scrisul de mână al lui Mycroft. Trei nume, trei descrieri scurte, două numere de telefon. Nimic, de fapt, care să nu fi putut fi trimis prin telegraf și care să-l scape pe săracul băiat de un drum. Clătină din cap și se întoarse la tânărul verde la față, care răspândea mirosul unei călătorii lungi și care-i provocase greața.

— Cum vă numiți?

— Warburton. Bill.

— Domnule Warburton, acest gentleman vă va duce în camera dumneavoastră. Să dormiți. Mâncați când puteți. Și să-i dați hainele dumneavoastră. Cameristele vi le vor aduce înapoi de dimineață.

Băiatul se uită în jos la mânecile lui de lână, pe care se vedeau toți cei două mii de kilometri pe care-i parcursese de când plecase de la Londra și îi mulțumi bâlbâindu-se, însă Holmes plecase deja să ceară o hartă a orașului și un mijloc de a-și schimba francii în lei.

În cameră, Holmes comandă o cană mare de cafea și luă telefonul ca să caute lista scurtă de informatori a fratelui său. Primul, un anarhist cunoscut că favorizează cauza maghiară, se dovedi internat în spital, în mod destul de bizar, cu o formă urâtă de gută. Al doilea, un comunist numit Mihai Dalca, era la Moscova, deși părea să existe un secretar pe nume Ivanov care acționa în locul lui. Al treilea era un englez, a cărui fișă a postului îl puse pe Holmes pe gânduri.

Cu mintea lucrându-i la intensitate maximă, dădu drumul apei din baie, se bărbieri și luă o cămașă curată, coborând apoi scările ca să prindă un instigator bolșevic în bârlogul lui – sau, cel puțin, la cafeneaua lui în aer liber.

Capitolul 22

Am coborât dealul cu Principesa Ileana până la grajduri. Regina tocmai venea și am urmărit-o cum a descălecat ca să-i salute pe săteni, care se împingeau ca să fie lângă ea. A fost o scenă feudală surprinzătoare într-o epocă modernă când mulțimile erau lucruri care trebuiau ținute la distanță de regalitate, iar strângerile de mână erau semne de mare cinste. Oamenii își scoteau pălăriile și trăgeau de ciucuri, iar mâna întinsă a Reginei a fost luată și sărutată în repetate rânduri.

Calul strălucitor a fost condus de grăjdar. Regina și-a continuat binecuvântările amabile până când s-a întâmplat să-și arunce privirea în sus și să ne vadă pe deasupra capetelor sătenilor scunzi.

O expresie de uimire și groază au apărut pe trăsăturile frumoase ale Reginei. Și-a lăsat jos mâna și demnitatea regală ca să pornească înainte, sătenii despărțindu-se în jurul ei exact ca Marea Roșie. Însă doi dintre bărbații care ieșiseră din grajduri mergeau mai departe să rezolve lucrurile, așa că am lăsat-o pe Ileana să înainteze fără mine.

Lașitate? Fără îndoială. Însă eram aici ca anchetator, nu consilier, și nu-mi doream câtuși de puțin să fiu atrasă în această confruntare. Era mult mai bine să-mi petrec seara departe, până când lacrimile se uscau și nervii se linișteau.

De aceea îl rugasem deja pe un străjer să-l anunțe pe Florescu că nu voi fi acolo la cină.

Mi-a luat ceva timp și ingeniozitate ca să localizez casa Verei Dumitru. Ușile mi s-au închis în față, și la propriu, și la figurat, până când m-am strecurat la magazinul din sat exact când se închidea și am ieșit de acolo cu o cantitate impresionantă de dropsuri. Am găsit un zid jos pe care să mă așez, prefăcându-mă că-l caut și aleg pe cel mai bun și apoi îl introduc în fericita mea gură.

Am supt bomboana, plimbând-o peste dinți, și, cu toate că îmi fusese teamă că era prea aproape de ora cinei pentru scopurile mele, am simțit imediat ochi ațintindu-se asupra mea și asupra hârtiei maro împăturite de lângă mine. Am rămas așezată, studiind intens semnul cu programul de lucru de la cabinetul doctorului: luni, joi, sâmbătă, 10:00–19:00. Ceea ce

însemna că ar fi putut fi aici, însă brecul lui de vânătoare nu era la locul său. Fără îndoială că, dacă plecase la un alt pacient, cei din sat aveau să știe unde să-l găsesc.

În cele din urmă, un copil mic și murdar a venit agale spre mine, lovind cu piciorul într-o piatră și fluierând cu nonșalanță. În fundal auzeam chicoteli și șoapte.

Am dat din cap către el și am luat punga ca să aleg un alt drops, palmând cu dibăcie prima biluță lipicioasă în timp ce făceam asta.

— Sal`tare, a spus el.

— Bună ziua, domnule.

Mai multe chicoteli din spatele gardului viu. Ștrengarul s-a uitat la mine în căutarea vreunui semn că era luat peste picior, însă nu a zărit niciunul.

— De unde ești? a întrebat el.

Cu siguranță știa deja, pentru că mi se adresa cu niște sunete care semănau cu engleza.

— Londra, am răspuns eu, dându-mi seama că termenii *East Dean, Sussex* nu ar însemna mare lucru pentru el.

— De ce venit?

— Ca să o văd pe Regină.

— De ce?

Conversația noastră se deteriora întrucâtva.

— Voiam să văd Branul. Frumos loc. Frumoase *haystacks.*

S-a uitat în gol, așa că m-am întors să-i arăt unul dintre monștrii lățoși verzi care se conturau prin apropiere.

— *Haystacks.*

El a scos un sunet care semăna cu *cabbage,* ceea ce părea îndoielnic – poate că aș fi recunoscut cuvintele înrudite din latină dacă le-aș fi văzut scrise, nu rostite. Am dat din cap.

— *Cabbage* grozave aici la Bran.

S-a holbat la mine, iar prietenii lui au început să se prăpădească de râs. Am ignorat amândoi ramurile care se mișcau.

— Cunoști Branul? l-am întrebat, aruncând punga cu dropsuri în sus și-n jos în palmă ca să-i atrag atenția.

— Da, desigur.

— Nu, nu cred. Ești prea mic.

Audiența noastră s-a calmat la această insultă. Puștiul m-a săgetat cu

privirea.

— *I not small*! s-a răstit el, terminând propoziția cu o expresie pe care îmi era teamă că o pot ghici prea bine.

— Demonstrează-mi, i-am spus, apoi am simplificat lucrurile la „arată-mi”.

Și-a înfipt picioarele, și-a pus pumnii în șolduri și și-a ridicat bărbia, acceptând provocarea. Mi-am îngustat ochii, apoi în mod deliberat am căutat în pungă și am luat un drops între degetul mare și cel arătător.

— La Bran este un cocoș negru. Arată-mi-l!

Văzusem cocoșul cu nici douăzeci de minute mai devreme și, într-adevăr, m-a condus fix la el. I-am dat dropsul, apoi am luat altul.

— Casa omului care cântă la *concertină.*

Cuvântul l-a zăpăcit până când i-am arătat acțiunea de împins-tras a acordeonului, și apoi am plecat, având în urma noastră un grup de băieți mici.

După aceea a venit casa șoferului mașinii mari a Reginei. Acesta s-a dovedit un loc minuscul, curat ca lacrima, din cealaltă parte a satului. Apoi, cutia poștală (pe care o văzusem vizavi de biserică cu o zi în urmă). Când am văzut că obrajii îi erau deja umflați de șase dropsuri, am dat din cap, parcă vrând să-i spun că provocările fuseseră prea ușoare, și l-am provocat cu:

— Casa Verei, care lucrează la castel.

Când am aflat unde e, mi-am aruncat mâinile în sus, recunoscându-mi înfrângerea și i-am dat ce mai rămăsese din dropsuri. L-am urmărit mărșăluind cu mândrie spre publicul nostru, unde a început să-și scoată din gură dropsuri pe jumătate supte și să le ofere unor puțini aleși.

Cele neatinse au dispărut într-o cută murdară a hainei.

Iar eu m-am dus până la ușa casei Dumitru.

Capitolul 23

Sherlock Holmes își dăduse seama cu ce fel de bolșevic urma să se întâlnească încă din momentul în care vocea de la telefon îl informase că *tovarășul* Ivanov, secretarul responsabil cât timp *tovarășul* Dalca era plecat la Moscova, avea să mănânce devreme cu prietenii la Cina, înainte de o adunare politică din seara aceea.

Cina era unul dintre cele mai la modă restaurante din București, la o plimbare scurtă de la Athénée Palace, și în ciuda căldurii și orei matinale, terasa acestuia era plină de birocrați care nu se grăbeau să plece spre casele lor.

Mulți dintre bărbații de aici erau complet bărbieriți. Majoritatea femeilor aveau păr scurt, deși fustele lor erau cu câțiva centimetri mai lungi decât era moda la Paris, sau chiar la Londra. Holmes îl ignoră pe chelnerul care făcuse un pas înainte să-l salute, trecându-și ochii pe deasupra bărbaților cu barbă, doar ca să surprindă un chip neașteptat, dar familiar. După o clipă zâmbi. Ar fi trebuit să-și dea seama.

Îl evită pe recepționerul de la Cina și trecu printre mese, așteptând ca ținta să-l observe. O expresie de groază apăru pe fața bărbatului, o confirmare satisfăcătoare a faptului că Sherlock Holmes încă se bucura de o oarecare influență în lumea interlopă.

La fel de satisfăcător era că existau unele lucruri pe care Mycroft nu le știa.

Barba obligatorie a bărbatului nu ascundea aspectul bolnăvicios care îi apăru pe față când Holmes se apropie de el. Cei trei însoțitori ai lui, doi bărbați și o femeie, își opriră conversația ca să ridice privirea către englezul care venea spre ei.

— Bună seara, tovarășe… Ivanov, spuse Holmes. Sau poate ar trebui să spun domnul…

— Ha!

Exclamația puternică de jovialitate a bărbatului opri conversația din apropierea lor.

— Vechiul meu prieten din Londra! *Vat you doing here*?

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse Holmes. Prietenii tăi sunt binevenițți să rămână la masă. Să-l chem pe chelner să aducă un alt rând

de…?

— Nu, noi tocmai terminam, nu-i așa, tovarășii? Ne vedem mai târziu, terminăm afacerile atunci, bine?

Ceilalți trei, surprinși de concedierea bruscă, se ridicară totuși și ieșiră din restaurant destul de confuzi. Între timp, bărbatul cu barbă care rămăsese la masă se încruntă la Holmes și coborî glasul, accentul puternic rusesc dispărându-i odată cu amabilitatea.

— Ce naiba faci aici?

— Și eu mă bucur să te văd, Johnston. Habar n-aveam că se pot face bani în Partidul Comunist Român.

— Spune-mi ce vrei și…

Se opri, văzând că se apropie doi chelneri încărcați care începură să împartă farfurii. Chelnerul se opri când își dădu seama că Holmes nu era bărbatul care stătuse în locul acela când se comandase mâncarea, dar secretarul bolșevic îi făcu semn nerăbdător și farfuria fu așezată.

— Ai putea la fel de bine să mănânci asta, îi spuse lui Holmes acru.

Holmes studie farfuriile fără proprietar. Voia să ia masa cu un om ca Ernie Johnston? Bărbatul era un infractor. Pe de altă parte, fusese mai degrabă escroc decât criminal și se știa faptul că împarte o cotă din încasările lui hoțești văduvelor și orfanilor. După anumite insistențe. Și era de presupus că Partidul Comunist plătea pentru mâncare: până și Russell ar fi fost de acord că un gentleman englez avea obligația morală să facă orice incursiune posibilă în finanțele Partidului.

Așa că schimbă mâncarea din fața lui cu o cantitate mai ușor de gestionat pe care o comandase femeia, se servi cu un pahar neatins și își luă tacâmurile.

— Barba este nouă, a remarcat Holmes.

— Mă mănâncă de nu mai știu de mine, însă face parte din plan.

— Ce pui la cale, Johnston?

Bărbatul se uită la mesele dimprejur, apoi oftă și se așeză pe scaunul de lângă Holmes, luându-și farfuria cu el. Când vorbi, vocea abia i se auzea în mijlocul gălăgiei.

— Efectiv mi-a căzut în poală, după cum îți spui. Și n-ai decât să zici orice, dom'le `Olmes, sunt un supus loial al Regelui. Aveam o obligație, știi? Deci, cu patru, cinci luni în urmă, eram într-un bar, când deodată intră niște golani bărboși. Nu cloceau dumnealor nimica bun, oricine putea să

vadă asta, iar pe barman nu prea-l trăgea pulpana să-i servească, da' io am spus că nu-nvârt nimic rău, așa că le-a adus berulele, mi-au luat și mie una și am început să vorbim. Practic le curgeau bancnote din buzunare, așa că m-am… lipit de ei.

— Și așa ai ajuns la București?

— Amuzantă lume, nu?

— De cât timp ești aici?

— De șapte săptămâni. Grozav loc. Uneori pun un bloc de gheață în cadă doar ca să mă răcoresc.

— Și cât timp ai de gând să stai?

Încă un oftat, iar bărbatul lăsă furculița jos.

— Trebuia să fie trei săptămâni. Dar dacă tot ești aici, poate ar trebui să-mi spui tu.

— N-am venit după tine, Johnston.

— Nu?

— Numai dacă îmi dai un motiv.

Bărbosul continuă să mănânce, dar era clar că e mai atent la gândurile lui decât la mâncare.

— Nu ești aici după mine?

— Nu știam că ești în România până nu te-am zărit pe terasă.

— Pentru că dacă bolșevicilor le miroase că-s turnător, mă îngroapă în râu.

— Mă îndoiesc serios că interesele mele au ceva în comun cu ale tale, însă dacă până la urmă se dovedește că au legătură, îți promit că îți voi da timp să te îndepărtezi înainte ca securea să cadă.

Johnston dădu din cap.

— Mai mult cred că nici n-aș putea cere. Deci, care e treaba ta?

— Spune-mi dacă ai auzit ceva despre un complot împotriva familiei regale.

— *Regele*?

Ridicase vocea îndeajuns de tare încât să fie auzit de mesele vecine, și când își dădu seama de asta se uită urât la ceilalți clienți ai restaurantului.

— Nu al nostru, imbecilule, murmură Holmes. Regele Ferdinand cu soția și fiica lor.

Indignarea i se transformă în confuzie.

— El? Cine ar complota împotriva lui?

— Regina e foarte îndrăgită. Aș fi crezut că prietenii tăi bolșevici ar vrea să o detroneze, în cel mai fericit caz. Trebuie să le fie greu să stârnească o revoltă țărănească atâta vreme cât ea e în inimile compatrioților ei.

— Poate. Da' am auzit că Ferdinand e bolnav, iar aici nimeni nu crede în regine adevărate ca Regina Victoria, Dumnezeu s-o binecuvânteze. Iar fecioru' ăla al lor e tâmpit get-beget. Dă-i țara pe mâini doi-trei ani și lumea o să stea la coadă să intre în Partid.

— Și până atunci prietenii tăi bolșevici vor aștepta să le vină vremea, mâncând mai departe la Cina.

— Ar putea fi și locuri mai rele, spuse el ridicând spre Holmes paharul cu vin Tokaji.

Capitolul 24

Nu m-am mirat când femeia care a apărut în pragul casei Dumitru nu a vorbit în engleză. De fapt, a făcut lucrurile mai ușoare – iar faptul că se afla în etapele înaintate ale gătirii cinei a contribuit și mai mult. Pur și simplu am continuat să zâmbesc și să repet numele fetei ei până când a fost nevoită să se ducă după ea.

A lăsat ușa întredeschisă, iar eu în dreptul ei, așa că am întins ușor mâna dincolo de funiile de usturoi și ardei uscați ca să fac ușa să se deschidă un pic mai mult…

Înăuntru se afla cea mai colorată cameră pe care o văzusem vreodată. Chiar și un palat din India folosește câteva nuanțe neutre pentru a scoate în evidență țesăturile și picturile minunate, însă aici singurele porțiuni mai ușor de privit erau niște petice minuscule de tencuială și niște porțiuni de tavan din lemn. Totul era aprins în aceleași culori precum îmbrăcămintea brodată, deși oricine lucra în această casă adora cu adevărat coloranții sintetici germani. Dacă aș fi locuit acolo, ar fi trebuit să port lentile colorate.

Mobilierul principal, acoperit cu toate acele covoare, pături și perne îndesate, era de lemn. O bancă lungă, cu brațe și spătar înalt, era fără îndoială canapeaua familiei, acoperită cu un dreptunghi lung, țesut cu verde și albastru. În dreptul ei se afla o masă lungă, îngustă, cu căpriori, pe care era întinsă o pânză în care predominau culorile roșu și galben, de sub care se ițeau niște picioare asemănătoare unor ramuri, curățate de coajă și lustruite din toate puterile. În colțul îndepărtat al încăperii era o structură ce semăna cu un pat suprapus pentru copii, având nivelurile inferioare aproape ascunse de o țesătură roșie-rozalie cu model geometric atârnată de partea de sus. Pe podeaua impecabilă de pământ bătătorit erau împrăștiate mai multe covoare, de niște lemnișoare înfipte în perete atârnau baticuri brodate, iar perdelele țesute erau trase de pe ferestrele lustruite. Chiar și colecția de fotografii de familie de pe o policioară avea mici acoperăminte vibrante pe rame.

Singurul spațiu liber pe care l-am putut observa a fost un mic raft aflat imediat după ușă. Era genul de loc în care cineva care locuia la oraș și-ar

pune cheile sau ar lăsa un bilețel pentru un alt locuitor al casei.

În cazul de față, el conținea șase țăruși proaspăt ciopliți, asemănători dinților de la furcile de fân făcute de mână – cu excepția faptului că aceștia aveau aproape treizeci de centimetri lungime, erau groși cât degetul meu mare și extrem de ascuțiți.

Tot pe raft, în spatele lor, stătea un baros greoi.

Locuisem la fermă câțiva ani. Nu-mi trecea prin minte nicio activitate care să necesite țăruși ascuțiți și un baros.

Șirul gândurilor mele oripilate a fost întrerupt de întoarcerea femeii care deschisese ușa, în urma ei venind o tânără cu care vorbea în tot acel timp.

Nu știu cum mă așteptam să fie domnișoara Vera Dumitru. Medicul spusese despre ea că e sensibilă, preotul – că e rațională. Pe de altă parte, de curând își pierduse logodnicul (și, poate, dacă interpretasem bine spusele preotului, un copil) și fusese vizitată de două ori de fantome. Mă așteptam la niște ochi injectați și frisoane, în cel mai bun caz. În schimb, în fața mea stătea o fată care o făcea pe Gabriela să pară timidă.

Pentru început, era la fel de înaltă ca mine, și stătea cu spatele drept ca să mă privească pe deasupra capului înfășurat în batic al mamei ei. Auzind șuvoiul de cuvinte materne în română, și-a dat ochii peste cap cu un gest care s-ar fi potrivit mai degrabă unei tinere moderne de la Londra și a înghiontit-o pe mama ei cu cotul – politicos, dar fără ezitare – pentru ca apoi să mă conducă în josul unor trepte, pe o bancă din grădina din față. Protestele mamei ei s-au întețit, până când în cele din urmă fata a izbucnit în ceea ce se înțelegea foarte limpede că înseamnă „Mamă, te rog!”

Cu o ultimă rostire disperată, ușa s-a închis trântindu-se. Vera și-a ridicat sprâncenele minunat pensate spre mine.

— Cer scuze.

— Înțeleg cum e. Își face griji pentru tine.

— Își face griji pentru orice. Mamele…

I-am urmat exemplul și am clătinat la rândul meu din cap într-un semn care voia să însemne „n-ai ce să le faci”, apoi m-am uitat cum pescuiește un pachet de țigări din buzunarul șorțului ei tradițional, brodat, și își înfige una între buze. Mi-a oferit și mie, am refuzat, iar ea a aprins-o cu un gest atât de firesc încât mi-am dat seama că stau alături de o fată pentru care cinematograful din Brașov nu era necunoscut. Și-a scos baticul înflorat și l-

a îndesat în același buzunar, scoțându-și la iveală coafura modernă, chiar dacă ușor zburlită.

— Stau la castel, i-am spus, vorbind rar, pentru că engleza ei părea puțin cam de baltă. Am auzit de, ăăă, fantoma ta. Cea din cimitir.

— Pfa, a exclamat ea, făcând nonșalantă semn cu țigara.

— Să înțeleg că n-a fost o fantomă? Sau un – cum le spuneți voi… *Strigoi*?

— A fost un băiat prost care făcea pe grozavul cu prietenii lui.

— Vera, am văzut niște țăruși de lemn pe raftul din casa voastră.

A părut stânjenită.

— Tata. E așa de modă veche… Acum e 1925 – ziua telefoanelor, a mașinilor… La Bran! Nu e loc de strigoi, vampiri, vrăjitoare.

— Dar părea înfricoșător.

— A, da, speriat atunci. Puțintel. Era noapte, da? Întuneric, liniște, singur… singuratică? Însingurată?

— Merge oricare.

— Singură-singurică. Merg spre casă, mă gândesc la gânduri și o voce, un glas mic, șo… șopt?

— Șoaptă.

— Da, șoaptă.

Vocea i-a coborât, devenind un șuierat ascuțit:

— „Tu, Vera”, a zis glasul. „Vino vorbit la mine.” Nu în engleză, înțelegeți? A zis „Vino vorbit la mine”, iar eu zis „Cine-i?” și el zis Andrei. Mulți Andrei, da? Așa că eu rămas pe drum, departe de tufișuri și zid, și zis „Care Andrei?” iar el – idiot – zis „Andrei care murit în Făgăraș”. Bătălie mare acolo, da? *Nineteen six.*

— *Sixteen,* am corectat-o eu. *Nineteen sixteen*. 1916.

— Da, mulțumesc. Bătălie mare, murit mulți, răniții trecut și prin Bran, îmi amintesc. Nouă ani aveam, dar țin minte bine. Prea bine.

— Înțeleg că ai văzut aceeași… fantomă și pe la începutul anului?

— De asta mă tachinează băieții acum cu Andrei, din cauza la povestea de la început.

— Spune-mi ce s-a întâmplat atunci.

— Era aproape noapte. Eram nouă la castel, totul acolo părut ciudat, știți? Trec prin curtea interioară, ridic privirea și văd bărbat care privit la mine. M-a făcut… surpriză? Teamă?

— Ăăă, ai tresărit?

— Da, am tresărit. Pentru că arăta ca un băiat cunoscut acum mult timp, înainte de Război. Făcut soldat și murit. Înmormântare și toate cele, țin minte. Oricum, el privit în jos, m-a văzut, plecat repede. Așa că m-am dus întreb pe valet dacă a venit un muncitor, cineva cu cămașă răpciugoasă și care trebuia să se tundă. El zis nu, așa că am mers să ne uităm prin toate camerele, și nici urmă de băiat. Mai ales nu de Andrei Costea. Tachinat la mine puțin, Vera vede fantome, băiat care trece prin ziduri.

— Când a fost asta?

— Februarie? Nu – martie.

— Martie. Regina era aici deja?

— Nu, doar pregăteam lucruri pentru ea.

— Cum l-ai cunoscut pe Andrei?

— A fost prieten cu sora mea, Magda. Sora mai mare.

— Doar prieten, sau iubit?

— Ha! Andrei, iubitul Magdei Dumitru? De unde naiba?

Am rămas surprinsă, și de expresia colocvială, și de emfaza din spatele ei.

— De ce?

— Sora mea e sălbatică. Puțin – nu fată rea, știți? Doar că place să se distreze. Fată de oraș, da? Acum la București, lucrează în birou, face bani frumoși, zice că trebuie neapărat să vin, putem să mergem să dansăm, oamenii o să creadă că suntem gemene. Dar Andrei, el…

Încercă mai multe cuvinte în română înainte să se aventureze înapoi în engleză:

— El simplu, da? Băiat de sat – băiat de treabă, băiat bun, dar simplu. Nu deștept.

— Vrei să spui că nu era foarte inteligent sau că îi fusese creierul afectat cumva?

Am avut nevoie de câteva sinonime ca să deslușim noțiunea de *afectat* dar, în cele din urmă, a clătinat din cap.

— Posibil să fie „arfectat”. Dar, dacă da, de devreme. Era mereu așa când l-am cunoscut. Băiat puternic, simplu, de treabă. Frumos. Tată groaznic – bătea pe mama lui, și pe băieți. Tatăl plecat în cele din urmă, chiar înainte să înceapă Războiul, și nu mai întors niciodată. Toată lumea fericită. Mama nu, ea trăit doar doi ani, apoi a murit și ea. Primul an de

Război. Așa că da, poate că tatăl lovit pe Andrei când era mic și făcut creierul câlți, nu știu. Dar Andrei, el adorat pe sora mea Magda. Nu prea înțelegea că e prea mic pentru ea – numai doi-trei ani, dar la vârsta aia contează, da? Dar ea plăcut la el, îl lăsa s-o urmărească peste tot. Ca un animăluț, da? Cum are Principesa Ileana cățelușul alb, hrănit cu firmituri, tachinat puțin, mângâiat.

— Nu mi se pare genul care s-ar înrola în armată.

— Mare, puternic, prost? Ba fix genul.

Am râs și am recunoscut că avea dreptate.

— Dar nu, a zis ea. Nu spun cum trebuie. Îmi plăcea Andrei. Eram copil, bineînțeles, prea mică pentru el, dar a fost mereu drăguț cu mine. Andrei nu… nu deștept, dar nu prost ca – *bătut în cap*? Există expresia *bătut în cap*?

— Există.

— Priceput la mașini, bunicel la citit, timid cu majoritatea fetelor, mai puțin cu Magda, Andrei pur și simplu – visător. Așa e: visător.

— Și mort.

— Am plâns toți la înmormântarea lui, a zis ea simplu, cel mai dulce epitaf pe care l-ar putea cere un tânăr.

Am cumpănit la ce mi-a spus și m-am minunat de un singur amănunt.

— Sora ta, Magda: ai zis că ați putea ieși la dans ca două gemene. Semănați?

— O, da – diferență de nouă ani, dar la fel de înălțime, același păr, aceleași…, mă rog…

S-a uitat în jos la pieptul ei și s-a strâmbat puțin.

— În mare parte la fel.

— Iar în noaptea când ai trecut pe lângă cimitir vocea te-a strigat. Ți-a folosit chiar numele?

Așa îmi povestise, însă celelalte două variante ale poveștii omiseseră acest detaliu.

Însă a aprobat hotărâtă din cap.

— Da. „Vera”, zis el. „Vino aici.” De parcă eu un copil care se apropie de un taur ciudat pe câmp.

— Poți să-mi arăți exact unde s-a întâmplat asta?

A terminat și ultimul fum din țigară și i-a dat drumul într-un buzunar, pornind în pas de marș cu mine pe drum până când ne-am oprit la intrarea

în cimitir.

A ridicat și a coborât privirea de câteva ori, și-a schimbat poziția și a zis:

— Eu aici. Eu *am fost* aici, pe drum, așa. Iar șoptul venit de acolo din spate, *Bună seara, Vera.*

— Iar după ce a spus că e Andrei, care a murit în Război, te-ai întors și ai fugit spre casă.

— Aruncat cu piatra după el. Apoi *mers* spre casă. Repejor, poate, dar nu alergat. *Băieți proști* – eu nu fug de genul ăsta de băieți.

— Ei bine, mulțumesc că mi-ai explicat. Totul e mai limpede acum.

Ceea ce era o minciună, pentru că înțelegeam situația la fel de puțin ca și cu o oră mai înainte – dar nu cunoșteam alte amănunte, ceea ce poate că era aproape la fel de bine. Am băgat mâna în buzunar să caut niște lei românești, apoi am ezitat. Oare avea să fie mulțumită sau jignită?

— Vera, ai un… cont de economii, poate pentru o călătorie la București, ca să-ți vizitezi sora? Pot să-ți dau câțiva lei pe care să-i adaugi la el, ca să-ți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat?

A refuzat – fusese plăcerea ei să stea de vorbă cu mine, după ce stătuse încuiată în casă cu mama ei toată ziua –, dar, după o vreme, când am lămurit-o că era doar o formă de mulțumire, nu de plată, a acceptat, ascunzând nonșalantă bancnotele în buzunarul cu țigara.

Însă când am privit în urmă am văzut-o aplecată deasupra bancnotelor, studiindu-le cu atenție valoarea. Probabil o plătisem prea mult, necunoscând economia locală, dar nu aveam nicio îndoială că domnișoara Vera Dumitru era o tânără care avea să folosească la maximum fiecare leu și ban pe care-l câștiga.

Am aruncat o privire spre cer, apoi la ceasul de la mână. În curând, Regina și fiica ei urmau să ia cina – speram eu, fără prea multă furie glacială scrâșnind pe deasupra mesei între ochii albaștri ca de gheață și cei un pic mai închiși la culoare. După ce o întâlnisem pe tânăra Principesă nu eram deloc înclinată să mizez pe victoria ei și cel mai bine era să stau la distanță până se răcoreau lucrurile.

În plus, simțeam încă masa uriașă de la ora prânzului, iar ultimul lucru pe care-l voiam era încă un ospăț copios.

În loc de asta am ieșit pe piciorul sudic al *H*-ului strâmb format de drumurile de la Bran, ca să cercetez ce se afla de partea cealaltă a castelului,

pe drumul către importanta Trecătoare Bran.

Capitolul 25

Holmes mâncă în timp ce-l interoga pe falsul bolșevic cu privire la șeful lui – omul pe care îl trimisese Mycroft să-l întâlnească dar era limpede că *tovarășul* Dalca nu simțise niciodată vreun interes pentru satul din Transilvania. Când sosi desertul, Holmes se ridică să-și croiască drum pe terasa aglomerată, cu mese pline de clienți poligloți care ieșiseră să se bucure de prima gură de aer răcoros al zilei. Pe trotuarul de afară, un cvartet de italieni coborau dintr-un landou alb-auriu tras de doi cai castrați de culoarea mierii de vară. Își aprinse o țigară și urmă un drum șerpuit până înapoi la Athénée Palace.

Acolo se așeză la barul englezesc, făcându-l pe chelner să se scandalizeze când îi ceru o cafea turcească. Bărbatul se înmuie puțin când comenzii i se adăugă cel mai scump whisky pe care-l văzu pe raft.

O oră mai târziu, în hotel intră al treilea bărbat de pe lista lui Mycroft.

Pe la treizeci și cinci de ani, haine bune, unghii curate, ochelari cu rame metalice. Era bărbierit, însă ar fi trebuit de mult să se tundă. Probabil era ceva ce-i intrase în obișnuință. Englez, fără îndoială. Educat, cu siguranță. Și, la fel de limpede, un client obișnuit al barului englezesc de la Athénée Palace, adăpătoarea celor de rang înalt, a celor influenți, a celor putred de bogați, străini sau localnici. Barmanul îl strecură pe nou-venit la o masă aflată într-o poziție deopotrivă importantă și discretă. Când tânărul scoase un carnețel mic și un creion argintiu, Holmes fu sigur.

Corespondentul din România al ziarului *The Times*.

Barmanul îi aduse bărbatului un pahar cu un lichid închis la culoare, arămiu, alături de o carafa mică de apă. Holmes îl privi cu coada ochiului pe corespondent cum ia o înghițitură, savurează licoarea înainte s-o înghită, apoi toarnă o picătură de apă.

În prag apăru o siluetă, un individ care se oprise acolo de două ori în ultimele douăzeci de minute. De data aceasta intră, merse direct la masa din colț și își trase celălalt scaun. Se aplecă în față sprijinindu-se în coate și începu să vorbească. Barmanul era conștient de nou-venit și privea masa, dar nu făcu nicio tentativă să se apropie. Nici trei minute mai târziu, discuția se încheiase și nou-venitul plecase. Corespondentul luă creionul și

scrise câteva rânduri, apoi se întoarse asupra paharului.

După alte zece minute avu loc o scenă similară. Iar la cinci minute după aceea o alta, de astă dată cu o femeie.

Când scaunul rămase liber după plecarea ei, Holmes își luă paharul și traversă încăperea.

— Domnul Alan Broder?

— Da.

Ochii bărbatului îl studiară pe Holmes, înregistrând detaliile vestimentare și postura, aceeași analiză pe care i-o făcuse și Holmes când intrase.

Holmes zâmbi în sinea lui și se așeză. Vârî mâna cu hotărâre în buzunarul de la piept, își scoase portofelul de piele și extrase din el o carte de vizită gravată, așezând-o cu fața în jos pe masă. Făcu semn spre creionul mecanic al celuilalt.

— Îmi permiteți?

Corespondentul făcu un semn abia perceptibil cu degetele lui mânjite de tuș – o pată de rolă tipografică.

Holmes scrise un cuvânt cu litere de tipar și apoi câteva cifre pe spatele cărții de vizită albe. Îi restitui creionul, își puse degetul arătător pe cartea de vizită și o trimise alunecând spre masă către domnul Broder.

— Acela e un număr de telefon, de Londra, unde cineva știe tot timpul unde să mă contacteze. La sfârșitul acestei discuții, s-ar putea să vă fiu dator cu un serviciu.

Broder îl mai studie o vreme, apoi își luă privirea de la el și întoarse cartea de vizită pe partea tipărită. Nu scria decât:

SHERLOCK HOLMES

Broder lovi ușor cu cartea de vizită în masă de două-trei ori, apoi își scoase portofelul și o puse înăuntru.

— Îmi închipui că, atunci când văd cartea de vizită, majoritatea o iau ca pe o glumă.

— Nu-mi ofer cartea de vizită multora, domnule Broder.

— Înțeleg. L-am întâlnit pe fratele dumneavoastră, o dată. Mi-a… explicat situația.

— Îmi închipui.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Holmes?

— În primul rând, puteți fi de acord să nu folosiți această discuție în niciun fel. Eu nu sunt aici. Nu ați vorbit cu mine și nici nu ați aflat ceva de la mine.

— Bănuiam. Sunt de acord.

— Apoi, îmi puteți spune că e posibil să fi auzit despre vreo amenințare la adresa Reginei Maria.

— Regina…?

Chipul lui Broder putea servi drept studiu pentru arte plastice: mai întâi îngrijorare, apoi nerăbdare, iar în cele din urmă dezamăgire, când își aminti că nu putea să fi auzit vreodată întrebarea aceea.

— Știam că o să-mi pară rău dacă accept. Ce fel de amenințare?

— Amenințarea reală a fost îndreptată împotriva fiicei ei, Ileana, dar se pare că obiectivul era acela de a o îndepărta pe Regină de Castelul Bran.

— Locul acela vechi, de dincolo de Sinaia, de la marginile Transilvaniei?

— Da.

— De ce ar fi cineva interesat de el? L-am văzut o dată, acum un an. E o ruină. Sunt castele peste tot, majoritatea mult mai frumoase decât acela.

— Și totuși, Branul e locul pe care-l iubește Regina.

— Știu. Aproape că îți vine să…

Închise imediat gura – reacția instinctivă a gazetarului la păcatul divulgării prea multor informații.

Holmes așteptă în timp ce bărbatul își cumpănea situația și promisiunea din buzunar.

— Aproape că îți vine să crezi că…? insistă el.

— Că ar avea motive pentru care să dețină o ascunzătoare, zise Broder. Motive personale.

— Atunci zvonurile sunt adevărate? Cele despre Regină și Prințul Barbu Știrbey.

— De unde să știu?

Holmes își lăsă o sprânceană să se ridice. Favorurile promise rămâneau pe masă numai ca răsplată pentru contribuții reale.

Broder zâmbi strâmb.

— Dacă așa stau lucrurile, sunt discreți. Iar cum Regina e în general privită cu simpatie, poporul nu e așa dornic de scandal cum ar fi în cazul unei persoane mai puțin agreabile. Înțeleg că despre ea au existat

întotdeauna zvonuri. Însă trebuie să spun că primii ei doi copii seamănă cu tatăl lor. Doi fii, două fiice. Și, în general vorbind, și aici, la fel ca în Anglia, odată ce linia succesorală e stabilită nu se mai pun întrebări.

— Al doilea fiu – Nicolae – e al Regelui?

Glasul lui Broder, oricum scăzut, coborî și mai mult.

— Băiatul s-a născut în 1903. Dacă e al altcuiva, nu e al Prințului Barbu. Din câte știu, nu s-au întâlnit decât în vara lui 1907, cu toate că e greu să dau crezare informației, dată fiind dimensiunea țării. În orice caz, în Moldova a avut loc o răscoală a țăranilor care a ajuns și până în Valahia. Au murit cu miile, iar alte mii au fost arestați. Guvernul era îngrozit, dar fermierii aveau dreptatea lor. Prințul Barbu s-a numărat printre cei care l-au sfătuit pe Rege – mă refer la Regele Carol – ca, în loc să descătușeze armata asupra celor revoltați, să le întindă o mână prietenească și să ofere câteva reforme. Atunci se spune că s-au întâlnit Prințul și Maria. Și cu siguranță de atunci au început să se vadă.

— Iar fata, Ileana…

— S-a născut optsprezece luni mai târziu. În ianuarie 1909.

— Înțeleg.

— Ultimul copil al Reginei, un băiețel care a murit înaintea Războiului, se spune că a fost al lui. Prințul abia dacă s-a clintit de la căpătâiul micuțului pe durata bolii, o dovadă de afecțiune remarcabilă din partea unui simplu prieten de familie. Și totuși, relațiile dintre el și Rege sunt călduroase, la fel ca între Maria și soția Prințului.

— O fațadă?

— Dacă da, e o fațadă trainică și, după câte se pare, confortabilă. Nadeja Știrbey e văzută în compania reginei și alături, și în absența soțului său, iar cele două femei par să se îndrăgească remarcabil de mult pentru niște rivale. Cât despre Rege, l-ar putea evita cu ușurință pe Prinț, și totuși nu se arată reticent în a lua masa cu el. Rolul oficial al prințului este acela de a gestiona moșiile regale, dar rangul lui în societatea românească e înalt, familia lui e importantă de secole întregi. Și Regele, și Regina îl găsesc indispensabil pentru buna funcționare a guvernului. O vreme, casa lui a fost centrul real al guvernării, cât timp acest aranjament îi permitea Reginei să intervină pe nepusă masă în discuțiile cu demnitarii aflați în vizită.

— Totuși, păreați să credeți că Prințul Barbu ar fi cumva implicat într-o amenințare la adresa Principesei Ileana și în tentativa de a o îndepărta pe

Regină de Castelul Bran. De ce?

— V-ați gândit că poate amenințarea e îndreptată împotriva *lui*? Uitați ce e, familia regală locuiește la Sinaia în cea mai mare parte din an. Dacă ar fi într-adevăr… ei bine, amanți, atunci le-ar fi imposibil să se întâlnească acolo sau la București fără să atragă atenția tuturor spionilor și a jumătate dintre clevetitorii din Europa de Est. Însă pe drum, cu o mașină rapidă, faci mai puțin de trei ore până la Castelul Bran, un loc îndepărtat, populat în totalitate de slujitorii Reginei. Călare, pe dealuri, nu cred că durează mult mai mult. Iar Prințul Barbu și Regina petrec amândoi mult timp în șa.

— Ce fel de mașini are Prințul?

— Probabil un Rolls. Nu folosesc cu toții Rolls-Royce?

— Chiar și pe munte?

— Aveți dreptate, o dată l-am văzut într-o altă mașină, la Sinaia. Mi-a sărit în ochi pentru că la volan era chiar el – era un vehicul capabil de mai mult de șaisprezece kilometri la oră pe drumurile acelea. Cred că era un Citroën.

— E informație publică faptul că Prințul și Regina folosesc Castelul Bran pentru întâlniri personale?

Broder răsuci paharul cu degetele, iar Holmes începu să suspecteze că ezitarea bărbatului nu se datora reticenței tipice jurnaliștilor de a ceda informații obținute cu greu – sau, cel puțin, nu *doar* asta –, ci respectul lui față de persoanele în cauză. Pe de altă parte, exista angajamentul promis prin numărul acela de telefon…

— Mi-a fost relatată o glumă rostită la un dineu acum ceva timp. Genul de poantă acră care ascunde o invidie profundă. Fără îndoială că variațiuni pe aceeași temă au fost rostite de ani întregi, dar lucrurile spuse între patru ochi sunt ușor de negat și e ușor ca țintele lor să le neglijeze. Dar nu și când sunt tipărite. Se pare că un fotograf – un englez de origine germană – a venit în vizită în România cu aparatul său de fotografiat. După cum se întâmplă de atâtea ori pe aici, a fost invitat la palat și la câteva sindrofii regale. Regele a stat la poze, iar Regina l-a dus cu mașina la Bran. Amândoi sunt generoși cu oaspeții – mai ales cu cei care se bucură de un oarecare public în străinătate –, iar Regina i-a scris un fel de prefață pentru jurnalul de călătorie, cu toate că e imposibil să fi citit cartea. Printre descrierile despre țigani exotici și priveliști carpatine, fotograful relatează o cină alături de anumiți oameni importanți de la București. Genul de oameni

care, înțelegeți, e posibil să fi fost ușor deranjați de eșecul unei afaceri sau relații sociale. În orice caz, s-a mâncat și s-a băut pe săturate. Apoi unul dintre ei a ridicat în glumă paharul în cinstea Prințului Barbu – numindu-l „Prințul Consort”. Iar ceilalți au râs.

Holmes se strâmbă ca și cum ar fi încasat o lovitură. Era o provocare extrem de eficientă, care implica un Rege încornorat, o Regină care poartă pantaloni și un Prinț care i-a fost adevăratul partener.

— Rareori se găsește insulta care să împungă trei ținte deodată. Fotograful trebuie că nu și-a dat seama de greutatea acelui titlu acordat în glumă. N-ar fi publicat niciodată așa ceva.

— Un englez autentic cu siguranță nu. Și a durat ceva până ce jurnalul a ajuns prin Europa – am auzit un zvon cum că Regina a văzut un exemplar abia vara trecută, când a fost la Londra. Odată ce jurnalul ajunge în mai multe locuri, omul se va pomeni tratat cu răceală de jumătate dintre regii Europei.

— Prin urmare, aventura amoroasă…

— *Posibila* aventură amoroasă, interveni Broder.

— Presupusa aventură amoroasă a devenit publică, și toate părțile implicate își dau seama de asta. Poate chiar și Principesa Ileana. Dacă așa stau lucrurile, cine ar putea fi îmboldit să recurgă la amenințări ca să o îndepărteze pe Regină de la Bran și să încerce să-i distrugă reputația? Soția Prințului Barbu, poate?

— Dumnezeule mare, nu! Cu toate că pe Principele Regent l-aș crede în stare.

— Principele Carol, da. Acolo mocnesc necazuri.

— Chiar și românii încep să se sature de scandaluri și iresponsabilități, iar Regele și Regina n-ar putea să-i dea mai mult frâu liber nici dacă ar dori. Umblă vorba că, acum că Regina s-a întors, lucrurile o să iasă la liman – pariorii înclină spre teoria cum că îl vor lăsa fără titlu pe Carol și că o să i-l dea micului său fiu. Iar Carol, care l-a urât dintotdeauna pe Prințul Barbu și e de mult timp înstrăinat de mama lui, îi va vedea pe amândoi ca fiind de partea Regelui.

— Ar urzi amenințări împotriva surorii lui?

— Sora lui? Care?

— Cea mică. Ileana.

— Ei doi s-au înțeles întotdeauna destul de bine. Cu toate că e posibil,

dacă ar putea s-o folosească în vreun fel împotriva mamei lui.

— Și așa ne întoarcem la întrebarea mea inițială: știți de vreo amenințare deschisă și credibilă la adresa Reginei Maria?

— Niciuna deschisă. Iar credibilă? Majoritatea lucrurilor pe care le aud sunt mormăieli îmbufnate, nu amenințări deschise.

— Dar Prințul Barbu? Nu atât din partea lui, dar poate încearcă cineva să se folosească de el.

— Știrbey? Provine din una dintre cele mai bogate și puternice familii din țară. În parteneriat cu Regina, autoritatea lui e uriașă. Și pare mulțumit cu asta. Dar mărturisesc că, dacă aș vrea ca lucrurile să se schimbe pe aici – dacă aș vrea să scap țara de actualul Rege, de regina lui exagerat de independentă și de imposibilul Principe Regent –, mi-aș dori să pot oferi poporului pe cineva ca Prințul Barbu. Echilibrat, inteligent, capabil să se miște ușor pe scena internațională și patriot până în măduva oaselor. Da, ar fi cât se poate de potrivit. Și ca să ne întoarcem la întrebarea inițială: nu am auzit niciun zvon despre o amenințare deschisă împotriva Reginei Maria, dar dacă aș auzi poate că aș arunca o privire către oamenii din jurul Prințului Barbu Știrbey.

Capitolul 26

Am descoperit că lucrul cel mai interesant în porțiunea de sat construită de-a lungul râului era drumul care-l lăsa în urmă în timp ce se îndrepta spre Carpați. Am mers de-a lungul lui o vreme, văzând doar mai multe ferme, mai multe căpițe de fân care se profilau pe fundalul cerului, câțiva câini care lătrau și muncitori care se îndreptau acasă după lunga lor zi de lucru. Aerul era plin de aburi de mâncare și aromele – în general de carne, ceapă și ardei – mă făceau să pun la îndoială alegerea de a sări peste cină.

Pârâul de la baza văii era înțesat cu pietre și dădea semne cum că pe acolo cădeau ploi torențiale. Câmpurile de aici păreau mai puțin fertile decât pe cealaltă parte a castelului, grădinile nu atât de bogate, căpițele de fân cu treizeci-șaizeci de centimetri mai scunde. Însă casele erau la fel de îngrijite, oamenii pe care i-am văzut foarte prietenoși la fiecare ridicare a mâinii sau înclinare a capului. Drumul era bine și clar marcat, așa că nu am simțit o mare nevoie să ajung la castel înainte de lăsarea întunericului. În orice caz, aveam lanterna de buzunar cu mine.

Totuși, dacă plănuiam să mă plimb de una singură prin Transilvania pe întuneric, atunci ar fi trebuit să șterpelesc în trecere un cățel de usturoi dintr-o grădină, în caz că mă întâlneam cu vreun vampir. Nu am văzut nicio căpățână de usturoi, dar am observat că pe marginea drumului creștea floarea unei rude din familia usturoiului. Într-un exces de zel, am întins o mână ca să o culeg, vârând-o într-o butonieră la cămașă.

Am ajuns la un perete prăbușit și m-am cățărat pe el până la un loc mai înalt, așezându-mă pe un bolovan primitor ca să studiez Castelul Bran, străjer peste culmile muntoase. Profilului pe care îl prezenta pe această parte îi lipsea donjonul impunător, neted. În schimb, castelul părea o aglomerare neîngrijită de acoperișuri, ziduri și coșuri de fum, dominată de turnul rotund al Reginei, cu vârful lui ascuțit.

Poate că tocmai vârful acela exagerat făcea această parte mai prietenoasă, mai puțin contondentă și rău-prevestitoare. Tot era o cetate cocoțată pe o stâncă golașă, însă de pe partea asta un deal blând se ridica pentru a-i îndulci înfățișarea. Clădirile vechii vămi se întindeau de-a lungul drumului, iar dincolo de ele se aflau grădinile întinse de flori ale Reginei, cu

o seră cu un aspect nou și straturi de trandafiri, crini, dalii și altele asemenea, o explozie de culoare care aștepta să umple toate vazele și holurile din castel.

Una dintre ferestrele înalte ale Reginei începu să strălucească odată cu ultimele raze ale soarelui. În apropiere, o vacă se plângea că era timpul să fie mulsă. O căruță trasă de cai a trecut la trap, surugiul mânând în grabă ca să ajungă acasă înainte să se întunece de-a binelea. În depărtare am zărit preț de o fracțiune de secundă farurile unei mașini care trecea pe la răscruce luminând scurt o siluetă înaltă și neagră: părintele Constantin, care se îndrepta spre masa de seară. Cel puțin, asta speram eu să fie. Fereastra unei ferme din apropiere a început să strălucească de la lumina caldă a unei lumânări. În apropierea ei, doi copii vorbăreți au pornit spre propria vatră și casă.

În ultimele momente ale amurgului mi-am scuturat hainele și am coborât din nou pe drum. S-a întunecat complet, însă nu mă grăbeam, iar suprafața drumului era de încredere, așa că mi-am pus lanterna în buzunar, lăsându-mi ghetele să-și găsească singure calea pe suprafața uscată. Sus, la castel, slujitoarele aprinseseră câteva lumânări în turnul Reginei, iar ferestrele au început să strălucească pe măsură ce turnul în sine se estompa devenind o siluetă neagră pe un cer aproape negru. Pe măsură ce-mi continuam drumul, au apărut mai multe, creând un efect de tărâm fermecat.

Am ajuns la răscruce și au cotit pe linia de mijloc a *H*-ului format de drumuri. Case din stat în stânga mea, parcul Reginei și câteva case goale în dreapta mea. Pe partea aceasta străluceau puține ferestre, și totuși cineva aprinsese lumânările în camera mea de sus, așteptându-mi întoarcerea. Satul amuțise, toată suflarea lui fiind concentrată în jurul mesei. Picioarele mele cunoșteau drumul, însă din unele case de pe drum evadau și blânde coloane de lumină. Am decis că nu voi avea nevoie de lanternă până când nu ajungeam pe drumul spre castel.

Apoi ochii mei au înregistrat ceva deschis la culoare, încolăcit pe drum, la marginea unui fascicul de lumină provenit dintr-o cameră de la etaj. Strălucitor de alb, formând o buclă. Foarte asemănător cu minunatele perle ale Reginei.

M-am apropiat și era, într-adevăr, un șirag strălucitor, cu bile albe. M-am aplecat să-l ridic…

S-a auzit un sunet, un pas rapid, alarmant de aproape. M-am răsucit și

am fost întâmpinată de un nor negru prin acea rază rătăcită, o formă unduitoare care s-a înfășurat în jurul meu și s-a lipit de mâinile mele întinse. Am dat din picioare, am sărit în spate, am căzut…

Apoi o lovitură, iar noaptea s-a lăsat.

Capitolul 27

Era târziu când Holmes termină de vorbit cu corespondentul de la *Times,* însă dacă România era ca alte țări care se sufocau de căldură de-a lungul zilei, orele ei de lucru depășeau intervalul de timp obișnuit. Broder îi dăduse în număr de telefon înainte să-și strângă mâinile, iar următorul informator îi ocupase scaunul. Însă Holmes își scoase sacoul și cravata înainte să se așeze la telefon. Se aștepta ca urmărirea lui să fie lungă, complicată și, poate, lipsită de rezultate până în dimineața următoare.

Spre surprinderea lui, o voce de femeie răspunse la numărul de telefon după al treilea apel. Încercă să găsească în română cuvintele de care avea nevoie, apoi hotărî să încerce în engleză.

— Vă rog, aș dori cu Prințul Barbu Știrbey.

— Moment vă rog, veni răspunsul, urmat de șoapte pe fundal.

— Știrbey la telefon, spuse un bărbat.

— Bună seara, domnule, îmi cer scuze că vă deranjez la această oră. Numele meu este Holmes, am fost rugat de Regina Maria să investighez niște…

— Problemele de la Castelul Bran, da. Cu ce vă pot ajuta?

— Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră, dacă sunteți disponibil.

— Este urgent să vorbim în seara aceasta? Dacă nu, ați putea să mă însoțiți în trenul spre Sinaia mâine dimineață. Am avea intimitate și timp din belșug.

Tocmai când Holmes era pe cale să sublinieze că intimitatea era ultimul lucru de care urmau să aibă parte în trenul spre Sinaia, Prințul adăugă:

— Am un vagon personal.

— Înțeleg. Este adevărat că intenționam să mă întorc la Brașov, însă trebuie să urc în primul tren cu putință.

— Primele trenuri au multe opriri. Cel de la 7:20 pleacă mai târziu, însă ajunge mai devreme, mai ales dacă mergeți mai departe spre Brașov. Spuneți-i impiegatului că doriți Sala regală de așteptare, sau vagonul meu privat dacă este mai aproape de ora respectivă. Ne putem lua micul dejun în tren.

— Vă mulțumesc, domnule. Așa voi face. Și, încă o dată, scuzele mele

pentru dumneavoastră și pentru doamnă că am sunat atât de târziu.

Holmes se duse în pat mulțumit, însă nu reuși să doarmă. Ceea ce era ciudat. Desigur, era cald și de pe stradă se auzea gălăgie, însă o minte disciplinată considera astfel de lucruri niște fleacuri. Tot cald și gălăgie fusese și cu o lună înainte, când primise un pat mult mai puțin confortabil decât acela, însă de dormit dormise. La ticăitul slab al ceasului său de pe noptieră își surprinse gândurile întorcându-se la Russell de nenumărate ori. Ce aflase ea în timpul după-amiezii? Va hotărî să plece în sat diseară și să stea de veghe pe cont propriu? Foarte posibil. Holmes lăsase revolverul în camera lor, așa că putea să-l ia cu ea.

Cu siguranță avea să-l ia.

Se trezi devreme, se spălă, se bărbieri și bău un ibric de cafea înainte de zorii zilei. Se plimbă pe străzile răcoroase ale dimineții până la gară, însă nu intră în Sala regală de așteptare. În schimb, își cumpără un bilet și, odată trecut de barieră, întrebă de vagonul Prințului Barbu. Impiegatul își atinse borul pălăriei, îi spuse că e așteptat și îi luă geanta, conducându-l spre partea din față a trenului.

Prințul era deja la bord, cu cafeaua și ziarul. Le lăsă pe amândouă deoparte când ușa compartimentului se deschise, și se ridică să-și salute oaspetele.

Prințul Barbu Știrbey era un aristocrat zvelt și rafinat, cu mustață, ochi căprui-închis și maniere impecabile. Holmes știa că are cunoștințe profunde în domeniul politicii internaționale și că patriotismul îi e incontestabil. Educat la Sorbona, vorbind fluent vreo șase limbi, având o înțelegere practică a agriculturii moderne care schimbase felul în care erau administrate vastele moșii ale familiei sale, Prințul Barbu era principalul motiv pentru care România avusese șansa de a supraviețui până la finalul secolului.

Holmes descoperi repede că era profund dedicat Reginei Maria și că își dorea să o ajute în orice mod cu putință.

Din păcate, nu reuși să arunce aproape niciun pic de lumină asupra chestiunii.

Însă două lucruri tot îi spuse lui Holmes: boala Regelui Ferdinand fusese mult mai gravă decât știa presa, și chiar și Regina, de vreme ce

fusese plecată în perioada cea mai grea. Se recupera, însă până când îi venea mai ușor să se deplaseze rămânea în castelul principal de la Sinaia, mai degrabă decât în locuința mai confortabilă a familiei de pe terenurile regale. În opinia Prințului Barbu, recuperarea Regelui nu era ajutată de comportamentul fiului său mai mare, Carol, care îmbina iresponsabilitatea pe plan personal cu lipsa totală de interes față de guvernarea României.

Îi mai spuse lui Holmes că, din cauza faptului că era aproape imposibil să aibă o discuție între patru ochi cu Regina Maria la Castelul Peleș, împiedicându-se de slujitori la tot pasul, o urmase până la Bran și petrecuse un ceas liniștit cu ea înainte de a se întoarce la Sinaia.

Da, Prințul Barbu fusese chestiunea urgentă – și al lui era Citroënul de pe aleea castelului – care întârziaseră cina de vineri cu Regina.

Capitolul 28

M-am trezit orbită. Întunericul mirosea a praf și umezeală. Și a… ceapă. Stăteam întinsă fără să mă mișc, simțindu-mi gândurile cum se ridică bolborosind prin nămol. Ceapă? N-a fost nici urmă de ceapă ultima dată când m-am trezit într-o gaură neagră după ce am fost răpi… și ajungând la acel cuvânt m-a străfulgerat un fior de panică rece. *Am cules o floare de ceapă și am mers prin sat și, Dumnezeule, sunt blocată într-un sicriu, îngropată de vie, unghiile mele zgâriind…*

Am sărit în sus… și, tremurând, am răsuflat ușurată. Puteam să mă ridic în capul oaselor. Nu eram într-un cufăr de pin cât mine de mare.

Dar ușurarea a fost de scurtă durată. Mai fusesem răpită o dată, luată, drogată și aruncată într-o groapă. Am rămas captivă acolo zile în șir până a reușit Holmes să-mi dea de urmă prin sudul Angliei.

Măcar întunericul ăsta nu mirosea a vomă.

Încă…

M-am silit să rămân nemișcată, concentrându-mă la aerul care îmi intra în nas și simțind același aer ieșindu-mi prin buzele întredeschise. Inspirație. Expirație. Mi-am încetinit respirația printr-un efort de voință, i-am spus inimii să se liniștească. Mă supărau mai multe: o mână zgâriată, un braț vânăt, o durere la gleznă și junghiuri în zona feței și a gâtului, dar nimic nu părea rupt, și nici nu sufeream de vreo hemoragie majoră. Eram absolut orbită – însă era doar întunericul. Aveam celelalte simțuri. Inspirație, expirație. Încet. Ascultă, atinge, miroase și… *gândește-te.*

Sunet. Expirația îmi era amortizată, nu producea un ecou, iar aerul era mai degrabă sufocant decât rece; nu părea să fie un spațiu prea mare? Am pocnit din limbă de câteva ori, lucru care mi-a confirmat: pereții erau moi sau denivelați, mai degrabă decât duri și reflectorizanți; iar spațiul nu era întins.

Atingere. Mi-am întins brațul stâng ca să pipăi împrejur, pocnindu-mi imediat degetul mic în perete. Mi-am tras înapoi mâna blestemând, legănând-o până când durerea a scăzut în intensitate, apoi am întins-o mult mai ușor. Lemn. Mai degrabă dur decât finisat, prea vechi ca să miroasă a altceva decât praf – praf și încă ceva. Mirosul de ceapă al florii de *allium,*

da, dar și un miros de mucegai care amintea vag de niște legume putrezite. Și ceva mai puternic, ceva chimic care pătrundea peste tot…

Cloroform? Da, așa s-ar fi explicat lucrurile.

Am pipăit împrejur, găsind podeaua asemănătoare cu pereții, deși cu un strat mai gros de praf și multe așchii și resturi. Un alt perete în dreapta mea, cam la nouăzeci de grade față de primul: stăteam așezată într-un colț.

Apoi mi-am ridicat cu prudență brațul stâng și am lovit lemnul aflat la mai puțin de treizeci de centimetri deasupra capului.

Dându-mi seama de dimensiunea camerei, inima a început să-mi bată puternic și pe gură mi-a ieșit un scâncet. *Îngropată de vie – zgâriind – bătând cu pumnii în capac.*

Oprește-te! Nu însemna decât că mă aflam într-o cutie care era prea mică încât să mă pot ridica. M-am așezat în genunchi și am pipăit de-a lungul primului perete până am găsit un alt colț, aflat la o distanță alarmant de mică. Al treilea și al patrulea nu erau cu mult mai îndepărtate.

Eram îngropată în… nu. Eram *în interiorul* unui compartiment de vreo patru metri pătrați și înalt de vreun metru. Prin comparație cu un sicriu, era spațios, dar simțeam lateralele foarte aproape de mine. *Păstrează-ți calmul,* mi-am poruncit, *și așa nu o să mai ai mult aer.* Și oare de cât timp respiram deja?

Gândește-te.

Mai întâi: ce aveam cu mine? Hainele, toate în afară de bocanci. Și, cu toate că eram recunoscătoare că nu sunt goală, asta însemna că nu mai aveam cuțitul. Iar buzunarele îmi fuseseră golite, deci nici lanternă nu aveam. Dispăruseră și ochelarii.

Îmi fuseseră lăsată mâncare și apă? Cercetând colțurile nu am găsit nimic. Era momentul pentru o căutare detaliată.

În primul rând, pereții. *Te vei simți cu adevărat idioată, Russell, dacă după toată această panică vei găsi o banală ușă*. Însă o căutare meticuloasă de sus până jos pe cei patru pereți nu mi-a dezvăluit nicio adâncitură, niciun zăvor, niciun punct moale putrezit – nu m-am ales decât cu palme atât de murdare încât puteam simți praful închegându-se pe ele și vreo șase așchii care îmi produceau o durere fierbinte identică celor de la ceafa, obrazul stâng și o parte a gâtului – de peste tot, de fapt.

M-am așezat, având grijă să-mi țin respirația sub control, apoi am îngenuncheat ca să cercetez metodic podeaua – *Nu o să intri în panică, nu o*

să te arunci spre tavan și nu o să țipi – însă nu am găsit decât mizerie și resturi.

Fusesem lăsată fără mâncare și apă.

Respiră. Inspiră. Expiră. Când pulsul mi-a încetinit, m-am întors spre tavan. Începând dintr-un colț, ignorând lacrimile care mi se prelingeau pe față, am pipăit de-a lungul unui perete, de la podea până la tavan, și apoi de-a lungul scândurilor de deasupra capului atât cât îmi ajungeau brațele, apoi am înaintat și am făcut-o din nou, căutând cu vârful degetelor o spărtură, un zăvor, un orificiu de orice fel, mai larg decât spațiile dintre scânduri. M-am târât în continuare, luând fiecare colț la rând, simțind cum mi se sfâșie genunchii pantalonilor, făcând o pauză ca să-mi repornesc circulația în mâini. De jur împrejur, de-a lungul și de-a latul, fiecare centimetru.

Nu am găsit nimic. Nicio ușă de acces, niciun zăvor. Acest prizonier nu primise nici pâine, nici apă. Oare aveam să fiu scoasă de aici? Sau lăsată să mor, *tot mai slabă, zvârcolindu-mă de una singură*…

Nu! Eram Mary Russell, fiica lui Judith și partenera lui Holmes. *Trebuia* să existe o fisură. Orice închisoare avea un punct slab, iar prizonierul perseverent putea să-l găsească. În cazul de față, poate că era înălțimea. Aveam exact suficient loc cât să stau ghemuită. Asta îmi oferea toată puterea picioarelor. Dacă exista un lacăt care prindea plafonul, îl puteam forța să se deschidă.

(Dar dacă plafonul e bătut în cuie, dacă sunt treizeci-șaizeci de centimetri de pământ deasupra, ca într-un mormânt, și poate că acel miros de praf vine din afara sicriului – ba nu, a CUTIEI – și sunt în cimitirul din Bran…)

Întunericul apăsător, teama pe care încercasem să o temperez nu se risipiseră, ci au continuat să crească. Era un amestec de furie și panică, rușine și teroare cumplită și puteam simți cum din adâncul gâtului stau să-mi iasă niște icnete, până când fie urma să țip în gura mare, fie să lovesc orice aveam la îndemână – așa că le-am făcut pe amândouă. Tremurând din pricina efortului de a mă controla, m-am ghemuit, ridicându-mă ușor pentru a-mi lăsa spatele să găsească acoperișul, apoi m-am lăsat jos din nou. Am tras aer adânc în piept de mai multe ori, hotărâtă.

Apoi l-am dat pe tot afară, cu un mârâit gutural, pornit din călcâie până-n gât, și am țâșnit în sus cu toată puterea.

Capitolul 29

Trenul ajunse la Sinaia fără niciun incident, fără vreo avarie și chiar și fără ca vreo vacă să se rătăcească pe șine. Călătoria se derulă plăcut, iar Prințul se dovedi un bărbat cu interese bogate și o curiozitate profundă. Conversația lor se mută de la operă până la agricultură. Vinificația se dovedi un interes deosebit, renumită pe moșiile Știrbey încă din secolul al XVII-lea, iar apicultura îi ținu ocupați preț de mai bine de treizeci și doi de kilometri.

Mai precis, Prințul Știrbey demonstră că are cunoștințe vaste despre situația politică din capătul acela de Europă. Cum oferea o perspectivă neașteptată asupra istoriei revoltelor țărănești, Holmes își făcu o notiță în minte să i-l prezinte pe bărbat lui Mycroft, care cu siguranță avea nevoie de o sursă mai bună de informații în statele balcanice.

Holmes sperase să rămână în compartimentul Prințului și după Sinaia, de vreme ce trenul mergea mai departe spre Brașov, dar se părea că vagonul urma să fie decuplat și mutat pe o linie secundară, așteptând acolo după nevoile Prințului.

Se resemnă cu gândul că va trebui să-și dea coate cu mulțimile pentru un loc la margine, de preferat într-un compartiment fără prea mulți sugari care urlă, dar se dovedi că Prințul Barbu avea alte planuri pentru el.

— Trebuie să veniți cu mine, soția mea s-ar bucura să vă cunoască.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, soția mea mă așteptă înainte de prânz. Poate că vom onora invitația când terminăm treaba la Bran.

— Cu siguranță, însă nu vă pot lăsa să rămâneți cu trenul. Va fi mai rapid și infinit mai confortabil să vă ducă șoferul meu. Astăzi nu voi avea nevoie de mașină.

Nu acceptă sub nicio formă un refuz, dar nu era ca și cum Holmes încercase din răsputeri să-l convingă. În schimb, ocoliră aglomerația din gară, undeva aștepta pitit un Duesenberg, nu un Rolls-Royce, și porniră printre vilele și grădinile capitalei de vară a României.

Ritmul domol al mașinii era iritant. Mai bine ar fi rămas în tren, indiferent de companie. Dar, ca și cum îi citise gândurile, Prințul spuse:

— Când ajungem la vilă, voi cere să fie adus Citroënul. Să mergeți cu

această mașină la Bran ar fi ca și cum ați naviga cu un transatlantic pe Dunăre.

Întârzierea în pregătirea celeilalte mașini însemnă că Holmes fu nevoit să intre pentru o scurtă răcoritoare, iar acea scurtă răcoritoare îl purtă la o conversație cu Nadeja Știrbey și, cu toate că era bucuros să o întâlnească pe femeie, să pună un chip pe soția pretinsului amant al Reginei, se văzu nevoit să-și scoată ceasul în mod nepoliticos în fața gazdei.

Familia Știrbey îl însoți afară la Citroënul care îl aștepta. Șoferul îl instală pe banchetă și porniră cu aproape aceeași lentoare cu care sosiseră. Dar, odată ajunși pe drumul principal, Holmes se aplecă în față, întinzând o bancnotă în lei care avea să-l țină pe șofer în belșug pentru o bună bucată de vreme.

— Tinere, pentru mine viteza e mai importantă decât confortul. Tot ce-ți cer este să ai grijă să nu dai peste vreun copil.

Șoferul se uită de la bancnotă la pasager și afișă un zâmbet larg.

— Mergem repede, da?

— Mergem repede, încuviință Holmes și nici nu scoase bine cuvintele pe gură că accelerația îl aruncă înapoi în banchetă. La viteza aceea, urma să ajungă la Bran la mai puțin de o oră după prânz, cum îi promisese lui Russell.

Hotărî că putea la fel de bine să se așeze confortabil și, în orice caz, dacă își ținea privirea sub nivelul parbrizului putea să creadă că totul e în regulă. Așa că își aranjă valiza și un pled de călătorie într-un colț, își propti picioarele de spătarul scaunelor din față ca să evite să fie aruncat încolo și-ncoace și se retrase în gândurile lui.

Lui Mycroft avea să-i fie rușine de eșecul rețelei sale din România: un informator era la Moscova, altul era plecat să se trateze de gută. Una peste alta, amenințarea comunistă se dovedea o pocnitoare pe timp de furtună. Până și ajutorul corespondentului de la *Times* fusese mai puțin lămuritor și mai degrabă problematic. Oare Prințul Barbu era ținta, sau era un om care juca o partidă foarte lungă pentru a-l detrona pe Rege și a prelua controlul? Nu părea să existe nicio dovadă pentru cea din urmă variantă. Totuși, Holmes ar fi jurat că Prințul Barbu era un gentleman onorabil, dedicat țării lui.

Prințul nu ar fi fost primul ticălos simpatic pe care îl întâlnise – însă ar fi fost cel pe care Holmes îl plăcuse cel mai mult.

Nu putea decât să spere că Russell descoperise vreun indiciu care să-i trimită pe calea cea bună în tărâmul femeilor. Cu toate că l-ar fi ros pe dinăuntru dacă ea ar fi reușit să rezolve întregul caz în absența lui.

Capitolul 30

Groaza e urmată ori de o cădere nervoasă, ori de mânie. Nu are rost să mai spun că, până să străbat val-vârtej drumul și să urc pe aleea până la castel, eram o furie, având în mână un cuțit și în inimă dorința să ucid.

Pe cine plănuiam mai exact să tai feliuțe nu-mi era clar, dar trebuia să existe *cineva.*

Felul exploziv în care ieșisem din cutia care mă ținuse prizonieră îmi adăugase pe cap un cucui, pe lângă celelalte urme de lovituri și vânătăi. Mă aruncasem cu toată puterea în capacul greu al coșciugului meu supradimensionat, așteptându-mă la un rezultat infim – numai că s-a dovedit că nu era prins cu șuruburi sau cuie, și nici îngropat. Nu, avea balamale, și țâșnise în sus opunându-mi rezistență numai scândurile din care era alcătuit, apoi îmi căzuse înapoi în cap, aproape lăsându-mă inconștientă pentru a doua oară.

După ce l-am dat iar la o parte și m-am rostogolit pe jos am constatat că mă aflam într-o încăpere abandonată, fără podea. Chiar în fața mea, așezate ordonat unele lângă celelalte, erau ghetele mele. Cuțitul și lanterna de buzunar se aflau în cea din stânga, ochelarii – destul de îndoiți – în cealaltă.

Ce naiba?

Ceva din aranjamentul acela ordonat mi-a aprins fitilul mâniei. Ordinea era menită drept scuză? Ceva de genul: *Îmi pare foarte rău, nu voiam să vă pocnesc în cap și apoi să vă arunc într-o groapă, poftim încălțările înapoi*?

Aveam de gând să-l omor. Urma să-l găsesc, să-l calc o vreme cu ghetele și apoi să-l ucid.

Mi-am înșfăcat ochelarii și mi i-am trântit pe nas, mi-am vârât lanterna în buzunar, m-am încălțat și am strâns cu putere șireturile.

Iar înainte să mă îndrept de spate am scos cuțitul. Dacă ticăloșii care-mi făcuseră asta așteptau afară, aveam de gând să-i crestez.

Afară nu era niciun ticălos. Afară nu era nimeni, cu toate că am auzit voci. M-am strecurat afară din ferma abandonată și i-am traversat grădina năpădită de buruieni. Poarta într-o rână prin care am trecut mi s-a părut vag familiară – iar când am pășit pe drum mi-am dat seama de ce.

Fusesem depozitată în clădirea abandonată dintre parcul castelului și

linia care făcea legătura între drumuri. Chiar în interiorul locului unde fusesem atacată – într-adevăr, puteam să văd urmele lăsate de călcâiele mele când am fost târâtă și pe care cineva încercase să le șteargă. Oare de ce Holmes nu…? A, da, plecase la București! Dar de ce nu se întorsese încă? Soarele arăta că era trecut de amiază. Și, la o adică, de ce nimeni de la castel nu dăduse o mare alarmă cu o noapte înainte? Cu siguranță cineva trebuia să observe când dispare un oaspete al Reginei!

Am aruncat o privire urâtă spre Castelul Bran. Îi admirasem aspectul ca de basm, ferestrele luminate pe fundalul întunecat. Acum, castelul părea doar ascuțit, numeroasele linii ale acoperișurilor și cupolelor înjunghiind cerul.

Un sunet care venea de puțin mai încolo de pe drum mi-a atras atenția. Două femei se holbau la mine. Dintr-un coș căzut la picioarele lor se rostogoleau niște cepe. Am ridicat o mână, în semn de salut, dar înainte să găsesc cuvântul în română ele s-au întors și au dat bir cu fugiții.

— Minunat! am zis cu voce tare.

Tocmai reușisem să mai adaug un element de groază pe lista întâmplărilor stranii din sat.

Am șchiopătat de-a lungul drumului și apoi pe alee. O gleznă mă înțepa, capul mă durea, mi se întorcea stomacul pe dos din cauza mizeriei și zeci de așchii își croiau drum spre carnea mea. *Fusesem folosită,* fusesem fără băgare de seamă și nu știam ce urma să fac cu cuțitul pe care-l țineam, dar cu siguranță exista cineva la care să apelez.

Citroënul pe care-l văzusem cu o seară înainte era din nou în capătul de sus al aleii. Șoferul lui, care se sprijinea de mașină și vorbea cu unul dintre străjerii de la castel, a fost primul care m-a văzut. A rămas cu gura căscată. Străjerul s-a întors și a pățit același lucru. Apoi un alt străjer de pe scări a coborât să vadă ce anume le stârnise celorlalți interesul.

M-am apropiat de capătul aleii sub privirile îngrozite ale celor trei bărbați îngrijiți, curați și stupid de arătoși. Până aici. Am tras aer adânc în piept și am început să țip:

— A cui mama naibii e nenorocita aia de casă părăginită din sat? Nu știu cui i se pare amuzant să arunce un oaspete într-o…

Prin filtrul roșu al furiei am conștientizat vag că îngrijorarea străjerilor a început să se împartă între mine și ceva aflat în partea de sus a scărilor. Am amuțit – nu că străjerul ar fi înțeles ceva din ce spusesem până atunci –

când am ajuns val-vârtej la baza scării și am ridicat privirea.

Ușa cu nituri de fier era deschisă. Florescu, aflat pe a doua treaptă de sus în jos, privea înmărmurit.

Înmărmurit din pricina stării mele, sau a faptului că evadasem? Oare slujitorii știau – oare fuseseră și ei complici? Sau doar Florescu?

Iar atunci și-a făcut apariția Holmes – care a înmărmurit în aceeași poziție, în timp ce pe chip îi treceau toate emoțiile de la îngrijorare, la ușurare, la groază nestăvilită.

Am coborât privirea asupra mea: eram neagră de mizerie, pantalonii îmi erau rupți la ambii genunchi, ghetele zgâriate, ochelarii strâmbi. În mâna stângă țineam un cuțit, iar pe dreapta aveam sânge și nici nu îndrăzneam să mă gândesc cum trebuia să-mi arată fața – nici nu era nevoie, la cum se uita la mine.

Dintr-odată, balonul furiei mele s-a spart. Am închis ochii preț de o clipă ca să mă gândesc. Nu – consternarea majordomului era autentică, nepătată de vreo urmă de neliniște sau vină. Am oftat, apoi m-am aplecat ca să strecor cuțitașul înapoi în partea de sus a ghetei. Când m-am îndreptat din nou de spate, i-am susținut lui Holmes privirea o clipă, apoi am plecat capul și am urcat anevoie treptele.

Când am ajuns sus am găsit o mică mulțime de oameni care nu știau dacă să vină în întâmpinarea mea sau să păstreze distanța. Am afișat – în caz că se vedea ceva – o expresie vinovată.

— Domnule Florescu, îmi pare rău, cred că voi lăsa o dâră de praf prin culoarele dumneavoastră curate în drum spre o baie. Se pare că am… căzut într-o încurcătură și m-am pomenit într-o situație cam prăfuită. Iertați-mă.

El și străjerii s-au dat mult la o parte când am trecut pe lângă ei și am intrat în castel, dar Holmes m-a prins din urmă înainte să ajung la scara interioară.

— Russell! a început el.

— Am fost atacată, Holmes, am șuierat peste umăr. Cineva mi-a pus pe cap o pătură și mi-a dat cu cloroform. M-am trezit câteva ceasuri mai târziu într-o pivniță. Dar mă simt bine.

Nu mă simțeam deloc *bine*: ochii îmi ardeau, capul îmi bubuia, iar stomacul mi se răsucea întruna, asta pe lângă că mă durea tot, din cap până-n picioare, o durere generală, dar și localizată, acolo unde fusesem învinețită, zgâriată, lovită, înțepată sau agresată sub o altă formă. Nu aș fi

ajuns să descopăr majoritatea vătămărilor exterioare decât după ce îndepărtam stratul de jeg. Dar mă simțeam *bine* în sensul că mergeam singură, vorbeam cu o oarecare coerență și începeam să simt cum gândurile formau un șir în interiorul craniului meu firav.

— O să mă simt și mai bine după ce fac baie. Și beau un ceai.

Am avut grijă să nu mă uit în oglindă atunci când am trecut pe lângă ea.

Am mulțumit zeilor din Transilvania și resurselor nețărmurite ale Reginei atunci când am deschis robinetul căzii moderne. La câteva secunde după ce m-am cufundat în apă am ajuns să stau în ceea ce părea noroi. Am scos dopul și am turnat apă pe margini ca să le curăț până unde ajunsese linia mareelor, apoi am făcut o a doua baie, lungă și fierbinte. Între timp primisem și ceai și mi-a venit să plâng de recunoștință și pentru întoarcerea treptată a unei lumi normale.

M-am frecat cu grijă pe tot corpul și m-am scufundat ca să mă clătesc de săpunul din păr. A treia oară am turnat și niște spumă de baie, iar când cada s-a umplut m-am lăsat pe spate în spumă, ținând ceașca de porțelan cu model floral pe stern, și am ascultat sunetul delicat al bulelor care mi se spărgeau împrejurul urechilor.

Am auzit o bătaie în ușă. A intrat Holmes. Se schimbase din costumul de oraș în haine de tweed, de provincie, dar gulerul îi era desfăcut și mânecile cămășii suflecate. Și-a pus portțigaretul pe masa de toaletă și și-a tras un taburet, s-a așezat cu ochelarii mei deformați în mână și a început să-i îndrepte cu degetele lui puternice.

— Știai că e posibil să fi fost cele mai intense două minute din îndelungata și tumultuoasa mea viață? a întrebat el cu glas blând. Ajung, urc scările, mi se spune că slujitorii tocmai au descoperit că soția mea n-a dormit în patul ei. O absență trecută cu vederea la momentul respectiv pentru că Regina era supărată – pe Principesă și pe ei. Se pare că Regina n-a mai fost niciodată furioasă pe ei, deci îți închipui ce efect a avut acest lucru în aripa servitorilor.

A făcut o pauză ca să privească în gol câteva clipe.

— Trebuie să spun că regret că nu am avut privilegiul să o văd pe Regina României în deplină manifestare maiestuoasă a furiei.

Am chicotit, în ciuda disconfortului pe care mi-l provoca asta, iar el a părut mulțumit și și-a reluat lucrul.

— După aceea sunt informat că abia dimineața târziu Principesa a

devenit nerăbdătoare, dorindu-și să fie însoțită de vizitatoarea din Anglia de care fusese fermecată, și a trimis o slujnică să ducă ceaiul de dimineață în camerele celei care dormea neîntoarsă. Atunci și-au dat seama cu toții de cumplitul adevăr că oaspetele dispăruse, că nu plecase spre București cu soțul ei (cum credeau unii) și că nici nu se culcase târziu (cum bănuiseră alții). Florescu și-a trimis imediat ajutoarele să bată castelul în lung și-n lat și era gata să sune la poliție când mai întâi ajunge cu mașina soțul femeii, urmat la scurt timp de ea însăși, care arăta ca și cum s-ar fi luptat de una singură cu o alunecare de teren.

Am mai luat o înghițitură de ceai și am încercat să găsesc o poziție deopotrivă confortabilă și aflată deasupra apei. Dovedindu-se imposibil, m-am mulțumit să rămân la suprafață și am început să vorbesc:

— După ce ai plecat la gară am pornit să explorez castelul și m-am întâlnit cu Principesa Ileana. Se plictisise de Peleș și îl înnebunise pe șofer s-o aducă aici, dar Regina era plecată la călărie așa că eu și Principesa Ileana am urcat într-un turn și am discutat îndelung despre fantome. Le-a auzit și ea, le-au auzit și alții – inclusiv Vera Dumitru, nu o dată, ci de două ori. După discuția noastră despre… cum se cheamă știința care studiază fantomele? Fantasmologie? În sfârșit, am văzut-o pe mama ei întorcându-se și am inventat un pretext ca să mă retrag undeva unde să nu le aud. Am fost apoi la domnișoara Dumitru, care s-a dovedit cât se poate de rațională, așa cum au spus și doctorul, și preotul. Mi-a spus totul despre tânărul soldat care a murit… A!

Observasem că se întunecase la față și avea maxilarul încleștat.

— Poate ar fi mai bine să-ți povestesc discuția aceea mai târziu. În orice caz, am terminat de vorbit cu mult înainte să se întunece, dar nu aveam de gând să stau la masă între o fiică și o mamă certate, așa că m-am plimbat pe drumul care merge de-a lungul râului. Până să mă întorc se întunecase, dar vedeam drumul, și aveam lanterna.

M-am încruntat la degetele de la picioare care mi se iteau prin stratul de spumă.

— Am găsit ceva pe drum – un colier, asemenea celui de perle al Reginei. M-am gândit că poate se rupsese lănțișorul când ieșise la călărie… Însă nu era rupt.

Acela fusese ultimul meu gând limpede: *Cum l-ar fi putut pierde dacă lănțișorul e întreg*?

— Tocmai mă aplecam să-l iau de jos când ceva s-a năpustit asupra mea, și apoi a venit cloroformul.

Am căzut pe gânduri o clipă, încercând să reconstitui cele întâmplate.

— Era o pătură, o pelerină sau așa ceva. Dar lată, și cred că trebuie să i se fi putut strânge marginile, pentru că în timp ce mă zvârcoleam ca s-o dau jos de pe mine am încercat să fac un pas în față și am căzut, ca și cum genunchii mi-ar fi fost legați. După ce am ajuns pe pământ, atacatorul m-a lovit în cap, dar nu îndeajuns de tare încât să-mi pierd cunoștința. Apoi m-a târât de-acolo și m-a dus în spatele unui zid, unde nu putea să mă vadă nimeni. Acolo cred că s-a așezat pe mine sau m-a apăsat cu genunchii și trebuie pur și simplu să-mi fi turnat cloroform în cap până nu m-am mai zbătut. Apoi m-am trezit într-o pivniță neagră ca noaptea.

M-am cutremurat și am întins mâna spre ceai. Holmes era cufundat în tăcere. Falangele i se albiseră de cât lucrase la ochelarii mei, însă i-a pus jos cu un gest brusc și a ieșit din încăpere, întorcându-se cu o sticlă de brandy – remediul standard al lui Holmes pentru orice afecțiune fizică sau emoțională. Mi-a turnat o doză, a așteptat să o dau peste cap, apoi a lăsat sticla pe podea și a reluat lucrul la ochelari. Am stat o clipă, savurând arsura internă, după care am reluat istorisirea:

— A fost greu să nu intru în panică atunci când m-am trezit în felul ăsta. Pe dinăuntru nu exista nicio ușă, nicio încuietoare, și nici mâncare sau apă. Iar plafonul era prea jos ca să mă ridic în picioare. Însă imediat ce am împins capacul am descoperit că nu era încuiat și că, de fapt, nu fusesem îngropată. S-a dovedit un fel de ladă de depozitare pentru legume, învelită în pământ și având un capac greoi de lemn, ca să ferească interiorul de îngheț. Se afla în casa aceea dărăpănată din sat, cea cu poarta care stă să cadă. În fine, mi-am găsit lanterna, ochelarii și ghetele aranjate pe jos, în afara cutiei. Dacă aș fi încercat din prima să mă ridic în picioare, aș fi evitat multe zgârieturi și mult jeg.

Mi-am scos un genunchi de sub apă și m-am strâmbat văzând noroiul încrustat pe el și un firicel de sânge proaspăt.

— S-ar putea să fie nevoie să ceri de jos o trusă de prim-ajutor.

Mi-a întins ochelarii acum îndreptați. Mi i-am pus pe nas, icnind puțin când mi-au atins vânătăile, apoi am văzut că și-a suflecat mânecile încă puțin. A mutat ceașca mea de ceai, acum goală, pe taburet și mi-a făcut semn să mă ridic.

— Hai să cercetăm pagubele, a zis.

— Dumnezeule, Holmes, sunt doar niște zgârieturi și puțin noroi.

— Russell, ai fost inconștientă timp de șaisprezece ore. Așa ceva nu se întâmplă de la o singură doză de cloroform.

Fără să vreau, am scos brațele din apă cu un zvâcnet ca să-mi verific venele – nimic. Dar avea dreptate, efectele cloroformului sunt în general de scurtă durată, dacă nu e aplicat încontinuu, și, cu toate că fără îndoială inspirasem vaporii aceia cu miros dulce, respingător, și că neîndoios îmi provocaseră atât starea de greață, cât și usturimea din ochi, nu puteau să explice numeroasele ore în care zăcusem inconștientă. Și, da, fusesem obosită, dar în sicriul acela nu dormisem pur și simplu.

Așa că am scos dopul și, dându-i voie să mă țină de mână, am ieșit pe covorașul de baie.

A găsit urma de injecție în bicepsul drept. Am ridicat cotul ca să mă zgâiesc la mica umflătură roșie rătăcită într-o mare de vânătăi.

— Ești sigur?

— Da.

Dar asta nu l-a împiedicat să-mi studieze și restul epidermei, lipind plasturi pe orice suprafețe care păreau să aibă scurgeri și scoțând așchii și murdărie generală din altele.

Am ochit sticla îndepărtată de brandy, dar măcar nu mă uitam la el. Am tras aer adânc în piept și m-am silit să dau glas gândului pe care niciunul dintre noi nu-l rostise în încăpere:

— De ce nu m-a dezbrăcat ca să mă agreseze o dată în plus în timp ce eram… Holmes?

Partenerul și soțul meu scosese un sunet ciudat și se ridicase atât de brusc că răsturnase taburetul. Și-a luat portțigaretul, a scos tutun și l-a aprins. I-am studiat spatele – și mi-am dat seama cu întârziere că poate ar fi trebuit să spun de la început că bărbatul nu…

Și nici acum n-ar trebui s-o spun, am hotărât, nu cu atât de multe cuvinte.

— Vreau să spun – da, individul poate că s-a așteptat la o femeie mai voluptuoasă, însă chiar neprezentabilă nu sunt, am continuat eu. Și, în orice caz, mi se pare că nici măcar nu s-a uitat – de fapt, nu mi s-a părut deloc că ar fi vorba despre genul acela de agresiune. Ceea ce mă face să mă întreb care-i era obiectivul. De ce să mă răpească, să mă lase inconștientă jumătate

de zi și să mă arunce într-o cutie? Și încă una care, în cele din urmă, nici n-a necesitat un efort atât de mare ca să evadez?

Era absurd să confunzi agresiunea cu pofta trupească, dar el știa asta. O vreme am mai construit tot felul de teorii, în timp ce Holmes și-a lăsat jos țigara și a reluat fără un cuvânt examinarea.

De sus în jos pe spate și pe partea dreaptă, de jos în sus pe față și pe partea stângă, deși până să-mi termine de reparat genunchii a trebuit să-i ocup taburetul, iar când degetele lui s-au mișcat în sus pe brațul meu stâng începusem deja să-mi doresc cu nerăbdare să mănânc.

— Holmes, îți mulțumesc că faci pe medicul, acum dă-mi voie să pun pe mine un halat și, după ce mă odihnesc puțin, putem să cerem prânzul. Holmes? Ce e?

Înțepenise, cu ochii pironiți pe laterala gâtului meu. M-am îndepărtat și am văzut că, lucru atât de îngrijorător, de pe chip îi lipsea orice expresie.

— Ce e? am vrut să aflu. Care-i problema?

Mi-am pipăit pielea în locul unde se tot uita, dar nu mă durea mai rău decât în nenumărate altele, așa că m-am ridicat și m-am împleticit până la oglindă ca să văd ce-l tulburase așa tare.

Ignorând vânătaia gălbuie de pe gât, ochii roșii, injectați, și aspectul ca de arsură de soare provocat de substanța chimică, mi-am înclinat bărbia spre lumina care intra pe fereastră. Câteva șuvițe de păr umed mi se lipiseră pe gât, amintindu-mi că trebuia să mă tund, dar le-am dat deoparte și am văzut…

Două urme furioase de înțepături, aflate în scobitura de deasupra claviculei stângi.

— Russell, a zis soțul meu pe tonul cel mai flegmatic cu putință, cred că acum ne-am dat seama ce voia.

Gâtul îi era descoperit, mi-am zis ca proasta, *lăsând la iveală cele două răni micuțe…*

Moment în care am fost salvată de un val de furie sănătoasă.

— Fir-ar să fie! am țipat. Cine *naiba* face pe deșteptul pe-aici?!

Capitolul 31

Ca întotdeauna, mâncarea și băutura au ajutat la calmarea nervilor. Privind înapoi, e posibil ca porția de remediu standard al lui Holmes să fi fost un pic cam generoasă în ziua aceea. Când terminaserăm jumătate din sandviciurile pe care le ceruse, m-am pomenit că râd cu lacrimi.

— E destul! m-a apostrofat a doua oară când l-am rugat să verifice dacă-mi cresc incisivii.

— Nu, serios, Holmes, mai bine să nu dormi lângă mine diseară, poate nu te mai trezești niciodată. Și să știi că simt o oarecare fobie față de lumina soarelui – dar în chip ciudat sunt tentată să mă strecor afară pe fereastră și să mă avânt cu capul înainte spre pietrele de jos.

Am chicotit, terminând cu un sughiț.

El s-a ridicat și a pus sticla deoparte, întorcându-se cu niște cafea.

După alte câteva glume foarte proaste și trimiteri literare obscure, am lăsat umorul în plan secund, cu toate că din când în când mă pomeneam chicotind din nimic.

A așteptat ca reacțiile să se stingă de la sine – teamă, furie și râsete, în această ordine – înainte să încerce să-mi bage mințile în cap.

— Ce impresie ți-a lăsat atacatorul?

— Pe lângă faptul că e cineva care poate face rost de cloroform și un sedativ injectabil? A fost un bărbat.

Mi-am dat seama că atacul eliminase cât se poate de limpede posibilitatea ca în spatele ciudatelor întâmplări să fie vreo fătucă din sat pusă pe șotii.

— Era cel puțin la fel de înalt ca mine, poate chiar mai înalt. Mai greu, însă nu greoi – când l-am lovit cu cotul în piept nu am simțit prea multă carne. Puternic, cu toate că a fost silit să mă târască de pe drum, deci poate că nu îndeajuns de forțos cât să mă ridice. A! Mi-am înfășurat batista pe lanternă, pentru eventualitatea în care a lăsat amprente. Să nu uităm s-o recuperăm înainte să ia camerista rufele.

I-am zărit o umbră de mirare pe figură.

— Ce, nu te așteptai să mă gândesc la probe?

— Mă bucur că ai avut mintea suficient de limpede.

— Da, ei… În afară de asta, atacul a fost cât se poate de anonim.

Tăcere, o cârpă care să-mi înăbușe strigătele și prea rezistentă ca s-o rup, și o clădire aflată la mila stihiilor. Era sigur pe el – fără stângăcii, fără vreo reacție atunci când am ripostat. Și era îndeajuns de masiv cât să mă țină la pământ odată ce am căzut. Nu a vorbit – nu a scos niciun sunet, din câte-mi amintesc.

— Ai spune că a fost un atac experimentat?

Nu m-am lăsat păcălită de felul potolit și lipsit de pasiune în care cerea informații. Simțeam cum furia clocotește imediat sub suprafață, din pricină că o persoană îndrăznise să-i atace soția. Eram însă recunoscătoare pentru faptul că mimam normalitatea, așa că am clătinat din cap, ca și cum am fi discutat despre un caz care nu mă privea.

— Nu neapărat – e posibil să fi fost doar exersat cu băgare de seamă. Însă nu a existat niciun moment de ezitare sau îndoială, nici măcar atunci când am ripostat.

Am cumpănit ce însemna asta. Oricum o dădeam, era de rău: un bărbat dispus și capabil să doboare o femeie competentă, puternică, avea să găsească puține obstacole în calea unui alt atac. Iar eu și Holmes știam amândoi că atacurile au tendința să escaladeze pe măsură ce încrederea crește.

— Chiar dacă obiectivul lui e să stârnească zvonuri, mai degrabă decât vreun impuls sexual, scenariul care se prefigurează e îngrijorător. Atacurile au evoluat de la a-i șopti ceva unei fete în cimitir la a-i înfige alteia o furculiță de friptură în gât și apoi a o arunca într-o pivniță din apropiere. Ce mai urmează? O exsanguinare în toată regula?

— Ai spune că atacul a fost îndreptat împotriva ta în mod special, sau împotriva oricărei persoane, bărbat sau femeie, s-ar fi nimerit să meargă atunci pe drum de una singură?

— Menajerele chiar dau impresia că umblă peste tot la orice oră, nu-i așa? Însă puține dintre ele sunt la fel de înalte ca mine. Dacă m-a văzut cineva plecând de la castel, trebuie să-și fi dat seama că o să mă întorc pe drumul acela la un moment dat. Dar să pună la cale o întâlnire, cu mine în mod special, în exact locul acela, la o oră când nu mai era nimeni prin preajmă? Prea multe lucruri sunt lăsate în seama hazardului. Când se întunecă, sătenii au tendința să-și închidă ușile, dar la începutul serii încă se circulă într-o anumită măsură.

— De când nu mai văzuseși pe nimeni?

Am încercat să-mi amintesc.

— Când m-am întors singură pe drum am văzut niște copii și un țăran într-o căruță. De răscruce a trecut o mașină, iar o persoană care avea alura Părintelui Constantin se îndrepta spre casă. Dar e adevărat că atunci când am ajuns la răscruce și am pornit spre sat nu mai văzusem pe nimeni de cinci sau șase minute.

— Dată fiind agitația din sat, poate că bărbatul a anticipat că un călător pe care-l prinde noaptea și merge pe jos e mai probabil să fie un oaspete decât un localnic.

Nu m-am putut opri să mă gândesc la armele improvizate pe care le văzusem în casa Verei Dumitru.

— E adevărat că sătenii se feresc în spatele porților lor, însă par să-și pregătească și țărușii de lemn.

I-am descris că i-am văzut, așezați în mod convenabil în apropierea ușii.

Atunci mi-a venit o idee.

— Se pune întrebarea, dacă noi doi o să fim prinși în sat noaptea, cum vom reuși să-i demonstrăm unui român furios că nu suntem *strigoi*.

El a clătinat din cap:

— Trebuie să punem capăt poveștii înainte să se formeze gloatele nervoase.

— Sau înainte să fie atacată vreuna dintre fete.

— Și asta. Dar eu cred că, indiferent dacă ești o țintă aleasă sau întâmplătoare, sincronizarea e cea care contează.

— Când Regina e aici, da. Ca să lase impresia că faptele sunt comise, dacă nu de Regină, atunci de cineva din anturajul ei imediat. Deși, dacă se ajunge la asta, crezi că e posibil ca o astfel de persoană să fie în spatele chestiunii?

— Mi se pare puțin probabil. Cei câțiva însoțitori – o secretară, o doamnă de onoare și alți doi sau trei – nu mi se par suspecți valizi, fiind ori prea slabi să comită atacul acela, ori prea inteligenți să o facă exact când Regina se întoarce la Bran.

— Chiar e ciudat, am zis. Ne confruntăm cu o minte metodică și, îndrăznesc să spun, educată. Medicamentele sugerează o persoană cu un anumit grad de pregătire medicală – altfel doar m-ar fi lovit și legat. Avem o listă de suspecți limitată.

— Te referi la doctor, la preot și la majordom.

— Îl pui aici și pe Florescu?

— Ai auzit-o pe Majestatea Sa – individul se pricepe la toate, inclusiv la chestiuni medicale.

— Vai mie, am spus. Alt majordom care se pare că e vinovat. Deși trebuie să spun că a părut realmente uluit adineauri, când mi-am făcut apariția pe drum.

— Nu e neapărat el făptașul. În sat sunt cinci oameni care au mers măcar un semestru la facultate, inclusiv negustorul Casimir și fratele Verei, șoferul. Primul era de față anul trecut când medicul a realizat o amputare de urgență, cel din urmă l-a văzut anesteziind-o pe slujnica din bucătărie care s-a tăiat la mână astă-primăvară. Avem și câțiva pretinși comuniști – doi bărbați și o femeie – despre care se știe că au participat la manifestații în oraș. Femeia e cumnata lui Casimir, a fost femeie de serviciu la spitalul din Brașov. Iar unul dintre bărbați e cel mai bun prieten al șoferului.

— Prin urmare, sunt instigatori locali care cunosc toate obiceiurile și ulițele dosnice din sat și care au asistat la folosirea cloroformului și poate a morfinei. Când ai aflat aceste mici informații?

— Data trecută când am fost aici. E extraordinar câte poți să prinzi de la bucătarul-șef dintr-o astfel de casă.

— Ne întoarcem, cumva, la varianta în care motivul din spate e de natură politică?

Am încercat să nu oftez.

— Poate ar fi mai bine să-mi spui ce ai aflat la București.

În sfârșit s-a întors de la locul lui de lângă geam și s-a așezat în fotoliul din fața mea. O anumită încetineală în mișcări și o nuanță lejeră în glas erau singurele semne ale faptului că liniștea afișată la suprafață nu era tocmai autentică.

— De fapt, a început el, am aflat mult mai puține decât am anticipat. De obicei te arunci la o serie de interogatorii căutând niște indicii limpezi sau, nereușind asta, dorind să afli niște indicații clare că una dintre ipoteze e nefondată, lăsând loc de explorare următoarei. În cazul ăsta, ei bine… când am ajuns la Athénée Palace am primit un pachet cu informații de la fratele meu, trimis de la Londra: un dosar obișnuit despre trei bărbați cu care își stabilise întâlnire a doua zi. N-am văzut niciun motiv pentru care să aștept până dimineață și am început să sun după ei. Primul e într-un spital aflat în

cealaltă jumătate a țării, și e acolo de ceva timp. Al doilea nu era în oraș, însă are un coleg indiscret care mi-a spus unde urma să ia prânzul secretarul lui. Al treilea era cunoscut de personalul hotelului drept client fidel al barului. Fratele meu n-o să fie încântat să afle că sursele lui din această parte a lumii nu sunt pe atât de precise cum își închipuie.

Gândul ăsta ne-a înveselit preț de o clipă pe amândoi.

— Primul nume din notițele lui Mycroft era un anarhist care în clipa de față e țintuit la pat de gută. Al doilea era șeful Partidului Comunist din România – un rus de 58 de ani pe nume Dalca, care poate că, metaforic vorbind, are mult sânge pe mâini, dar în realitate foarte puțin. E ofițer, dă ordine plutonului de execuție fără să țină el însuși vreo armă.

— Nu e tocmai un bolșevic get-beget.

— Nu, dar exact cu oameni de genul ăsta se pricopsesc, pentru că știu să organizeze și să direcționeze gloata.

— Nu la o direcționare a gloatei asistăm și aici, la Bran?

— Secretarul individului spune că nu. Secretar care, te va distra să afli, e un șarlatan din West End pe nume Ernie Johnston, care obișnuiește să tragă lumea pe sfoară cu afaceri dubioase. Din câte știe el, tovarășul Dalca nu a auzit niciodată de Bran, nici măcar de Brașov. Și, cu toate că Partidul ar revendica bucuros orice complot împotriva Reginei și ar încuraja orice revoltă rezultată, se pare că nu comuniștii sunt în spatele poveștii. Ultimul bărbat era corespondentul din România de la *The Times,* care folosește barul hotelului drept centru de informații – în mare parte ca să le culeagă, însă a fost dispus și să-mi împărtășească anumite cunoștințe despre relațiile Majestății Sale cu fiul ei cel mai în vârstă, relația cu Prințul Barbu Știrbey, cel care gestionează proprietățile regale, și cu soția lui Știrbey. Însă nu a auzit, nici ca fapt concret, nici ca zvon, despre vreo nemulțumire în creștere la adresa Reginei Maria.

— A fost înțelept să-i comunici unui ziarist o bârfă așa suculentă?

Dacă se afla că Sherlock Holmes anchetează vampirii din Transilvania ai Reginei Maria, satul urma să fie luat cu asalt de aparate de fotografiat și reporteri zeloși.

— Cred că va ține chestiunea pentru sine.

— Serios? Cu ce a trebuit să-l amenințI?

— Îi datorez o favoare.

— O *favoare*? Holmes, sper că a meritat…

— Din moment ce mi-a dat numărul de telefon al Prințului, eu zic că a meritat.

— Ai vorbit și cu Prințul Barbu? Cu Eminența Cenușie a României în persoană? Posibil…

M-am controlat și am coborât glasul:

— Posibil tatăl copiilor Reginei Maria?

— Nimeni altul. Am călătorit de la București la Sinaia în vagonul lui personal, așa că am petrecut aproape patru ore împreună, timp în care am vorbit despre daci și huni, despre domnia habsburgilor și Imperiul Austro-Ungar. A fost de acord că, deși Transilvania nu a mai fost independentă încă din secolul al XVII-lea, există naționaliști care încă nutresc speranțe – și care fără îndoială că privesc actuala situație a familiei regale drept un prilej numai bun să se desprindă.

— Regele e bolnav, din câte a spus fiica lui.

— Regele e bolnav, moștenitorul lui e un libertin neinteresat să domnească, iar următorul pretendent la tron e un băiat de patru ani. Poate că Regina Maria este cel mai puternic bărbat din familia regală și o sursă mult-iubită de mândrie națională, însă din punct de vedere legal are în cel mai bun caz autoritatea unui consilier.

— Deci ar fi momentul prielnic ca naționaliștii din Transilvania să acționeze?

— Da. Cu excepția faptului că, din câte își dă seama Prințul Barbu, nu există niciun semn că ar face-o în mod activ. De aceeași părere e și corespondentul de la *The Times,* care nu știe deloc de ce poporul român e așa tolerant cu neajunsurile familiei regale și care s-ar bucura să-i ajungă la urechi zvonuri despre un scandal frumușel care să justifice angajarea atât de departe de casă a unui om limitat la o rubrică secundară de 300 de cuvinte despre Europa de Est.

— Oare ar putea fi chiar Prințul Barbu? Nu că m-ar fi doborât el personal acolo, pe drum, dar oare ar crea el probleme familiei regale? Dacă e un bărbat ambițios, e posibil să-și fi propus să întemeieze o a doua dinastie de România.

— Bărbatul cu care am stat eu de vorbă nu a arătat decât o loialitate de neclintit, atât față de Regină cât și față de Rege. În mare măsură, el a fost în spatele reformelor agrare care au oprit țara să se revolte, administrează moșiile Reginei, rămâne un consilier apropiat al Regelui. În plus, a adăugat

văzându-mi expresia sceptică, și soția lui Barbu e o confidentă apropiată a Reginei Maria.

Ceea ce putea însemna că soția lui era extrem de proastă – sau remarcabil de modernă –, dar Holmes avea dreptate: era posibil și ca presupusul amant să fie numai un prieten apropiat și de încredere.

— Pare că ți-a plăcut.

— Mi s-a părut o inteligență remarcabil de subtilă. Tăcut, deschis, care știe să asculte. Are cunoștințe amănunțite în multe domenii și dă dovadă că e obișnuit să facă cercetări minuțioase, nu doar pălăvrăgeli la ora pentru cocktail. E un patriot. Își iubește Regina dar, mai mult de atât, o respectă. Și aș spune că-l respectă și pe Rege, o misiune mai puțin simplă.

— Prin urmare, ori Prințul Barbu se pricepe incredibil de bine la meșteșugul înșelăciunii, ori nu are nicio ambiție personală în afară de a sluji – de a-și sluji țara în general și familia regală în mod particular.

— N-aș spune că nu are chiar nicio ambiție personală, însă nu am văzut nimic care să-l facă să o trădeze pe Regină și să caute în mod activ să-i păteze reputația în rândul poporului.

— Prin urmare, dacă în spatele problemei nu sunt comuniștii, nici naționaliștii, nici măcar consilierul ei cel mai apropiat, noi unde rămânem?

— Rămânem mai aproape de casă.

— La nivel personal, nu politic.

Ei bine, măcar ieșiserăm de sub influența lui Mycroft. Prima veste bună din ziua aceea.

Capitolul 32

Trecuseră mai bine de două ore de când urcasem val-vârtej pe aleea castelului și am conștientizat o senzație ciudată în creier, ca un fel de scurgere după ce a fost scos dopul. Am luptat împotriva ei ridicându-mă în picioare și învârtindu-mă prin cameră, gândind cu voce tare.

— „Mai aproape de acasă" înseamnă dovezi și interogatorii. Mai multe interogatorii. Nu neapărat mai multe persoane interogate, ci mai multe persoane reinterogate.

Lasă trăncăneala, Russell!

— Nu că am avea prea multe dovezi propriu-zise: mulajele în gips pe care le-ai făcut, poate amprentele de pe lanterna mea. Ai studiat picioarele tuturor bărbaților pe lângă care ai trecut? Majoritatea încălțărilor de aici nu seamănă deloc cu forma netedă, sofisticată a mulajelor tale. Un țăran care ar purta așa ceva ar risca să traverseze ograda alunecând ca o bătrână pe gheață. Jumătate dintre săteni poartă niște încălțări care seamănă cu niște mocasini cusuți de mână. Ce ziceam? Așa – dovezi. Poți face rost de echipamentul cu care să luăm amprentele de pe lanternă, Holmes? Ar fi de ajutor niște funingine și o perie moale.

Mă oprisem lângă pervazul adânc al ferestrei. Mă lipisem cu umărul de cadru. Și cu capul. În tăcere, un gând să zbătea să iasă la suprafață. O probă care-mi fusese lăsată chiar sub nas. Șoareci?

M-am smuls de lângă structura de piatră ca să mai fac un tur al camerei.

— Bănuiesc că la noapte va trebui iar să stăm de veghe. Te-ai putea gândi că am dormit suficient azi-noapte, din pricina câtorva întâmplări neînsemnate, dar cred că ar fi bine să închid puțin ochii. Poate n-ar fi rău să faci și tu la fel, Holmes – nu pari să te fi odihnit prea bine. Nu că mi-ai asculta tu sfatul, Doamne ferește! Lasă, dacă nu mă duc acum va trebui să chemi valeții să mă care până la pat. Dar voiam să-ți spun ceva. Ce am descoperit. Despre șoareci? La naiba, s-a dus.

Și m-am dus și eu.

Holmes m-a trezit cu blândețea pe care numai o împunsătură în coaste o are.

— Au! am protestat.

— Dacă n-ai ologit, Russell, s-ar putea să vrei să te ridici.

M-am întors pe o parte, cu băgare de seamă. Deși eram fără îndoială conștientă de numeroasele dureri, acestea nu mai erau pe cât de grave fuseseră. Și Holmes era mai puțin tras la față – nu aveam de gând să-l întreb ce descoperise cât dormisem eu, ca să nu fie nevoit să recunoască faptul că ațipise și el.

— Cât e ceasul?

— Tocmai a trecut de patru și jumătate. Suntem invitați la ceai – unul substanțial, din câte înțeleg, în locul unei mese cum se cuvine – la ora cinci, ceea ce-i va permite Principesei Ileana să străbată cea mai mare parte din drum înainte de lăsarea întunericului.

Degetele mele explorau perechea de mici umflături de pe gât.

— Dacă nu vrem să stârnim bârfe, o să am nevoie de mult machiaj sau de o cămașă cu guler înalt.

— Înainte să adormi, încercai să-ți amintești ceva despre șoareci.

Da, existase un gând care îmi mișunase printr-un ungher al minții. Care era?

— Șobolani!

Holmes ridică din sprâncene.

— Cred că ți-am spus că Ileana a auzit fantome din pereți. De acord, până și castelul unei Regine are șobolani, dar fata a insistat că o dată a fost un fel de hârșâit, altă dată zgomotul unei cești scăpate. În ambele rânduri, zgomotul a venit dintr-o cameră lipită de zidul de apărare. Zidul acela de apărare foarte gros.

Privirea i s-a defocalizat și și-a reprezentat în minte planul castelului. A dat aprobator din cap.

— E foarte posibil ca o clădire militară să aibă unul sau mai multe pasaje ascunse, pentru cazul în care e spartă apărarea.

— Și Ileana crede că trebuie să existe o ușă dosnică pe undeva, dar nu a găsit-o încă.

— E posibil ca pasajul să fi fost blocat la un moment dat, ca să-i împiedice pe săteni să fure mobila. Florescu va ști cu siguranță.

— Poate e marcat în planurile arhitectului?

— Dacă arhitectul ar fi descoperit un pasaj secret, toată lumea din casă ar fi aflat de existența lui.

— Corect. Ei bine, la un moment dat noi doi ar trebui să batem în pereți, să vedem dacă auzim vreun gol. Și, că veni vorba, dacă, așa cum anticipez, vrei să ne petrecem noaptea stând de veghe în sat după vampiri și/sau vrăjitoare, crezi că aș putea să cer o tavă în loc să mă prezint în camera Reginei? Nu cred că aș suporta miile de întrebări compătimitoare din partea celor două.

— Am anunțat că ieșisești la plimbare și te-ai rătăcit în pădure. Cu toții par mai îngrijorați de faptul că nu ți-a observat nimeni lipsa decât de rănile în aparență minore pe care le-ai suferit.

— Deci nu doar că arăt în ultimul hal, ci mai e și vina mea.

— Nu uita că ai reușit să scapi de una singură.

— E mai bine decât nimic, bănuiesc. Cu toate astea, nu sunt convinsă că am energia să pășesc între Maria și fiica ei. Ieri, când le-am lăsat, mi-a venit în minte expresia „*battle royale*”[{8}].

— Cred că negocierile s-au încheiat și s-a semnat un armistițiu unde se stipulează că Ileana va fi dusă înapoi la Castelul Peleș imediat ce se încheie masa noastră, și că va rămâne acolo cel puțin trei zile.

— Regina ce a trebuit să ofere la schimb?

— Ileana se întoarce după aceea la Bran, unde are voie să rămână până la sfârșitul lunii.

— Ei bine, dacă au reușit să suspende ostilitățile le pot da măcar voie să mă compătimească. Și cred că ar fi bine să ne apucăm de lucru, dacă avem la dispoziție numai șaptezeci și două de ore. Însă mi-aș dori foarte tare să le rog pe slujitoarele de la bucătărie să nu umble neînsoțite noaptea.

— S-a rezolvat. Am vorbit cu Florescu – nu i-am povestit despre întâlnirea ta, i-am spus doar că ne-am dori ca restul fetelor să nu fie hărțuite de diverse voci din cimitir și că până îl găsim pe vinovat am vrea să închiriem o căruță care să le ducă acasă în fiecare seară.

— Îți mulțumesc, Holmes, că m-ai liniștit. O, Dumnezeule, trebuie să mă îmbrac!

Dar când am ajuns în fața oglinzii am văzut o problemă. Ochii îmi erau mai puțin inflamați, efectul ca de arsură se estompase, iar machiajul urma să acopere vânătăile – însă orice român care ar fi văzut cele două urme limpezi de pe gâtul meu urma să se alarmeze. Dacă aș fi purtat un bandaj ar fi fost și mai rău. Aveam cămăși cu guler înalt, însă nimic îndeajuns de elegant.

Așa că am dezgropat costumul care-mi fusese lăsat și, așa cum bănuisem, pe lângă fustă, fotă, ie și brâu exista o maramă comodă asemănătoare cu cea pe care o purtase Regina la cină. Mai degrabă asemănătoare cu acoperământul călugărițelor decât cu un batic, și alburie, nu colorată ca acelea purtate de localnice, îmi acoperea tot, mai puțin chipul. Regina probabil că purtase prima dată un astfel de veșmânt în timpul războiului, când îi îngrijea pe răniți, dar bănuiam că acum era vorba numai despre o concesie făcută vanității, o metodă de a ascunde orice urmă de rid sau de piele lăsată.

La cei douăzeci și cinci de ani ai mei mai aveam cale lungă până să-mi fac griji în privința pielii lăsate, lucru care o făcea să fie o piesă vestimentară absurdă pentru mine, dar exista posibilitatea să pară că doar încerc să o flatez pe Majestatea Sa imitând-o.

Mi-am strecurat brațele ochelarilor între piele și materialul textil, apoi am deschis larg gura de câteva ori ca să mă asigur că pot să vorbesc, și poate chiar să mănânc. Mă simțeam cam ca o păpușă dintr-un magazin de suveniruri, dar puteam să mă deplasez.

Când am intrat în camera de alături, Holmes – îmbrăcat în costumul lui obișnuit – mă aștepta. M-a studiat din cap până-n picioare, înregistrând acoperământul de cap, culorile flamboaiante ale iei și brâului, circumferința largă a fustei și fotei.

— Haide, Coppélia, a zis el.

Am pornit în urma lui cu pași mici, de copil, ca să ne alăturăm celor două doamne cu sânge albastru.

Între Regină și Prințesă era vizibilă o afecțiune blândă care nu amintea cu nimic de negocierile și compromisurile furibunde din ziua precedentă. Ambele purtau haine asemănătoare cu ale mele, însă fără piesa de pe cap (care, pe parcursul mesei, am constatat că atrăgea picături de supă și firimituri de pâine cu aceeași eficiență a unei bavețele). Și, da, amândouă au vrut să afle despre necazurile mele din timpul nopții.

N-am putut să ascund faptul că pățisem ceva – faptul că am dat buzna pe scări, plină de vânătăi și murdară, îmi anulase această șansă. Dar izbucnirea mea furibundă în limba engleză se oprise înainte să pot dezvălui ceva despre atac, și nimic din înfățișarea mea nu contrazicea povestea lui Holmes cum că petrecusem noaptea împiedicându-mă printr-o pădure

neagră ca noaptea înainte să mă târăsc sub o tufă ca să dorm.

Din fericire, mi-am amintit de pasiunea Reginei pentru basme și am transformat conversația într-o repovestire amuzantă a istorisirii despre Copiii din Pădure{9} (omițând să vorbesc despre părinții morți și unchiul criminal al copiilor), după care Holmes a intervenit cu o anecdotă despre Cole Porter la Veneția și cu versiunea dată de cantautor basmului, care implica salvarea „copiilor” – în cazul lui nu niște sugari, ci niște tinere bine dotate – de către un bătrân bogat care conducea un sedan mare. De acolo am călătorit de-a lungul lagunei venețiene și am zăbovit asupra tentativei mele de a vâsli într-o gondolă, discutând apoi despre nou-inventatul sport denumit schi nautic și despre pasiunea Ilenei pentru navigație, evitând astfel cu succes orice veste despre răpirea sau rănirea unui oaspete.

Înainte ca vreuna dintre ele să-și amintească vreo întrebare nerostită, am intervenit cu o schimbare inteligentă a subiectului:

— Am aruncat ieri o privire prin castel, înainte să mă întâlnesc cu Principesa. Ce clădire minunată! Cum de ați intrat în posesia ei?

Regina mai atinsese vag subiectul și înainte, dar mi-am zis că i-ar plăcea să discute mai larg despre el, lucru pe care l-a și făcut. Cum îi zărise ea turnurile cu mult timp în urmă în timp ce călărea și își dorise să afle mai mult despre el, cum conducătorii orașului Brașov, cu inimile dându-le pe-afară de mândrie că erau uniți cu România și de dragoste pentru noua lor Regină (am avut grijă să nu întâlnesc privirea Ilenei), au venit la ea și au implorat-o să le accepte modestul dar – nu un omagiu adus familiei regale, ci un cadou doar pentru ea, Regina.

Cum prima oară când venise aici, când cerneala abia se uscase pe titlu, se așteptase să-l găsească năpădit de spini, captiv într-o vreme de demult, asemenea castelului Frumoasei din Pădurea Adormită. Și, într-adevăr, anumite părți din el erau părăginite și existaseră încăperi în care inimoșii brașoveni nu-i dăduseră voie să umble (în unele din pricina podelelor, în altele din pricina tavanelor), dar, chiar și așa, îl găsise surprinzător de ordonat și bine întreținut pentru o clădire rămasă atâta vreme părăsită.

— Iar atunci când am descoperit că orașul oferise cuiva un salariu să aibă grijă ca acoperișul să rămână întreg și să nu intre copiii din zonă să-i dea foc din greșeală, am cerut să vorbesc cu familia care se ocupa de aceste lucruri. Atunci l-am cunoscut pe domnul Florescu. L-am angajat pe dată, ca să mă învețe despre castel și să mă ajute să-i dau viață din nou. Nu-i plac

întotdeauna propunerile arhitectului meu, domnul Liman, a mărturisit ea, însă cei doi au învățat că mă bucură să-i văd lucrând împreună, așa că își dau toată silința.

A râs – sunetul acela bogat al veseliei –, iar Ileana i-a ținut isonul.

— Am înțeles că și câțiva membri ai familiei domnului Florescu lucrează aici, am zis. Parcă țin minte că ați spus că Gabriela e nepoata lui.

— Da, e fiica surorii lui, bietul om nu are copii. A fost căsătorit, dar soția lui…

Ochii i-au fugit într-o parte, spre fiica ei, iar Regina a schimbat puțin ce voia să spună:

— Soția lui a fost bolnavă mult timp înainte să moară și a petrecut mulți ani într-un fel de spital din Brașov. În lipsa ei, Florescu a căpătat un interes sporit față de unii dintre tinerii din sat – i-a ajutat cu școala sau să-și deschidă afaceri. Câțiva lucrează aici, la bucătărie și în grajduri. Înțeleg că unul dintre nepoții lui e un adevărat magician în materie de întreținere a motoarelor. Iar în vara aceasta avem și în grădină un băiat nou, extrem de promițător, care e unul dintre protejații săi.

— Într-adevăr, foarte util.

— Și pe Gabi, a intervenit Ileana.

— Îmi place să cred că redau viață castelului și pentru ei. La urma urmei, nu e aceasta una dintre îndatoririle regilor, să aibă grijă de marile clădiri și nu doar să le facă productive, ci să le umple de frumusețe? Oamenii sunt mândri când cei mai buni dintre ei sunt ridicați în ochii lumii întregi.

A trebuit să-mi mușc limba ca să nu protestez. O femeie născută și crescută să fie Regină, avându-i de-o parte pe Victoria și de cealaltă pe Alexandru al II-lea, ale cărei fiice mai în vârstă ocupau ambele câte un tron al Europei – era prea mult să mă aștept de la ea să înțeleagă, și cu atât mai puțin să nutrească, vreun sentiment măcar vag republican. Ileana poate da, împrietenindu-se cu țăranii – dar nu era misiunea mea să o fac pe tânăra fată să se gândească la beneficiile unui sistem democratic.

I-am spus solemn Majestății sale că sper să mă întorc câțiva ani mai târziu să văd produsul finit al eforturilor ei.

— Dar spuneți-mi despre implicarea Majestății Voastre în toate aceste lucruri, am stăruit. Am văzut grădina – am înțeles bine că e rodul muncii voastre? Iar decorațiunile din încăperi sunt un amestec captivant de folclor

și sofisticare, ca de pildă icoanele și statuetele pe care le-am văzut în majoritatea camerelor. Sper să nu vi se pară deplasată o întrebare despre acest subiect – mă interesează în mod deosebit religia: nu sunteți de confesiune ortodoxă, nu-i așa?

— Da, rămân anglicană. Regele e romano-catolic, în vreme ce țara este, cum ați spus, ortodoxă. Lucrul acesta a creat probleme, dar nimic ce să nu se poată rezolva. De exemplu, în timpul ceremoniei de încoronare, soțul meu nu s-a putut înclina în fața unui preot de altă religie, așa că acesta pur și simplu i-a așezat coroana pe cap, apoi mi-a făcut la fel și mie. Totuși, credința poporului conține mare frumusețe și adevăr. Sper ca într-o bună zi, înainte să mor, să mi se permită să mă apropii de marile ei biserici și ritualuri.

— Am purtat ieri o discuție interesantă cu Părintele Constantin.

Chipul i s-a luminat.

— E un om fermecător. M-a ajutat enorm în grădină, e o persoană care înțelege cu adevărat nevoile solului local, precum și ce flori vor crește bine aici. Dar încearcă să mă convingă să cultiv și altceva în afară de flori – dar dacă aș face-o, cui și-ar mai vinde țăranii din zonă produsele?

— Este și el de-al locului? am întrebat, știind deja răspunsul.

— Nu cred, a început Regina.

Ileana a intervenit.

— Gabi mi-a spus că Părintele Constantin a venit imediat după Război, când preotul bătrân a murit de gripă. Cred că soția lui s-a născut aici.

Soția, din câte spusese dragul de părinte, se născuse la Brașov, dar nu am corectat-o.

— Aveți niște oameni destoinici la Bran, am remarcat eu. Domnul Florescu, Părintele Constantin și doctorul Mikó.

— De-ar fi toată țara la fel de norocoasă ca acest colțișor! Trebuie să fac cunoștință cu doctorul, am auzit că e extrem de devotat sănătății oamenilor. Se agită întruna, zi și noapte.

— Pare să fie un doctor foarte bun. E mult mai pregătit decât te-ai aștepta de la un medic de țară.

— Serios? E bine de știut. Fără îndoială, în primăvară, când l-am chemat să o îngrijească pe fata de la bucătărie care se tăiase la mână, mi s-a părut mai mult decât competent. Nu voi ezita să-l chem când va avea nevoie cineva de la castel.

Deși, poate, nu cineva care conta cu adevărat…

E posibil ca zâmbetul pe care l-am afișat să fi fost puțin cam firav, iar Holmes a schimbat destul de tăios subiectul.

— Arhitectul Domniei-Voastre va veni curând? M-ar interesa să-i pun câteva întrebări despre castel.

— Săptămâna viitoare, cred.

Niciunul dintre noi nu s-a uitat la Ileana, care până atunci avea să se întoarcă în rândurile noastre. Am terminat de mâncat, dar și de anchetat, și ne-am retras la etajele superioare ale castelului.

Capitolul 33

Rolls-Royce-ul Reginei a coborât pe alee douăzeci de minute mai târziu. Pe banchetă erau Ileana și câinele ei alb. Am schimbat veșmintele românești cu o bluză închisă la culoare, cu guler înalt. Într-o oră eram în sat, privind câteva fete cum se grăbesc pe alee și se urcă într-o căruță care le aștepta, cu felinarele pendulându-i înainte și înapoi. Am văzut că Vera Dumitru se întorsese la lucru. Nu părea prea temătoare – ba chiar părea hotărâtă să arate cât de puțin intimidată fusese de noaptea aceea, aprinzându-și nonșalantă o țigară înainte să se urce în căruță și râzând poate puțin prea tare la spusele uneia dintre celelalte fete.

M-am bucurat să-i văd răspunsul însuflețit la întâmplările acelea, însă eram și îngrijorată. Dacă eu și Holmes nu reușeam să descoperim glasul din cimitir? Oare avea să privească peste umăr pentru tot restul vieții?

Vizitiul a pocnit din bici deasupra spinării calului astfel încât căruța să plece, iar fetele au râs și au protestat pe seama gestului brusc. Spre surprinderea mea, înaintarea nu îi era subliniată de zgomotul obișnuit al roților îmbrăcate în fier și mi-am dat seama că era vorba despre una dintre căruțele-hibrid adaptate pe care le văzusem, având axul și roțile luate de la o mașină. Le auzeam vocile estompându-se pe măsură ce trăsura dispărea pe drumul care încercuia castelul și ducea spre sud.

Peste sat s-a așternut liniștea. Douăsprezece minute mai târziu am auzit clinchetul vag al hamului, urmat la scurtă vreme de sunetul copitelor și de torsul lin al roților de cauciuc. Trăsura s-a ivit pe drumul spre Brașov, apoi a reapărut câteva minute mai târziu, numai cu Vera și vizitiul. În timp ce calul înainta la trap, Vera se ridicase în picioare și tocmai urca pe capră, alături de vizitiu. Păreau să se cunoască – nu că la Bran nu s-ar fi cunoscut toți între ei, dar cei doi păreau apropiați, ea aruncându-i râzând o insultă, el amenințând-o că o aruncă jos din căruță. Fata s-a așezat lângă vizitiu și l-a lovit cu pumnul în braț, iar apoi au cotit după colț și au dispărut.

De data aceasta, căruța n-a mai reapărut. Casa vizitiului trebuie că era pe drumul acela, lucru care ar fi explicat de ce Vera rămăsese ultima lui pasageră, dar și familiaritatea lejeră dintre ei.

S-a așternut din nou liniștea. Și, odată cu ea, un sentiment vag de

neliniște.

— Holmes, n-ar fi trebuit să fie și Gabriela cu ei?

O scurtă pauză, apoi:

— Ultima dată am văzut-o când a venit la ușa noastră, la ora 16:15.

— Pare să lucreze în schimbul de zi, nu noaptea.

Afirmația mea a fost mai puțin liniștitoare decât intenționasem. Cea mai târzie oră la care o văzusem fusese… ora cinci? Aproape șase, într-o zi. Iar în august, ora șase după-amiaza însemna plină zi, nu era un moment periculos ca o fată să se întoarcă acasă într-un sat plin de activitate. Totuși…

— Aș vrea să trec pe la Vera Dumitru, înainte să stingă luminile din casă. Ea o să știe sigur dacă Gabriela a plecat sau nu.

— Vin cu tine.

I-am pus o mână pe mânecă.

— Holmes, nu poți să ai grijă de mine și în același timp de jumătatea ta de sat. Azi-noapte am fost neglijentă. Nu se va întâmpla din nou.

Îl simțeam cum se luptă cu sine însuși dar, până la urmă, știa că am dreptate.

Însă a ajuns la un compromis apucându-mă de mână și – tocmai când începeam să cred că o să mă șocheze cu o afirmație de care mai târziu avea să se jeneze – mi-a vârât un obiect rece și greu în ea.

— Ia pistolul.

Așa că am luat pistolul și am pornit în fugă să bat la ușa familiei Dumitru înainte să stingă felinarele.

Sau, după cum s-a dovedit, să stau în drum în dreptul porților de lemn și să ascult hărmălaia câinilor până când a venit cineva să vadă la ce lătrau.

M-am apropiat în vârful picioarelor să mă uit pe deasupra gardului, permițând luminii de la felinar să-mi cadă pe chip.

— Bună seara, trebuie să vorbesc ceva scurt cu Vera.

Răspunsul a venit sub forma unui șuvoi de cuvinte în română, așa că i-am repetat numele, cu glas tare și ferm, până când în pragul ușii a apărut chiar ea. A strigat la câini, care au plecat bombănind, și s-a apropiat ca să mă privească peste poartă.

— Doamna Holmes! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Vera, voiam doar să verific: Gabi a plecat acasă înaintea voastră?

— Da, la șapte. Sau poate puțin mai târziu. Dar înainte să se întunece. A venit devreme ca să înceapă micul dejun, e o zi lungă dacă stai să pregătești și cina. Iar tatăl ei trebuie să mănânce, e acasă, nu se simte prea bine. Om bețiv, știți? Aveți nevoie de ea?

— A, nu, mulțumesc, s-a întâmplat să observăm că nu a plecat în josul dealului împreună cu voi.

— Da, a plecat acasă. Uneori stă la castel, dar numai dacă are cineva grijă de tatăl ei. Și nu de multe ori când Regina e acolo, atunci prea mulți oameni – nu-s paturi.

— Înțeleg. Și probabil că se bucură să ajungă acasă înainte să se întunece – nu ea mi-a spus că locuiește lângă Râșnov?

Râșnovul era în drum spre Brașov.

— Râșnov? Nu, nu, pe partea cealaltă, la jumătatea drumului spre Predeluț.

— Serios? Trebuie să fi înțeles eu greșit. Ei bine, mulțumesc, Vera, nu vă mai rețin pe tine și câinii tăi, somn ușor.

Expresia de pe chipul ei sugera că îngrijorarea mea pentru Gabriela o deșteptase și pe a ei și că, numai cu o fărâmă de îndoială, urma să plece – cu sau fără mine – să vadă ce făcea prietena ei. Așa că am avut grijă să-i distrag atenția cu un șir de explicații idioate cum că aș fi scris o scrisoare acasă și Gabriela îmi promisese să-mi facă rost de rețeta pentru delicioasele fursecuri cu nucă pe care le încercasem cu o zi înainte și că uitasem să o iau de la ea, așa că în timp ce mă uitam pe geam o observasem pe Vera trecând prin dreptul meu și mă gândisem…

Un nonsens total, însă am reușit cu oarecare succes să-i domolesc îngrijorarea crescândă, iar până să ajung șovăitor la sfârșitul întrevederii și să-i spun că soțul meu mă aștepta la castel, fata părea să se simtă ceva mai bine, așa că am lăsat-o să închidă poarta și să traverseze curtea până la ușa ei.

Câinii au mârâit pentru sine de câteva ori, iar satul s-a liniștit.

Luna era vizibilă doar puțin mai mult decât pe jumătate, iar dacă pe cer ar fi existat vreo urmă de pâclă aș fi orbecăit pe drum folosindu-mă de un băț. Așa cum stăteau lucrurile, înaintam cu băgare de seamă, dar străbătusem drumurile acelea deja de câteva ori, prin urmare știam cât de cât unde mă aflu și ce obstacole să evit.

Când am ajuns la răscruce, m-am uitat în sus la silueta întunecată de pe fundalul cerului. Dacă s-ar fi văzut vreo lumină, aș fi fost tentată să merg mai departe și să verific, pentru orice eventualitate. Însă Vera spusese că prietena ei plecase înainte de lăsarea întunericului – care însemna ora 19:30 –, iar eu nu-mi doream deloc să stârnesc o a doua panică în tot castelul în aceeași zi.

Grajdul în care îmi petrecusem noaptea anterioară era un loc foarte bun din care să supraveghez confluența drumurilor din jumătatea aceea de sat. Am bâjbâit până am găsit ciotul, am aranjat lanterna mare pe care o împrumutasem din camera străjerilor de la castel și mi-am așezat cu grijă durerile în așteptarea unei nopți îndelungi.

Nu trebuie să fi trecut mai mult de douăzeci de minute înainte să aud zgomotul unei mișcări. Un zvon vag, substanțial mai slab decât alternanța foșnet-pauză a însoțitoarei mele pisicești din noaptea anterioară. Am ieșit din grajd ca să ascult… Venea dinspre castel. Pași, tocuri, un ritm de mers susținut.

Dacă n-ar fi fost precedată de zgomot, n-aș fi zărit deloc silueta. Așa, având un avertisment, am detectat o mișcare a întunericului pe fundalul întunecat, o formă înaltă, ca un nor, care se deplasa de la dreapta la stânga pe drumul spre biserică și cimitir. Nedeslușită, având conturul unui monstru de fân, dar dimensiunile unui om normal.

Tălpile din crep ale încălțărilor mele scoteau un zgomot mai slab decât al unei adieri atunci când am pornit degrabă pe drum să o urmăresc. Am coborât până la punctul în care drumurile se uneau și unde, spre ușurarea mea, silueta era încă vizibilă. Am cotit și am ajuns în urma ei, păstrând distanța și încercând să ghicesc încotro mergea. A trecut de casa familiei Dumitru fără măcar să fie lătrată de câini – dar, când a trecut prin dreptul porților, raza unui felinar a trasat conturul simplu al unui bărbat cu mantie și, într-o clipă, inima mi-a ajuns la gât.

„*...cu capul în jos și cu poalele pelerinei desfăcute în jurul lui, ca niște aripi mari…*”{10}

Aveam din nou senzația materialului aspru aruncat asupra mea, simțeam legăturile din jurul genunchilor și duhoarea înecăcioasă a cloroformului, groaza și deznădejdea, certitudinea că fusesem îngropată de vie.

Silueta a mers mai departe, implacabilă, încrezătoare, trecând de

intrarea cimitirului și îndreptându-se spre…

Dar îl pierdusem. Oare îmi auzise pașii și se trăsese într-o parte ca să aștepte? M-am aplecat să-mi scot cuțitul, iar când m-am îndreptat de spate am văzut silueta Părintelui Constantin, schițată de lumina din cadrul propriei sale uși. Am auzit-o pe soția lui strigându-i o întrebare, iar ușa s-a închis când el a răspuns nonșalant.

Nu era un monstru de fân sau un vampir, ci preotul satului care se îngrijea de turma lui.

Nu era o mantie, ci o sutană.

Am rămas nemișcată în mijlocul drumului. Sutanele sunt făcute dintr-un material dur, închis la culoare. E posibil să fi fost el cel care mă învăluise și mă făcuse să-mi pierd cunoștința? Era peste tot prin sat, tot timpul, și îi cunoștea în amănunt pe oameni și obiceiurile lor. Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să le planteze zvonuri în minte? Și fusese medic în timpul Războiului – avea suficientă pregătire cât să toarne o fiolă de cloroform furat în capul unui prizonier.

Dar sămânța bănuielii refuza să crească. Tonul afectuos al soției sale și veselia lui simplă față de noi… Grădina lui, strugurii lui – pisica lui. Momentul acela memorabil, părți disparate care se contopeau într-un întreg, înfigându-mi-se în memorie: gustul sucului și zgomotul cojilor pe care le frânsesem cu dinții… Mirosul grădinii și imaginile cu mii de struguri atârnând deasupra unei pisici care stătea la soare, cu coada făcută covrig.

Stai așa. Miros…

Duhoarea cloroformului mă copleșise din cap până-n picioare, dar înainte de asta… Oare simțisem vreun iz de transpirație, vreun miros care să evoce chiar și numai pentru o clipă truda unui bărbat sub soarele arzător? Oare mi-aș fi amintit ceva ce n-ar fi creat decât o impresie rapidă înainte să-și facă efectul substanța chimică?

Da, mi-aș fi amintit.

Și, nu, bărbatul care mă atacase, materialul textil care mă împresurase nu purtaseră un astfel de miros. Atacatorul meu avusese un miros… de stătut, poate? Sau mi se păruse din pricina materialului? În orice caz, nu lucrase sub soare, iar materialul nu acoperise un bărbat care mergea în sus și-n jos prin sat de câteva zeci de ori pe zi.

Nu Părintele Constantin era vinovatul.

Eram fericită. M-am întors la grajdul meu și la rondul meu de noapte.

Totul a rămas pașnic multă vreme. Din când în când câte-un câine sau câte-un cocoș exagerat de vigilent. Textura tăcută a aripilor unei bufnițe care mi-a trecut pe deasupra capului. Firicelul de sunet pe care-l scot liliecii ieșiți la vânătoare.

Iar atunci lumea cea pașnică s-a sfârșit.

Capitolul 34

Primul semn al dezastrului iminent a fost o tulburare ciudată a cerului nopții deasupra satului. Am mijit ochii, blestemându-mi vederea slabă, și am ieșit pe drum, holbându-mă un minut întreg înainte să identific sursa: un felinar care se apropia de cealaltă parte a satului, tulburarea fiind dată de pasul săltat al persoanei care îl ținea.

Se apropia de linia centrală a *H*-ului. M-am tras deoparte, pregătită să mă ascund înapoi în grajd dacă felinarul s-ar fi îndreptat spre Brașov, însă nu a pornit într-acolo. Totuși, nici spre drumul către cimitir nu s-a îndreptat – ceea ce însemna că merge spre castel.

M-am dus până în centrul satului ca să supraveghez aleea – și, într-adevăr, felinarul urca pe ea, luminând o pereche de pantaloni largi.

Nu am tresărit când mi-am auzit numele șoptit din noapte, pentru că mă așteptasem ca Holmes să urmărească felinarul. L-am simțit cum se apropie.

— Ai văzut cine e? am întrebat.

— Nu. Trebuie să fi venit din partea cealaltă a satului, de pe drumul de sus care ocolește baza dealurilor, spre Râșnov. Nu se ține prea bine pe picioare.

— O, Doamne, am zis. Gabi. Ea locuiește pe drumul acela, iar tatăl ei e bețiv.

— Ce a spus domnișoara Dumitru?

— Crede că Gabriela a plecat la ora obișnuită, chiar înainte de lăsarea întunericului, cu toate că la momentul acela a fost prea ocupată ca să fi observat cu certitudine.

Am privit forma palidă care era chipul lui Holmes.

— Holmes, fata seamănă mult cu Ileana. Pe timp de noapte, dacă nu și-au dat seama că Principesa a plecat…

L-am privit pe bărbat cum cotește și dispare pe capătul de sus al aleii până la castel.

— Să-l urmăresc? Să văd ce s-a întâmplat?

— Nu. Dacă fata a dormit acolo, totul va fi bine. Dacă nu, trebuie să găsim locul unde a fost… Locul unde se află, înaintea celorlalți.

Cuvântul *răpită* a rămas suspendat între noi în timp ce-l așteptam pe tatăl bețiv al fetei să se întoarcă. Nu s-a întors. În schimb, una dintre

ferestrele de jos ale castelului s-a luminat – însă cu o lumină de felinar aflat în mișcare, nu cu a unei lumânări statice.

Genul de lumină care indică o căutare prin camere.

Am pornit în viteză, traversând și apoi urcând pe *H*-ul format de drumuri. Mănunchiul de case care formau satul a cedat în curând locul unor mici ferme.

Umblaserăm pe ulița aceea cu o zi înainte, întorcându-ne din pădurea locuită de vrăjitoare. Suprafața îi era denivelată și crestată din loc în loc de urme de căruță, și probabil că era dificil de străbătut pe timp de iarnă, însă deocamdată era mai mult praf decât noroi. Odată ce am fost liberi să ne scoatem lanternele, am trecut la treabă. Holmes a ales partea cu câmpurile mai întinse, eu partea cu dealurile care se ridicau în spatele locuințelor. Am înaintat lent, îndreptându-ne fasciculele estompate asupra oricărui petic de pământ mai moale, căutând orice semn al unei tulburări recente. Într-un loc, o vacă se rătăcise în tufișuri. În altul, o conservă aruncată, a cărei etichetă fusese roasă de mult. O crăpătură proaspătă într-un gard i-a atras atenția lui Holmes, dar zgârieturile și resturile de sub ea stăteau mărturie faptului că fusese provocată de un buștean căzut dintr-o căruță.

La opt sute de metri de-a lungul uliței, o fereastră luminată de pe o ulicioară lăturalnică arăta o tulburare nocturnă. (O boală, poate? Vreun enoriaș de-al Părintelui Constantin?) Ne-am pus mâinile libere pe capătul lanternelor ca să micșorăm fasciculul, pentru eventualitatea în care locatarii se uitau pe fereastră.

Ceva mi-a atras atenția. M-am oprit. Nimic vizibil, doar un iz nedeslușit care mi-a făcut pielea de găină. Vag, dar inconfundabil.

— Holmes, simți…?

Dar înainte să pot rosti cuvântul *cloroform* am fost zăriți. Din spatele ușii deschise s-a revărsat un val brusc de lumină și o voce de femeie a strigat „*Tata*?”, urmată de o frază care s-a încheiat cu un nume familiar.

— Cred că doar a întrebat dacă tatăl ei a găsit-o pe Gabi, i-am șoptit lui Holmes.

— Înseamnă că nu are cum să fi fost prea departe de aici.

Lumina lanternei lui a început să se miște mai repede.

Am revenit pe partea mea, dând deoparte mâna de pe lanternă, ca să las fasciculul să se lățească la loc. Femeia a strigat din nou, apoi am auzit-o vorbind cu altcineva.

De această dată, strigătul a venit de la un bărbat.

Fir-ar.

În mod inevitabil, bărbatul venise să investigheze ceva ce o femeie e posibil să nu fi cercetat. Lanterna lui a venit în pas de marș pe drum, însoțită de un șuvoi de cuvinte în română care mai întâi au părut iritate, apoi agresive.

Cu coada ochiului am observat o altă lumină aprinzându-se când s-a trezit un vecin.

— Holmes, tu furișează-te. O să rămână atât de confuzi când o să vadă o femeie aici încât n-o să plece în căutarea ta, iar unul dintre noi ar trebui să urce la castel să vadă ce…

M-am oprit. Era cumva…?

Bărbatul a ajuns pe drum, lanterna lui Holmes s-a stins, un vecin a strigat – iar eu am călcat pe unul dintre cele două lucruri care-mi atrăseseră atenția.

L-aș fi înșfăcat și pe celălalt, dacă aș mai fi avut la dispoziție două secunde – însă cel puțin reprezenta o distragere convenabilă.

Căci toată lumea a recunoscut cruciulița de aur, gravată cu flori de sânger, care zăcea pe uliță cu lănțișorul rupt. Nimeni nu m-a băgat în seamă și nici nu și-a amintit că fuseseră două lanterne. În schimb, în clipa în care a văzut lănțișorul, femeia a început să bocească. Bănuiam că erau sora lui Gabi, mi-am zis, și soțul ei – treziți din somn, poate, de tatăl ei bețiv, și care probabil că supravegheau ulița așteptându-l să se întoarcă. În câteva momente a apărut câte o lumină la toate ferestrele dimprejur.

La fel și pe drum. Vecini mai mult sau mai puțin dezbrăcați s-au îngrămădit în jurul lănțișorului Gabrielei, într-un cor de exclamații. Și, de parcă țipătul fusese auzit la doi kilometri de-acolo, niște lanterne puternice au apărut din direcția Castelului Bran. În fruntea lor mergeau un țăran între două vârste, care-și revenea rapid din beție, împreună cu domnul Florescu, căruia pe sub un palton negru, elegant, i se ițeau pijamaua în dungi și o pereche de pantofi bine lustruiți.

Mustața lui, în schimb, avea obișnuitele ei vârfuri ascuțite.

Femeia și-a ignorat tatăl și a apelat la unchiul ei, punând o mână pe mâneca majordomului și adresându-i un șuvoi de explicații. A recunoscut prezența tatălui numai cât să îndrepte acuzator degetul mare spre el, însă e drept că e o atitudine obișnuită în familiile celor care sunt bețivi cronic. A

ridicat lănțișorul ca să i-l arate lui Florescu, cu glas tremurat, iar când el a cuprins-o cu brațul ea a izbucnit în plâns.

Cum stătea acolo și o mângâia pe umerii care i se zguduiau, în cele din urmă m-a observat. A fost greu să-i judec reacția în jocul neîncetat al luminii și umbrelor de pe uliță, însă am văzut că s-a îndreptat de spate, așa că i-am făcut semn că nu aveam nevoie de atenția lui.

Suspinele femeii au început să încetinească. El a surprins privirea unei femei slabe, cu păr grizonat, îmbrăcată în cămașă de noapte, și i-a încredințat-o pe nepoată. Mulțimea s-a despărțit, femeile pornind spre casă împreună cu sora lui Gabi, bărbații așteptând ordine.

Dar, mai înainte, trebuia rezolvată situația oaspetelui Reginei.

— Doamnă Holmes, de ce sunteți aici?

A fost o întrebare foarte directă, date fiind pozițiile noastre de la castel, însă emoția îi era de înțeles.

— L-am văzut pe tatăl lui Gabi mergând spre castel și am ieșit ca să vedem dacă nu l-am putea ajuta.

O versiune străvezie a adevărului dar, judecând după luminile care se mișcau cu repeziciune prin ferestrele castelului în primele minute de căutări, și o pereche de boi ar fi putut intra pe ușă iar Florescu nu și-ar fi dat seama.

— Sunteți singură?

— Soțul meu a urcat pe o alee lăturalnică, am spus, privind vag în întuneric.

— O să-l pun pe Dmitri să vă conducă înapoi.

A ridicat o mână, iar la semnal a apărut un tânăr masiv. Florescu a lătrat o poruncă, glasul lui acoperindu-mi protestele într-o manieră care nu s-ar fi petrecut niciodată în interiorul castelului. Nu am forțat lucrurile – la urma urmei, nu aveam nimic de făcut acolo.

Cu excepția unui lucru.

Am făcut pe neîndemânatica și am scăpat lanterna. Când m-am lăsat în genunchi să o recuperez, mi-am mișcat gheata și am ridicat obiectul ascuns cu un deget. Apoi am folosit fasciculul lanternei ca să-i orbesc pe cei doi, astfel încât să nu vadă cum îmi pun descoperirea în buzunar.

Florescu i-a ținut o prelegere lui Dmitri, fie trasându-i o serie de sarcini, fie avertizându-l ce să facă cu mine. Dată fiind atitudinea lui Florescu, care părea mai degrabă să consulte o listă făcută în minte decât să încerce să nu

pară prea iritat de un oaspete enervant din Anglia, mi-am zis că îi spunea tânărului ce vrea de la castel. Bănuielile mi-au fost confirmate când Florescu, fără mare tragere de inimă, a bifat un ultim ordin în care erau incluse cuvintele *telefon, poliție* și *Brașov*.

Eu și însoțitorul meu ne-am întâlnit cu Holmes la mică distanță, înainte să intrăm în satul propriu-zis. I-am mulțumit lui Dmitri și i-am spus că o să venim și noi. I-a aruncat o privire circumspectă lui Holmes, crezându-l parcă puțin prea în vârstă ca să fie gardă de corp, dar apoi a acceptat semnul prin care soțul meu l-a concediat și a pornit spre castel la trap, care după câțiva pași s-a transformat într-un galop.

Gabriela era îndrăgită la Castelul Bran.

M-am uitat pe drum ca să mă conving că suntem singuri, apoi i-am dat lui Holmes lanterna mea.

— Luminează-mi mâinile.

Am curățat obiectul de pământ, apoi am deschis palma.

Era mare cât unghia de la degetul meu mare. Perfect rotundă. Lucea chiar și acoperită de praf.

— O singură persoană din Bran poate să poarte un astfel de colier, am spus. Poate chiar din toată Transilvania.

A cules perla extraordinar de frumoasă din mâna mea, răsucind-o la lumina lanternei.

— Orificiul aproape că nu e deloc uzat. Și cred că aceasta se va dovedi doar puțin mai mică decât cele din șiragul pe care am văzut-o că-l poartă.

— Ce contează? În materie de zvonuri, o minciună dramatică e mai bună decât un adevăr plictisitor. Ideea este că se afla la un metru de un mic crucifix de aur. Era al Gabrielei, l-am văzut de îndeajuns de aproape cât să-mi dau seama – cu toate că de la distanță, sau pe timp de noapte, cel pe care-l poartă Ileana arată identic. La fel cum, într-adevăr, și Ileana însăși ar arăta la fel.

— O cruciuliță, a observat el. Ca și cum persoana care a răpit-o n-ar putea suporta prezența unui obiect religios.

— Și, după cum tocmai mă pregăteam să-ți spun înainte să fim întrerupți – apropo, aceia erau sora Gabrielei și soțul ei –, am simțit miros de cloroform.

— L-a mai simțit cineva?

— Nu, și nici nu l-am adus în discuție. Cruciulița lui Gabi e motivul

pentru care străjerul a plecat în fugă la castel, sub ordinele domnului Florescu. O să cheme poliția, de la Brașov.

A rotit superba perlă între degetul mare și cel arătător, apoi mi-a înapoiat-o.

— Poliția o să trimită un anchetator, nu doar niște agenți. Nu putem decât să sperăm că are măcar puțin creier și că poate cel puțin să joace rol de martor.

— Holmes, până acum am avut noroc. Am reușit să-i dejucăm câteva planuri înainte să iasă la lumină și să stârnească panică. Chiar dacă ținta lui din seara aceasta chiar a fost Gabriela, nu Ileana, mă tem pentru ea. Trebuie să fie extrem de nervos. Dacă i se umple paharul, e posibil să-și verse năduful pe Gabriela.

— Corect. Dar nu văd nicio altă soluție decât să punem mâna pe el și s-o salvăm pe fată.

— Cât mai repede. Dar, Holmes? Nu cred că ar trebui să explicăm faptul că cele două fete și cruciulițele lor ar arăta la fel, pe întuneric.

Capitolul 35

Când am ajuns la răscrucea din sat, am văzut castelul – o priveliște uluitoare, în dreptul aproape fiecărei ferestre strălucind o lumină.

Casele întunecoase din jurul nostru nu aveau să mai rămână mult timp cufundate în beznă. Un bărbat cu un felinar se grăbea pe uliță spre biroul de telegraf din sat.

Pasul mi-a încetinit în dreptul porții înclinate a casei părăginite.

— Holmes, eu… *noi* trebuie să verificăm.

A stat cu mine cât am traversat grădina năpădită de buruieni, am străbătut încăperea și am ridicat capacul cutiei mari.

Înăuntru nu era nimic, cu excepția unei flori de *allium* zdrobite și a amintirilor stârnite de mirosul de praf și umezeală. M-am cutremurat. Holmes m-a atins pe braț și am plecat împreună.

Castelul era un furnicar. Valeți impacientați se revărsau jos pe scări cu lanterne electrice, felinare cu parafină și îndeajuns de multe bastoane cât pentru un mic război. După ce am reușit să navigăm cu succes împotriva acestui curent am descoperit că slujnicele se agitau nedumerite în curtea interioară, îmbrăcate la repezeală și aflate în pragul panicii. Bucătăreasa înșfăcase un făcăleț înainte să iasă din tărâmul ei și părea mai mult decât capabilă să oprească o revoltă de una singură.

Bărbații care se revărsaseră pe lângă noi în mare parte nici nu ne băgaseră în seamă, dar aici am fost sechestrați de femei, care ne-au cerut informații, încurajări și mai cu seamă instrucțiuni.

M-am îndreptat de spate cât de mult am reușit și am ridicat conciliant o mână. S-au liniștit.

— După cum fără îndoială știți, Gabriela… Îmi pare rău, care e numele ei de familie?

— Stoica, a răspuns un cor de voci, arătându-mi care membre ale auditoriului meu înțelegeau engleză.

— Mulțumesc. Domnișoara Stoica pare să fi dispărut în drum spre casă. Cruciulița de aur pe care o poartă a fost descoperită pe drumul către casa ei.

Am avut grijă să folosesc timpul prezent și am așteptat ca murmurul

traducerilor să se stingă.

— Familia ei e acolo. Oamenii Reginei au pornit s-o caute. De la Brașov au fost chemați polițiști. Sunt convinsă că tot satul va ajuta la căutări. Ar fi bine să pregătiți mâncare și băutură pentru când se întorc.

De data asta traducerea a fost făcută din mers, în timp ce femeile au pornit ca un singur trup în direcția bucătăriei. Am oprit-o pe una care îmi înțelesese cuvintele.

— Trebuie să vorbim cu Regina. Ne poți duce la ea, te rog?

Am traversat curtea și am urcat la camerele Reginei. Femeia s-a strecurat înăuntru, dar s-a întors în câteva clipe ca să ne poftească. Am găsit-o pe Regină complet îmbrăcată, imperială și având situația sub control. În fața ei era o ceașcă de ceai. Era trei dimineața.

M-am uitat cu jind la tavă și i-am sugerat femeii că o cafea ar fi minunată, odată ce începeau să o pregătească la bucătărie.

În clipa în care ușa s-a închis, Regina a adoptat o postură țeapănă iar ochii ei albaștri, ca de gheață, s-au fixat asupra lui Holmes.

— Ce se petrece aici? M-am trezit și am găsit castelul în învălmășeală și am aflat că una dintre fete a dispărut. Are vreo legătură cu motivul pentru care v-am adus aici?

Holmes, trăgând un scaun ca să sugereze că răspunsul avea să fie lung, a început explicația.

— Doamnă, de joi, de când V-ați întors la castel, începând cu noaptea în care ați fost la Sinaia, eu și Russell am fost martori ai unei serii de întâmplări menite să păteze reputația Majestății Voastre. Ele sunt…

— Ce întâmplări? De ce nu m-ați informat?

— Doamnă, e nevoie de o serie pentru a crea un tipar, iar la început nu am avut nimic de genul acesta. Mai târziu, ne-am gândit că nu ați dori să discutați astfel de chestiuni de față cu fiica Domniei-Voastre.

— Ar fi trebuit să veniți la mine. De asta v-am angajat.

Ideea unui Sherlock Holmes tocmit cu ziua părea cel puțin bizară.

— Doamnă, pot fie să investighez, fie să livrez rapoarte. Aveam impresia că doriți o soluționare rapidă a cazului, nu o înșiruire de capitole ale unei povești.

Un bărbat mai slab s-ar fi ploconit, sau poate s-ar fi topit, sub forța privirii ei – dar Sherlock Holmes își îndreptase de multe ori expresia aceea ușor amuzată către regi, mareșali și guvernatori imperiali. A funcționat și

asupra acestei femei poruncitoare, la fel cum funcționase asupra tuturor celor pe care-i văzusem vreodată, poate cu excepția doamnei Hudson.

Regina a întins mâna după ceașcă și, după ce a amestecat în ea fără să fie nevoie, a renunțat la furie.

El a dat din cap și a explicat că descoperisem indicii despre existența unei persoane care voia să aţâțe zvonurile cum că Regina României se deda unor fapte reprobabile.

— „Fapte reprobabile”? a întrebat ea tăios. Ce fel de fapte?

— Cunoașteți poveștile despre Contesa Erzabet Báthory?

Regina s-a albit la față. Fără îndoială auzise de ea – și m-am bucurat că Holmes nu a trebuit să intre în detalii, mai cu seamă în privința episodului cu fata din bucătărie care se tăiase la mână și cu sugestivul bol cu sânge. Nu era nevoie ca mândra membră a aristocrației engleze să zăbovească asupra gândului că poporul ei ar putea s-o creadă în stare să se îmbăieze în sângele unei fecioare.

— Da, a confirmat el, ceva de genul acela, deși s-ar părea că în cazul de față cel care se dorește a fi antagonistul dumneavoastră e dispus să profite de orice păcat convenabil, de la vrăjitorie și chemarea morților până la înclinații spre vampirism.

A clipit. Știam cum se simte.

— Am spus „care se dorește” pentru că în cel puțin două rânduri eu și Russell am intervenit înainte ca dovezile compromițătoare să iasă la lumină.

Cafeaua a sosit și ea, alături de un platou din sandviciuri încropite la repezeală, dar consistente și la fel de binevenite. Regina a profitat de ocazie ca să întrebe care mai era situația în castel și a rugat-o pe slujnică să transmită mulțumirile ei celor din bucătărie, asigurându-i că o să afle orice noutate imediat ce ajungea și la urechile ei.

Am așteptat ca ușa să se închidă înainte să reluăm.

— Primul obiect semăna cu un săculeț de vrăjitorie.

— Adică un săculeț care conține ierburi și talismane, am explicat eu, despre care se spune că-l folosesc vrăjitoarele când aruncă blesteme.

— A fost lăsat în dreptul unui coteț pentru găini, a continuat Holmes, lângă o cupă de grăunțe otrăvite. Dacă țăranul ar fi dat drumul găinilor ca de obicei, păsările ar fi murit. Săculețul ar fi dus cu gândul la o vrăjitoare – mai precis, la dumneavoastră.

— Cum?

— Ierburile din el erau frunze de Earl Grey.

Nu a izbucnit propriu-zis în râs, nu în contextul în care dispariția fetei era grija principală a tuturor, dar impulsul a fost limpede. În schimb, i-a făcut semn să continue.

— După aceea am pornit pe dealuri ca să ne consultăm cu o vrăjitoare bătrână pe care am întâlnit-o acolo.

— Doamna Varga?

— O cunoașteți?

— Călăresc peste tot pe dealurile din împrejurimi, așa că bineînțeles că am cunoscut-o. O femeie stranie, dar inofensivă.

Speram să aibă dreptate. N-am putut să nu-mi amintesc de ierburile puse la uscat pe tocul ușii ei.

— Doamna Varga a fost de acord că săculețul era o făcătură, nu ceva ce ar fi făcut o vrăjitoare adevărată.

— Menit, din câte ați spus, să stârnească zvonuri. De ce nu s-a întâmplat asta?

Holmes mi-a aruncat o privire.

— Pentru că o tânără fără somn a observat o mișcare în noapte. Apoi soțul ei a pornit după niște urme până a găsit găinile.

— Ce noroc!

— Într-adevăr.

De aici am preluat eu frâiele poveștii.

— După aceea, când v-ați întors, una dintre slujnicele de la bucătărie a vorbit cu un om mort după lăsarea întunericului, când a plecat spre casă. Individul pretindea că e un soldat din zonă, care a fost ucis în Război. Bineînțeles, asta s-a întâmplat cu mult înainte să vă mutați aici, însă are rude în sat și a fost unul dintre tinerii protejați ai domnului Florescu.

— Cred că a fost un zvon care a ajuns la urechile celor din sat, a spus ea.

— Așa este.

— Dar ce legătură au toate acestea cu mine? Fantome, vrăjitoare… Contesa Sângeroasă?

— Încă nu ne-am dat seama, am recunoscut. Logica îmi spune că se va stabili cumva o legătură între dumneavoastră și ele, dar încă nu am înțeles cum anume, altfel decât într-un mod foarte general.

— Sper că adversarul meu nevăzut nu are de gând să urzească o poveste

cum că soldatul a fost amantul meu tainic, a spus ea sec. Și așa îmi sunt atribuiți cam mulți.

— Hmm, păi, nu. Nu din câte știu. Dar cum tânărul avea doar șaisprezece ani și a murit cu patru ani înainte să veniți aici, ar fi o legătură cam greu de stabilit.

— M-am mai liniștit, a murmurat ea.

Holmes ne-a adus înapoi pe făgaș.

— Însă acum ne confruntăm cu dispariția unei tinere care lucrează de câțiva ani pentru dumneavoastră. Doamnă, ne permiteți să examinăm colierul de perle pe care îl purtați deseori?

— Perlele mele? Sigur, dar nu știu ce legătură au ele cu aceste probleme.

A ieșit, întorcându-se câteva minute mai târziu cu două mâini pline de sfere lucioase, somptuoase.

— Nu-mi aduc des bijuteriile adevărate la Bran, a observat ea. Și pentru că organizez numai rareori petreceri formale aici, dar și pentru că prefer ca locul acesta să fie liber de ceremonial. Perlele sunt suficiente, în mare parte.

Eu și Holmes nu am ținut să observăm că folosind bijuteriile acelea neadevărate ai fi putut cumpăra o casă foarte frumoasă la Londra. În loc de asta, el le-a întins pe masă, îndeajuns de apropiate încât asemănarea izbitoare dintre ele să fie limpede. Când s-a lăsat pe spătarul scaunului, eu am scos perla pe care o găsisem pe pământ și am așezat-o lângă colier.

Era mai ternă, cu o formă mai puțin desăvârșită și, deși mare în sine, cu siguranță mai mică decât oricare alta de pe masă.

— Am găsit-o la câteva zeci de centimetri de lănțișorul Gabrielei, i-am spus.

Nu a protestat, nu a ținut să arate că nu seamănă deloc cu ale ei. Toți trei înțelegeam că, dacă ar fi găsit-o un sătean, orice contraargument ar fi fost la fel de eficient ca o pietricică împotriva unui torent vijelios.

S-a auzit o bătaie în ușă. Am înșfăcat perla rătăcită, Maria a strâns colierele și am ascuns totul sub haine în timp ce menajera a intrat înclinându-se.

— Doamnă, a venit un polițist care vrea să Vă vadă. Inspectorul Dragomir. Spune că l-a chemat domnul Florescu.

— Da, mulțumesc, Cristina, adu-l sus.

Când ușa s-a închis, ea s-a îndreptat spre noi.

— Sunteți buni să rămâneți? Ca să mă ajutați să hotărăsc cât de multe ar trebui să știe domnul Dragomir despre… toate acestea?

— Cu mare plăcere, a mințit Holmes.

În ceea ce mă privește, eram interesată să văd cum arată un inspector de poliție din Transilvania. De fapt…

— Ați prefera ca eu și Holmes să stăm de vorbă cu el? Să-i oferim o parte din informațiile pe care vi le-am comunicat și dumneavoastră?

— O parte?

— Nimic personal, nimic care să o implice pe fiica dumneavoastră. Dar un complot împotriva dumneavoastră, venit din interiorul orașului? Asta e ceva despre care ar trebui să știe, în timp ce organizează căutarea Gabrielei.

— Presupun că aveți dreptate. Iar eu l-am întâlnit pe polițistul acesta, o dată sau de două ori. Mi s-a părut genul responsabil, nu ca alții. Am cunoscut polițiști care vând informații ziarelor de scandal, dacă vă vine să credeți.

Am clătinat din cap la regretabilul declin al bunului-simț și am plecat să-l amețesc pe inspectorul de la Brașov.

Abia ascuns în buzunarul meu era colierul de perle al Reginei.

Capitolul 36

Inspectorul Dragomir era un bărbat mic de statură, cu trăsături banale, de vreo cincizeci de ani, având maniere excelente și o engleză fluentă. Sub costumul ieftin se ghicea trupul unui om care se plimba pe munte, iar deasupra gulerului scrobit se aflau o gură inexpresivă și niște ochi negri care văzuseră totul și nu se miraseră de nimic.

Însă noi doi nu eram deloc ceea ce se așteptase. Privirea i-a trecut peste mine și s-a oprit asupra lui Holmes.

— Mi s-a cerut să vorbesc cu Majestatea Sa.

— Ne-a trimis mai întâi pe noi. Avem informații care s-ar putea să vă trebuiască.

— Cine sunteți?

— Suntem detectivi privați, angajați de Regina Maria să investigheze o serie de incidente care ar putea sau nu să aibă o legătură cu dispariția Gabrielei Stoica.

— Detectivi privați?

Holmes a întins o mână.

— Numele meu e Holmes. Aceasta e soția mea.

Deseori, mai ales pentru cei a căror limbă maternă nu era engleza, numele nu stârnea nicio reacție, chiar dacă era însoțit de apelativul *detectiv privat.* Dragomir, în schimb, a făcut o pauză când a auzit numele, ca și când ar fi fost însoțit de prenumele *Sherlock.* L-am văzut șovăind, apoi hotărând să nu întrebe. În schimb, a ales să remarce că oamenii lui îl așteptau.

Holmes l-a liniștit spunându-i că nu o să dureze mult și a arătat spre scaunele din mica recepție lipită de camerele Reginei. Dragomir a dat din umeri, însă și-a vădit nerăbdarea cocoțându-se chiar pe marginea scaunului.

— Inspectore, înainte să începem aș vrea să elimin o posibilitate din cazul de față. Au mai dispărut și alte femei din zonă? Au avut loc și alte atacuri, alte…

— Nu! E un loc liniștit. Nu avem… prădători.

Faptul că a folosit acest cuvânt ne-a arătat că știa foarte bine la ce se referea Holmes.

— Ați fi auzit despre astfel de fapte dacă s-ar fi petrecut în zonele mai

întinse – Cluj, Sinaia, București, de exemplu?

— Aș fi știut.

L-am privit pe Holmes, așteptându-i hotărârea. Onestitatea e un risc, și promisese să nu trădăm tainele Reginei. Dar, la un moment dat, trebuie să alegi între a avea încredere într-un om în mod limpede inteligent și a-i impune un handicap oferindu-i prea puține cunoștințe.

În orice caz, aveam nevoie de un martor imparțial care să vadă perla.

Holmes a dat aprobator din cap, ca și cum aș fi vorbit cu voce tare.

— Russell, cred că inspectorul trebuie să ne vadă probele. Ești bună să-i arăți perla? Eu mă duc să iau săculețul de vrăjitorie.

Auzind ultimul cuvânt, Dragomir a dat să vorbească, dar Holmes l-a oprit printr-un semn.

— Inspectore, din rațiuni de timp, ascultați-o mai întâi pe soția mea, apoi vă voi arăta și cealaltă probă. După aceea vă vom relata tot ce trebuie să știți despre fondul poveștii.

O promisiune întrucâtva ambiguă. Dar poate că engleza bărbatului nu era chiar la nivelul acela de subtilitate, pentru că doar l-a privit pe Holmes cum pleacă, apoi s-a întors spre mine.

— Eu și soțul meu am încercat să elucidăm motivul mai multor tulburări din timpul nopții stând de veghe în sat, sperând să prindem persoana responsabilă. În seara aceasta, pe la miezul nopții, am văzut un bărbat urcând spre castel. S-a dovedit că era tatăl Gabrielei Stoica, una dintre slujitoarele de la bucătărie. Era îngrijorat pentru că fata nu a ajuns acasă după ce a plecat de la serviciu, pe la ora șapte. Știam vag unde locuiește, așa că am pornit pe drumul acela căutând indicii că ar fi fost răpită. Și am făcut asta – l-am întrerupt eu pentru că tocmai se pregătea să mă întrebe cum naiba ne pripiserăm să ajungem la concluzia asta – pentru că eu însămi fusesem atacată cu douăzeci și patru de ore înainte. Mi-am pierdut cunoștința din cauza cloroformului, am fost depusă într-o pivniță din sat și lăsată să-mi găsesc singură scăparea. Însă sunt cetățean englez și oaspete al Reginei. Individul ori știa cine sunt și a aranjat lucrurile astfel încât să mă eliberez imediat ce mă trezesc, ori s-a năpustit asupra primei femei care i-a căzut în mână, după care și-a dat seama cine sunt și a hotărât că răpirea mea ar crea o problemă uriașă. Gabriela Stoica, pe de altă parte, este slujnică, și fiică de țăran. E posibil ca faptul că Principesa ține la ea să fie singurul mod în care se bucură de vreun fel de influență. Dar, pentru că

lucrează la Castelul Bran și pentru că e limpede că Regina Maria îi este apropiată, reprezintă o țintă ideală. Iată de ce.

A trebuit să mă ridic ca să scot perlele din buzunar. Le-am întins pe masă și m-am așezat înapoi.

— Am venit aici să investigăm o scrisoare de amenințare la adresa Principesei Ileana. Ce am descoperit, însă, e o amenințare mai amplă la adresa Reginei însăși. Nu e vorba despre vătămare fizică, ci despre o tentativă de a-i lega numele de niște fapte tulburătoare, chiar revoltătoare. De asta v-aș ruga să comparați perlele acelea cu cea de aici.

Am așezat-o în dreptul lui Dragomir. El a admirat-o, apoi a privit colierul compus din zeci de exemplare similare.

— De la distanță arată la fel, nu-i așa? Oricine ar fi văzut colierul Reginei, pe care-l poartă tot timpul, și apoi ar fi găsit perla singură pe pământ ar fi făcut legătura între cele două. Sunteți de acord?

A făcut semn că da.

— Ei bine, perla aceea se afla pe drum, la un metru și jumătate de un lănțișor cu cruciuliță aparținându-i Gabrielei Stoica.

A ridicat brusc privirea. Eu am dat aprobator din cap.

— E posibil ca abandonarea lănțișorului acolo să aibă două obiective. Primul, este un obiect despre care se știe că e al lui Gabi. Dar, în al doilea rând, este o cruciuliță. Un obiect sfânt despre care se spune că alungă demonii, și chiar oamenii depravați și păcătoși.

Mi-am dat seama că informația îi întindea la limită capacitățile de înțelegere și am dat-o deoparte.

— În orice caz, chiar și fără cruciuliță, noi considerăm că perla era menită să lase impresia că într-o încăierare colierul Reginei se rupsese și aceasta se pierduse neobservată. Oricui ar fi găsit-o i s-ar fi părut ciudat, apoi suspect, iar după aceea ar fi început să-și amintească tot felul de întâmplări și zvonuri stranii și sinistre despre femeia care venise să locuiască la castel. Cu excepția faptului că eu am fost cea care a găsit-o, nu un sătean. Și am luat-o înainte s-o vadă cineva. Motivul pentru care vă oferim perla, inspectore, e ca dumneavoastră să o examinați alături de colier în sine și să judecați dacă ar fi putut proveni din el.

Holmes se întorsese în timpul explicației mele. A întins lupa de buzunar și a tras sfeșnicul mai aproape de masă. Dragomir a început la fel ca noi, așezând perla lângă celelalte, apoi mutând-o ici și colo ca să vadă dacă alte

perle de pe fir se potriveau ca dimensiune și culoare. După aceea a luat colierul și lupa și l-a studiat metodic, căutând semne de recompuneri sau reparații recente. A descoperit ce descoperiserăm și noi: firul de mătase era uniform, iar de-a lungul lui erau mici defecte care trădau multe ore de purtare.

În cele din urmă a lăsat șiragul lung să se încolăcească pe masă și a dat aprobator din cap.

— Inspectore, a început Holmes, dacă auziți vreo urmă de zvon cum că perla a fost găsită la locul răpirii domnișoarei Stoica, ați fi atât de bun să ne comunicați și nouă? Și ați fi pregătit să-l reduceți imediat la tăcere? Dacă Gabi Stoica a pățit ceva… ireversibil, ar fi genul de zvon care ar zace ca un putregai sub numele Reginei.

— Nu știu dacă aș putea folosi perla ca probă, a zis el. Am doar cuvântul dumneavoastră că a fost găsită acolo.

— Doar nu puteam s-o las ca s-o vadă toți, am protestat eu.

— Înțeleg asta. Totuși…

Holmes a intervenit.

— Inspectore, valoarea ei ca probă contează mai puțin decât dorința noastră de a te convinge. Dacă auziți spunându-se că Regina e în vreun fel răspunzătoare de dispariția fetei, amintiți-vă de ea. Și de asta.

I-a arătat lui Dragomir săculețul de vrăjitorie, relatându-i când și unde fusese găsit. I-a explicat că aveam și alte probe, de la mulajele în ghips ale încălțărilor până la lanterna care era posibil să poarte amprente.

— Dar niciuna dintre ele nu vă va ajuta să o găsiți pe domnișoara Stoica, iar asta ar trebui să fie grija dumneavoastră principală acum.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți? a întrebat.

— Nimic care să vă rețină de la anchetarea situației.

Dragomir a remarcat că răspunsul era evaziv, însă ori își dădea seama că nu are rost să mai insiste, ori nu a vrut să mai piardă timp cu noi. În orice caz, riscul pe care ni-l asumaserăm, care se bazase pe varianta în care aveam un polițist deștept și integru, părea să fi meritat.

Eu și Holmes l-am privit cum pleacă, simțind că îngrijorarea față de Gabi scăzuse întrucâtva, sau cel puțin fusese împărtășită.

De asemenea, îi obținusem și Reginei încă niște timp.

Ferestrele dădeau în sfârșit semne de lumină. Din păcate, încă o bucată de vreme nu prevedeam vreo ocazie de somn, la capătul unei zile foarte

lungi.

— Trebuie să aflăm ce făcea Părintele Constantin de umbla prin sat așa târziu.

— Ar trebui și să-i interogăm pe colegii Gabrielei din bucătărie, care s-ar putea să știe mai multe despre deplasările ei decât au spus până acum.

— Eu o să-i returnez Reginei perlele și o să discut cu cei de la bucătărie, am zis. Du-te tu și vorbește cu preotul.

Odată sarcinile împărțite, am pornit fiecare în misiunea lui.

Capitolul 37

Sherlock Holmes dădu drumul ciocanului de aramă și așteptă să audă sunet de pași. Și așteptă. Casa preotului nu părea să creadă într-o oră matinală pentru micul dejun.

Tocmai se pregătea să bată din nou, mai hotărât, când dinăuntru răzbătu un zgomot. Ușa se deschise și soția bărbatului privi afară. Nemulțumirea ei inițială – membrii parohiei ar fi trebuit să aibă buna educație să aștepte până ce se bea cafeaua de dimineață – lăsă loc mirării.

— Bună dimineața, trebuie să vorbesc cu Părintele Constantin.

— Da, da, intrați, zise ea dându-se deoparte ca să-l poftească înăuntru.

Ignorându-i politicos cămașa de noapte și papucii de casă, el clătină din cap.

— Aștept aici.

Ea zâmbi și închise ușa, iar Holmes îi auzi glasul strigând „Costel!”, urmat de un șuvoi rapid de cuvinte în română, printre care cele pentru *englez* și *soția tânără.* Zâmbi și se așeză pe o bancă, printre trandafiri.

Părintele Constantin își pusese sutana, însă din mâneci i se zărea pijamaua.

— Prietene, cu ce pot să te ajuta la ora asta mică a dimineții? Nu pari să te fi ridicat adineauri din pat.

— Nu, nu m-am ridicat. Înainte să-ți spun, trebuie să te întreb despre aseară. De ce erai afară așa târziu?

— Stau deseori afară până târziu. Preotul e chemat la orice oră.

— Dar azi-noapte unde ai fost?

Preotul își trecu o mână prin păr ca să-și stimuleze gândurile.

— O bătrână e pe moarte. Nu avea liniște. Doctorul fusese acolo mai devreme, dar el nu poate decât să-i trateze durerea. Așa că familia a trimis după mine. I-am dat taina Sfântului Maslu, apoi am stat acolo până a adormit. M-am rugat împreună cu familia o vreme, apoi am plecat.

— Unde locuiește?

— În sat. A treia sau a patra casă de pe drumul către Făgăraș.

— Ai văzut ceva neobișnuit când ai umblat prin sat?

— Cum adică?

— O altă persoană? O căruță sau o mașină, poate?

— Nici țipenie. Mergeam și mă rugam și nu am văzut nicio persoană până n-am ajuns în pragul casei mele.

— Cât stătuseși acolo?

— Hmm, hmm. Era după cină când a venit băiatul. Am rămas două-trei ore. Deci poate până pe la zece? Dar, te rog, prietene, spune-mi de ce ești treaz așa devreme.

— O tânără care lucrează la castel a dispărut aseară în drum spre casă. Gabriela Stoica.

— Gabi? Nu!

— A plecat de la castel chiar înainte să se întunece, iar pe la miezul-nopții tatăl ei a observat că nu se întorsese încă. Din câte înțeleg, el băuse.

— Se întâmplă prea des, da. Trebuie să merg acolo, probabil că sora ei vrea să mă vadă.

— Polițiștii organizează o căutare. O să merg puțin cu tine, Părinte, dacă-mi dai voie.

Preotul dădu brusc din cap și se grăbi înăuntru. Holmes îi auzea glasul și lunga explicație dată soției. Câteva minute mai târziu, când ieși din nou, părul și barba îi erau pieptănate, pijamaua îi dispăruse, și căra cu sine două căni de tablă și o pereche de chifle învelite în șervețele. Îi oferi câte una din fiecare lui Holmes.

— Soția mea crede că trebuie să mănânci.

În cană era cafea. Chifla ascundea o felie groasă dintr-un fel de clătită rece de ouă, cu bucăți de șuncă și ceapă, sărată și consistentă. Când conținuturile ambelor căni scăzuseră îndeajuns de mult încât să permită mișcări fără să se reverse, cei doi bărbați porniră pe drum.

— Părinte Constantin, trebuie că dumneata cunoști pe toată lumea din sat.

— Da, orice preot își cunoaște parohia.

— Cine din Bran o urăște pe Regină?

Preotul se opri brusc, apoi întinse mâna în care ținea cana ca să-și ferească veșmintele de picăturile care se scurgeau din ea.

— Pe Regină? De ce? Ce a pățit Majestatea Sa?

— Nimic în mod direct. Însă cei care lucrează pentru ea sunt urmăriți de întâmplări ciudate. Domnișoara Stoica, de exemplu. Lucrează la castel și e prietenă cu Principesa Ileana.

Continuară să înainteze pe drum, în vreme ce preotul încercă să vadă tiparul din spatele ciudățeniilor petrecute în sat, apoi hotărî să răspundă pur și simplu la întrebare.

— Nimeni nu o urăște pe Regină. În orașe mai dai de tineri… înfierbântați? Așa se spune?

— Înfierbântați.

— Înfierbântați, care consideră că Regele e slab și vor să aducă o democrație mai mare. „Slab", nu malefic, înțelegi – cineva pentru care țara dă mulți bani și nu face nimic util.

— Și în țara mea există republicani. Am luptat un război pe tema monarhiei, și am încercat republica pentru o vreme, dar, după ce și-au expus punctul de vedere, monarhia a fost restaurată la scurt timp după aceea.

— Oliver Cromwell, da.

— Și alții. Dar nu cred că în cazul de față problema este una politică. La mijloc e ceva mai personal.

Părintele Constantin mușcă din chiflă și mestecă absent.

— Există mici… resentimente?

— *Resentments.*

— Mici *resentments,* da. Regina angajează pe unul, nu pe altul – sau, nu atât Regina în persoană, cât oamenii ei. Bucătăria ei cumpără lapte de la un anumit țăran, iar cel lăsat pe dinafară se simte insultat. Însă ceva îndeajuns de puternic încât să ducă la răpirea unei slujnice de pe drum? Nu.

— Pare să existe un fel de rivalitate între majordomul ei, Florescu, și medicul din sat. Nu vreau să spun că vreunul dintre ei ar avea vreo legătură cu dispariția fetei, dar poate că reprezintă o parte dintr-o problemă mai mare pe care nu o cunosc eu? O animozitate care ar putea ieși la suprafață altundeva?

— Ah, rivalitățile din sat sunt profunde, aici ai dreptate, prietene. Și, sincer să fiu, pentru că vin din exterior, nu înțeleg mereu unele lucruri. Da, Florescu și doctorul Mikó se comportă ca doi cățelandri unul cu celălalt, știi? Și, da, cred că la bază era ceva de acum mult timp, poate că de pe când erau tineri. Poate că unul i-a suflat fata celuilalt, sau unul dintre ei a pierdut un meci de fotbal și crede că celălalt a trișat. Sentimentele din copilărie rămân, nu-i așa? Ca o așchie sub piele.

— Putrezesc.

— Da, exact.

— Dar am crezut că familia doctorului e din Brașov, nu de la Bran…

— Da – și fiind băiat de la oraș, întotdeauna se consideră puțin mai important, știi? Cred că și asta contribuie la problemă. Vine aici ca să-și viziteze rudele, face pe stăpânul conacului, și Florescu se enervează, da? Iar cei din familia Florescu au chiar cheile Castelului Bran – ca supraveghetori, da? Așa că băiatul lor poate să vină și să plece când vrea, în timp ce Mikó nu. Cum spuneți la voi? „Freacă nasul în chestiune”?

— Familia Florescu nu a fost niciodată proprietara castelului, nu-i așa? Au fost doar îngrijitori.

— Nu, nu, n-a deținut niciodată nimic. Dar ei au cheia. E o răspundere mare într-un sat mic, ai putere să ții afară pe oricine, sau să dai voie oricui să intre.

— Și ori de câte ori tânărul Mikó începea să facă pe grozavul, cugetă Holmes, Florescu nu trebuia decât să-i invite pe toți ceilalți băieți să se joace în castelul *lui.* Da, înțeleg cum ar fi ajuns să-i poarte pică. Al cui a fost Castelul Bran înainte să fie dat Reginei? Arhivele pe care le-am văzut sunt cam neclare.

— Conducerea orașului Brașov, cred. A fost construit de ei cu mult timp în urmă, apoi dat voievozilor – diferiților voievozi ai Transilvaniei. Când granița s-a mutat la Pajura, acum o sută de ani, n-au mai fost venituri din vamă, deci n-a mai fost motiv să vrea cineva Branul. A fost stricat, reparat. L-a folosit armata austriacă acum cincizeci de ani. Iar până la Război a fost folosit de cei din silvicultură. Pădurari, inspectori… După Război a avut nevoie iarăși de multe reparații, iar Brașovul a fost bucuros să i-l dea Reginei Maria. Dă încoace, ai terminat cafeaua?

Holmes îi întinse preotului cana goală. Constantin o așeză alături de a lui pe un zid de piatră scund, vârî șervețelele în ele și porni mai departe neîmpovărat.

— Acum șase ani când am venit aici, satul era sărac. Nu tu telegraf, copiii umblau desculți iarna, doctorul Mikó venea de la Brașov doar o dată pe săptămână. Domnul Florescu avea cheile unui castel care stătea să cadă, unde locuiau lilieci și își făceau adăpost veverițele. Apoi, acum cinci ani, a venit Regina Maria, și a fost ca și cum ai uda o floare pe moarte. Telegraf, drumuri netede, copii grăsuni și fericiți. Florescu a devenit brusc cel mai puternic om din sat, înțelegi? Ea depinde de el să angajeze servitoare,

grădinari, tâmplari…

— Și doctori.

— Nu știu sigur, înțelegi, dacă Florescu alegea ce doctori să vină la Bran, sau Maria. Castelul Peleș nu e departe, nu-i nicio problemă să-și cheme propriul ei doctor de acolo, dacă e nevoie. Dar cred că, dacă Florescu ar fi vrut, ar fi putut să spună „Doamnă, avem un doctor excelent aici, în Bran, dacă aveți nevoie de el”. Și, sincer să fiu, la început cred că așa a fost. Îmi amintesc că ea l-a chemat pe Mikó la castel pentru o trebușoară mică – poate acum trei sau patru ani? Dar poate că nu l-a plăcut, pentru că asta a fost tot.

— Mikó îi tratează oricum? Chiar și pe sătenii care lucrează pentru ea?

— A, da. Doar că nu la castel – mai puțin în martie, când o fată s-a tăiat la mână, foarte urât. Dar da, are grijă de toți. Și poate acum un an a dat de bani – așa că a început să vină trei, patru zile pe săptămână. Și-a cumpărat o mașină nouă, echipament nou pentru cabinet. Simte că Branul e casa lui și acum se bucură să slujească.

— Nu mai are nevoie să-și țină cabinetul de la Brașov?

— A, încă e acolo, lucrează în mare parte la spital. Dar banii înseamnă că poate alege. E spre norocul Branului că alege să vină încoace. E un doctor bun. Mâini ușoare, ochi buni… Și con… conștient?

— Conștiincios.

— Așa, da. Acum bărbații care se accidentează, femeile care au probleme cu nașterea pot să-i trimită mesaj acasă, iar el vine sau trimite o ambulanță. Le cere bani doar cât își permit. Are un impact extrem de mare în sat.

Iar doctorul devine extrem de important, reflectă Holmes. Spre deosebire de vechiul său rival, Florescu, care, la urma urmei, nu era încă decât un îngrijitor mai cu moț.

În fața lor, pe drum, se adunase un grup de bărbați care nu putea fi decât echipa de căutare pornind în direcțiile alocate. Părintele Constantin a mărit pasul, lăsându-și însoțitorul în urmă.

Sherlock Holmes rămase în mijlocul drumului o vreme, nevăzând forfota siluetelor care călcau în picioare orice posibilă urmă a unei încăierări.

Probe. *Evidentia.* Ceva evident, pentru ochi sau pentru minte. Erau, de asemenea, o piesă din angrenajul Legii, un fapt care susținea o teorie – dar

asta se întâmpla mai târziu. La început, o teorie era prea amorfă ca să accepte dovezi.

Ca să dea formă unei teorii, se știa că Sherlock Holmes bătuse odată un cadavru, iar altă dată aruncase cu harponul într-un porc. În căutarea probelor, se apropiase periculos de mult de o crimă-suicid. Vorbise cu indivizi ciudați, călătorise în locuri îndepărtate și se întinsese de multe ori pe pământ rece, umed, ca să strângă date cu care întâi să construiască, apoi să-și confirme teoriile.

În etapele inițiale, faptele și ideile se învârteau în jurul lui ca niște frunze pe un pârâu rapid, blocându-se în câte o denivelare, continuându-și drumul atunci când obiectul de care se împotmoliseră nu se dovedea îndeajuns de puternic să le susțină.

Era de ajutor să cunoști îndeaproape pârâul cu pricina. La fel cum aici, la Bran, era de ajutor să știi că în locuința în dreptul căreia se afla în clipa aceea trăia o bătrână care suferea de reumatism, care dormea numai rareori (și care ar fi auzit dacă cineva ar fi fost răpit din fața ușii ei); și că în locuința de dincolo trăia un bărbat care petrecuse timp la închisoare (însă pentru furt, nu violență); și că dulăul din curtea aceea îi ignora pe trecătorii de pe drumul principal (dar făcea un scandal de mama focului dacă umbla cineva pe ulița lăturalnică).

Avea senzația că frunzele se împotmolesc de un obstacol ascuns. Ceva ce i se spusese, sau văzuse, sau auzise făcea ca faptele să se adune laolaltă.

Dar ce anume? Își atinse buzunarele sacoului și scoase un sunet de exasperare. Avea nevoie de pipă, de o mână de tutun și de niște timp în care să se holbeze în gol.

Capitolul 38

I-am înapoiat Reginei colierul, i-am spus că vorbiserăm cu inspectorul Dragomir și am ajuns, practic, să repet întreaga conversație.

Când am scăpat, în cele din urmă, am dat nas în nas cu majordomul.

— Domnule Florescu! Nu mă așteptam… Vreau să spun, credeam că ajutați cu căutările.

— Sunt mulți oameni. E nevoie de mine aici.

— Înțeleg. Vă rog să-mi spuneți dacă pot să vă ajut cu ceva.

M-a onorat cu o scurtă plecăciune distrasă și și-a văzut de drum.

Bucătăria era centrul tuturor activităților. Nu vreau să spun că toți cei din încăpere aveau mâinile ocupate, ci că era mare aglomerație, în principal femei, dar și câțiva băieți. Jumătate dintre slujitori s-au risipit rușinați când am intrat, în ciuda protestelor mele, lăsându-le pe femeile care lucrau în bucătărie să se întoarcă la treburile lor, deși cu coada ochiului se uitau la mine. Pe chipurile lor se citeau expresii de tot felul, unele temătoare, altele pline de resentimente.

— Mă scuzați, am zis.

Întotdeauna e bine să începi cerându-ți scuze.

— Polițistul a plecat s-o caute pe Gabriela, soțul meu a plecat să stea de vorbă cu Părintele Constantin, iar eu… eu nu voiam să rămân singură. Gătesc groaznic, dar e ceva ce aș putea face? Să curăț morcovi, să împăturesc șervețele, să lustruiesc linguriță?

Nu știau ce reacție să aibă. Un oaspete, și încă al Reginei lor, să facă muncă de bucătărie? De neconceput! Totuși, ziua în sine era de neconceput, și le părea rău de mine. În plus, eram străină – cine știe ce obiceiuri bizare aveau străinele? La urma urmei, solidaritatea dintre femei a învins structura de clasă. Am primit niște morcovi foarte curați și un șorț foarte curat și am fost așezată pe cel mai bun scaun din încăpere ca să mă apuc de curățat.

Tăcerea deplină a durat cinci minute bune, întreruptă numai de rugămințile mele de a primi încurajări că efectuez sarcina cum se cuvine. Supărarea a fost treptat uitată, atenția li s-a îndepărtat de la mine, iar câteva replici ciuntite, legate de muncă, au spart gheața. Cu chiu, cu vai, conversațiile au fost reluate. Am curățat de zor mai departe, ținând capul

plecat, producând cei mai lenți, dar cei mai îngrijiți morcovi pe care-i văzuse vreodată bucătăria.

Bineînțeles, nu puteam urmări decât foarte vag discuțiile femeilor, surprinzând ocazional câte un cuvânt-cheie care se ițea din șuvoiul de sunete. Gabi, castel, tată, soră, casă, câine, mașină – treceau în revistă informațiile pe care le aveau: că Gabi plecase, că tatăl ei pornise după ea, speculații despre motivul pentru care câinii nu lătraseră și dacă era posibil să fi intrat vreo mașină ciudată în Bran.

Am așteptat până am devenit aproape invizibilă, apoi am vorbit într-un scurt moment de pauză din conversații.

— I-au găsit lănțișorul, am spus.

Toate femeile au întors capul spre mine, chiar și cele care nu vorbeau engleză. Am continuat să curăț conștiincioasă câteva clipe, apoi am ridicat surprinsă privirea.

— Scuze, ziceam și eu… Soțul surorii Gabrielei – nu știu cum îl cheamă.

— Radu, m-a informat cineva.

— Radu a găsit lănțișorul Gabrielei. Cel cu cruciuliță.

Am atins cu degetele gulerul înalt al cămășii ca să-mi ilustrez spusele.

— Era pe marginea drumului. Lângă casa ei.

Cinci femei au vrut să afle ce zisesem. Alte două le-au tradus. Eu am continuat să curăț morcovii.

Bucătăreasa însăși și-a abandonat polonicul și s-a așezat la masă, în fața mea.

— Gabi a fost răpită? a întrebat ea într-o engleză cu accent puternic, dar suficient de limpede.

— Așa cred. Inspectorul Dragomir așa crede.

A clătinat deznădăjduită din cap. Când corul grecesc din fundal s-a stins, am întrebat:

— Îl cunoașteți pe Dragomir? E bun?

Discuțiile au izbucnit cu glas jos, deopotrivă traduceri și schimburi de opinii, dar bucătăreasa nu avea nevoie de ele.

— E om bun. Am o soră la Brașov, soț rău, Dragomir trimis el la închisoare.

Alte câteva femei au dat aprobator din cap.

— Mă bucur. Pare…

Cuvântul *competent* ar fi fost prea mult pentru ele.

— …foarte bun la ce face.

Ea a încuviințat.

— E foarte…

Dar cuvântul pe care l-a folosit a sunat foarte asemănător cu *incapacity,* care nu se potrivea cu mișcarea aprobatoare din cap.

— *Stubborn*?

— Da. E bine să fii *stubborn,* ca polițist.

— Uneori, a zis cu o licărire neașteptată în ochi.

— Știu că o fată din sat a plecat astă-primăvară. În martie, cu iubitul ei. Dar Gabi? Ea are iubit?

— Prieteni, nu iubiți.

— Fete? De care e mai apropiată? O soră la București sau așa ceva? am întrebat, gândindu-mă la Vera Dumitru.

— Doar soră aici, și majoritatea prietenelor aici, la Bran.

— Totuși, n-are cum să fie prea fericită acasă, cu un tată care bea.

A ridicat elocvent din umeri.

— Bărbații beau. Tatăl ei nu-i bețiv rău. Nu-i o *brută.*

— N-o lovește?

— Nu, nu. Doar… trist? Trist. Soție murit, fiul murit, lovit la picior, așa că băut.

I-am dat dreptate; dacă Gabriela Stoica ar fi vrut să scape de tatăl ei, ar fi fost vorba despre o evadare planificată, nu una în care își scăpa lănțișorul pe marginea drumului.

— Au mai fost atacate femei din zonă, poate chiar din Brașov?

Întrebarea a stârnit discuții aprinse, însă judecând după privirile gânditoare și lipsa exclamațiilor era limpede care urma să fie răspunsul.

— De ceva timp, nu. După Război, fost soldat nebun, atacat trei femei. De atunci, nu.

— Era un localnic? E posibil să fi ieșit din închisoare?

— Nu. Celălalt bărbat l-a ucis acolo.

Deci un punct mort la propriu.

Următoarea parte avea să fie complicată, pentru că nu voiam ca personalul din castel să aibă senzația că insinuez că șeful lor e suspect. Deși, bineînțeles, era.

— Dar ceilalți… Ai domnului Florescu…

Am căutat o alternativă la cuvântul *protejați*.

— Nepoate, nepoți, prieteni tineri? E vreunul dintre ei deosebit de apropiat de Gabi? Ar apela ea la vreunul dintre ei dacă ar avea o problemă?

Cu alte cuvinte, cineva în care ar fi avut încredere pe drum suficient de mult, până a fost prea târziu.

Am încercat să urmăresc discuția, unde s-au rostit nume pe care nu le recunoșteam.

— Nu ne vine nimeni în minte, a zis bucătăreasa.

— Poate cineva care acum s-a mutat din sat? Înțeleg că domnul Florescu i-a ajutat pe niște tineri din sat, poate chiar i-a ajutat să găsească de lucru în Brașov sau în altă parte?

Dar întrebarea nu a iscat teorii, ajutorul lui Florescu părea limitat la Bran. Iar dacă așa stăteau lucrurile, orice faptă rea a lui împotriva tinerilor ar fi devenit până acum informație publică.

— Dar Andrei Costea? Cel despre care Vera a crezut că i-a șoptit serile trecute din cimitir.

Reacția a fost deopotrivă subtilă și frapantă. Toată lumea din încăpere știa limpede cine era tânărul despre care vorbeam, pentru că fusese băiat din sat, însă pentru majoritatea întoarcerea lui în vieților lor era doar o curiozitate ciudată, și probabil un fel de glumă.

Însă pentru trei femei el însemna ceva mai mult. Chipul bucătăresei a devenit de piatră. Două dintre femeile de lângă ea s-au uitat una la cealaltă, apoi s-au îndepărtat, una dintre ele mergând să amestece într-un vas de pe sobă, cealaltă mormăind ceva despre paturi și părăsind cu totul bucătăria.

Am terminat morcovii care-mi fuseseră dați, am mulțumit tuturor celor din încăpere pentru companie și am plecat.

Nu era ușor să eviți pe cineva care stătea în curtea interioară a Castelului Bran, dar slujitoarele s-au descurcat. Am stat așezată și am recapitulat ce știam și ce nu, vag conștientă de femeile și tinerele care se agitau pe la palierele superioare și se tupilau în casa scărilor. Nu credeam că ele știu ce le făcuse pe cele trei femei mai în vârstă să rămână tăcute, dar își dădeau seama de tulburarea pe care o simțeau superioarele lor și urmau să mă evite cât de mult reușeau.

Nu mă așteptasem ca și Holmes să facă la fel. A ieșit din camera străjerilor, aflată la nici trei metri, și a trecut fix pe lângă mine spre scară,

nerostind vreun cuvânt.

Apoi i-am observat poziția umerilor. Cineva îl pusese pe gânduri, iar el se ducea să cugete o vreme. Să vorbesc acum cu el ar fi fost ca și cum aș fi discutat cu ciocanul ușii.

Cel puțin două ore, la cum arăta.

Încercasem să ajut la bucătărie și nu avea sens să încerc să particip la căutare pe un teren nefamiliar.

Poate că nu strica să port o conversație cu o vrăjitoare.

Capitolul 39

Am început la magazinul din sat, ca să iau încă o pungă de dropsuri, alături de două conserve cu lapte și un pachet de biscuiți. Nu știam prea bine ce anume considerau vrăjitoarele ca fiind trufandale, însă măcar și-ar fi hrănit micul demon aferent.

Mașina elegantă a doctorului tocmai urca atunci când am ieșit din magazin. Câțiva potențiali pacienți, care așteptaseră pe bancă și în grădina de la intrare, s-au năpustit înainte, în mod limpede dornici să împărtășească veștile din sat. Dacă ar fi fost singur, poate că m-aș fi vârât în sufletul lui și l-aș fi întrebat direct unde fusese cu o noapte înainte, numai ca să văd ce se întâmplă, însă nu m-am mișcat îndeajuns de repede. Era deja înconjurat de șase informatori, iar orice reacție ar fi fost învăluită în răspunsul pe care l-ar fi dat lor. Doar am salutat din cap atunci când i-am ocolit.

Am pornit pe drumul care ducea pe lângă casa familiei Stoica dar, așa cum mă așteptasem, în caz că pe marginea drumului existaseră într-adevăr urme, indicii scăpate sau chiar stropi de sânge, acum erau călcate în picioare și de nevăzut. Opt sute de metri mai încolo era o cărare mult bătătorită care ducea spre câmpuri, lângă care se înălțau ruinele unui hambar de piatră. Vegetația bogată din fața intrării făcea locul greu de observat, așa că m-am dus să cotrobăi prin el. Am găsit semne de viață – buruieni zdrobite, o frântură de urmă de cauciuc în praf, un lacăt pe ușă –, dar, când am deschis, lumina care se revărsa printr-o bucată lipsă de acoperiș mi-a arătat limpede că, deși hambarul servea drept adăpost ocazional pentru tinerii din sat, pentru moment niciunul nu era ținut acolo împotriva voinței lui. De fapt, nimic nu era ținut acolo, iar orice pivnițe or fi existat cândva fuseseră aranjate de mult. Am închis ușa la loc, am închis lacătul și am pornit din nou pe drum, spre punctul unde cărarea începea să urce pe dealuri.

După căldura tot mai puternică a după-amiezii, m-am bucurat să pătrund în umbra pădurii. Auzeam din când în când glasurile îndepărtate ale echipelor de căutare și am scotocit cu atenție după orice semn de activitate neobișnuită de-a lungul cărării – urma unui pantof de oraș, sau o batistă rătăcită care, poate, purta inițialele GS. Dar cu fiecare ceas devenea tot mai puțin probabil ca Gabi Stoica să fie descoperită la o aruncătură de băț de

Bran.

Însă nici ea nu ar fi fost o victimă neajutorată, care să se lasă dusă pur și simplu în pădure. Era inteligentă, puternică și plină de viață. Poate că fusese răpită în același mod ca și mine, însă faptul că nu fusese încă descoperită în echivalentul unui beci abandonat sugera că nu e la îndemână. Astfel, rămâneau două posibilități: fusese dusă pe drum sau peste dealuri. O mașină ar fi putut fi oriunde până la ora aceea, iar o căruță aproape la fel de departe. Însă, dacă răpitorul ei o aruncase pe un cal și plecase călare peste dealuri, era posibil să mai am o șansă.

Pentru că dealurile au ochi.

Nu era nici urmă de căprioară la casa doamnei Varga, cu toate că fumul din aer sugera prezența unei afumători pentru carne. Am ajuns în mijlocul luminișului și m-am oprit, necunoscând eticheta locului. O pisică s-a aventurat pe rămășița de potecă, oprindu-se la trei metri de mine ca să facă baia de prânz.

— Stăpâna ta e aici? am întrebat.

S-a oprit, apoi și-a văzut mai departe de ce făcea – dar când m-am uitat din nou la casă, femeia apăruse în prag, nemișcată ca lemnul tocului. Oare fusese acolo în tot acel timp?

Am ridicat o mână și am făcut câțiva pași pe cărare, ocolind pisica la o distanță politicoasă.

— Salutare din nou, doamnă Varga, am zis, vorbind rar. Vă doresc o zi bună.

Am întins săculețul cu șnur – cumpărat tot de la magazin – ca să-i ofer darurile. L-a luat, i-a studiat conținutul, a agățat mânerele de zăvorul ușii și s-a întors din nou spre mine, așteptând să-i spun ce caut acolo.

— O fată a dispărut din sat. Gabriela Stoica. E posibil să fi fost răpită pe drum, e posibil să fi fost dusă pe dealuri. Ați băga de seamă, doamnă Varga, dacă ar trece cineva pe aici?

A rumegat câteva clipe, ori niște gânduri, ori ceva ce-i rămăsese în dinți.

— Stoica, a zis în cele din urmă.

— Da, Gabriela. Brunetă, atât de înaltă, ochi căprui…

— Gabriela fată bună. Eu ajutat născut. Mama murit acum șase-șapte ani. Tatăl în regulă?

— Hmm, așa cred. Îndurerat – vreau să spun, furios. Trist. Speriat.

Bărbații din sat au ieșit cu toții să caute. N-a trecut niciunul pe aici?

— Nu. Eu fost afară.

A făcut un semn scurt din cap spre coamele mai înalte ale dealurilor, departe de bărbații porniți în căutare.

— Ați văzut ceva? Ați auzit ceva?

— Multe voci acolo jos.

— Ei trebuie să fie. Nu cred că s-a pierdut. Cred că a fost răpită.

— De?

— Nu știut încă.

Am observat că adoptam limba engleză așa cum era vorbită de localnici. În curând aveam să renunț la articol și să-l pronunț pe R sonor.

— O să dureze până ce bărbații ajung aici, sus. Poate mâine. Așa că m-am gândit să vin, să vă întreb.

— Nu văzut la ea.

— Ei bine, mulțumesc, poate dacă o vedeți…

Vorbeam cu spinarea ei, pentru că se aplecase să cotrobăie prin săculeț. A scos o conservă de lapte și a împuns cu ea spre mine.

— A, nu, e în regulă, puteți s-o păstrați. Pisicii o să-i placă, dacă dumneavoastră nu.

— Ia tu.

Am luat. Nu-mi restituise săculețul cu șnur, așa că am îndesat conserva într-un buzunar, sperând să nu se rupă cusătura înainte să găsesc pe cineva căruia să-i dau laptele.

A apucat un baston răsucit, cât ea de înalt, și a trecut cu pas mare pe lângă mine. La cum arăta, intenționa să facă o drumeție considerabilă.

Însă la marginea luminișului s-a oprit să se uite în urmă, întinzând o mână într-un gest care însemna *Ce faci, nu vii*?

Așa că am venit.

N-aș putea spune că am mers împreună în următoarea jumătate de oră, nici măcar acolo unde cărarea era îndeajuns de lată încât să putem fi una lângă alta. Ea în față, eu urmând-o, și nu am schimbat niciun cuvânt până nu am coborât de pe dealuri și am ieșit într-un loc în care mai ajunsesem, dar pe un al traseu, mai lent.

Tabăra de romi, aflată pe drumul dosnic care ducea la Bran într-o direcție și la Brașov în cealaltă.

Eu și Holmes trecuserăm pe lângă ea, salutându-i politicos din cap pe

locatari, sau, în cazul lui, ridicându-și pălăria în dreptul femeilor. Doamna Varga a mărșăluit înăuntru pur și simplu, dincolo de copiii care se jucau și printre găini și câini, până la căsuța trainică din centrul taberei.

Un bărbat și o femeie stăteau în dreptul ușii, ori pentru că tocmai plecau, ori pentru că ne anticipaseră cumva vizita. Doamna Varga a întins o mână spre mine. M-am holbat preț de o clipă la palma ei, apoi am scos cu grijă conserva de lapte din buzunar și am întins-o temătoare. Ea a înșfăcat-o, a împins-o spre femeie și a început să vorbească.

După bogăția veșmintelor, unghiul bărbiilor și atitudinea de camaraderie respectuoasă a doamnei Varga mi-am dat seama că erau două persoane importante. Când s-a oprit și a făcut un gest spre mine, am avut grijă să-mi plec capul în semn de cinste.

— *Buna ziua*, am zis.

Au murmurat niște saluturi, apoi bărbatul a preluat inițiativa, vorbind engleză cu un neașteptat accent american.

— Prietena noastră ne spune că a dispărut o fată din sat.

— Da, Gabriela Stoica. Aseară a plecat de la lucru spre casă și nu a mai ajuns. I-am descoperit lănțișorul pe marginea drumului.

Femeia a întrebat ceva, iar bărbatul i-a oferit o explicație, traducând ce-i spusesem eu.

— Cunoaștem familia Stoica, a zis. Mama a fost o femeie bună. Și-a crescut bine fiicele.

— Ați văzut azi-noapte ceva care ne-ar putea ajuta să o găsim pe Gabi? am întrebat, pentru că numai acela putea fi motivul pentru care doamna Varga mă adusese acolo.

Cei doi s-au privit, apoi au plecat în direcții diferite. M-am uitat la doamna Varga și am ridicat din sprâncene, dar femeia părea să considere gestul lor un răspuns valid și a mers către niște scaune dimprejurul unui foc care ardea mocnit. După o clipă, m-am alăturat.

Zece minute mai târziu, jumătate din tabără se strânsese înaintea mea.

Mai precis, o fată și un băiat, fiecare având câte o mână de adult pe umăr, fuseseră împinși la înaintare. Ar fi greu să spun care membru al cvartetului arăta mai deconcertat.

Bărbatul a pornit lucrurile scuturându-l de umăr pe băiat.

— Spune-i, a zis.

Băiatul i-a aruncat o privire fetei, apoi s-a strâmbat când strânsoarea a

devenit mai puternică și a început să scoată cuvintele pe gură:

— O motocicletă. Ieri. După-amiaza. Venea de la Brașov, mergea spre Bran. Nu ne-am… uitat.

Femeia o împinse pe fată înainte dar, spre deosebire de iubitul ei, tânăra nu a avut nevoie de încurajări. Un șir de cuvinte s-a revărsat din ea, pe un ton care îi declara nevinovăția și dorința de a ajuta.

Din fericire, bărbatul se ocupa continuu de traducere, chiar dacă fără să păstreze drama declarațiilor din limba originală.

Cei doi tineri stătuseră într-un loc liniștit de sub un copac – doar așezați, vorbind despre viață – când motocicleta urcase în tăcere pe drum, de la stânga la dreapta, și, cu toate că se așteptau ca individul să cotească spre Făgăraș – ce alt motiv să aibă cineva să meargă pe drumul acela, dacă nu pentru că se îndrepta spre Făgăraș? –, el rămăsese pe banda către Bran. Un vehicul așa frumos, așa strălucitor și nou – nimic nu rămâne strălucitor mult timp pe drumurile astea, nu ca în orașele pline de mașini scânteietoare, oare fusesem vreodată în… (Bărbatul și-a dres glasul.) în orice caz, era frumoasă. Iar motorul mergea așa lin, nici nu-l auziseră până nu ajunsese aproape în dreptul lor, dar erau ascunși și bărbatul de pe motocicletă nu-i văzuse, a mers mai departe și a cotit la colț.

Am reușit să strecor și eu o întrebare în tot șuvoiul acela:

— Ați văzut cum arăta?

Amândoi au clătinat din cap, iar fata a răspuns. Purta jachetă, mănuși, cască de piele și ochelari de motocicletă – nici sora lui nu l-ar fi recunoscut. De talie medie, nici slab, nici gras. Nu tânăr, credea ea. Și probabil *gadje,* judecând după puțina piele a corpului care-i ieșea la iveală.

Nu era romani.

Le-am mulțumit celor doi, le-am mulțumit bărbatului și femeii, i-am mulțumit doamnei Varga și am plecat degrabă, înainte ca furia cerurilor să se abată asupra celor doi iubiți.

Capitolul 40

În timp ce urcam aleea spre castel, trupul îmi reproșa că nu petrecusem după-amiaza în pat. Capul mă durea, juliturile de pe genunchi și înțepăturile din gât ardeau și îmi menajam glezna sucită. Nu făceam nicio tentativă să ascund vreuna dintre senzații, pentru că mă așteptam ca locul să fie pustiu, slujitorii fiind ori pe dealuri, plecați în căutare, ori în parc, pregătind un bufet. Dar când am ajuns la capătul de sus al aleii am rămas surprinsă să văd doisprezece oameni adunați în față – printre care Holmes și Regina Maria.

Majestatea Sa renunțase la veșmintele populare și purta o rochie simplă, de mătase, care probabil costa doar cât salariul pe o lună al unui funcționar. În mână ținea o pălărie, însă, atunci când m-am apropiat, a îndoit-o și a aruncat-o pe bancheta Rolls-ului.

Holmes avea o expresie ciudată pe figură, dezaprobatoare și nehotărâtă. Și el, și Maria îl ascultau pe Florescu.

— …Dragomir și spuneți-i că vă poate contacta oricând, Majestate. Iar dacă are nevoie să vorbească personal cu dumneavoastră, nu la telefon, îi voi pune mașina la dispoziție.

— Și îi vei spune că mă poate suna la Peleș la orice oră din zi sau din noapte, a venit porunca regală.

— Doamnă, a zis făcând o plecăciune.

M-am furișat până lângă Holmes.

— Ce se întâmplă?

— Eu și domnul Florescu am convins-o pe Majestatea Sa că lucrurile ar fi mai simple și slujitorii ar fi liberi să o caute pe domnișoara Stoica dacă ea s-ar întoarce la Sinaia. Din păcate, ne-a refuzat oferta de a lua cu sine un valet care s-o însoțească.

— Ei pot fi de mai mult ajutor aici, a zis Majestatea Sa cu hotărâre în glas.

— Poate că domnul Florescu…? am început eu.

— E nevoie de el pentru coordonarea eforturilor.

Cu fruntea sus și ochii scânteindu-i, arăta ca un general care-și conduce trupele în luptă.

— Dacă nu-mi dau voie să încalec și să mă alătur căutării, atunci cel mai bun mod de a susține efortul e să plec de la Castelul Bran. Voi trimite și slujitori de la Peleș. Voi ajunge în Sinaia înainte de lăsarea întunericului. Asta dacă nu mă mai reținеți.

S-a întors spre Florescu să-i transmită instrucțiuni de ultim moment, să țină cămara castelului deschisă pentru cei plecați în căutarea fetei și să trimită după bere la Râșnov, dacă va fi nevoie.

I-am vorbit lui Holmes la ureche:

— N-o putem lăsa să plece de una singură, doar cu șoferul.

Un șofer care își făcuse loc pe lista noastră de suspecți din pricina unor legături dubioase.

— De acord.

— Să merg eu?

M-a studiat rapid, din cap până-n picioare, și a văzut dincolo de încercarea mea străvezie de a mă preface că totul e în regulă.

— Russell, nu arăți în formă maximă.

— Mă simt bine, Holmes. Oricum, ce mare efort e să stai într-o mașină și să te pregătești să respingi atacurile unor piraței?

Nu era convins – mă văzuse urcând pe alee și mă cunoștea prea bine încât să se încreadă în protestele mele. Însă trebuia să cumpănească între riscul ca eu să adorm în timp ce o protejam pe Regină și acela de a intra în bucluc cât timp el era cu spatele întors.

— Mersul cu mașina până acolo și înapoi va dura cel puțin patru ore, chiar dacă îl zorim pe șofer. Dacă te las aici, îmi promiți să te odihnești puțin ca să pot conta pe tine că ești aptă de lucru mai târziu?

— Holmes, un pui de somn se află pe primul loc pe lista nevoilor mele.

Nu a părut convins, dar trebuia să se hotărască. A întors capul ca să-i poruncească scurt Reginei României:

— Nu plecați. Mă întorc imediat.

A rămas atât de uluită auzindu-i tonul, un ton pe care probabil nu-l mai auzise din pruncie, încât gura i s-a închis abia după ce el a dispărut prin ușile cu nituri de fier. Când privirea furibundă i s-a întors spre mine, eu m-am strâmbat în semn de scuze:

— Nu vrea să fie impertinent, Doamnă. Doar… eficient.

Se părea că nu e o scuză îndeajuns de bună.

Am încercat din nou.

— Amândoi suntem dezorientați. Din moment ce nu cunoaștem terenurile, nu am face decât să îngreunăm căutările – slujitorii dumneavoastră s-ar simți obligați să ne ocrotească. El nu este obișnuit să fie inutil. Minimul pe care-l poate face este să-i ofere puțin ajutor șoferului dumneavoastră.

S-a lăsat îmbunată și i-a dat voie șoferului să o țină de mână ca să urce în spatele mașinii. Apoi bărbatul s-a așezat la volan și și-a închis portiera – dar nu a pornit motorul până ce Holmes nu a venit tropăind pe scări. Felul cum îi atârna buzunarul de la sacou trăda prezența revolverului.

Cu mâna pe portiera mașinii, mi s-a adresat cu același ton poruncitor pe care-l folosise cu Regina:

— Ai aflat astăzi ceva ce ar trebui să știu?

— Un bărbat pe motocicletă a fost văzut ieri după-amiază, dar deocamdată asta e tot ce am. Mă gândeam să-l întreb pe Florescu cine putea fi.

— Chestiunea poate aștepta până mă întorc?

— Da.

— Mă voi întoarce imediat ce Regina intră în castelul regal. Mă voi strădui să grăbesc drumul nostru de întoarcere. Nu te aventura în vreo situație nelalocul ei.

— Holmes, mă cunoști mai bine de-atât, l-am liniștit eu.

Ochii lui cenușii m-au sfredelit.

— Am nevoie de mai mult decât un răspuns ambiguu.

— Am de gând să beau ceaiul și să dorm. Voi face tot posibilul să nu fiu răpită, agresată, nici măcar dusă de nas. Dar, înainte să pleci – cu tine cum rămâne? Păreai foarte preocupat mai devreme, când ai trecut prin castel.

— Domnule Holmes, s-a auzit porunca tăioasă. Am dori să plecăm. Acum.

Pluralul majestății impunea supunere, chiar și din partea lui Sherlock Holmes. Și-a pus mâna pe aripa mașinii și s-a aplecat în față ca să șoptească:

— Trebuie să aflăm ce ascunde Florescu. Vom studia problema când mă întorc.

Și zicând acestea se ghemui ca să intre pe locul pasagerului. Portierele s-au trântit și mașina a pornit încetișor. Fără îndoială că tăcerea glacială

avea să dureze mare parte din drum.

Chiar aveam de gând să-mi înmoi durerile în cada aceea somptuoasă cât timp era plecat, și categoric să mă răsfăț dormind puțin – cu siguranță el urma să găsească ceva care să ne țină treji bună parte din noapte. Mi-am îndeplinit datoria de oaspete responsabil trimițând o slujitoare până la poliție, ca să le spună să caute un bărbat care deține o motocicletă foarte nouă. După aceea m-am îndreptat spre scări.

Însă la jumătatea primului șir de trepte picioarele mi s-au oprit și s-au întors jos. Toată lumea avea atenția îndreptată în altă parte. Puteam să arunc o privire rapidă…

Am scos capul pe fereastră ca să verific curtea interioară. Liberă pentru moment – așa că m-am furișat în camera principală „de la parter”, apăsată de pereții ei groși și actualmente folosită ca magazie pentru constructori.

Ileana auzise fantomele în două încăperi, ambele aflate pe partea estică, în spatele zidului de apărare extrem de gros. Dacă într-adevăr exista vreun fel de pasaj ascuns înăuntrul lui, oare pe câte niveluri se întindea? Ca să lege toate cele cinci etaje, era nevoie de un puț vertical și de o scară, nu de trepte. Pereții camerei de la parter erau foarte groși, semănau mai degrabă cu o fundație decât cu niște pereți. Cele trei ferestre sudice lăsau să pătrundă îndeajuns de multă lumină încât să se vadă grămezile de echipamente ale muncitorilor, acoperite pe jumătate cu niște prelate prăfuite. Unica fereastră care străpungea zidul de apărare era minusculă și se afla la capătul unei arcade lungi și înguste.

Am controlat fiecare milimetru al ferestrelor-tunel și nu am dibuit crăpături sau orificii care să ascundă o cale de acces. Am cercetat până și peretele fără ferestre din partea nordică și am ridicat prelatele ca să verific podeaua, pentru eventualitatea în care grămezile de unelte ar fi ascuns o trapă secretă. Nu am văzut decât masa terminată pe jumătate a unui muncitor, lăsată acolo să fie descoperită de șoareci.

Dacă nu dădeam jos fiecare piatră sau nu mutam întreaga magazie a muncitorilor, trebuia să accept faptul că acolo nu exista nimic.

M-am întors în curtea interioară, salutând-o cu un semn din cap pe o slujitoare care scotea o găleată de apă din fântână și am urcat anevoie cele patru rânduri de scări până la ultimul etaj. Gândul că un pasaj secret s-ar fi putut deschide undeva în apropierea camerelor noastre era neplăcut, însă

nici acolo nu am găsit nimic – nimic în afară de grămada ușor mai dezordonată de tencuială și faianță. Și, dacă nu cumva gălețile, pachetele și cutiile ascundeau o deschizătură în scândurile podelei – și dacă nu cumva persoana care o folosea reușise să aștearnă stratul de praf la grosimea inițială –, nu exista nici urmă de trapă.

M-am întors liniștită în camerele mele, desfătându-mă la gândul că voi avea patru sau cinci ceasuri lipsite de vreo întrerupere. Intenționam să ațipesc, sincer vă spun. Însă mâna mi-a rămas pe clanță și nu voia să o răsucească. Ileana nu-i auzise pe neverosimilii ei șobolani la parter sau la etajele cele mai de sus – îi auzise la primul etaj și la al treilea.

Dar nu e menirea oricărui pasaj secret tocmai aceea de a oferi o cale nevăzută de scăpare, în caz că ești încolțit? Poate că nu și în cele mai luxoase pseudo-castele, unde cel mai mare pericol era ca un oaspete să pună ochii pe o slujitoare care golea oalele de noapte. Dar aici, într-un avanpost militar de la granița a două provincii care s-au războit deseori între ele?

Nu, aproape cu certitudine auzise șobolani.

Am întors clanța și am intrat în cameră. Cineva își găsise un răgaz, în ciuda tumultului de dimineață, să facă ordine și să șteargă praful. Înfoiaseră chiar și pernele de pe pervazul adânc, rezemându-le ademenitor de perete, în caz că voiam să stau și să privesc pe fereastră. Eram recunoscătoare, din nou, pentru camera aceea – nu doar pentru apa curentă, ci și pentru faptul că era aerisită și luminoasă. Merita să urci toate treptele ca să ai parte de ferestrele acelea, sensibil mai mari și încadrate mai puțin adânc în perete decât cele de jos. Așa, chiar sub acoperiș, nu era nevoie ca pereții să fie la fel de groși ca aceia de la etajul al doilea sau al treilea.

Mai puțin groși.

Așa se explica de ce, la etajul cel mai de sus, existau două camere lungi, înguste, pe spatele zidului de apărare, camere ale căror tavane se prăbușiseră și-mi ofereau priveliștea trunchiurilor străvechi care sprijineau acoperișul.

Atât de sus nu era nevoie să tai, să transporți și să ridici pietre ca să umpli zidul de apărare. În vreme ce la parter, niște pereți subțiri precum ai celor două camere alungite ar fi făcut ca turnul să se prăbușească înainte ca primii soldați să intre în el.

Dar între cele două etaje…

Cu ochii minții am desenat un triunghi isoscel: lungimea zidului de

apărare, unghiul unui rând de scări și înălțimea unei camere – sau ar trebui să fie două?

Am coborât în grabă scările până în camera mare pentru muzică.

Toate nivelurile inferioare aveau două sau mai multe camere, ca să susțină greutatea de deasupra. În capătul sudic al camerei lungi erau niște fotolii confortabile adunate sub ferestre. Pe partea nordică exista un fel de colț de bibliotecă. Între ele erau un pian și șemineul în nișă, cu băncile din interiorul ei, ideal ca să te încălzești într-o zi de iarnă. M-am întrebat dacă cu asta se ocupa domnul Florescu. Aprindea câteva lumânări groase din ceară de albine ale Majestății Sale, îi bea vinul și îi citea cărțile? Când un castel e ocupat timp de mai puțin de jumătate de an, oare slujitorii încep să considere că e al lor? Și poate chiar permit să aibă loc evenimente despre care noul proprietar venit din afară – și încă o femeie! – nu are nevoie să știe nimic?

Scândurile din pardoseală au vorbit între ele când le-am traversat, de la nord la sud. În marea lor majoritate erau acoperite de covoare groase și piei ale unor animale mari, blănoase – un urs care măsura mai bine de doi metri șaptezeci de la bot la coadă ocupa cea mai mare parte din podeaua nișei în care se afla șemineul, iar ceva mai mic, dar la fel de gros se întindea între cele două fotolii de lângă ferestrele sudice. Degetele de la picioare tânjeau să renunți la încălțări.

Cartea de pe masa de lângă fereastră era romanul scris de Aldous Huxley despre care vorbise Regina Maria cu o seară înainte. O bucată de mătase marca pagina la care rămăsese.

Cadrele ferestrelor și pereții de pe partea aceasta erau tencuiți de curând și proaspăt zugrăviți, și era puțin probabil să ascundă ceva mai mare decât una dintre icoanele care-și îndreptau privirile enigmatice asupra cercetărilor mele. Peretele dinspre est fusese și el decorat recent, iar pianina lipită de el nu ascundea vreo ușă. Șemineul nu avea nicio taină. Singura cale de a trece prin tencuiala și plăcile lui de faianță ar fi fost hornul, o manevră realizabilă numai de către o maimuță mică.

Însă colțul dinspre nord al camerei era un fel de firidă cu bibliotecă, unde mai multe rafturi de lemn susțineau cărți vechi și moderne laolaltă. Văzusem îndeajuns de multe refugii pentru preoți{11} și pasaje secrete încât să știu unde să caut o dungă nenecesară în podea sau o urmă de uzură într-un loc neașteptat.

Așa că, iată-l: un lambriu ascuns cu dibăcie în porțiunea din mijloc.

Iar micul orificiu de deasupra cărților? Ar fi fost logic să fie un vizor.

M-am dat deoparte ca să cumpănesc lucrurile. Trebuia să existe un dispozitiv care să declanșeze deschiderea ușii, în privința asta nu aveam niciun dubiu. Puteam să-l găsesc cu lanterna.

Dar, când urma s-o deschid, încuietoarea avea să facă zgomot.

Când un exterminator de șobolani își trimite câinele într-o galerie, mai întâi blochează toate celelalte intrări în bârlog, la fel cum un polițist londonez sparge ușa din față numai când partenerul lui se află în dreptul celei dosnice. Nu voiam să aduc pe unul dintre slujitorii din castel – privirea schimbată de cele trei femei din bucătărie mă avertizase să nu-mi pun încrederea în ele. Holmes avea să se întoarcă în numai câteva ore…

Dar undeva, Gabriela zăcea în întuneric. M-am întors la etaj după o lanternă (și baterii noi, pentru orice eventualitate) și vreo două resturi din grămada de gunoaie a muncitorilor, pe care le-am lăsat în camera pentru muzică.

Acum trebuia să localizez celălalt capăt al cursei mele pentru șobolani. La etajul al doilea erau două camere aparținând Regelui Ferdinand, cu un pat uriaș, din lemn masiv, cu baldachin, un dulap din același set și tapițerii pe pereți (mi-am amintit că lui Ferdinand, spre deosebire de soția sa, îi plăcea să vâneze, așa că folosea Branul iarna). Oricare dintre ele ar fi putut ascunde un pasaj îndeajuns de mare pentru un cavaler călare, dar s-a dovedit că nu se afla nimic în spatele niciuneia. La fel și în camera de alături: mobilier masiv, puține decorațiuni, un strat subțire de praf.

Dar nicio ușă ascunsă.

Am plecat spre scară, apoi m-am retras auzind niște pași rapizi care urcau. Sunetul a trecut mai departe, iar eu m-am strecurat degrabă, în tăcere, la primul etaj.

Aici erau, practic, cinci încăperi, una dintre ele aflată chiar deasupra camerei străjerilor. Celelalte patru aveau o destinație intermediară, fiind undeva între spațiu pentru familie și spațiu public. Partea estică, lipită de zidul de apărare, conținea o sufragerie spre nord, cu două ferestre care dădeau spre sat, și un salon spre sud, de la ale cărui trei ferestre se vedeau valea râului, livada și grădinile cu flori ale Reginei.

Dacă nu cumva pasajul era un tub vertical, pe care să-l poți folosi cu ajutorul unei scări sau al unor puncte de sprijin bătute în cuie în stâncă,

capătul inferior al cursei mele pentru șoareci trebuia să fie în capătul celălalt al zidului de apărare de la firida cu bibliotecă a etajului trei.

În încăperea aceasta renovările fuseseră realizate de niște decoratori mai degrabă decât de constructori: peticiseră tencuiala, spoiseră cu var, înlocuiseră geamurile pline de pete și crăpate cu unele curate și se străduiseră să acopere cât mai mult din podea cu covoare groase. Mi-am închipuit că în curând arhitectul Reginei urma să facă ce voia cu acest etaj, lansându-se în argumente despre eliminarea ușilor înnegrite de vreme dintre camere, al căror lemn fusese lovit cu picioarele de toți soldații poposiți acolo de-a lungul a trei secole, și să le schimbe cu unele din stejar și tec proaspăt, din Africa.

Până atunci, constructorii primiseră în mod limpede instrucțiuni să lucreze în jurul structurilor existente, nu să-și abată rângile asupra lor. Nici măcar asupra scrinului incredibil de urât, din lemn masiv, de lângă ferestrele sudice.

Mi-am acordat un răgaz să studiez monstruozitatea pe toate părțile. Oare chiar nu observase nimeni că rafturile reprezentau numai jumătate din lățimea lui? Sau era o piesă de mobilier atât de dificilă încât toată lumea hotărâse pur și simplu să nu o vadă, acoperind-o cu obiecte decorative și fotografii înrămate?

M-am gândit că domnul Florescu îi acordase ceva atenție. Am îngenuncheat și am trecut la treabă cu cele mai mari șperacluri pe care le aveam. Am păstrat tăcerea cât am putut de bine, de dragul elementului-surpriză, însă când l-am activat, mecanismul a scos un declic.

N-aș fi auzit nimic prin piatră, dar aici era vorba de lemn, care nu acoperea zgomotul de mișcare dinăuntru. Mi-am strecurat unghiile în cadrul de lemn și am tras – a foșnit, la fel cum auzise Ileana – dar m-am ghemuit, în caz că aș fi fost atacată, mi-ar fi căzut tencuială în cap sau ar fi năvălit afară un torent de șobolani.

N-a venit niciun șobolan, n-a sărit nimeni pe mine, nu a tras niciun pistol și nu s-a năpustit asupra mea nicio bâtă. În schimb, am auzit zgomot de agitație plină de panică. Mi-am pornit lanterna.

Imediat după intrarea îngustă era un maldăr de pături și covoare groase, deocamdată neocupat. *Plici-plici-plici* – se auzea cu ecou din întunericul din stânga mea. S-a oprit. Intrând cât de puțin am reușit în cadrul ușii, am întins lanterna în direcția aceea cu mâna dreaptă, ațintind fasciculul în sus,

înspre direcția din care veneau sunetele. Nimic mortal nu s-a prăbușit spre mine, așa că mi-am vârât și capul.

Tunelul începea să urce, tot mai mult, un puț negru, cu pereți de piatră neșlefuită, abia mai mare decât o lățime de umeri. Treptele erau uzate după secole întregi de picioare încălțate în cizme care trecuseră pe acolo, sugerând faptul că fusese construit doar ca scurtătură și că abia apoi devenise pasaj secret, prin adăugarea bibliotecii și a scrinului de lemn. Bărbatul din capătul de sus era desculț și nu părea să aibă vreo armă în afară de cele două brațe ale sale – amândouă încleștate acum într-o luptă cu partea din spate a ușii bibliotecii, blocată definitiv de pana pe care o înfipsesem la baza ei. Într-un târziu și-a dat seama că nu avea să se miște și s-a întors, ridicând o mână ca să se ferească de lumină.

Păr zburlit, picioare goale, barbă neîngrijită, haine neasortate, peticite și zdrențuite. Nu a apărut nicio armă, așa că am coborât lanterna câteva grade, scoțându-i fasciculul din ochi.

— Andrei Costea, presupun?

Capitolul 41

Auzindu-și numele, tânărul s-a îndepărtat de ușa care nu-i dădea ascultare.

— Cine-i? a întrebat.

— Numele meu e Mary Russell. Te rog să cobori.

Cât a cumpănit ce variante avea la dispoziție, eu am revenit cu lanterna asupra lucrurilor care se aflau la picioarele mele: mai multe straturi de covoare și pături, poate cu scânduri sub ele, alcătuind un cuib surprinzător de ordonat. Două rafturi înguste și șase cuie de zece centimetri înfipte sub pietre îi susțineau posesiunile – pe un raft, un coș cu cioturi de lumânare, o trusă militară pentru igienă și o sticlă cu dop de plută umplută cu ceea ce speram din suflet să fie apă, întrucât *țuica* ar fi putut deveni un explozibil în apropierea unei flăcări deschise. Celălalt raft juca rol de cămară: un rest de brânză, niște fructe, o chiflă din fainăde grâu… și două fursecuri cu nucă din care se scurgea umplutura închisă la culoare, lucru ce m-a făcut să zâmbesc.

Am verificat până unde ajunsese pe scări, apoi am privit ranițele militare care atârnau de două dintre cuie. Ar fi putut ascunde tot felul de obiecte mortale, de la baionetă la revolver. Pe de altă parte, ar fi putut avea un pistol sub pernă, ca să zic așa, și să-l înșface atunci când trecea pe lângă el. Deși, dacă n-o făcuse din primul moment în care l-am deranjat…

Holmes s-ar fi mâniat cumplit dacă ar fi aflat, dar am hotărât să am încredere în bărbatul acela și am lăsat totul acolo unde era, coborând treptele până în camera de alături.

Însă m-am mișcat îndeajuns de mult încât să mă arunc prin ușa secretă, în caz că ar fi apărut cu un cuțit sau un pistol în mână.

Nu s-a întâmplat asta.

Andrei Costea, cetățean al Branului, dezertor din Marele Război și presupus demult-îngropat – și mai de curând strigoi din cimitir și fantomă de la castel – era un bărbat aproape la fel de înalt ca mine și exact de aceeași vârstă, douăzeci și cinci de ani. Ochi căprui, o claie de păr ciufulit care trebuia tuns, o vânătaie închisă la culoare pe frunte și un nas care fusese rupt, căpătând astfel personalitate. Pielea lui, cândva bronzată, avea aspectul acela spălăcit al cuiva care rămăsese în interior foarte mult timp.

Trecuse mult timp și de când folosise ultima oară o baie: mustața îi era atât de lungă încât îi acoperea gura, iar obrajii purtau o barbă veche de două-trei săptămâni. Am avut grijă să nu stau prea aproape de el.

A închis automat ușa ascunsă, strâmbându-se când a auzit declicul încuietorii. Se oprise să ia de jos o pereche de ciorapi de lână îndelung peticiți cu care s-a încălțat, aruncând prin cameră o privire ca și cum s-ar fi așteptat ca asupra lui să se năpustească un lup. Am ridicat mâinile goale.

— Domnule Costea, nu vreau să-ți fac niciun rău. Dar trebuie să stăm de vorbă.

— Eu nu stat aici. Vino.

Picioarele lui încălțate în ciorapi pășeau fără să scoată vreun zgomot pe scânduri. L-am urmat, păstrând o distanță mare, însă părea că doar vrea să se îndepărteze de partea civilizată a castelului, și a coborât în viteză scările mai mici, aplecându-se cu agilitate pe sub schele.

Când am ieșit cu băgare de seamă la parter, el închisese ușa celeilalte încăperi și se așezase pe o prelată împăturită, pe un maldăr de saci cu eticheta „Ipsos”. A luat farfuria de mâncare veche și și-a pus-o pe genunchi, ciugulind absent.

Trăia sub nasurile locuitorilor de la castel – sau, cel puțin, al câtorva.

Am găsit o găleată, am întors-o cu susul în jos și m-am așezat, privindu-l cum se concentrează la pâine și măr, ca și cum ar fi uitat că sunt acolo.

Dacă Vera nu mi-ar fi povestit despre Andrei, poate că l-aș fi considerat încet de la natură. Însă cuvântul folosit de ea – *simplu* – părea mai potrivit. Nu era prost, iar orice eventuală afectare a creierului se petrecuse mai demult, nu în timpul Războiului. Era arătos sub pletele și lațele acelea, având o privire directă care părea să observe multe.

Îmi amintea de cei care-și petrec viața alături de câini și cai: majoritatea oamenilor nu le suscită atenția – însă puținii care o fac le câștigă devotamentul total și definitiv.

Mi-am revizuit prejudecățile, considerând acum că e zăpăcit, nu că ar suferi de vreo afecțiune a creierului, și m-am hazardat cu o întrebare:

— De cât timp ești aici?

Înțelegea o engleză de bază, probabil cam la nivelul cărții pentru copii pe care o văzusem. Partea cu vorbirea era, ca întotdeauna în cazul unei limbi străine, o cu totul altă poveste.

— Șase lunii.

— Ai venit în februarie?

Răspunsul lui a avut patru sau cinci silabe și un diftong, dar am înțeles că voia să spună „ianuarie”. Înainte să-i cer amănunte, a aruncat spre mine o mână imploratoare.

— Vă rog, doamna, ce întâmplat? La castel, azi, toți… confuz.

— Au plecat cu toții s-o caute… Stai așa! De unde știi?

Probabil că peste zi stătea în spatele ușilor lui, iar cele două vizoare către camerele de la primul și al treilea etaj n-aveau cum să-i fi spus prea multe.

— E găuri. În pietre. Ferestre mici-mici, ca să vezi afară.

— În pietre? Nu doar în uși?

— În uși și în pietre.

— Nu mai spune. Câte?

— Una la capăt ăsta, trei la capăt ăla, două pe părți.

Mi-a ilustrat prin gesturi un orificiu în peretele de la picioarele patului improvizat, de unde se vedea valea râului, apoi două spre aleea castelului și trei în capătul de sus al scărilor, spre platoul întins dinspre Brașov. Bănuiesc că avea sens: o scară secretă ar fi devenit o capcană în absența unor vizoare. Fără îndoială că fiecare mic orificiu era ascuns sub o piatră ieșită puțin în față, nevăzută cât timp persoana dinăuntru avea grijă să nu aprindă felinarul după lăsarea întunericului. Iar un tânăr plictisit și-ar fi putut petrece bună parte din zi circulând de la un vizor la altul.

— Doamna, vă rog, ce întâmplat?

— O știi pe Gabi? Gabriela Stoica?

— Gabi, da. E bine?

— Nu, a dispărut.

Nicio expresie.

— Nu mai e. Cineva a luat-o.

S-a ridicat în picioare și pe gură i-a țâșnit un șuvoi de cuvinte în română. Am ridicat o mână ca să-l liniștesc.

— Tot satul o caută. O s-o găsim.

S-a așezat, nu ca să se relaxeze ci ca să-mi vadă mai bine chipul.

— Când plecat?

— Când a dispărut? Ieri. Undeva între ora șapte și opt. Înțelegi?

— Opt pe ceas, da – tocmai întunecat.

— Da, probabil că era întuneric. Mergea spre casă, dar nu a ajuns acolo. Bănuiesc că nu se întâmpla să te uiți spre nord la momentul acela.

— Întuneric eu privit dincolo, spre sat. Lumini aprins, explică el. Familii, oameni, frumos de văzut.

M-am uitat la el, simțindu-i dorul din glas.

— Uneori ieși, nu-i așa? În sat.

— Numai după întuneric. Nu des.

— Când a fost ultima dată?

— Acum trei noapte.

— Aha. Deci tu ai vorbit cu Vera Dumitru, din cimitir.

S-a înroșit la față.

— Prostie, prostie făcut. Gândit că poate frumos să vorbesc cu cineva – în schimb, aruncat piatră și fugit.

Și-a atins vânătaia de pe frunte.

— Nu vrut speriat la ea. Andrei prost.

— Are țintă bună, am zis.

El a aprobat posomorât.

— Nu-ți face griji în privința Verei – a crezut că o tachina unul dintre băieți. Pentru că le-a spus celorlalți că te-a mai văzut pe la începutul anului, din curtea interioară.

— *Băiat prost,* a mormăit el. Plec de aici. Prea prost, bag lumea în necazuri.

Probabil că avea dreptate. Însă nu voiam să fiu eu motivul plecării lui intempestive în mijlocul nopții.

— O să vedem dacă putem găsi o cale să te ajutăm. Ceva care să nu presupună să locuiești în interiorul pereților.

— Nu chiar așa rău. Numai când Regina aici trebuie stau mai mult înăuntru. Ies două-trei nopți în săptămână.

Voiam să-l întreb despre celelalte nopți, dacă se întâmplase să vadă joi un bărbat încălțat cu pantofi de oraș, sau sâmbătă unul cu pelerină, dar mă dureau oasele și știam că Holmes o să vrea să reia toate informațiile. Nu trebuia decât să-l duc pe Andrei înapoi în vizuina lui și să mă asigur că nu dispare înainte să se întoarcă Holmes de la Sinaia.

— Păi, îmi pare rău că nu s-a întâmplat să fii ieri-noapte pe afară, dar crezi că ai putea să…

— Ai întrebat la *medic*?

— Poftim?

— *Medic*. Doctor. Întrebat la el ce văzut?

— N-am vorbit cu el azi, nu, dar mașina lui e aici.

— Mașină, da – mare, ca *ambulanță*?

— Da, arată ca o ambulanță.

— Era în hambar vechi pe drumul spre Făgăraș aseară. Hambar fără acoperiș, știi?

— Scuze, vrei să spui că ieri-noapte doctorul și-a ascuns brecul de vânătoare – mașina – într-un hambar?

— Ascuns? Nu știu. Poate fost altcineva. Dar el se duce uneori. Cred că ține motocicletă acolo. Mașina vine, motocicleta pleacă – apoi motocicleta vine, mașina pleacă. Nu departe de casă Gabi – poate a văzut-o el?

Îmi era greu să mă concentrez la ce debandadă mi se stârnise în minte.

— Duminica doctorul nu obișnuiește să vină la Bran, am zis cam fără sens.

Andrei mi-a răspuns ceva, dar nu am auzit nimic. În schimb, m-am ridicat în picioare.

— Poți să-mi arăți orificiile din piatră?

— Văzut acum?

— Da.

— Vino, a zis din nou, pitind farfuria cu un gest automat și netezind prelata șifonată.

A mers în fața mea pe scara înghesuită, ținând mâna întinsă spre mine până când s-a asigurat că încăperea de dincolo e liberă, apoi m-a tras rapid până la scrinul urât și apoi înăuntrul lui. La un gest al lui, am închis ușa și am scos lanterna.

M-am cățărat peste patul lui și în pasajul claustrofobic de dincolo de el, concentrându-mă la treptele de sub picioare mai de grabă decât la apăsarea din toate direcțiile a pietrelor. Când am ajuns sus, mi-a arătat o porțiune de perete complet netedă și a făcut un pas înapoi, împingând o ușă de lemn.

Așadar, iată-mă cum stăteam acolo, în vârful unor scări abrupte, alături de un infractor al cărui secret îl cunoșteam, care nu trebuia decât să-mi dea un brânci ca să nu fie descoperit. Iar după aceea mi-am stins lanterna.

Dacă supraviețuiam acestui episod, Holmes avea să mă omoare.

Însă Andrei nu făcea decât să respire. Ochii mi s-au obișnuit încet cu întunericul. Într-un târziu am conștientizat un firicel de aer pe gât.

Rugându-mă să nu fi judecat catastrofal de greșit caracterul bărbatului, m-am aplecat ușor ca să-mi sprijin ochelarii de piatră.

Vizorul era, bineînțeles, lung cât era peretele de lat, dar avea margini netede și în capătul îndepărtat era mai larg decât jumătatea de centimetru pe care o avea în diametru în interior. Prin ea, ca printr-un telescop miniatural, se zărea mica răscruce din centrul satului. O femeie mi-a trecut prin câmpul vizual, de la dreapta la stânga, ducând un coș. Soția Părintelui Constantin.

O altă adiere abia perceptibilă îmi atingea părul de pe tâmpla stângă. Al doilea vizor aproape m-a făcut să mă ating de pieptul fetid al cămășii lui Andrei. Acest orificiu arăta drumul nordic, spre Brașov. Din sat pleca o căruță iar în sens invers venea o mașină care avea un aer polițienesc.

M-am retras de la vizor. Ochii mi se obișnuiseră îndeajuns de mult încât să descopăr al treilea orificiu după urmele de praf din întuneric. Era amplasat mai sus decât celelalte două, iar interiorul era considerabil mai lung, pentru că trecea prin zid pe diagonală. Capătul trebuie să fi fost și el mult mai mare, pentru că perspectiva era amplă – câmpul vizual se întindea de la răscrucea Branului, acum plină de slujitori care întindeau mese și mâncare, până la linia trasată în vegetație de-a curmezișul câmpiei, care era celălalt drum nordic de la Bran.

Am zărit mașina poliției cotind pe drumul acela. A înaintat o vreme, apoi s-a oprit pe uliță chiar înainte de casa familiei Stoica. Poate la vreo opt sute de metri de poteca intens folosită de lângă hambarul părăsit.

— Ai spus hambarul căruia îi lipsește mare parte din acoperiș?

— Da, da, foarte vechi.

Mi-am reprezentat locul în minte. Ferită de copacii și tufișurile care împânziseră locul, o mașină parcată în spatele lui ar fi fost invizibilă pentru vecini. Iar într-o după-amiază de duminică, atunci când pe câmp nu era nimeni în afară de cuplurile de romi care se curtau, puteai să te urci pe o motocicletă deosebit de silențioasă și să aștepți lângă hambarul părăsit până ce se lăsa seara și fata pe care o urmăreai pornea spre casă.

Dacă-i arunca o pătură în cap și folosea rapid o doză de cloroform, putea s-o ducă de acolo ca pe un sac – într-o mașină supradimensionată, alături de motocicletă, împrăștiind alte câteva pete de ulei pe podea. Dacă aștepta până se întuneca de-a binelea și parcurgea primii opt sute de metri pe furiș, la lumina lunii, ajungea în curând în câmp deschis, intrând apoi pe drumul spre Brașov, cum făcuse de mii de ori înainte.

— Ai văzut mașina când a plecat?

— Nu. Pot să folosesc găurile doar puțin timp, a recunoscut el. Vântul intră face rău la ochi.

— Îmi închipui.

— Dar mai târziu – mult mai târziu – o mașină mers pe drumul ăla. Spre Brașov.

— Ai idee pe la ce oră? am întrebat, așteptându-mă la un răspuns negativ.

— Târziu. Poate o oră înainte vine cineva să bată la poartă.

Adică tatăl lui Gabi.

Informația aceea m-a făcut să iau o decizie. M-am tras înapoi de lângă pietre și am aprins lanterna cu degetul mare, ridicând-o până să-i pot vedea chipul și el pe al meu.

— Andrei, vrei s-o ajuți pe Gabi?

Capitolul 42

Hotărârea eroică a lui Andrei de a ajuta la găsirea Gabrielei, indiferent de consecințele pe care urma să le suporte el, s-a mai dezumflat întrucâtva când i-am explicat că rolul lui urma să fie acela de a sta în spatele ușilor închise cu o carte, așteptând întoarcerea lui Holmes.

— Eu vin! a insistat el. Ajut.

— Dacă vii, toată lumea o să se uite la tine, în loc să se uite după Gabi. Și e important.

I-aș fi putut lăsa lui Holmes un mesaj, codificat sau într-un alfabet exotic, dar era mai bine să-i las o explicație și o resursă dintr-o singură mișcare. Din moment ce oricum nu știam încotro mă îndrept, persoana lui Andrei ne-ar fi putut pune pe picior de egalitate când venea vorba despre găsirea mea.

Am scos cuțitul și l-am plimbat pe sub ușă ca să localizez pana, apoi am lovit-o ca s-o îndepărtez. Andrei a verificat mai întâi vizorul, dar nu păreau să existe martori, și am ajuns la etajul de sus fără să fim văzuți. Când am ajuns în camerele noastre a trebuit să mă întorc și să-l trag înăuntru pe Andrei, atât de mult nu voia să le întineze splendoarea cu persoana lui nu tocmai imaculată.

— Trebuie să-l aștepți pe soțul meu, i-am spus din nou. Nu o să ajungă mai devreme de două ore. Poți să stai jos, să bei apă, să mănânci… mă rog, nu sunt prea multe, dar mănâncă orice găsești. Citește o carte. Fă-te comod.

Am intrat în dormitor ca să iau câteva lucruri de care era posibil să am nevoie și m-am întors ca să descopăr că făcuse exact un singur pas în plus în cameră.

Ușa noastră avea doar zăvor, nu și cheie.

— Încuie după ce plec, i-am spus. Pe soțul meu îl cheamă Holmes. Când sosește, o va găsi încuiată. Își va spune „A, soția mea e aici” și mă va striga pe mine. Dacă auzi vreo voce care nu vorbește engleză, rămâi tăcut, o să plece. Nu au voie să intre. O să creadă că dorm. Da?

— Da.

— Când îi deschizi, rămâi ascuns. Oricine ar fi pe hol o să creadă că sunt eu. Da?

A dat aprobator din cap.

— Două ore, am repetat. Sau trei. Ai nevoie de ceva?

Ochii i-au alunecat într-o parte spre ușa alăturată.

— Ai apă?

— De băut – a, vrei să spui dacă am baie? Of, tinere dragă, și ce baie!

Când i-am arătat încăperea cu cada de porțelan și boilerul, și-a dat seama la ce se uita, și parcă ar fi văzut Raiul. I-am zâmbit larg.

— Doar să nu stai prea mult, bine?

— O oră, a confirmat și mi-a întors zâmbetul.

Sub claia de păr de pe față am văzut ceva ce părea un zâmbet drăguț. Nu complicat, nu cel mai strălucit, dar cinstit și deschis. M-am pomenit gândindu-mă la restul corpului său și mi-a venit o idee. M-am dus la scrinul lui Holmes și am scos costumul românesc. Când am încercat să i-l dau, Andrei a refuzat. M-am uitat cu subînțeles la costumația lui îndelung peticită și de mult necurățată.

— Andrei, ai nevoie de haine. Cine te vede în ele o să se întrebe cine ești. Cine te vede în astea…

Am ridicat hainele curate.

— …o să-și spună „a, e un prieten al castelului”.

Numai Dumnezeu știa unde fusese în ultimii nouă ani – nu aveam acum timp să aflu, însă deghizarea era un lucru pe care Andrei îl înțelegea.

I-am întins hainele.

— Încuie ușa. Fă o baie. Mănâncă merele. Și spune-i soțului meu ce ai văzut prin vizoare.

Am așteptat până am auzit zăvorul în urma mea și am coborât în zbor scările.

Castelul părea părăsit. Într-adevăr, în absența Reginei până și intrarea rămânea nepăzită. Odată ce ieșeam din castelul propriu-zis, nu trebuia să-mi fac griji să mă ascund prea bine – nu trebuia decât ca slujitorii dinăuntru să creadă că sunt în cameră.

M-am mișcat cât puteam de repede fără să ajung să alerg dar, spre ușurarea mea, spatele lucios al brecului de vânătoare era la locul lui de lângă magazinul din sat. Am intrat agale în magazin, care stătea să se închidă. După ce unicul client a ieșit, am cumpărat încă o pungă de dropsuri asortate ca să-mi justific prezența acolo și am plecat. Am scotocit printre ele, analizând pe ascuns împrejurimile – din cabinet auzeam vocea

doctorului și a unui pacient. O căruță a trecut hurducăind, ușa magazinului a fost încuiată în spatele meu, iar în clipa în care am rămas singură m-am ghemuit și m-am strecurat până în spațiul îngust dintre mașina doctorului și peretele cabinetului.

Am deschis portiera din spatele pasagerului și am descoperit, așa cum mă așteptasem, că banca lungă, construită pentru transportarea pacienților, era, de fapt, o cutie cu balamale. Imediat în spatele portierei era un zăvor, dar nici urmă de lacăt. Am ridicat capacul și m-am uitat înăuntru. Lemn de pin, lungă de doi metri și zece, adâncă de mai puțin de patruzeci și cinci de centimetri. Pe fundul ei erau două scânduri grele, teșite la un capăt, iar la celălalt având o mică bucată transversală: rampe, pentru scaune cu rotile, tărgi – sau motociclete. Lanțurile aflate la ambele capete ale capacului îl împiedicau să se deschidă prea mult și să rupă balamalele.

Dacă n-ar fi fost lanțurile, ar fi arătat ca un sicriu.

Gândul acela mi-a pus capac, la propriu. Cum mă holbam în cutia aceea de lemn goală, ultimul lucru din lume pe care voiam să-l fac era să intru acolo. Imagini cu unghii care râcâie, zgâriind cu disperare lemnul…

Atunci am auzit un glas și pur și simplu am reacționat. M-am aruncat înăuntru, am întins mâna ca să închid portiera, apoi am scos cuțitul din gheată și l-am așezat pe marginea de sus a cutiei, ca nu cumva zăvorul să se închidă din greșeală.

Am așezat capacul deasupra mea – apoi m-am gândit la altceva: să mă asigur că răsucisem capătul pungii de dropsuri, încât bomboanele să nu se împrăștie. Șoferul ar fi putut băga de seamă un zgomot ca de mărgele care se rostogolesc atunci când am fi luat vreun viraj.

M-am foit astfel încât cu mâna dreaptă să țin cuțitul pe loc. Fanta trebuia să fie îndeajuns de mare doar cât să împiedice încuietoarea să cadă peste cârlig, dar în același timp era nevoie să am grijă ca lama să nu se vadă. Am auzit voci uimitor de apropiate – după aceea zgomot de portiere deschise, nu doar una. Spre îngrijorarea mea, mașina a început să se zgâlțâie sub greutatea mai multor oameni care intrau. Cel puțin patru persoane s-au așezat cu un bufnet la câțiva centimetri de nasul meu, în sunetul discuției gălăgioase și al motorului pornit. Am simțit angrenajele punându-se în funcție sub spinarea mea, iar mașina a demarat.

Păreau să fie trei bărbați și o femeie, în afară de șofer. Am mai prins câte un cuvânt – vorbeau despre plecarea Reginei, ceva despre Rege, apoi

au râs, oprindu-se brusc când s-a auzit un glas din față. Părea să fie o întrebare și, cu toate că n-am descifrat cuvintele, răspunsurile lor – date pe un ton respectuos – erau despre Gabi. Am înțeles câte un cuvânt ici și colo, suficient cât să sugereze că nimeni nu avea idee unde era sau cine ar fi putut s-o răpească. Conversația a început să capete elan.

Iar apoi o frază scurtă, tăioasă, venită din față i-a redus la tăcere, cu excepția câtorva cuvinte rostite în chip de scuze. Nu s-a mai discutat nimic.

Era deopotrivă înfiorător și amuzant. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, aveam gura uscată ca deșertul, iar singurul mod în care am putut să mă opresc din a izbucni într-un râs isteric sau din a da capacul la o parte a fost să-mi forțez creierul să recapituleze îndeaproape și în ordine alfabetică substantivele latinești. Declinarea întâi masculin. M-a stârnit *accola* – locuitorul – care stătea deasupra mea. Putea fi și un *agricola* – țăran, fermier –, în timp ce un altul putea fi catalogat drept *anagnostes* (cititor). Bărbatul de la volan era *auriga* al nostru (conducătorul carului). Din fericire, abia terminasem să aleg substantivele cu litera C (*coprea, copreae, copream* – bufon, cuvânt care neîndoios o descria pe ocupanta sicriului) când mașina a tras pe marginea drumului și a frânat puternic. Spre ușurarea mea, nu mai primeam alți pasageri, ci scăpăm de cei existenți. De toți? Nu-mi dădeam seama. Suspensiile au încetat să mai tremure, portierele s-au trântit, niște glasuri au rostit mulțumiri politicoase, iar mașina a fost pusă din nou în viteză uruind și a tresărit, plecând de pe loc.

O frază tăioasă, care suna ca o înjurătură, apoi liniște.

Am rămas nemișcată, însă nu s-a mai auzit zgomot de conversație. Păream să fi rămas singură cu șoferul. Oare avea să observe dacă s-ar fi ridicat numai un milimetru capacul sicriului? Mi-aș fi îmbunătățit starea nervilor dacă aș fi avut lumină și aer, mai ales dacă ne îndreptam spre casa lui din capătul îndepărtat al Brașovului.

Un cuțit de aruncat, cum e al meu, nu are un mâner de cine știe ce dimensiuni. Grosimea e uniformă, mai puțin la vârf, însă acei câțiva milimetri în plus m-ar fi ajutat să respir mai ușor.

Capul îmi era îndreptat spre direcția de înaintare și, fiind vorba despre o mașină englezească, mâna dreaptă îmi era pe partea cea mai apropiată de ușă și, astfel, de deschizătura capacului. Mi-am adus brațul stâng – greu, dar realizabil la limită – ca să apuc cuțitul cu vârfurile degetelor în timp ce mâna dreaptă împingea în sus.

Capacul nu s-a mișcat.

Am schimbat poziția ambelor mâini și am împins mai tare, apoi îndeajuns de puternic încât, dacă s-ar fi deschis, capacul ar fi zburat de pe cutie, dezvăluindu-mă bărbatului de la volan.

Oprește-te. Respiră.

Inspirație, expirație. Tremurate, dar controlabile.

Greutatea pasagerilor trebuie că apăsase capacul exact cât trebuia ca încuietoarea să cadă peste cârlig. Puteam s-o forțez – puteam încerca s-o forțez –, dar nu fără a mă da de gol.

Eram puternică. Aveam aer – aveam suficient aer, atmosfera sufocantă era doar în imaginația mea și nu era cea care îmi dădea senzația de amețeală. Nu, nu aveam la dispoziție înălțime cât să-mi aduc picioarele la piept, dar brațele îmi erau puternice. Și era doar o cutie de lemn, nu o capcană de oțel. Nu eram îngropată, ci doar într-o situație incomodă. Serios.

Respiră.

Pe de altă parte, până și mintea mea rațională era de acord că nu-mi doream să fiu prinsă acolo mai mult decât era nevoie. Nu doar din pricina groazei de a fi îngropată de vie, care-mi rodea nervii, ci pentru că dacă doctorul se dădea jos trebuia să-l urmăresc imediat. Dacă-l pierdeam, toată întreprinderea nebunească era zadarnică. Holmes mi-ar fi aruncat privirea aceea de milă amestecată cu nemulțumire, iar Gabriela Stoica ar fi rămas dispărută.

Așa că am inspirat adânc mirosul greu al fricii și am tras cuțitul.

Îl puteam oricând folosi pe propriile mele vene. Însă înainte de asta voiam să încerc altceva.

Banca era simplă, din lemn moale de pin, nu din nuc finisat, însă bărbatul care o făcuse era un meșter de ispravă. Avusese grijă să folosească șuruburi de lungimea potrivită, ca să nu iasă prin lemn și să sfâșie o mână neatentă. Și, cu toate că pielea mea îi era recunoscătoare pentru grija avută, în clipa aceea m-aș fi bucurat să pot identifica două puncte metalice care să-mi arate unde se afla cârligul încuietorii.

În loc de asta, am zăcut în întunericul închis, înăbușitor, și am pipăit de-a lungul scândurilor ca să găsesc o ușoară denivelare concludentă a suprafeței. Am descoperit o umflătură, apoi alta, dar nu formau o pereche și erau la câțiva centimetri de locul unde credeam că e montată încuietoarea. Jos și sus, înapoi și înainte și – a! Unul, apoi două puncte minuscule în

care suprafața era tensionată, aflate la puțin peste trei centimetri unul de celălalt.

Înjurând plafonul întunecat și jos, și mai cu seamă faptul că sunt stângace, am înfipt vârful lamei în lemn, l-am răsucit cam jumătate de cadran… și am simțit cum tot corpul mi se relaxează.

Lemnul era suficient de moale încât să cedeze. Săparea unui orificiu era doar o chestiune de timp și ambiție – și, cu toate că primul putea fi pus la îndoială, ambiție aveam cu duiumul.

Transpirația îmi curgea pe față și îmi făcea palmele să alunece. Am scăpat cuțitul de câteva ori, dar nu scotea niciun sunet când atingea stratul tot mai gros de așchii. Mirosul de pin era o schimbare plăcută, cu toate că pe măsură ce creștea în intensitate am început să sper că geamurile deschise aveau să-l împiedice pe șofer să-l simtă. Și am respirat pe gură ca să reduc șansele de a strănuta.

Am încetinit, am făcut un viraj, am făcut încă un viraj, apoi o pauză – dar auzisem zgomotele tot mai puternice ale unui oraș, iar bărbatul ne spusese că locuia în nordul Brașovului. Totuși, dublându-mi eforturile, tăindu-mă o dată la deget când mâna mi-a alunecat pe lamă, brusc milimetrul de lemn rămas a cedat, iar cuțitul a țâșnit înainte, oprindu-se cu un *tic* slab. Am rămas nemișcată, așteptând să încetinească sau să vireze, luat prin surprindere…

Nimic. Am scos cuțitul din orificiu și m-am întins o vreme doar respirând, ca și cum micul orificiu ar fi permis acum accesul unui val de oxigen și lumină. Am folosit rumegușul ca să-mi usuc mâinile, le-am lăsat să se odihnească o clipă, apoi m-am răsucit pe brațul drept atât cât îmi permitea cutia și am început să explorez.

Unghiul săpăturii mele condusese direct la partea laterală a secțiunii superioare a cârligului. Am mărit orificiul, conștientă că acum fiecare fragment de lemn risca să cadă în afară. În sfârșit, vârful explorator al cuțitului meu a găsit linia cârligului și a călătorit în sus până s-a prins în încuietoarea căzută la locul ei. Am apăsat spre exterior, încet, hotărât…

Încuietoarea s-a deschis. Capacul s-a ridicat o idee. Puteam respira din nou.

Mi-am trecut degetele dureroase peste marginea cutiei, chiar dacă riscam să mă dau de gol. Nu voiam să se mai închidă o dată capacul deasupra mea.

La câteva ore după ce plecaserăm de la Bran – subiectiv vorbind, deși probabil că numai o oră și jumătate pe ceas – mașina a încetinit, a virat la stânga pe o suprafață mai denivelată, apoi a cotit din nou, desenând un cerc aproape complet. S-a oprit.

Motorul a murit.

Am strâns cuțitul mai tare.

Nu am auzit zgomot de voci. Niciun slujitor nu a venit să-l întâmpine pe bărbat, niciun trecător nu-și vedea de conversație. Mișcare. Un scârțâit când portiera s-a deschis. Arcurile mașinii s-au ridicat abia perceptibil. Portiera s-a închis. Niște pași au scrâșnit în pietrișul din fața mașinii, apropiindu-se tot mai mult, apoi oprindu-se – o, Doamne, o să deschidă portiera din spate și să se uite înăuntru, o să vadă fâșiile de lemn și vârfurile degetelor mele. Cu mâna strânsă pe cuțit, cu toți mușchii încordați, cu ochii gata să înfrunte lumina orbitoare, am auzit declicul portierei și aproape – atât de aproape! – că am ridicat violent capacul și am atacat.

Însă lumina care s-a strecurat sub capac nu a devenit mai intensă și, înainte să mă hotărăsc, portiera s-a trântit din nou.

De data asta chiar am râs cu voce tare.

Era portiera *din față*. Își luase ceva de pe podeaua de lângă locul pasagerului.

Pași care se îndepărtau. Am ridicat puțin capacul, clipind din pricina luminii. Binișor – noaptea se apropia și păream să fim la umbră. Am înălțat ușor capul ca să privesc în jur, la timp cât să-l văd dispărând pe intrarea pentru aprovizionare a unei case de țară cândva mărețe.

Când zgomotul vag al unei uși de lemn care se închidea a ajuns la mine, am împins capacul cât de mult îi permiteau lanțurile, strecurând cuțitul înapoi în gheată.

Am deschis portiera după ce am ieșit din sicriu și am coborât într-o curte năpădită de buruieni. Am coborât capacul, am închis ușor portiera, apoi m-am strecurat degrabă până la casă, ghemuită, de teamă să nu arunce o privire nonșalantă pe fereastră.

Îmi adusesem șperaclele dar, spre mirarea mea, nu încuiase ușa.

Așa că am răsucit clanța și, cu precauție, pregătită să fug imediat în caz de pericol, am deschis încetișor ușa.

Capitolul 43

Era, cum s-ar fi așteptat oricine, bucătăria. La ora aceea a serii, oalele ar fi trebuit să clocotească, valeții să-și îndrepte gulerele, bucătăreasa să o mustruluiască pe ucenică pentru că o încurcă.

Însă trecuse ceva timp de când bucătăria asta nu mai văzuse urmă de bucătăreasă sau valet.

Tigăile de aramă de pe soba de fontă dădeau primele semne că încep să-și piardă luciul. Soba era rece. Murdăria de pe jos ar fi reprezentat în sine motiv întemeiat de concediere.

Nu că ar fi existat vreun semn limpede că locuia cineva acolo: trei cratițe în chicineta exterioară, lângă ele farfurii și tacâmuri clătite, dar nespălate, și câteva mici provizii – pâine, ouă, brânză, câteva roșii și cepe – care păreau singuratice lângă o plită modernă de la un capăt al bufetului de trei metri și jumătate.

Oare era casa doctorului? Chiar și în starea ei actuală părea uriașă, pentru un medic de țară. Poate că avea grijă de ea cât timp proprietarii – și slujitorii – erau plecați? Așa s-ar fi explicat semnele unei vieți de burlac. Pentru că slujitori existaseră, poate până cu vreo două săptămâni înainte, judecând după intensitatea patinei de pe aramă.

Nu auzeam niciun sunet. Oare să intru în casa propriu-zisă, sau să cobor în pivniță?

Respectând teoria că prizonierii sunt ținuți în temnițe – și cunoscându-i palmaresul de a arunca femei în locuri întunecate am deschis cea mai apropiată ușă, căutând o casă a scărilor. În schimb am găsit cămara. Și ea fusese folosită până nu de mult, dezvăluind un castron cu cartofi în primele etape de înmugurire și o molie mică, maro-cenușie, deranjată de mișcarea ușii, care nu prevestea nimic bun pentru grăunțe și fainã.

Atunci privirea mi-a căzut pe un obiect de pe podea – un obiect care nu ar fi fost nelalocul lui în nicio casă din Surrey. Laterale din salcie împletită, curelușe de piele, o emblemă pe care scria F&M: un coșuleț Fortnum & Mason autentic, adorat în lumea întreagă de exploratori și de familiile care ies la picnic. Cataramele erau desfăcute, iar pe o parte atârna o fâșie de talaș pentru ambalare, așa că am ridicat capacul.

Biscuiți, atât digestivi, cât și glazurați, șase triunghiuri de brânză și

borcane cu aperitiv, creveți bruni în unt, caviar. O cutie mică de ceai Earl Grey, care fusese deschisă. Nici urmă de vin, însă erau două sticle mari de apă Malvern Spring (furnizor al Majestății Sale Regele) și una de limonadă comercială, precum și un spațiu liber în talaș acolo unde se aflase o alta.

Nu totul purta marca Fortnum. Câteva dintre obiecte le-aș fi considerat mai potrivite pentru slujitorii de rang mai înalt decât pentru casă în sine – chiar și un marchiz e posibil să ezite să-și servească oaspeții cu sărățele Carr's –, însă restul era în mod limpede menit unei utilizări formale.

În chip ciudat, coșul conținea singurele alimente englezești din cămară. În rest erau conserve, borcane și pachete din Germania și Franța, niște paste uscate din Italia și o mână de lucruri cu etichete în turcă sau în alfabetul chirilic, dar majoritatea proviziilor erau românești.

De la o distanță alarmant de mică s-a auzit brusc țăcănitul puternic al unor tocuri pe gresie, care m-a făcut să mă arunc în spatele singurei ascunzători posibile, anume ușa întredeschisă a cămării. Oare fusese acolo în tot acel timp, pândind chiar la intrarea în bucătărie? Poate că nu – și, pentru eventualitatea în care nu știa că sunt acolo, nu am îndrăznit să mișc ușa îndeajuns de mult încât să ajung la cuțit.

A străbătut bucătăria și a intrat țintă în cămară. A fost un șoc să văd silueta trecând prin dreptul crăpăturii din ușă, la treizeci de centimetri de umărul meu, și m-am pregătit să-i aud exclamația de confruntare. În loc de asta am auzit o plesnitură ușoară urmată de un foșnet, apoi zgomotul scos de un obiect dur așezat pe un raft de lemn. Un al foșnet, o plesnitură ceva mai puternică, apoi un mic clinchet metalic – sunetul cataramelor de pe capacul coșului? Un zgomot de ambalaj mototolit… și apoi a plecat, închizând ușa cămării.

Lăsându-mă pe mine în beznă, din nou.

Alți pași, apoi sunetul unei portiere.

Oare pleca din casă? Sau doar aducea ceva din mașină înainte să-și ia gustarea alcătuită din apă, sărățele și brânză?

Motorul unei mașini a pornit, iar eu mi-am blestemat norocul.

De-aș fi rămas în sicriul meu…

Așa, am pășit într-o bucătărie goală și am văzut că, da, mașina plecase. Cât despre coșuleț – din el lipseau sărățelele Carr's, o bucățică de cheddar și una dintre sticlele de apă Malvern.

Mi se părea o oră ciudată pentru picnic. Poate se dusese undeva să

privească apusul? Apoi mi-am amintit de spital – da, probabil plecase să consulte niște pacienți de acolo. Oare le ducea un mic răsfăț? Avea mai mult sens așa, decât să le fi dat unui prizonier. Iar dacă ar fi încercat o curtare perversă a fetei, n-ar fi fost mai indicat să-i ducă vin și bomboane?

Aveam nevoie de mai multe informații. Dar dacă se dusese la Brașov putea fi plecat o oră – și după aceea s-ar fi putut opri să ia masa undeva, în loc să se confrunte cu plictisul spălării vaselor și cu o cămară aproape goală. Chiar și o scurtă absență însemna că pot cerceta casa fără să fie nevoie să merg tiptil pe culoare.

În spatele ușii de lângă cămară erau treptele spre pivniță. Mirosea a umezeală, dar avea un întrerupător electric, pe care l-am aprins.

Am găsit două uși încuiate. Una dintre ele nu ascundea decât rafturi goale. Pe cealaltă mi-a luat mai mult s-o deschid și s-a dovedit un fel de seif. Și aici poate că fuseseră depozitate cândva lucrurile de valoare din casă, dar acum pe rafturi nu mai erau decât niște obiecte suflate cu argint și înnegrite de trecerea timpului.

Nu m-am deranjat să încui la loc niciuna dintre uși, însă m-am șters pe picioare înainte să traversez bucătăria, ca să nu mă dau de gol prea direct.

Când am ajuns de partea cealaltă a ușii de serviciu am înțeles de ce nu-l auzisem când se apropiase: covoare, vechi și cenușii în prima parte a holului, mai noi și mai curate pe măsură ce se apropiau de sufragerie. Acest lucru îmi confirma ce văzusem în bucătărie, și anume că locuința fusese întreținută până relativ recent, covoarele măturate și șemineurile golite pentru vară. Ferestrele erau curate, praful nu se așternuse într-un strat gros, iar pânzele de păianjen erau încă în etapele de început.

Prin urmare, da, poate vreo două săptămâni de abandon.

Masa lungă din sufragerie avea aceleași strat de praf pe suprafața lăcuită, mai puțin la capătul cel mai apropiat de șemineu. Aici se vedeau urmele coatelor unei singure persoane care se așezase să mănânce – cu toate că, inspectând mai îndeaproape, și porțiunea aceea avea niște praf, doar că nu atât de mult.

Ca și cum persoana începuse să mănânce în încăperea formală dar, în absența servitorilor, se hotărâse să ia masa în alte părți.

Am descoperit aceeași urmă undeva în bibliotecă.

Încăperea arăta ca bârlogul cuiva care e burlac de mult timp, numai în culori închise, cu tablouri vechi, cărți legate în piele, două busturi de

marmură și un arbore genealogic superb realizat cu cincizeci de ani înainte. Și camera aceea fusese abandonată de curând de cei care făceau curățenie, lucru evident prin coșurile de gunoi pe jumătate pline, scrumierele umplute și ceștile uitate pe mese. Nu era sub nicio formă respingător, iar aerul avea un miros mai degrabă stătut, însă era limpede că bărbatul se retrăsese ca să-și ușureze viața solitară.

Un șervet de pânză mototolit de pe o masă de lângă un fotoliu uzat stătea mărturie unor mese luate din când în când cu farfuria ținută în poală. Un pled de călătorie șifonat întins pe spătarul canapelei sugera că uneori și adormea aici.

O să fiu sinceră: mă așteptam la ceva mult mai rău. Mă așteptam la o vizuină dezgustătoare, un loc în care un individ care răpește femei se poate târî ca să se îmbuibe și să-și rememoreze faptele necurate. Mă așteptam la mizerie, nu la praf, la depravare, nu la mese luate pe genunchi și câte-un pui de somn pe canapea.

Perverșii și degenerații se pricep adesea să prezinte o fațetă plăcută lumii, însă de obicei spațiul lor personal nu arată așa. Încăperea nu era ordonată dar, sincer, era mai plăcută decât oricare dintre refugiile lui Holmes, după ce le folosise câteva zile. În romanul german pe care-l citea am văzut chiar și un semn de carte din piele, lucrat în relief. O privire rapidă aruncată rafturilor mi-a confirmat că multe cărți erau vechi și puține erau englezești, însă printre ele se număra un exemplar vechi de trei ani din *Dracula.*

Am întors spatele tentației pe care o reprezenta biroul mare, cu blatul acoperit de piele: înainte să-i investighez tainele trebuia să mă asigur că Gabriela nu era închisă în pod.

Camera pentru micul dejun formală, un salon, un vestibul, un alt salon mare, o cameră pentru biliard – toate caracteristicile unei case grandioase, lipsită de viață. Am ajuns astfel în tărâmul slujitorilor, însă chiar înainte de ușa aceea cu postav am dat de prima ușă încuiată din afara pivniței. Am deschis-o și am descoperit biroul principal. Erau acolo o mulțime de bibliorafturi, însă nimic mai recent de 1913. Războiul întorsese cu susul în jos gestionarea ordonată a multor moșii, printre care se număra, în aparență, și aceea. Într-o ramă ornamentată, o hartă puțin cam ștearsă, pe care era scris anul 1848, arăta un teren impresionant, cu multe proprietăți în toată zona, inclusiv câteva în vecinătatea Branului și – da, un petec strâmb care

ar fi putut coincide cu hambarul părăginit de lângă casa familiei Stoica. Mai aproape de centrul terenului era o aglomerare de ferme de arendași și o întindere de pământ sălbatic din apropierea pădurii, astfel încât generații întregi de bărbați din familia Mikó să-și ducă prietenii să măcelărească sălbăticiuni.

Motivul pentru care ușa era încuiată se afla pe rafturile din spatele biroului vechi: borcane, pachețele și baloane de sticlă, etichetate și ordonate, conținând medicamente pentru profesia lui. Poate că nu le mai lăsase la Bran după ce îi fusese spart cabinetul. În orice caz, încuietoarea nu era nouă. Tablete împotriva durerilor de cap, sirop de tuse, diverse unguente și altele asemenea, dar și analgezice, morfină, eter și – da: cloroform.

Dormitoare, băi, garderobe și poduri pline de haine vechi și jucării pentru copii. Camerele ocupate alcătuiau un fel de apartament, un dormitor și o cameră de zi, cu îndeajuns de multe bufete care să sugereze traiul acolo al unui majordom-valet și al soției sale, bucătăreasa-menajera.

Doi slujitori la o casă de dimensiunile acelea? Chiar și numai pentru curățat praful trebuie să fi avut ajutoare angajate și plătite cu ziua din apropiere.

Dormitorul doctorului explica modul în care se puteau descurca cei doi slujitori: toaleta modernă și boilerul înlocuiau o menajeră, electricitatea elimina nevoia de întreținere a lămpilor și lumânărilor, iar un teanc de cămăși și lenjerie de pat curată atestau existența în oraș a unui serviciu de curățătorie. O lamă de ras din dulăpiorul doctorului spunea că bărbatul se aranja singur.

Per total, o casă de dimensiunile acelea era o treaptă mai sus decât salariul unui doctor român, dar se făcuseră suficiente compromisuri ca să se descurce – cel puțin vara, fără costul încălzirii.

Și vestimentația lui era puțin peste ce te-ai fi așteptat, dar singurele note extravagante erau un costum de seară croit superb și un pardesiu din păr de lamă pe care îmi venea să-l fur.

Un fel de servantă dintr-un colț al garderobei slujea drept spălătorie. Pe ea se afla un teanc de patru cămăși îngrijit împăturite. În coșul de gunoi de alături erau o foaie de hârtie crem mototolită și o sfoară, precum și un bon scris de mână pentru rufele spălate în săptămâna aceea. În interiorul servantei erau doi saci mari de pânză. Într-unul dintre ei se aflau cămășile și lenjeria pentru trei zile – gulerul pătat pe care-l observasem sâmbătă și

alte două. Dacă cel de sâmbătă era purtat de două ori, înseamnă că îl schimbase pe cel de azi înainte să iasă din nou. Sub prima cămașă din teanc era costumul de culoarea bronzului pe care-l purta când ne-am întâlnit.

Celălalt sac, mai mic și cu gâlme, conținea altceva: niște pantofi care așteptau să fie lustruiți.

Unii dintre ei erau o pereche de pantofi de oraș, cu tălpi netede, lungi de aproximativ 300 de milimetri, având de jur-împrejur o bandă de noroi de un centimetru.

În cele din urmă, i-am lăsat acolo. Doctorul avea mai multe perechi de pantofi în garderobă. Dacă nu se grăbise să-i curețe pe aceia în urmă cu patru zile, când noroiul din curtea grajdului era proaspăt, era puțin probabil să-și facă griji în privința lor atunci când se întorcea acasă în seara aceea.

Am pus la loc pantofii și sacii de pânză, studiind camera ca să mă asigur că nu era nimic nelalocul lui.

Din pivnițe până în pod, dintr-un capăt al casei în altul, nu văzusem nicio urmă a vreunei femei mai tinere de șaizeci de ani. Mi-am croit drum jos, înapoi în bibliotecă, la lumina ferită a lanternei ca să mă așez la biroul lui.

Raftul din mijloc conținea papetăria obișnuită, resturi și acte încă nepuse în dosar. Pentru corespondență folosea un stilou cu peniță de aur din Franța, cerneală din Germania și hârtie din Italia. Era acolo o bucată de carton subțire asemănătoare celei primite de Regină, cu amenințarea la adresa Ilenei, însă neavând originalul ca să le compar nu puteam să trag nicio concluzie. Două scrisori, cu plicurile tăiate, păreau să fie din partea unor prieteni. Una dintre ele îl informa despre moartea unui amic comun de la universitate, cealaltă îl anunța despre nunta apropiată a unei fiice.

Raftul de sus m-a blocat: gloanțe, vaselină pentru pistol și o cârpă de curățat.

Doctorul nu doar că avea un pistol, dar îl și luase cu sine.

Acest lucru a făcut conținutul din partea stângă să fie oarecum dezamăgitor, fiind în majoritate alcătuit din cutii cu produse de papetărie și altele asemenea.

Raftul cel mai de sus din partea dreaptă a dezvăluit un extras de cont cu o sumă care m-a făcut să clipesc uluită. Părintele Constantin spusese că doctorul dăduse de bani cu câțiva ani înainte, dar nicio clipă nu înțelesesem cât de eufemistic îi fusese comentariul.

Și atunci de ce ar sălășlui un bărbat care are suma aceea în bancă într-o casă fără slujitori? Aș fi putut să înțeleg dacă ar fi ascuns în pod o fată răpită, dar, dacă nu cumva casa avea mai multe încăperi secrete decât Castelul Bran, acolo nu era ținut niciun prizonier. Poate că slujitorii își dăduseră seama de fărădelegile lui și fugiseră? Dacă da, își lăsaseră în urmă fotografiile de familie și hainele de iarnă.

Următorul sertar conținea alte lucruri revelatoare: scrisori de la avocatul lui, precum și copii la indigo ale răspunsurilor sale către avocat. (În treacăt am remarcat că nu exista nici urmă de mașină de scris, nici acolo, nici în cabinetul de la Bran. Oare avea un birou la spital? Poate cu ajutorul unei secretare? Altă chestiune care trebuia investigată.) Scrisorile ilustrau câți bani avea în stăpânire și proveniența lor.

În primul rând, erau mai mulți decât cei lichizi din contul de la bancă: un conac franțuzesc aflat în ultimele etape ale procesului de vindere, acțiuni în mai multe țări, jumătate din câștigul de pe un iaht care se vindea și el. Mi-ar fi luat tot restul nopții ca să citesc toate negocierile îndelungate descrise de avocat, însă le-am răsfoit ca să înțeleg ideea generală înainte să le pun înapoi la dosar.

În următorul sertar erau facturi de la începutul anului încoace. Nimic din 1924 – poate le trimisese firmei de contabilitate la sfârșitul fiecărui an –, însă chiar și fără ele tot ar fi însemnat să zăbovesc prea mult timp asupra lor. Era destul de întuneric, iar farurile ar fi putut apărea pe alee în orice clipă. Din nou, m-am uitat doar fugitiv, sperând să observ vreun indiciu cu privire la alte afaceri – dar apoi, îndesată și aproape de nevăzut între o factură pentru cărbune și una pentru reparațiile la ușa cabinetului (din iunie, deși ne spusese că avuseseră loc în primăvară), am surprins un scris familiar.

Corpul de literă i-ar fi fost familiar oricui făcuse vreodată pregătiri în Anglia pentru o petrecere în aer liber, o călătorie cu trenul de noapte sau un weekend de activități sportive – Fortnum & Mason.

Doctorul Mikó primise coșul în luna iulie, specificând, se pare, că voia un conținut deopotrivă „consistent” (o cerere pe care nu-mi închipuiam că Fortnum o primea prea des) și fără alcool – de unde creveții bruni în unt, cantitatea surprinzătoare de brânză și sticlele de limonadă și apă Malvern.

Și totuși, pe masa de lângă fotoliul uzat din piele văzusem un pahar scund, din sticlă încrustată. Am mers acolo și l-am ridicat: da, o aromă

limpede de băutură tare, probabil *țuică*. M-am așezat pe fotoliu, parcă vrând să-i absorb intențiile din locul în care obișnuia să stea, apoi am stins lanterna ca să mă gândesc.

Un doctor care provine dintr-o veche familie din Brașov moștenește o avere dar, în loc să-și închidă cabinetul și să plece într-un tur în jurul lumii – sau să folosească o parte infimă din bani ca să redea casei familiei gloria de odinioară –, își comandă două costume elegante, apoi își continuă viața de medic de țară. Iar când își cumpără o mașină nouă, în loc să ia un model sport sau luxos alege un vehicul suficient de mare cât să fie transformat într-un amestec de microbuz și ambulanță, ca să poată trata mai bine o sumedenie de accidente agricole sau nașteri cu probleme.

Ne-am putea închipui un domn ușor excentric, mulțumit de viața lui și fericit să ignore marea schimbare a situației sale – numai că, în același timp, domnul respectiv începe să preschimbe cât mai mult din noile bunuri în bani lichizi.

De ce?

Nu trăda semne ale unei boli terminale care l-ar fi împins, poate, să și le vândă. Poate își propusese să-l depășească pe domnul Florescu în calitate de sponsor al tinerilor de la sat, numai că școlile și fondurile de burse se puteau întemeia la fel de ușor din rente și venituri din acțiuni.

Oare urmăream, de fapt, o pradă greșită? Andrei văzuse mașina doctorului într-un loc neobișnuit și în momentul-cheie, dar ce însemna asta? Doctorul era la Bran la orice oră. Poate că se plimba prin pădure și parcase în spatele hambarului vechi ca să descurajeze eventualii hoți – sau chiar ca să evite discuțiile cu băgătorii în seamă. Aveam măcar o dovadă afurisită a comiterii unei fărădelegi? Chiar dacă o răpise pe Gabi și o luase în interiorul băncii din mașină, faptul că ocupasem și eu spațiul acela compromisese bună parte din probe.

Am privit în capătul celălalt al camerei întunecate, spre birou. Dacă aș fi luat tot dosarul care conținea scrisorile schimbate cu avocatul lui, oare cât timp ar fi trecut până să i se observe dispariția?

Și, mai important: ce naiba îl reținea pe Holmes?

Capitolul 44

Ora nouă și treizeci de minute. Eram în casă de mai bine de două ore, dar eram la fel de aproape de a o găsi pe Gabriela ca atunci când răsărise soarele. Șansele ca doctorul să se întoarcă sporeau cu fiecare ticăit al ceasului mare din hol. Însă nu avea sens să plec din casă până nu-și făceau apariția el sau Holmes. Iar camere în care să mă ascund aveam cu siguranță destule.

Am cumpănit dacă să nu iau câteva dosare cu mine într-o încăpere de la etaj, însă dacă ar fi observat că lipsesc s-ar fi terminat totul. Și le puteam studia acolo, însă era prea periculos să aprind vreo lumină, iar dacă aș fi tras draperiile exista riscul să le observe atunci când farurile urmau să treacă peste exteriorul casei.

În schimb, am întredeschis câțiva centimetri fereastra din bibliotecă, astfel încât să aud din timp orice mașină care se apropia, și am acoperit o măsuță folosind pledul de călătorie, ca să ascund lumina lanternei. M-am întrebat dacă să nu iau o lumânare, dar având în vedere căldura, picurii inevitabili de ceară și riscul de a trăda un miros specific era mai bine să-mi consum bateriile lanternei. M-am retras sub pled cu dosarul avocatului și m-am pus pe citit.

De astă dată am început de la sfârșitul biblioraftului, cu toate că ordinea scrisorilor mi s-a părut mai mult tematică decât cronologică.

Cea mai timpurie corespondență era din ianuarie 1923, când un avocat german l-a informat în scris pe doctorul Mikó că un unchi îndepărtat a murit și i-a lăsat moștenire toate bunurile sale. Majoritatea erau sub forma acțiunilor și proprietăților dar, judecând după scrisorile pline de recunoștință ale doctorului, chiar și numai banii gheață reprezentaseră o veste nemaipomenită. Surprinderea, întrebările, scrisorile ulterioare îți creau impresia că doctorului parcă nu-i venise să creadă. Mikó se deplasase la Hamburg de două ori ca să-l întâlnească pe avocat, sau poate chiar de trei ori – o parte dintre scrisori păreau să lipsească.

Prima călătorie a fost la patru luni după ce primise vestea inițială. O scrisoare în iunie, scrisă la întoarcerea la Brașov, era plină de încântare simplă, de mulțumiri și de observația că moștenirea urma să conteze enorm pentru „oamenii mei de aici”.

La scurt timp după aceea, doctorul comandase brecul de vânătoare englezesc. Era cam în aceeași perioadă în care spunea Părintele Constantin că-și prelungise programul la cabinetul din Bran.

Pe parcursul anului următor, scrisorile priveau transferul drepturilor de proprietate și amănuntele despre bunurile în discuție. Apoi venea o scrisoare datată iunie 1924. După niște instrucțiuni detaliate despre un contract problematic din Düsseldorf, Mikó scria:

În ultimele luni am cugetat asupra acestei schimbări substanțiale din viața mea și aș dori să vin să vorbesc personal cu dumneavoastră despre posibilitățile pe care le-a deschis. De asemenea, aș avea nevoie să-mi găsiți un specialist în dreptul de proprietate românesc și internațional, care poate să…

Restul scrisorii lipsea.

Apoi, în noiembrie, la aproape doi ani de când murise unchiul, doctorul se deplasase încă o dată la Hamburg, cu toate că informația era livrată indirect – „Așa cum am discutat luna trecută”, spuneau copiile la indigo în germană. În timpul discuției se pare că își instruise avocatul să vândă cât mai multe proprietăți. O scrisoare făcea în treacăt o referință la avocatul român, așa că i-am notat numele, însă nu apărea niciun indiciu cu privire la activitatea lui, cu excepția faptului că „mergea înainte”.

Întregul dosar, mi-am zis, era înnebunitor de incomplet. Bărbatul parcă parcursese și eliminase dinadins documentele-cheie.

— Doctore, ce ascunzi? am murmurat cu voce tare.

Când am făcut asta s-au întâmplat două lucruri. În primul rând, am zărit o frază la jumătatea unei pagini, iar în al doilea rând scârțâitul unei scânduri din dușumea m-a făcut să mă lupt să ies de sub pled ca să-mi înfrunt atacatorul.

— Holmes! La naiba, omule, nu puteai să-ți dregi glasul, să faci altceva? Cum ai ajuns aici? N-am auzit nicio mașină.

— L-am pus pe șoferul Reginei să mă lase la capătul aleii, pentru că nu mi se părea o idee bună să venim chiar până în dreptul casei. Părea să creadă că doctorul a instalat un telefon aici și mi-a dat numărul unui serviciu de taxi din Brașov, pentru eventualitatea în care rămâneam blocat.

— E posibil să trebuiască să-i sunăm dacă doctorul nu se mai întoarce.

Dar mă bucur să te văd.

Hârtiile erau răspândite pe jumătate din podea, masa zăcea acum pe-o parte, pledul fusese aruncat – era bine că mă hotărâsem să nu folosesc o lumânare, altfel în clipa aceea am fi încercat să călcăm flăcările în picioare. Am început să adun paginile și să le pun la loc într-o ordine oarecare. Mi-a luat puțin timp să o găsesc pe cea pe care o citeam.

— Poftim? am întrebat, dându-mi seama că spusese ceva.

— Unde e doctorul? Mașina nu e în grajduri.

— A fost aici câteva minute, după care a plecat din nou acum vreo două ore. Cred că ia masa în oraș, pentru că n-a mâncat nimic înainte. Ți-a spus Andrei unde am plecat? Ah, am zis după aceea, amintindu-mi de ultimul lucru pe care mi-l spusese înainte să ni se separe drumurile. Ai spus că ți-ai dat seama că Florescu ne ascunde ceva. E posibil să fi fost vorba despre Andrei?

— Sincer să fiu, am bănuit că avea legătură cu doctorul. Între cei doi e o istorie bogată despre care domnul Florescu nu s-a sinchisit să ne povestească. Însă, mai pe scurt, da: Andrei mi-a spus că te-a interesat cum a văzut el mașina doctorului, așa că mi-am dat seama că o să pleci pe urmele lui. Însă mi-a luat ceva timp să descopăr unde mai exact se află casa lui Mikó.

— Ce chestie, am zis eu. Nu m-am gândit la asta.

— Nu? Cum ai ajuns aici?

— M-a adus el. Nu că și-ar fi dat seama. Am stat sub bancheta din mașină, cea pe care o folosește să transporte pacienți. De fapt, e un fel de cutie. Pe dinafară are o încuietoare.

Vedeam cum pe chip i se formează tot felul de întrebări, însă cum pe oricare dintre ele ar fi rostit-o sub forma unei acuzații, a ezitat – suficient cât să apuc să-i flutur foaia de hârtie pe sub nas.

— Am descoperit ceva, dar probabil ar trebui să ne mutăm într-o cameră care nu dă așa direct spre alee. A, ia stai! Ți se pare cunoscut?

Șterpelisem bucata de carton subțire din birou. A luat-o, a pipăit-o, i-a verificat elasticitatea, ba chiar a vârât-o sub nas.

— Seamănă foarte mult, însă ar trebui să le trimit pe ambele la un laborator ca să verificăm dacă e identică din toate punctele de vedere celeilalte.

— Vrei să o iei?

S-a gândit o clipă, apoi mi-a restituit-o.

— Deocamdată să o lăsăm aici.

Am pus-o înapoi în sertar.

— În casă nu e nimeni, slujitorii lui par să fie plecați de vreo două săptămâni. Cred că îl vom auzi când se întoarce, dar probabil ar fi mai bine să nu stăm chiar aici. Adu dosarul acela, am zis, și am pus masa, pledul de lână și fereastra în pozițiile inițiale.

Camera de biliard nu avea ferestre, însă avea praf din belșug. Am aprins o lampă și am luat dosarul de la Holmes, întinzând paginile pe suprafața acoperită cu postav.

— Familia Mikó este una dintre familiile de vază ale Brașovului de câteva secole. În bibliotecă e un arbore genealogic care face legătura dintre strămoșii doctorului și conducătorii săși din secolul al XIII-lea ai regiunii. Asta a fost casa lor de la țară – mai aveau una la Brașov, însă tatăl doctorului a vândut-o acum vreo cincizeci de ani. Acela pare să fi fost începutul unei pante descendente pentru soarta familiei. Când a început Războiul, moșia Mikó avea probleme, iar în 1920, după ce România a primit Transilvania, situația financiară a devenit cu adevărat dificilă. Doctorul pare să fie ultimul membru supraviețuitor al familiei și a moștenit proprietatea în 1910, când a murit tatăl lui. Între 1919 și 1923 a trebuit să vândă o parte dintre fermele de pe moșie. Pe urmă, acum doi ani și jumătate, a moștenit o avere de la un unchi pe care abia dacă-l cunoștea. Totuși, nu a cheltuit averea pe casa aceasta. A reangajat câțiva dintre slujitori, a cumpărat mașina aceea și a transformat-o în ambulanță, și-a comandat câteva costume foarte frumoase – însă nu a cheltuit aproape nimic pe casa părintească. A, cu excepția boilerului din baie.

— Și totuși, a continuat să trăiască aici, a observat Holmes, luând pagina pe care i-am înmânat-o.

Acolo erau marcate actualele limite ale moșiei – reduse considerabil prin comparație cu harta aceea grandioasă, ștearsă, din biroul principal.

— În noiembrie anul trecut a plecat la Hamburg ca să-l întâlnească pe avocatul pe care l-a moștenit împreună cu proprietățile unchiului său. De atunci, subiectul principal al schimburilor de scrisori a fost procesul de transformare a bunurilor imobiliare și a portofoliilor de acțiuni în bani lichizi.

— Vreun indiciu cu privire la ce intenționează să-i folosească?

— După asta mă uitam. Însă, în timpul căutărilor, am observat că tot

lipsesc pagini și că se fac referințe la scrisori care nu erau acolo. Și, da, ar putea fi vorba despre dezordine în documente, însă ar putea fi și…

— O încercare voită de a elimina orice dovadă despre vreo infracțiune sau fărădelege repetată sistematic.

— Exact.

Holmes stătea aplecat deasupra paginilor desfășurate pe masă, ridicând câte una și așezând-o deasupra unei alteia. L-am lăsat în pace, pentru că era mai important să confirmăm tiparele vagi pe care mi se părea că le identificasem decât să ne grăbim. Zece minute mai târziu, s-a îndreptat de spate, în timp ce ochii cenușii încă îi alergau peste foile de hârtie.

— Vezi și tu? a întrebat.

— Văd un contur.

Am întins pagina pe care o aveam în mână.

— Din cauză că sistemul lui de îndosariere e făcut cam la repezeală, a lăsat câteva lucruri pe care poate că nu intenționa să le lase aici. Printre ele e o comandă la Fortnum & Mason – o să-ți povestesc imediat. Dar cred că în procesul de epurare i-a scăpat din vedere și scrisoarea asta. Vezi fraza care conține cuvântul *Familienschloss*?

Am atins cu degetul expresia scrisă cu alfabet gotic.

— E adresată avocatului din Hamburg. Nu mai am germana chiar bine pusă la punct, dar am impresia că spune că avocatul lui din România caută o metodă prin care să recupereze castelul familiei. Holmes, cred că vorbește despre Castelul Bran.

Capitolul 45

Holmes și-a proptit un șold de masa de biliard, ținând capul plecat deasupra copiei la indigo, gândind atât de intens că parcă auzeam zumzetul minții. Am strâns hârtiile într-o ordine asemănătoare celei în care le găsisem. Holmes a terminat raționamentul și a așezat pagina-cheie deasupra.

— Doctorul ar fi trebuit să se întoarcă până la ora asta, a zis el fără să se miște.

— Ar putea fi cu niște prieteni.

— S-a îmbrăcat deosebit?

— Și-a schimbat cămașa, dar costumul de seară e la etaj. Și, Holmes, să știi că are un pistol. Ceva în care poți încărca gloanțe de 9 mm. În sertarul biroului era o cutie pe jumătate goală.

— Probabil un Steyer automat, mormăi el.

Apoi, schimbând subiectul așa cum îi stătea în fire, a întrebat:

— Scrisoarea aceea era singura în care se pomenea despre castel?

— Singura pe care am văzut-o, deși nu am citit totul cu băgare de seamă. Însă avocatul român pe care l-a găsit avocatul german e specialist în dreptul de proprietate internațional.

— N-ar putea fi vorba despre un alt castel? În țara asta par să fie mai multe decât în Scoția.

— Corect. Pe de altă parte, doctorul are un tablou uriaș, dramatic, cu Castelul Bran pe peretele din dormitor. E ultimul lucru pe care-l vede noaptea și primul pe care-l vede dimineața. De asemenea, în casă sunt vreo șase locuri unde până de curând au atârnat tablouri. La început am crezut că spațiile libere arătau ce obiecte de valoare fusese nevoit să vândă, alături de unele dintre gospodăriile de pe moșie, în anii de după Război.

— Dar crezi că le-a dat jos ca să-și ascundă obsesia.

— Dacă punea la cale ceva care să-i aducă înapoi în stăpânire Castelul Bran, poate că nu voia ca oamenii să vadă cât de profund îl interesa locul, ba chiar că dezvoltase o fixație pentru el. Ar fi și un motiv pentru eliminarea scrisorilor potențial incriminatoare din arhive.

— Pentru că are de gând să comită o fărădelege.

— Dacă nu o fărădelege, atunci de ce ar încerca să-și ascundă urmele? Anticipează atenție din exterior – din partea poliției. Un tablou cu un castel e un obiect decorativ inofensiv. Zece cadre cu același castel ar stârni suspiciuni.

— Slujitorii ar trebui să știe dacă a dat jos tablourile.

— Însă i-ar trece cuiva prin minte să-i întrebe? La fel cum nimănui nu i-ar trece prin minte să întrebe…

Glasul mi s-a tăiat când m-a lovit un gând. Ceva minuscul, văzut cu coada ochiului, dar insistent și enervant.

Holmes nu mi-a observat îngrijorarea.

— Trebuie să vorbim cu acest domn avocat român, deși e posibil să nu fie dispus să ne relateze totul. Doctorul e respectat la Brașov și adulat în mod deschis la Bran. Nimeni n-ar crede că ar ataca o femeie și ar răpi o fată.

— Până și mie mi se pare dificil de crezut. Pare să-i pese sincer de oameni. Și tu, și eu am întâlnit oameni care ucid de plăcere, Holmes. L-ai crede pe doctorul Mikó în stare de una ca asta?

— În calitate de doctor, în calitate de soldat, a văzut multe, și fără îndoială că a dus la bun sfârșit destule misiuni dificile. Recunosc, nu am intuit că în sufletul acestui om s-ar ascunde vreo urmă de prihană. Îți trebuie mult sânge rece să răpești o fată simplă, muncitoare, care se întoarce acasă – o fată pe care o cunoaște de când e ea – și apoi s-o ucizi dinadins.

Cuvântul m-a făcut să tresar, pierzând urma gândului pe care îl vânam.

— S-o ucidă! Holmes, crezi că e moartă?

— Cu cât o ține mai mult, cu atât s-ar putea să aibă mai puțin spațiu de manevră. Chiar și presupunând că a procedat la fel ca atunci când te-a răpit pe tine și că nu l-a văzut nici pe el, nici mașina distinctivă, în clipa în care se trezește devine un pericol. Poate fi auzită. Îl poate vedea, dacă îi aduce mâncare.

— Ai dreptate. Cu toate că, odată ce a întemnițat-o, ar putea pur și simplu să poarte o mască sau să-i strecoare mâncarea pe sub… Stai.

Ceva ce văzusem…

Mai multe piese din puzzle se așezau la locul lor. Asemănarea fizică a lui Gabi cu Ileana. Răpirea ei în timpul nopții. Absența unei încuietori pe temnița mea. Degetele mi s-au așezat pe gulerul înalt al bluzei în timp ce mă gândeam la omul acela care nu ni se părea niciunuia dintre noi că ar fi

un criminal. Un om care avea un coș de picnic plin cu mâncăruri englezești.

— Dacă totul e numai o farsă? am întrebat.

— Cum adică?

— Răpirea, amenințarea, zvonurile… Holmes, tu spui deseori că lucrurile mici pot fi cele mai importante.

Dacă a fost surprins de felul în care deviase discuția, nu a arătat-o.

— Cu siguranță atunci când vorbim despre o investigație.

— Dă-mi voie să-ți arăt ceva.

L-am condus pe coridoarele întunecate în bucătărie și apoi în cămară. Am închis ușa și am aprins becul, apoi am deschis capacul coșului de la Fortnum & Mason.

— În seara asta, când a plecat, doctorul a luat cu el un pachet de sărățele, o bucată de brânză și o apă Malvern.

L-am privit cum ridică ambalajul de Earl Grey, îi studiază conținutul, apoi hotărăște – la fel ca mine – că mirosul și aspectul general erau ale ceaiului descoperit în săculețul de vrăjitorie. L-a pus înapoi în coș, a examinat restul conținutului, apoi s-a lăsat pe călcâie ca să privească rafturile din jurul nostru, cu ingredientele lor de bază și conservele, pachetele din Italia și Germania, apa minerală din Franța – iar din Anglia nimic altceva în afară de ce îi fusese trimis în iulie.

— Încă ceva, am spus când a terminat.

Înapoi în biblioteca doctorului, pe peretele aflat chiar vizavi de fotoliul lui preferat, atârna arborele genealogic. Am închis din nou draperiile, ca să ne putem folosi lanternele să-l examinăm, și am verificat dacă ținusem minte bine. Da, spunea o poveste într-o poveste.

Arborele în sine avea latura de aproape un metru și douăzeci și era ilustrat cu lux de amănunte cu blazoanele aurite și portretele personalităților. Lipsindu-i cele mai recente două generații, la rădăcinile arborelui se afla un voievod din secolul al XV-lea, iar pe ramuri apăreau diverși principi ai Transilvaniei. Toți bărbații aveau bărbi fioroase și priviri inteligente – și am remarcat numele Báthory de mai multe ori. Ce-mi rămăsese într-un cotlon al minții era o frântură vagă, aproape invizibilă, a liniei care-i unea pe unul dintre ultimii principi și ultimul Mikó reprezentat, care era bunicul doctorului nostru.

Dacă îmi aminteam bine istoria Europei, în jurul anului 1700 partea

aceea de lume trecuse de la otomani la Habsburgi, luând titlul de Principe al Transilvaniei odată cu ea. Arborele îi includea pe împărații austrieci până la Franz Joseph. Însă erau chiar la margine, astfel încât să lase destul spațiu pentru detaliile complete despre stirpea Mikó.

Dacă n-ar fi existat frântura aceea lipsă din trunchi – singurul gol din arborele meticulos de amănunțit linia succesorală dintre voievod, principe și doctor ar fi fost directă. Așa – fapt pe care artistul se străduise din răsputeri să-l ascundă sub înfloriturile și portretele frumoase –, trunchiul era frânt, ca să indice adevărul trist al unui fiu ilegitim.

Spațiul acela mic însemna că, odată cu trecerea anilor, membrii familiei doctorului deveneau veri tot mai îndepărtați cu moștenitorii ereditari ai Transilvaniei.

Am pus degetul pe fragmentul lipsă din trunchi.

— Știi, am impresia că doctorul creează o poveste, i-am spus lui Holmes. O poveste în care el e eroul.

Capitolul 46

A fost odată ca niciodată un tânăr din orașul Brașov.

Se trăgea dintr-o familie de boieri de rang înalt, sași care veniseră aici în secolul al XIII-lea și își croiseră drum la cele mai înalte niveluri în Principatul Transilvaniei. Spre deosebire de mulți din clasa lor, familia băiatului a rămas în țara lor natală, gestionându-și singuri moșiile, nu dând pământul în arendă ca să se mute într-o casă mai elegantă din Franța sau Italia. Tatăl băiatului era un om mândru și patriot, de neclintit în privința datoriei și slujirii – chiar dacă lumea schimbătoare, o serie de ani nefești și obiceiul dezastruos de a lua decizii greșite și a avea încredere în cei nedemni de ea îi ciopârțeau din pământul care le conferea statut.

Tatăl i-a insuflat fiului iubirea față de oamenii de rând și o dorință profundă de a le face bine. Băiatul a hotărât să urmeze pregătirea de medic, iar tatăl lui a fost de acord, vânzând o fermă pentru ca fiul lui să poate studia la marile universități ca să-și deprindă meșteșugul, chiar dacă ar fi însemnat să vină acasă doar ca să vindece bolile țăranilor și să panseze rănile celor care lucrau în fabrici.

Când tânărul doctor s-a întors în cele din urmă, calificat să profeseze în țara lui natală, și-a găsit tatăl zăcând la pat. Viața fiului începea, a tatălui ajungea la sfârșit, însă inima îi era ușoară știind că fiul lui era devotat poporului său.

Pe măsură ce se stingea, tatăl i-a povestit fiului despre istoria mândră a familiei. Despre averea găsită și pierdută, despre fiii ei trimiși să cucerească lumi noi și să inventeze noi discipline. Și despre secretele din trecutul familiei; cum familia Mikó nu avea doar rang de aristocrați, ci chiar sânge albastru. Principi de Transilvania, nu veri mai săraci.

A, lumea exterioară nu lua lucrurile așa: actul care dovedea căsătoria dispăruse într-un incendiu pornit de un rival ca să delegitimeze un moștenitor. Însă familia doctorului avea sânge albastru. Într-o vreme avuseseră pământuri mai multe decât cele din moșia de atunci. Și, poate, cândva, zilele de glorie aveau să se întoarcă.

În cele din urmă, tatăl a murit. Doctorul l-a îngropat, s-a căsătorit cu o tânără din oraș, a avut propriul său fiu. Au locuit în conacul familiei,

folosind mica ei moștenire și salariul lui modest de la spital ca să-și încropească un trai în casa prea mare, prea îndepărtată. În anii următori, s-a dus și mai mult pământ și au rămas tot mai puțini oameni să-l lucreze, într-un ciclu teribil al granițelor ce se prăbușeau în jurul lor.

Apoi Marele Război a aruncat lumea în haos. Doctorul a plecat la război, soția și fiul lui s-au mutat la părinții ei, casa a fost închisă.

Patru ani de coșmar, fără de sfârșit, în care s-a luptat cu boala și a amputat membre cu fierăstrăul, însă în tot acel timp, în toate zilele prelungi, epuizante, îmbibate de sânge, în toate nopțile de ger, nedormite, s-a agățat de faptul că știa că e un Principe deghizat.

Războiul s-a sfârșit. Cumva spre surprinderea lui, doctorul nu a fost ucis de un glonț rătăcit sau de vreuna dintre numeroasele epidemii de holeră și febră tifoidă. A plecat acasă la Brașov, la soția și fiul lui din casa obosită, cu puținii slujitori care supraviețuiseră. Și-a scuturat de praf geanta medicală și s-a întors la viața liniștită în care-i ajuta pe civili.

Un Principe deghizat.

Iar de fiecare dată când mergea în satul Bran ridica privirea și vedea turnurile castelului care ar fi trebuit să fie al lui. Locul unde se jucase în copilărie, privind pe furiș cotloanele părăginite și zidurile care stăteau să se sfărâme ca și cum ar fi fost ale lui cu mult înainte să afle cât de adevărat – cât de *aproape* adevărat – era totul. Când erau mici, fiul îngrijitorului, Grigore Florescu, îi văzuse jindul și îl folosise ca să mânuiască puterea unui copil. Chiar când au devenit bărbați în toată firea Florescu a continuat să-l țină pe stăpânul de drept al castelului la distanță.

Totul din pricina unei chei de fier de zece centimetri.

Dacă ar fi avut bani, tânărul doctor ar fi mers la conducătorii orașului Brașov și s-ar fi oferit să-i scape de povara castelului ruinat. S-ar fi bucurat să se descotorosească de el – dar apoi? Avea venitul unui doctor de țară, era plătit în găini și monede, și mai avea câteva arende de la puținii țărani rămași pe pământurile lui. Chiar și dacă ar fi vândut tot ce avea, casă, pământuri și mobilă, abia dacă ar fi acoperit costurile pentru repararea acoperișului.

Neputința era o durere care îl măcina necontenit, chiar și când familia îi aducea bucurie.

Dar în 1919 gripa spaniolă a făcut ravagii în țară, iar el și-a îngropat soția și fiul în aceeași săptămână.

Anul următor a venit Regina.

Conducătorii orașului, văzând ocazia de a scăpa de cheltuielile tot mai mari, au redactat un act de proprietate superb și i-au dăruit acelei femei străine castelul *lui*. Și, în vreme ce oricare altă femeie le-ar fi mulțumit cu groaza nepriceput ascunsă a unei mătuși rămasă fată mare căreia pisica i-a dăruit un șoarece mort, ea l-a declarat imediat un castel de basm și a început să toarne în el banii din averile ei englezești.

Timp de trei ani, ori de câte ori trecea pe la Bran ca să trateze un deget rupt sau să ajute la o naștere când copilul era cu picioarele înainte, doctorul a fost conștient de castelul de pe deal. Se simțea ca unul care-și pierduse iubita în fața unui rival înstărit: se bucura pentru norocul ei, era recunoscător că primea îngrijirea pe care o merita și îl durea că nu izbutise el să facă acest lucru.

Iar apoi, deodată, din senin, devenise capabil să o facă.

Unchiul acela necunoscut, uluitor de neașteptata lui avere și intolerabilul simț al sincronizării… Starea de năuceală, apoi înțelegerea situației și amărăciunea cumplită.

De ce nu avusese bătrânul nemernic bunul-simț să moară trei ani mai devreme? De ce trebuise să aștepte până ce castelul strămoșilor lor fusese dat pe mâna străinei ăsteia, diletantei ăsteia, *femeii* ăsteia…

El primise cheile unui regat numai ca să constate că încuietorile fuseseră schimbate.

A încercat să scoată ce era mai bun din împrejurările acelea. Nu se îndura să folosească banii pentru binele lui, ca să aducă din nou glorie casei Mikó. O bucată din avere a folosit-o ca să îmbunătățească viața poporului său și a renunțat la activitățile medicale pe care le făcuse în mod special pentru venituri. Însă așa nu a reușit decât să aibă și mai mult timp să-și facă gânduri negre. A început să bea, nu a înlocuit slujitorii care și-au dat demisia, își găsea doar puține plăceri.

Până când într-o seară, după cină, după trei pahare de coniac, a ridicat privirea spre peretele bibliotecii și s-a pomenit că studiază ramurile decorative ale genealogiei familiei, acea nesemnificativă, dar covârșitor de importantă și necontenit chinuitoare bucățică lipsă din ramura copacului.

Dacă n-ar fi fost acolo? Dacă lucrurile nu erau chiar așa lipsite de speranță pe cât crezuse mereu? Nu existau, de fapt, numai două obstacole în calea revendicării castelului?

Primul era stirpea întreruptă, care îl făceau pe fiu și moștenitor să-și piardă legitimitatea. Dar dacă ar fi ieșit la iveală o cronică? Arhiva oficială a bisericii dispăruse, însă niște scrisori de înțelegere puteau fi… descoperite în mod convenabil. Îndelung pierdute, din fericire regăsite, ar fi restaurat o căsnicie și ar fi limpezit linia succesorală. Odată rezolvată această problemă, taxele din urmă se puteau negocia, se puteau adresa și accepta scuze. Nu avea nicio îndoială că Brașovul avea să fie mulțumit ca în interiorul zidurilor să fie unul de-al lor, nu o femeie venită din străinătate.

Însă mai rămânea Regina. Castelul Bran era jucăria ei îndrăgită. Femeia își concentrase toți anii de mândrie jignită și resentimente feminine ca să transforme castelul într-un loc care numai fără tragere de inimă îi primea pe bărbații din familia ei, inclusiv pe Rege însuși. Era terenul ei de joacă, asemenea unei case pentru păpuși la dimensiuni reale, pe care o putea împopoțona și umple cu decorațiuni stupide și oaspeți frivoli.

Dar dacă nu o mai încânta castelul? Dacă femeia aceea frivolă începea să-i vadă latura mai întunecată – temnițele de la subsol, sângele din dușumele? Dacă țăranii zâmbitori ar fi început să nu-și mai ducă degetele întinse la frunte, ci în schimb s-ar fi ferit când ea se apropia?

Cât timp ar fi rămas ea nepăsătoare la muțenie, la absența buchetelor de flori, la înșfăcarea copiilor din calea ei? Poate chiar la pietrele aruncate în mașina ei sclipitoare?

Foarte puțin, și-a zis el. Nu era nevoie de prea multe ca să-i submineze entuziasmul față de săteni și apoi față de castel. Câteva luni și avea să-și caute altă casă de păpuși, întorcând spatele Transilvaniei.

Nu era nevoie decât de o bucată de hârtie și de o poveste. O poveste la care poporul lui urma să reacționeze ca o coardă de vioară ciupită. O poveste care nu putea fi spusă decât de cineva care îi cunoștea ca pe propria familie.

Povestea unei femei care se îmbăia în sânge, ale cărei perversiuni se hrăneau din moartea unor nevinovați, ale cărei gusturi și metehne făceau victime în rândul poporului pe care îl considera un obiect al ei, ca și cum ar fi făcut parte din terenul castelului. O femeie a cărei răutate trezea și alte făpturi malefice, înviindu-i pe cei morți și invocând vrăjitoare.

Numai un transilvănean de-al lor putea țese o poveste care să vorbească poporului. Numai un doctor știa cum s-o aducă la viață.

Capitolul 47

— Ținta lui nu e Gabriela, i-am spus lui Holmes. La fel cum nu am fost nici eu, nici Vera Dumitru, nici găinile pe care a încercat să le otrăvească. Ținta lui e Regina. Iar arma lui e un basm.

— Când apucă pe un drum greșit, un doctor e primul dintre nelegiuiți, a mormăit Holmes.

— Are îndrăzneală. Și cunoștințele necesare, am adăugat.

— Da, presupun… Deși nu-mi prea dau seama de câtă îndrăzneală a fost nevoie aici.

— Nu știu, Holmes. Cred că a început cu niște accidente: fata care a dispărut la București, apoi câteva săptămâni mai târziu fata care s-a tăiat la mână în bucătărie. Faptul că a îngrijit-o pe ea e posibil să-i fi dat ideea unui atac concret: să sperie o copilă în pădure și să lase în urmă o ramură de liliac, ca să se facă legătura cu Regina. Apoi, când Regina a fost plecată, a avut la dispoziție luni întregi să-și urzească planurile. Coșul cu mâncare, medicamentele – a, și spargerea de la cabinet, ca să pară că altcineva din zonă umblă cu cloroform. Pare să aibă o motocicletă, ca alternativă la mașina care sare în evidență, și a găsit o cale să-și ascundă sosirile și plecările din apropierea Branului – hambarul acela vechi face parte din domeniile familiei, conform hărții de pe perete. Și-a lăsat slujitorii să plece, a dat jos tablourile de pe pereți. Apoi, când Regina s-a întors, a început cu adevărat: mesaje pe pereți, găini moarte… Deși pun rămășag că a trebuit să se monteze singur ca să mă atace. Mă întreb dacă a exersat cumva. Iar răpirea Gabrielei de sub nasul familiei? Planificarea are limitele ei atunci când faci totul de unul singur.

— Un obsedat se dedică în mod fanatic cauzei sale. Are nevoie doar de un mic impuls să treacă de la teorie la practică.

— Prin urmare, a răpit-o pe Gabriela, a plantat perla pe drum, acolo unde a fost ea luată, ca să pară că Regina a răpit-o. Folosește mâncare și băutură de firmă ca să pară că o persoană din Anglia o ține prizonieră, ca să… Ca să ce? Ca atunci când o să evadeze, cum am făcut și eu, să le spună tuturor? Sau ca atunci când…

N-am vrut să rostesc cuvântul.

— Sau ca atunci când îi e descoperit cadavrul, mâncarea și băutura să

fie găsite lângă ea.

M-am uitat la el uluită.

— Crezi că ar face una ca asta?

— Cred că e nebun. Cred că ar fi în stare. Mă aștept și ca, atunci când va fi găsită, să mai apară o asemănare cu răpirea ta.

— La ce te… ah.

Mi-am pus mâna pe gât. Cu mult, mult timp în urmă, într-o altă țară și într-o altă stare de spirit, făcusem o glumă despre românii care mureau exsanguinați. Acum nu mai era nici urmă de umor la imaginea mintală a veselei, tinerei și efervescentei Gabriela Stoica palidă și fără strop de sânge în corp, întinsă pe masa unui medic legist.

— Unui doctor nu i-ar fi greu să-i scurgă sângele unei fete pe care a făcut-o să-și piardă cunoștința cu substanțe chimice, a remarcat el.

— Iar când va fi găsită, toată provincia se va răscula împotriva Reginei și o va alunga de la Bran.

— Sau, în orice caz, asta crede el.

În Anglia mi s-ar fi părut greu de închipuit. Dar aici?

— A răpit-o acum puțin mai mult de douăzeci și patru de ore. Trebuie să fi fost în viață în seara asta, din moment ce i-a dus mâncare și apă. Însă chiar dacă are de gând să folosească restul proviziilor din coșul de picnic, avem la dispoziție mai puțin de o zi să o găsim.

— Și atunci unde a dus-o, s-a întrebat Holmes, dacă nu în casă?

— Harta! am exclamat eu.

Am străbătut în grabă coridoarele ca să ne întoarcem în camera de biliard. Harta pe care o găsisem în dosar era la scară prea mică să arate altceva decât contururile generale ale domeniului. Însă când am comparat-o cu harta detaliată de pe peretele biroului ne-am format câteva idei.

— Unele dintre clădirile acelea se vor fi schimbat în ultimii optzeci de ani, am zis, în timp ce Holmes punea creionul pe harta mică, marcând amplasarea diferitelor ferme și acareturi.

— Căutăm una care e suficient de departe de aici încât să justifice mersul cu mașina, nu pe jos, dar fără vecini care să observe vizitele mașinii aceleia care sare în ochi.

Marcase trei. Le-am comparat cu imaginea de pe harta mare.

— În locul lui, am cugetat, mi-aș dori un loc pe care oamenii să nu-l asocieze neapărat cu mine personal și despre care să mai știe și alții. Altfel

cum s-ar gândi Regina să țină pe cineva întemnițat acolo?

— Poate are de gând s-o arunce pur și simplu pe un drum – moartă sau vie, dar puternic drogată. Cu toate acestea, a adăugat când m-a auzit că trag aer în piept ca să-l contrazic, s-ar putea să ai dreptate. Cum rămâne cu cabana de vânătoare, acolo, la marginea zonei împădurite?

— E ferită de drum, ai mult de mers cu mașina până la ea, iar în august nimeni nu vânează căprioare, în afara braconierilor. Dacă mergem pe jos, o să devalizez cămara înainte să pornim.

A împăturit harta și a strecurat-o în buzunar cu un gest deosebit de elegant.

— Putem, dacă vrei. Deși ar putea fi mai simplu să împrumutăm un mijloc de transport din grajdurile doctorului.

Opțiunile pentru împrumutarea unui mijloc de transport erau următoarele: un landou cu osia ruptă, o trăsură pentru copii, trasă de câine, care nu avea niciun patruped prin apropiere, un tractor cu aburi căruia îi lipsea volanul și o motocicletă. Un aparat strălucitor, aproape nou-nouț, având un strat subțire de praf pe corpul de metal.

— Trebuie că e una și aceeași, am zis eu.

El s-a ghemuit ca să se uite mai îndeaproape la țeava de eșapament lungă și argintie, lovind-o ușor cu o falangă.

— E o tobă mult mai mare decât primești în mod normal. Așa se explică de ce a putut să vină și să plece fără să bage nimeni de seamă.

— Pe podeaua mașinii erau pete de ulei – și două scânduri grele transformate în rampe. Putea să ascundă mașina, să se deplaseze pe motocicletă, apoi s-o încarce la loc când avea nevoie să plece. Pe drumurile dosnice, astfel încât nimeni de la Bran să nu-l vadă.

Am studiat aparatul. În contact era o cheie. O privire aruncată rezervorului ne-a confirmat că avea benzină. O jachetă, o cască de piele și o pereche de ochelari atârnau de un cui de lângă ușă.

M-a contrariat întotdeauna faptul că atunci când un bărbat și o femeie merg cu un vehicul în care trebuie să stea unul în spatele celuilalt, în mod invariabil bărbatul e cel aflat la comandă. Cu siguranță era mai bine ca persoana doar puțin mai scundă să stea în față, nu? În schimb, femeia e lăsată tot timpul pe locul pasagerului, de unde poate studia umerii bărbatului și priveliștea de pe o parte și alta.

Poate că nu era momentul pentru o discuție feministă. Și, la urma urmei, el găsise motocicleta, așa că am așteptat până a pornit-o, am refuzat politicos unica pereche de ochelari și m-am urcat pe portbagajul tare, de metal, din spatele lui.

E drept că mi-a dat harta, însă am avut nevoie de ea o singură dată. Am văzut porțile care duceau la cabana de vânătoare dar am trecut mai departe, de-a lungul drumului nepavat. După următoarea curbă a încetinit, a stins farul și s-a întors.

A oprit motorul când porțile ne-au intrat în câmpul vizual și am strunit motocicleta în afara drumului, ascunzând-o după un copac, apoi ne-am cățărat înapoi pe cărare.

I-am auzit foșnetul hainelor, apoi declicul când a deschis ceasul de buzunar. Brațele lui luminoase arătau ora 11:15, aproape patru ore de la plecarea doctorului din casă. Unde era el acum? Avea de gând să înnopteze acolo? Își schimbase planurile în privința Gabrielei? Oare…? Urma să găsim…?

M-am scuturat și am pornit pe urmele siluetei lui Holmes, abia deslușită la lumina semilunii. După ce am urmat drumul și am intrat pe porți, am găsit că suprafața aleii era întrucâtva mai bună decât aceea a cărării publice de afară.

— Vezi vreun semn de viață? am șoptit.

— Niciunul.

Nu zăream niciun profil de clădire, nicio lumină care să răzbată prin draperii. Poate că era în spatele copacilor.

Pe harta cea mare, cabana părea să fie la opt sute de metri de drum. Străbătuserăm cam jumătate de distanță când am auzit o mașină care se apropia, iar Holmes m-a apucat de cot ca să mă conducă spre lizieră. Am fost de acord – mai bine să nu presupunem că mașina urma să meargă mai departe. Din nefericire, ori motorul îi era deosebit de silențios, ori circula mai rapid decât ni se păruse, cert este că în câteva secunde farurile au virat pe alee. Holmes m-a ajutat să mă ridic și ne-a smucit pe amândoi spre cea mai apropiată formă de întuneric.

Din fericire, forma erau niște tufe, nu trunchiul unui copac. Am rămas acolo stană de piatră, preferând să nu migrăm în jos printre trosnete de rămurele și mârâieli de disconfort. Farurile au trecut de noi fără să încetinească, așa că ne-am împleticit înapoi, de astă dată blestemând

moderat, și ne-am eliberat hainele din spini la timp cât să vedem forma distinctivă a brecului de vânătoare.

— E a doctorului, am spus.

Am alergat după stopurile mașinii, Holmes în față, eu venind în urma lui cât de repede îndrăzneam, fiind aproape oarbă. Farurile au cotit, dezvăluind o clădire ascunsă pe jumătate în spatele copacilor. Am mai alergat câteva momente, apoi ne-am întors la lizieră, mergând cu cel mai vioi pas pe care ni-l permitea terenul. Motorul s-a oprit. Am așteptat să se deschidă o portieră, însă, în chip ciudat, el a rămas în mașină. Din clădire n-a ieșit nimeni, iar în interior nu ardea nicio lumină.

Când am putut vedea complet și mașina, și cabana, eu și Holmes ne-am oprit. Farurile puternice care desenau umbre limpezi pe fațada clădirii rustice păreau să tresalte ritmic: sus-jos, sus-jos.

— Ce face? i-am șoptit lui Holmes.

Șoferul încă rămânea pe loc – după care am auzit și un zgomot: vocea furioasă a unui bărbat, puternică și neinteligibilă prin geamul coborât.

— Pare furios, am zis.

— Foarte.

Părea un șir interminabil de înjurături – cu toate că fenomenul nu e neobișnuit pentru o limbă străină. Farurile tresăltau, glasul le ținea isonul…

— Parcă ar lovi volanul, a observat Holmes.

După ce a zis asta, portiera s-a deschis violent. Șoferul a coborât și a trântit portiera cu toată puterea – de fapt, atât de tare că încuietoarea nu s-a declanșat și ușa a zburat înapoi spre el. De astă dată zbieretul pe care l-a tras nu putea fi decât o înjurătură. A fost urmată de un bufnet și mai puternic și de o lovitură de pumn în caroseria îndărătnică, precum și de una de picior, pentru siguranță.

Ar fi trebuit să fie amuzant. Era oricum, numai amuzant nu.

I-am spus lui Holmes la ureche:

— Ceva ce a aflat în seara asta l-a înnebunit.

— Bănuiesc că a descoperit că încă o tentativă de a provoca tulburări nu a reușit să stârnească nici măcar un zvon.

Săculeții de vrăjitorie și grăunțele otrăvite erau una, dar să urzești, să planifici și să duci la bun sfârșit două atacuri – primul asupra unui oaspete, al doilea asupra unei slujitoare – și să nu vorbească nimeni despre șiraguri de perle și Regine malefice?

— Holmes, am spus, o persoană căzută pradă unei *idée fixe* poate înnebuni de-a binelea dacă planurile îi sunt dejucate.

Doctorul renunțase să-și mai agreseze mașina și se deplasase spre hayon, întinzând mâna înăuntru ca să ia ceva. Această portieră, închisă mai puțin violent, nu a mai sărit înapoi, iar doctorul a pășit apăsat prin lumina farurilor spre cabană. Amândoi ne-am chinuit să distingem obiectul pe care-l ducea, însă abia când s-a oprit să descuie ușa l-am deslușit: subțire, lung, rigid – asemănător unui băț, dar având o scânteiere metalică la capăt. Apoi ușa s-a deschis, iar el s-a făcut nevăzut.

— Ce era? am sâsâit.

— Semăna remarcabil de mult cu o… furculiță pentru tranșat carnea.

Mâna mi-a urcat instinctiv la gât.

— Dumnezeule, Holmes – l-am împins să comită o crimă!

Capitolul 48

Și am început să alergăm din nou. Holmes a scos pistolul în timp ce s-a aruncat ocolind mașina, prin lumina farurilor, spre umbrele noastre sălbatice de pe fațada casei, în sus pe scări și năpustindu-se pe ușa deschisă, ghemuindu-se dintr-o parte în alta pentru eventualitatea în care doctorul îl aștepta acolo, cu pistolul pregătit…

Nu s-a întâmplat nimic. Holmes a întins mâna și aproape a închis ușa, ca să oprească o parte din lumina orbitoare. Ochii mi s-au obișnuit treptat. Ne aflam într-o cameră mare, cu mobilier masiv și capete de animale fixate pe panouri, pe perete. Holmes s-a mișcat silențios spre o ușă din peretele din spate. L-am urmat, ținând cuțitul gata să fie aruncat.

Culoarul mirosea a praf și igrasie, dar și a băuturi tari: furia doctorului fusese alimentată de băutură. Praful se așezase în straturi vechi de ani întregi pe balustradele de pe hol, stând mărturie abandonului îndelungat în care fusese lăsată cabana. S-a auzit un clinchet de chei și am rupt-o la goană, Holmes cu pistolul întins când am cotit pe coridor. Silueta din cadrul ușii tocmai făcea un pas înainte. L-am strigat pe nume, dar a continuat să se miște, iar glonțul lui Holmes i-a atins pulpana pardesiului.

Holmes s-a repezit de partea cealaltă a tocului ușii, dar nu s-a auzit niciun foc de răspuns. În schimb, un strigăt – în română, dar înțelesul era limpede: cine e?

Mi-am dus degetul la buze, dându-i de înțeles lui Holmes să păstreze tăcerea.

— Sunt doamna Holmes, doctore. Ne-am, ăăă, întâlnit ieri la Bran.

De două ori, de fapt.

S-a lăsat tăcerea. Apoi, pe un ton uluit și exasperat, un bombănit ușor în română, care nu trebuia tradus ca să-l interpretezi drept: *Dumnezeule Mare, unele femei nu știu când să se lase păgubașe*! Apoi a trecut pe engleză.

— Ce naiba căutați aici? Cum m-ați găsit?

— Doctore, s-a sfârșit.

— Nimic nu s-a sfârșit. Nici măcar viața tinerei ăsteia, dacă nu cumva vreți să fiți proști.

— Mă bucur foarte mult să aud că e încă în viață, am zis.

Asta cu siguranță era adevărat.

— Bineînțeles că e în viață, ce credeți că sunt?

Dacă vă vine să credeți, părea jignit. Dar poate că ironia protestului și-a croit drum prin accesul de nebunie, pentru că tonul amenințător s-a întors.

— Iar dacă vreți să rămână în viață, veți intra încet și veți așeza pistolul pe podea.

Holmes a clătinat din cap, dar eu mi-am ascuns cuțitul, apoi m-am apropiat șovăielnic de ușă și am aruncat cu băgare de seamă un ochi dincolo de tocul ușii.

Fusese o cameră pentru slujitori, mică, mobilată cu strictul necesar și având o fereastră minusculă acoperită acum de scânduri. Pereții nu erau văruiți, scândurile podelei erau la vedere, însă patul cu cadrul ruginit era acoperit din greu cu pături de lână și perne cu puf. Un felinar cu parafină atârna de un suport prins în perete. Sub el, pe o masă, erau elementele de huzur din cameră: chibrituri pentru lumină, vreo șase cărți în engleză, mâncare și băutură cu eticheta Fortnum & Mason.

Brânza era neatinsă, pachetul de sărățele fusese deschis iar sticla de apă Malvern era pe jumătate goală.

Însă toate aceste detalii le-am înregistrat cu vederea periferică, pentru că ochii îmi erau fixați asupra bărbatului.

Stătea în picioare de partea cealaltă a patului îngust, aplecat deasupra lui. Mâna lui dreaptă ținea obiectul pe care-l văzuserăm la lumina farurilor; într-adevăr, era o furculiță pentru friptură, având dinții de aproape cincisprezece centimetri, două vârfuri ascuțite care se potriveau perfect înțepăturilor din gâtul meu.

Și din gâtul Gabrielei Stoica.

Fata nu era conștientă, fiind drogată cu băutura pe care i-o adusese mai devreme în seara aceea. Mâna stângă a doctorului se afla sub capul ei inert, întorcându-i tot corpul ușor spre el. Pe gât, se vedeau limpede trei perechi de urme de înțepături, furioase și mânjite de sânge uscat.

Identice urmelor de sub gulerul cămășii mele.

Fiecare dintre ele aflată la distanță de orice venă sau arteră care ar fi însemnat moartea.

Dar nu într-un astfel de loc se aflau acum dinții furculiței.

— Dacă împing puțin, a zis doctorul, îi sparg artera carotidă. O să

moară în câteva secunde. Intrați și lăsați jos pistolul.

I-am studiat postura, felul cum îi atârnau hainele, și m-am retras înapoi pe culoar. Holmes scutura vehement din cap, dar nu văzuse ce văzusem eu. Am format cu buzele cuvintele *Nu are armă,* apoi am dat cu subînțeles din cap spre pistolul lui. Am făcut un pas și am ieșit la iveală din nou, oprindu-mă în cadrul ușii ca să-mi sprijin umărul stâng de toc. Fără să mă vadă, am întins mâna stângă, cu palma în sus, spre Holmes. După o clipă am simțit atingerea metalului și mi-am înfășurat degetele în jurul pistolului.

— Doctore, chiar s-a sfârșit.

— Pistolul.

Mâinile îi erau nemișcate, în ciuda furiei și a băuturii. Dacă aș fi îndreptat arma spre el, chiar și cea mai mică mișcare i-ar fi străpuns gâtul Gabrielei. Am făcut doi pași în cameră și am pus arma pe podea, aruncând-o apoi cât colo cu piciorul.

— Iar acum soțul dumneavoastră.

— Soțul meu nu e…

— Vă rog să nu credeți că n-o s-o omor pe copilă. După cum vedeți, încep să rămân fără opțiuni. Dacă vreți ca domnișoara Stoica să mai trăiască, domnule Holmes, vă veți alătura soției dumneavoastră.

— Nu văd niciun pistol, am spus peste umăr.

Ceea ce însemna că, și dacă era înarmat, în cele câteva clipe care i-ar fi trebuit doctorului să-și scoată arma noi am fi putut ajunge la propriul nostru pistol înaintea lui.

Holmes a apărut lângă mine.

— Intrați amândoi în camera de alături și întoarceți cheia în broască. Odată ce ați scos cheia pe sub ușă, voi îndepărta obiectul de la gâtul Gabrielei și voi pleca. Până veți sparge ușa, eu voi fi dispărut. Până să dați de ajutoare, eu voi fi ajuns la graniță.

Am aruncat o privire ușii. Era subțire, dar trainică, iar încuietoarea veche, dar recent unsă. M-a văzut studiind-o.

— Mă tem că nu va mirosi prea bine înăuntru. Nu am avut timp să golesc oala înainte să veniți.

Faptul că trebuia să ne adăpostim într-o toaletă improvizată mă îngrijora cel mai puțin. Mâna i-a tresărit abia perceptibil. Un firicel de sânge a început să se scurgă pe gâtul fetei.

— Ce vă oprește să luați pistolul și să ne ucideți pe toți? am întrebat.

În mare parte doar trăgeam de timp – un reflex automat, pentru că nu venea nimeni să ne ajute – dar, spre surprinderea mea, el a căzut pe gânduri. Mai mult, a găsit o soluție.

— Păstrați pistolul. Dar mai întâi vă rog să scoateți gloanțele. Ah! Aveți și un cuțit în teaca aceea isteață din gheată. Vă rog să-l lăsați aici și pe acela.

M-am uitat la Holmes și i-am văzut limpede chipul pentru prima oară. În locul lui, un altul ar fi tremurat de furie. El stătea absolut nemișcat, având fiecare mușchi încordat și o privire glacială, și mi-am dat seama că, dacă n-ar fi fost cei doi dinți de oțel din mâna doctorului, ar fi traversat încăperea și l-ar fi sfâșiat în bucățele. Așa, a privit dunga stacojie, subțire, întinzându-se pe pielea albă. Apoi s-a îndepărtat un pas de mine, mai întâi fixându-mă cu privirea, apoi uitându-se intens la ușa prin care intraserăm. Am înțeles mesajul ca și cum l-ar fi rostit cu glas tare: *Dacă doctorul scoate un pistol, tu ești cea care trebuie să scape și să se regrupeze.*

Am tras aer adânc în piept, am dat scurt din cap în semn că sunt de acord și ne-am lăsat amândoi pe vine – eu ca să scot cuțitul din gheată, Holmes ca să ridice revolverul, deschizându-i cilindrul ca să permită gloanțelor să cadă pe scândurile prăfuite ale podelei. Apoi a întins arma spre perete și a apăsat pe trăgaci de opt ori, demonstrând că era goală.

S-a ridicat în picioare. Eu am aruncat cuțitul în partea cealaltă a camerei ca să-l las tremurând, înfipt în perete, și m-am ridicat la rândul meu.

Dinții furculiței și-au slăbit întrucâtva apăsarea, iar doctorul nu a dus imediat mâna în buzunar după un pistol, așa că am hotărât să văd dacă e dispus să vorbească.

— Spuneți-mi de ce, doctore. Vă pasă de poporul dumneavoastră, aveți o casă minunată la Brașov, aveți bani – de ce vreți să vă petreceți tot timpul și majoritatea banilor ca să reparați Castelul Bran? În loc de asta ați putea construi un spital. O școală – zece școli.

Mai înainte nu percepusem nebunia care zăcea în el, dar acum era limpede în strălucirea din ochi și disperarea din glas.

— Pentru că Branul e *al meu.* Pentru că tatăl meu și-a pierdut averea, iar bunicul meu mare parte din a lui, și de generații întregi familia Mikó a fost furată de ce era al nostru încă din vremea când strămoșul meu era Principe al Transilvaniei. Ar fi trebuit să fie al meu – ar fi fost al meu, dacă nu s-ar fi pierdut un certificat de căsătorie. Și în loc de asta, conducătorii

orașului se uită la cât costă întreținerea castelului și i-l dau primei stricate din străinătate care e dispusă să-l accepte. În loc să mi-l ofere mie, în loc să spună „Un om care iubește poporul și vrea doar să-l slujească va transforma castelul într-un centru plin de viață pentru colțul nostru de provincie” – în loc de asta, îl aruncă în brațele unei femei care îl crede o jucărie și îl împopoțonează ca pe o casă de păpuși. Iar când se satură de el o să-l vândă unui fustangiu bogat sau o să i-l dea leprei de fi-su, iar străinii o să vină cu mașinile lor rapide și hărmălaia lor și oamenii din Bran n-o să facă decât să sufere din nou.

— Regina chiar pare să iubească poporul, am încercat eu.

— Regina! a scuipat el. Femeia aia iubește admiratorii, iubește țăranii colorați, iubește să se uite din mașină la gospodării, la copiii lor și la sărăcia lor.

Eram cu ochii atenți la cei doi dinți dar, în ciuda furiei, nu începuseră să apese mai tare, așa că am insistat eu:

— Nu puteați să-i spuneți? Nu puteați…

— La ce bun? Castelul meu i l-au dat ei și, mulțumită vouă, n-o să-l mai primesc înapoi. Ei bine, dacă nu pot să-l am eu, n-o să-l aibă nici ea.

Și dând acest verdict înspăimântător, doctorul a făcut semn spre ușa de alături.

— După ce cheia e trecută pe sub ușă, voi pleca.

Faptul că nu scosese un pistol mă încuraja să-l cred – deși, dacă am fi avut vreo altă variantă, aș fi ales-o. Însă Gabriela nu mai era în pericol, iar ușa urma să cedeze într-un târziu. Chiar și dacă avea pistolul în mașină și intenționa să se întoarcă, ar fi trebuit să treacă prin ușa aceea îngustă ca să-l folosească, dându-ne unuia dintre noi ocazia să-l copleșim.

Iar individul era prea dezechilibrat ca să se poată discuta rezonabil cu el. Ar fi fost în stare s-o ucidă pe fată dacă nu ne îndepărtam.

Așa că ne-am îndepărtat. Mai întâi Holmes, cu pistolul gol, apoi eu. Holmes a tras ușa și a bâjbâit după cheie. Mecanismul s-a răsucit. A scos cheia, s-a aplecat și a strecurat-o pe sub ușă.

Imediat, niște pași au străbătut camera de alături, urmați de zgomotul scos de un obiect de metal lovit cu piciorul pe podea. Pașii au mers mai departe, apoi au părut să se oprească. Însă nu s-a auzit niciun zgomot cum că ușa de la temnița Gabrielei s-ar închide, iar o vibrație abia sesizabilă arăta că își continua drumul pe coridorul acoperit de covor. O clipă mai

târziu, alt sunet de tocuri pe lemn, iar puțin după aceea zgomotul îndepărtat al unui motor pornit.

Hainele lui Holmes au foșnit și am auzit declicul piedicii pistolului, urmat de frecarea ușoară a bronzului pe oțel.

Am recunoscut zgomotul fiindcă încărcasem pistolul acela de sute de ori.

— Ai reușit să palmezi un glonț?

— Ziua în care Sherlock Holmes nu va reuși să păcălească un doctor printr-un truc de prestidigitație va fi ziua în care Sherlock Holmes se va retrage la Monaco.

— Când ieșim de aici, am spus, știu că ești furios, dar nu-l ucide. Dar poți să-l faci să-l doară. E în regulă să-l doară.

Mi-a aruncat o privire încărcată de un umor negru.

— Dă-te la o parte, s-ar putea să fac mizerie.

Să arunci în aer încuietoarea unei uși se poate lăsa cu mai mult decât mizerie – poți chiar să-ți pierzi un deget dacă ești neglijent.

Soțul meu nu e niciodată neglijent.

Glonțul a pricinuit mecanismului suficient de multe stricăciuni încât, după aceea, câteva picioare să dea ușa de perete. Zgomotul aproape că a trezit-o de-a binelea pe fată – se simțea bine, în afară de înțepăturile de pe gât, așa că i-am șoptit ca s-o liniștesc până a adormit la loc. I-am tras păturile peste umăr – deși, gândindu-mă la motocicletă, am luat una dintre ele la subraț –, apoi mi-am pipăit buzunarele, am găsit cele câteva dropsuri pe care le cumpărasem în urmă cu ceea ce părea o jumătate de viață și le-am lăsat pe măsuța de lângă ea, luând la schimb una dintre perne.

Apoi am alergat.

Mașina dispăruse, la fel și Holmes, dar am pornit pe urmele lui cu lanterna aprinsă, prin cabană și de-a lungul aleii, dând de el în timp ce se lupta să aducă motocicleta înapoi pe drum.

— Urmele de cauciucuri arată că s-a întors pe unde a venit, i-am spus.

Am pus perna pe portbagajul dur de metal, mi-am strâns picioarele, am înfășurat pătura în jurul nostru cât era de lungă și m-am ținut bine.

Capitolul 49

La ora aceea târzie, drumurile erau complet libere – dar numai de mașini, căruțe și ființe omenești. În primii trei kilometri, Holmes a evitat un șoarece mare, doi iepuri și o pisică. În același timp, farul nostru dezvăluia mersul nepăsător al mașinii, luminând o porțiune de drum împroșcată cu sânge proaspăt, lucitor, și forma de curând strivită a unei vietăți într-o învălmășeală de pene. O mașină grea ca brecul de vânătoare ar fi trecut neclintită prin orice mai mic decât o vacă; pentru o motocicletă până și un iepure e periculos, iar o vulpe mare ne-ar fi putut ucide de-a dreptul.

Viteza noastră a început să scadă.

— Nu încetini! am strigat. Nu-l putem lăsa să scape!

Și-a dat capul pe spate și a zis:

— Nu știe că am pornit pe urmele lui. Nu are niciun motiv să se grăbească.

Nu e nebunia un motiv suficient? m-am întrebat. Dar am ridicat din umeri și m-am cufundat înapoi în pătură, lăsând vântul să șuiere pe lângă mine. Eram la nord de Brașov, prin urmare aproape exact în centrul României – lucru reflectat de hartă prin cinci drumuri care se uneau în punctul care era orașul. Unele dintre ele erau chiar căi ferate, altele erau drumuri mai mult cu numele, dar cum Bucureștiul era deopotrivă capitala și cel mai apropiat oraș, drumul într-acolo trebuie că era bine întreținut. Și era în direcția aleasă de doctor.

I-am vorbit la ureche:

— Crezi că se va opri mai întâi la casă?

Mișcarea din umeri arăta că și el era la fel de nesigur de răspuns ca și mine. Dar, cum conacul era aproape de drum, am riscat să parcăm în dreptul aleii și să stingem motorul.

Nu se vedea nicio lumină, iar în aer nu plutea niciun nor de praf de pe drum. Nu se auzea niciun zgomot de motor.

Holmes a pornit din nou motocicleta și ne-a adus înapoi pe drum.

La periferia Brașovului am ieșit iar din adăpostul încropit în spate ca să strig:

— Dacă secția de poliție e deschisă, îi putem ruga să telegrafieze

înainte. Să le spună că un bărbat are de gând s-o ucidă pe Regină.

A dat aprobator din cap și a încetinit în dreptul clădirii, însă era pe cât de întunecat te puteai aștepta să fie un oraș mic în crucea nopții. Am pornit din nou.

— Așadar, încotro se îndreaptă? am întrebat eu.

— La Regină, a strigat el.

— A spus că se duce la una dintre granițe.

— „Dacă nu pot să-l am eu, n-o să-l aibă nici ea".

— Ar prefera să încerce să ajungă la Regină în loc să scape basma curată?

— Așa cred.

M-am agățat de el în timp ce orașul adormit trecea în viteză pe lângă noi și m-am gândit la probabilitatea de a-i anticipa mișcările unui nebun. Când am vorbit cu el, mi s-a părut că doctorul își recapătă ceva din echilibru – suficient cât să sugereze că ar alege să-și ducă viața mai departe, nu un ultim gest și un moment sclipitor de glorie. La urma urmei, avea resurse enorme, lumea îi stătea la picioare. Nu trebuia decât să se furișeze afară din România și să renunțe la Bran în favoarea dușmanului său, Regina.

Oare ce gânduri îi treceau prin minte acolo, în fața noastră, pe drum? Oare era consumat de nevoia de răzbunare și de a pune capăt tuturor lucrurilor, sau fusese receptiv la glasul acceptării și al unei vieți în altă parte? Sau pur și simplu gonea prin noapte, la fel de orb la variantele care i se așterneau înainte pe cât era la iepurii care-i țâșneau sub roți? Așteptând ca vreun taur adormit să-i apară în lumina farurilor, sau ca mâinile de pe volan să-și aleagă ținta…

Holmes avea dreptate: retragerea aceea de tip „totul sau nimic" păruse mai autentică decât gândul de a se îndrepta spre graniță. Însă tot nu ne ajuta să ne hotărâm.

— Știe că Regina e la Sinaia, i-am spus eu.

Holmes s-a lăsat pe spate, dând voie motorului să încetinească.

— Serios?

— Sunt aproape sigură. O vreme a avut niște pasageri în mașină, i-am auzit vorbind. Dar, Holmes, amenințarea ar putea fi îndreptată împotriva castelului însuși, nu împotriva Mariei.

A lăsat motocicleta să se oprească singură la o răscruce, sub unul dintre

felinarele din oraș, și a pus picioarele pe pământ. A rămas așezat, cu capul plecat, la fel de căzut pe gânduri ca și mine.

Dacă nu pot să-l am eu, n-o să-l aibă nici ea putea însemna la fel de bine și incendierea obiectului dorinței sale.

Castelul Bran. Da, avea ziduri de piatră, un drum de acces cumplit de abrupt și numai o ferestruică minusculă care dădea spre alee – din exterior, un piroman ar fi avut nevoie de niște săgeți aprinse sau de un avion ca să-și ducă gestul la bun sfârșit. Însă, dat fiind că majoritatea slujitorilor erau afară, căutând-o pe Gabriela, un om cu un chibrit ar fi putut intra fără prea mari dificultăți.

Am simțit că Holmes ia o decizie. S-a întors în șa și și-a ridicat ochelarii ca să se poată uita la mine.

Am dat aprobator din cap.

— Sinaia.

A pornit iar motocicleta și a virat pe drumul spre Sinaia.

În timp ce Brașovul rămânea în spatele nostru, pentru prima dată în câteva ore mi-am îndreptat un gând spre Andrei Costea, bine îmbăiat, dar poate începând să-l roadă foamea în camerele noastre de la castel. Să-i spun lui Holmes ce aflasem? Nu, mai bine să nu introduc și mai multe distrageri.

Drumul urca, dar carosabilul era bun. Și mai bine, aici era mai mult pădure decât câmp. Mai puține găini și pisici, mai puține cotețe care să ispitească prădători, și sălbăticiuni mai temătoare de zgomotele de motor decât rudele lor mai civilizate.

Dezavantajul era că nu mai vedeam urmele însângerate ale trecerii mașinii.

Sumbru, Holmes ne-a dus mai repede, apoi și mai repede. Am coborât capul, sperând ca ochelarii să nu-mi zboare în bătaia vântului, și am constatat că perna dispăruse de sub mine.

La patru sau cinci kilometri după ce am ieșit din Brașov, l-am simțit reacționând la ceva. M-am îndreptat de spate, încercând să văd peste umărul lui.

— Ce e?

— Faruri, a zis. Pe acele de păr din fața noastră.

Acele de păr erau bune. Suprafața șoselei era excelentă. Un motociclist dornic să-și asume riscuri putea prinde din urmă o mașină pe serpentinele

acelea, mai ales noaptea, când orice mașină și-ar fi anunțat prezența cu farurile. Am dat drumul păturii, lăsând vântul să o smulgă în noapte, și cu mâna liberă am pipăit buzunarul lui Holmes ca să mă asigur că pot găsi revolverul dacă aveam nevoie. După aceea mi-am încolăcit brațele și m-am lipit de spatele lui, imitându-i fiecare aplecare și schimbare de poziție.

Am crescut viteza, deopotrivă înspăimântător și palpitant. Eram ca agățați de drum, aplecându-ne mult în stânga, apoi în dreapta, apoi în stânga din nou, pavajul fiindu-ne tot mai aproape de genunchi cu fiecare viraj.

Drumul își atingea cel mai înalt punct la Predeal, apoi începea să coboare și am zărit o strălucire de faruri în față – dar…

Înainte să pot vorbi, am simțit cum corpul lui Holmes se detensionează, dezamăgit, și am auzit cum viteza scade puțin când mâna lui a încetat să mai apese accelerația la maximum.

Am trecut pe lângă Renault-ul din timpul Războiului ca și cum ar fi stat pe loc și am zburat mai departe.

Drumul a devenit mai drept, iar orice avantaj am fi avut se pierduse acum în fața motorului puternic al brecului. Am intrat pe o șosea mai largă. Au început să apară case și străduțe mai mici. Un sat, apoi altul – din când în când câte o mașină care venea spre noi, sau în sens invers, îndreptându-se spre sud. Am depășit una chiar înainte de Bușteni, apoi încă una.

Deodată, Holmes s-a lăsat pe spate, frânând puternic și luptându-se să nu cădem. Îi simțisem tensiunea din mușchi și reacționasem într-o clipită, însă chiar și așa mișcarea lui bruscă mi-a lovit dinții și m-a luat pe nepregătite. Aproape am căzut – dacă aș fi fost eu în locul lui, chiar am fi căzut –, însă ne-am ținut roțile drepte și am simțit cum începe întoarcerea imediat ce am încheiat negocierea cu dezastrul.

— Scuze, a zis el și ne-a dus înapoi la ieșirea pe care o observase doar câteva clipe prea târziu.

Acum treceam pe lângă mai multe porți scumpe, încuiate, cu copaci toaletați și ocazional zăream frânturi din niște grădini îngrijite. Trebuia să fie Sinaia, capitala de vară, unde se muta Bucureștiul când vremea era prea călduroasă.

Era un labirint de străzi înguste și alei, dar Holmes părea să știe încotro merge – sau, mai bine zis, judecând după cât de tensionat îi era spatele, avea o imagine mintală pe timp de zi și se străduia să reconstituie traseul pe timp

de noapte.

Am trecut de câteva clădiri, în josul unui deal și de partea cealaltă a unui pârâu, când în fața noastră au apărut mai multe lumini.

Nu putea fi decât un castel regal, cu o intrare prelungă și o casă pentru străjeri înainte de corpul propriu-zis, care probabil conținea sute de încăperi – dar în fața căruia era oprit brecul, cu portiera șoferului deschisă și cu farurile aprinse. Când motocicleta a oprit derapând lângă el, doi bărbați în livrea tocmai străbăteau curtea interioară, vizibilă printr-o pereche de arcade. M-am dat jos de pe portbagajul de metal, amorțită de parcă aș fi stat toată ziua pe cal. Totuși, eram în formă mai bună decât Holmes, care se chinuia să-și descleștеze mâinile de pe ghidon.

— Holmes, unul dintre noi trebuie să se miște repede. Poți să le distragi atenția străjerilor?

— Ia pistolul, a zis, apoi a ridicat glasul ca să spună cu un accent extrem de afectat: Om bun, m-ai putea ajuta? Îmi pare foarte rău, e nespus de târziu, dar îl caut pe un domn care…

Cei doi bărbați au apărut de sub arcada din dreapta. Am pus arma în buzunar și am pornit spre stânga cât de repede mă duceau picioarele – adică, din fericire, mai repede decât doi inși masivi, cu cizme, mantale și sulițe ceremoniale.

Au strigat, dar eu am reușit să străbat curtea și să ajung la jumătatea marii scări din interior înainte ca bărbatul mai tânăr să ajungă la uși. Mă aflam într-un fel de sală – etajul acela probabil era întru totul public, destinat evenimentelor oficiale, prin urmare îndepărtat de dormitoarele familiei –, dar când am ridicat privirea am rămas uluită să văd cerul deasupra unor galerii deschise. Înăuntru ardeau lumini – nu multe, dar suficiente cât să-mi arate unde erau scările. Când m-am năpustit spre ele, am început să strig:

— Străjeri! Apărați-vă Regina! Opriți-l pe doctor! Ileana, sunt Mary Russell – doamna Holmes! Ileana!

Cei doi străjeri strigau și zăngăneau în spatele meu, glasul lui Holmes s-a alăturat vacarmului, iar eu începeam să rămân fără suflu în timp ce mă aruncam de-a lungul coridoarelor și scărilor masive, strigând și blestemând somnul profund al familiei regale. Unde erau valeții – și cât de departe ajunsese doctorul?

Alte scări – și, în sfârșit, camerele de locuit, coridoare acoperite de

covoare groase, de-a lungul cărora fuseseră aranjate busturi, vaze și tablouri. Unul dintre străjerii din spatele meu era mai rapid decât mă așteptasem, îl simțeam că se apropie și m-am gândit la pistol, dar mi-am zis să fiu serioasă, doar nu era să încep să trag în spațiul acela. Iar apoi, din fața mea, am auzit strigătul unui bărbat. Trecusem pe jumătate de un colț când tocurile mi-au alunecat și aproape am căzut, apoi m-am ferit de un valet masiv care s-a ciocnit de străjerul din spate într-o învălmășeală de înjurături, permițându-mi să scap de urmăritorul meu.

Apoi totul s-a întâmplat deodată.

Când am făcut primul pas pe coridorul slab luminat am zărit un bărbat cu o trusă medicală ținând mâna ridicată după ce bătuse la o ușă închisă. La al doilea pas s-a deschis o ușă aflată în partea cealaltă. La al patrulea pas, Ileana a ieșit de acolo, confuză, ținând în brațe câinele pufos și alb. Am deschis gura să strig – iar la al cincilea pas ușa din fața doctorului s-a deschis spre interior, dezvăluind-o pe Regină.

— A răpit-o pe Gabriela! am țipat, dar acela era al optulea pas, iar mâna doctorului se pregătea s-o forțeze pe Regină să intre înapoi.

Am alergat cu pași grei pe coridorul nesfârșit, conștientă că n-o să ajung la timp, nereușind nici măcar să mă opresc să scot pistolul – dar apoi o nălucă albă a țâșnit pe covor, mârâind furios și aruncându-se apoi după piciorul care dispărea în cameră. Corului de strigăte i s-au alăturat țipete, de bărbat și de femeie, iar doctorul a apărut din nou, împleticindu-se înapoi, încercând să scape de silueta albă care i se prinsese de spatele pulpei. Mai erau cinci pași până să-l pot doborî – însă eram la trei metri de el când o vază orientală cu valoare inestimabilă i s-a spart în cap. El s-a clătinat și s-a prăbușit.

Regina și Ileana, având ambele aceeași expresie șocată întipărită pe chip, s-au uitat de la el la mine. Am încetinit – numai ca să ajung sub câteva zeci de kilograme de străjer furios.

Capitolul 50

Mi-au dat un pled gros de călătorie înainte să mă parcheze într-o sală mare, formală, sub ochii a nu mai puțin de patru bărbați în uniformă. La câteva minute după ce fusesem lăsată acolo, prin încăpere a trecut un val de trafic, escortând un bărbat cu o geantă de doctor. Câteva minute mai târziu, o slujitoare adormită a apărut ca să aprindă șemineul de lângă mine, ceea ce nu ar fi fost necesar, având în vedere că era august, cu excepția faptului ciudat că încăperea nu avea acoperiș.

Au trecut treizeci de minute. Mi-au apărut vânătăi, iar amorțeala din corp mi s-a intensificat. Vocile treceau înainte și înapoi pe undeva deasupra capului meu, ocazional și cea a lui Holmes. Noul medic a coborât din nou – Regele, în patul lui de suferință, aparent nici nu auzise perturbarea.

Nu puteam decât să sper că mesajul meu scurt ajunsese la Holmes. Înainte ca străjerii să mă târască de acolo, am reușit să strig câteva cuvinte scurte peste umăr, în arabă, o limbă pe care nimeni de acolo nu ar fi înțeles-o: „Nu o lăsa să afle ce voia doctorul!”

Apoi am fost târâtă până jos, în timp ce el a fost dus într-o camera privată pentru o conversație cu Majestatea Sa Regina.

Tipic bărbătesc.

M-am ridicat cu trudă în picioare. Străjerii s-au zbârlit în timp ce se uitau la mine cum fac un tur al canapelei, în încercarea de a împiedica vânătăile să mi se transforme în piatră. Am șchiopătat ca un octogenar spre mătasea somptuoasă, cu franjuri, apoi am făcut o grimasă încercând să-mi ridic privirea spre tavanul ciudat. Nu era straniu să ai o asemenea sală ornamentată deschisă elementelor? Dar de data aceasta am observat un acoperiș parțial, o sticlă ornamentată care acoperea aproximativ o treime din spațiu – am realizat imediat că trebuia să fie un fel de tavan retractabil care fie se blocase, fie fusese lăsat deschis, și că cerul de deasupra capului nu mai era negru.

M-am oprit în fața focului nepotrivit, a cărui căldură îmi mângâia partea din spate a picioarelor în timp ce se înălța. M-am învârtit încet, precum o friptură la proțap, și mă gândeam la posibilitatea de a mă pune în genunchi ca să-mi pot prăji și umerii când niște pași vioi au urcat scările de la intrare, urmați de o bătaie de călcâie când străjerii au luat poziție de

drepți. M-am întors ca să văd cine era.

Un bărbat înalt, zvelt, brunet, de cincizeci de ani, cu mustață și o privire aprigă: nu putea fi decât consilierul Reginei, prietenul și presupusul amant, Prințul Barbu Știrbey.

— Ești tu femeia, a început el, apoi și-a dat seama și a luat-o de la capăt: *Are you the woman they say was attacking the Queen*?

— Eu sunt femeia care a încercat să o salveze pe Regină de la un atac. Cred că v-ați întâlnit cu soțul meu zilele trecute. Domnul Holmes.

Ochii i s-au mărit și s-au îndreptat spre fața mea învinețită și șifonată înainte să se întoarcă spre cel mai apropiat străjer cu un potop de cuvinte în română pline de furie. Mi-am dat jos pledul de lână de pe umeri și am reușit să-l întind pe canapea, apoi i-am întrerupt tirada.

— Domnule, vă rog, aș dori să văd dacă Majestatea Sa și Principesa Ileana sunt bine. Și să vorbesc cu soțul meu.

I-a aruncat o întrebare rapidă străjerului îngrozit, care i-a dat un răspuns la fel de scurt. Prințul Barbu a întins apoi mâna spre cotul meu ca să mă conducă spre scări, un gest care îmi arăta exact cât de slăbită sunt. Am făcut un efort și, când am ajuns la al doilea rând de trepte, mă mișcăm ca un bătrân de cincizeci de ani destul de vioi.

— Domnule, știți dacă sunt ceva vești de la Bran, despre fata care a fost răpită?

A scos un sunet de iritare și a spus:

— Da, desigur, ar fi trebuit să vă spun imediat. Am primit un mesaj telefonic de la schimbul din Brașov cum că polițiștii s-au dus la cabana de vânătoare și că au găsit-o pe fată. Este în siguranță. Deși, dacă am înțeles mesajul, furioasă.

— Ea trebuie să fie.

Am descoperit că zâmbeam imaginându-mi-o pe Gabi Stoica furioasă.

— Ileana – Principesa – știe?

— Da. Era îngrijorată.

— Sunt prietene.

Sufletul îmi era considerabil ușurat, însă asta nu-mi accelera cu nimic pașii. Totuși, înaintarea noastră lentă îmi dădea timp să înregistrez detalii, iar detaliile erau în abundență. Palatul în sine – un castel doar cu numele, în ciuda mulțimilor de arme și armuri decorative – era la fel de nou precum familia regală. Iar conceptul din spatele clădirii și decorațiunii era al școlii

„dacă una e bună, șaptesprezece sunt și mai bune”. Fiecare balustradă sculptată, fiecare perete acoperit cu tablouri cu rame aurite, fiecare ușă era rezultatul a unor săptămâni de muncă ale unui meșter. Un salon victorian care o luase razna.

Nu putea exista o clădire mai diferită de Castelul Bran decât aceasta.

Prințul Barbu a mers înaintea mea, ducându-se direct la o ușă și deschizând-o cu siguranța unui om care locuise acolo. S-a lăsat într-un genunchi în fața Reginei Maria și i-a dus mâna la buze, un gest care în mod clar le-a venit natural amândurora. Apoi s-a ridicat și s-a întors spre Ileana, care era cu ochii umflați, însă foarte ușurată, cu brațele în jurul câinelui alb din poală. Ei i-a adresat o plecăciune mică, afectuoasă și ușor ironică. Ea a înclinat ușor capul, gest care, în ciuda tensiunii din postură, avea o urmă similară de umor. El a și mângâiat câinele.

În mai puțin de cinci secunde am știut totul despre dragostea și respectul pe care cei trei le aveau unul pentru altul.

M-am dus lângă Holmes, care s-a uitat suspicios la buza mea umflată, însă nu a spus nimic.

— Știe? am murmurat.

— Ce urmărea doctorul? Nu i-am spus, iar el nu era conștient când am plecat. Nu știu dacă și-a revenit încă. Ai auzit că poliția din Brașov a găsit-o pe Gabriela.

— Da. Dar, uite, trebuie să…, am început eu, însă Prințul Barbu s-a apropiat, întorcându-se spre Holmes și întrebându-l dacă ar putea vorbi.

I-am privit cum pleacă, rugându-mă ca Holmes să fi primit mesajul meu, să fie de acord cu el și să poată face orice ca să-l ducă la bun sfârșit.

Le-am oferit Reginei și fiicei ei un zâmbet încurajator.

— Majestatea Voastră, îmi cer scuze că nu l-am putut împiedica pe doctorul Mikó să Vă tulbure somnul cu o întrerupere atât de îngrozitoare. Și, Principesă, felicitări pentru că ați luat o poziție atât de decisivă. Bulldog Drummond ar fi mândru.

Fața schimonosită a fetei s-a relaxat un pic.

— Așa credeți?

— Desigur! Singurul lucru care-l va împiedica pe Sapper să scrie asta e gândul că ar putea jigni demnitatea vărului dumneavoastră.

S-a gândit pentru o clipă la reacția probabilă a lui George al V-lea când s-ar fi pus problema despre o șaradă regală implicând o tânără prințesă

îmbrăcată în cămașa de noapte care lovește un intrus în cap cu un obiect vechi de neprețuit și care afișează apoi un rânjet de pură plăcere.

— Cineva ar trebui să-i spună, totuși, lui Sapper despre asta.

— Dacă va publica povestea, va trebui să-l includă și pe câine.

Ea și-a strâns brațele în jurul făpturii adormite.

— Mă bucur atât de mult că Gabi a fost găsită! Dar aveți vreo idee ce voia acel om? E medicul din Bran, nu-i așa? L-am văzut trecând în mașina lui neobișnuită.

Simțeam privirea de avertizare a Reginei Maria, însă i-o luasem înainte în precauția mea.

— Principesă, sunt sigură că știți cât de iraționali pot deveni bărbații când vine vorba despre politică. Mă tem că vom afla că cineva i-a sucit mințile doctorului și că l-a împins la acest act de nebunie.

— Dar cum a intrat? a întrebat ea.

De data aceasta străjerul de lângă ușă s-a îndreptat brusc la întrebarea ei.

— Îmi imaginez că un bărbat cu o trusă medicală e o priveliște obișnuită pe aici în ultima vreme, tatăl dumneavoastră fiind bolnav. Ei bine, suntem cu toții norocoși că acest nebun și-a găsit nașul într-un câine mic și o ucenică a lui Bulldog Drummond. Și puteți fi sigură că străjerii și-au învățat lecția și că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

Capitolul 51

Sherlock Holmes îl urmă pe Prinț afară din salonul Reginei și de-a lungul holului către o cameră din apropiere: o bibliotecă, să spunem, deși concepută mai puțin pentru lectură cât pentru a-i impresiona pe prietenii bărbați cu întinderea uriașă de cotoare de piele. Prințul Barbu închise ușile în fața străjerilor de afară, apoi îi făcu semn lui Holmes spre un fotoliu, în timp ce el însuși se îndreptă spre un dulap de băuturi elaborat. Umplu două pahare dintr-un decantor cu un lichid transparent și le aduse înapoi la fotolii.

— Nu știu dacă e momentul pentru o băutură sau pentru cafea, însă îmi imaginez că cea din urmă va ajunge în curând. În orice caz, de asta am nevoie mai întâi.

Holmes luă o înghițitură generoasă, cu scop medicinal, savurând căldura din gât. Era *țuică,* dar cu o complexitate intensă care le făcu pe cele băute cu alte ocazii să pară că aveau gust de diluant. Mai luă o înghițitură, apoi ambii se întinseră după tutun. Când fumul începuse să se ridice, Prințul scutură scrumul din capătul țigării.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Iar Holmes asta și făcu, de la sosirea lui la Bran din seara precedentă, după ce o însoțise pe Regină la Sinaia, până la urmărirea lui Russell la o casă la țară pe partea cealaltă a Brașovului și la goana cu motocicleta prin munți. Prezentă numai punctele principale însă, chiar și fără amănunte, cafeaua fusese servită, iar palatul începuse deja treburile de dimineață înainte să termine el.

— Nu am văzut ce s-a întâmplat cu Russell după ce am ajuns, sfârși el. Dar înțeleg că ea și Principesa Ileana l-au învins împreună pe doctor. Iar mai târziu am văzut un revolver în geanta lui medicală.

— De ce nu erați acolo?

— Unul dintre noi trebuia să stea în curte ca să-i distragă pe străjeri. Russell e mai rapidă decât mine.

— Însă nu suficient de rapidă ca să-i evite.

— Ea și-a făcut datoria, iar ei o făceau pe a lor. Nu a văzut niciun motiv să-i rănească.

Prințul râse, Holmes nu.

Prințul întinse mâna ca să umple din nou ceștile de cafea, și se lăsă în spătar, cumpănind.

— Acest medic din Bran – el chiar își închipuie că are vreun drept asupra castelului? Nu e pur și simplu un nebun?

— Pare să existe un fundament fragil pentru convingerea lui cum că familia ar avea o revendicare reală asupra clădirii. Banii moșteniți de la unchiul său l-au făcut să pară că-i e la îndemână, cel puțin până când eu și Russell am început să-i punem piedici în cale. Atacul din această seară a fost un ultim act disperat de furie și exasperare – nu mai puțin periculos, desigur, însă nu era ceea ce planificase la început.

— Este nebun?

— *Eu* aș numi-o nebunie. Un psihiatru s-ar putea să nu.

— Urăsc că îi face probleme Reginei, tocmai acum. Și așa e tulburată de prea multe. Regele. Fiul lor. Școala de engleză a Ilenei.

Holmes îl studie pe celălalt bărbat, trecându-și mâna prin păr, parcă netezindu-și propriul disconfort.

— Dumneavoastră… Cum să spun, domnule… O iubiți?

Prințul păru uluit de întrebarea directă. Totuși, nu protestă și nu o consideră nepotrivită. În schimb, zâmbi ușor.

— Este Regina mea. Mi-aș da viața pentru ea. Pentru ea și pentru fiica ei.

Iar Holmes dădu din cap, ca și cum acest răspuns era de-ajuns.

— Nu cred că vi se va cere să vă sacrificați, ci doar un anumit nivel de flexibilitate etică. Soția mea crede că dacă Regina ar afla despre… iluziile… doctorului Mikó, afecțiunea ei pentru Bran și pentru oamenii săi ar fi întinată.

După o clipă Prințul, încuviință dând din cap.

— S-ar putea. Nu la început, însă gândul ar persista. Ar găsi pretexte să fie mereu în altă parte. Ceea ce ar fi păcat. Bran este singurul loc unde poate fi ea însăși.

— V-aș sugera să nu-i spuneți. Nu-l lăsați pe Mikó să vorbească.

— Domnule, sugerați să pun să fie…

— Nu ucis. Doar să-i scoateți colții. În definitiv, a fost găsit în afara camerelor Regelui cu un pistol. Ar fi destul de ușor de stabilit că disputa lui a avut legătură cu Ferdinand, mai degrabă decât cu Maria. Dacă va fi

acuzat, totul va ieși la iveală. Totuși, s-ar putea să fiți nevoit să găsiți un medic care să-l declare nebun. Sărmanul individ nu trebuie spânzurat sau împușcat, ci doar înlăturat în tăcere. I s-ar putea oferi chiar condiții bune, dacă guvernul ar pune mâna pe bunurile sale considerabile. La urma urmei, nu are rude. Însă nu trebuie să mai comunice vreodată cu Regina sau cu Principesa Ileana. Și va trebui să fiți atent să nu iasă vreodată la iveală niciun cuvânt despre revendicarea lui. De fapt, dacă ați putea face poliția să întârzie o zi sau două cu investigația lor, m-aș putea asigura ca orice indicii în acest sens să dispară din casa lui. După aceea, chiar dacă ar apărea vreun zvon, nu va părea decât un vis trist.

Prințul se uită la bărbatul din fața lui, apoi se ridică. Întinse mâna. Holmes se ridică și i-o strânse.

— Regret, spuse Prințul, că nu voi avea ocazia să vă cunosc mai bine, pe dumneavoastră și pe doamnă.

— Domnule, sentimentul este reciproc.

Capitolul 52

A sosit micul dejun, în camera însorită în care stăteam cu Regina Maria și Prințesa. Pe urmele lui au venit Holmes și Prințul Barbu, mirosind a tutun, țuică și mulțumire. Slujitorii aduseseră tăvi mari cu chifle și fructe și o duzină de alte lucruri apetisante care m-au ajutat să uit de vânătăile care-mi înnegreau pielea. Ileana i-a strecurat câinelui bucățele de cârnat pe sub fața de masă în timp ce-i povestea Prințului aventura din perspectiva ei. Regina asculta și zâmbea și mai intervenea din când în când cu câte o remarcă.

Apoi s-a terminat: masa a fost debarasată, slujitorii au dispărut, ochii Principesei s-au înmuiat puțin în aerul cald care intra leneș pe fereastră. Prințul Barbu a aprins o țigară pentru Regină, apoi s-a ridicat.

— Îi voi telefona doctorului Majestății Sale, Doamnă, dacă nu Vă deranjează, apoi îl voi întreba pe Majestatea Sa dacă dorește să mă vadă înainte să plec acasă.

— Sunt sigură că lui Nando i-ar face plăcere o scurtă conversație.

— Ah, am uitat – Nadeja mi-a spus să vă invit la ceai.

— Mi-ar face mare plăcere, dar poate în câteva zile. Astăzi eu și Ileana ne întoarcem la Bran.

Pleoapele Ilenei s-au deschis brusc.

— Azi? Nu trebuie să mai aștept?

— Cred că exilul tău a fost suficient de îndelungat. Poți să-ți strângi lucrurile?

— Mai repede decât tine!

A râs și a ieșit în fugă din cameră, cu câinele pe urmele ei.

Prințul a zâmbit spre ușa pe care ieșise ea.

— E o binecuvântare că încă poate fi așa de… aproape copilăroasă.

— O, ar fi trebuit s-o vezi la Londra – o tânără doamnă. Dar da, aici poate fi liberă. Și ei i-ar face mare plăcere s-o vadă pe Nadeja. De ce nu veniți cu mașina până la Bran? Grădinile sunt spectaculoase și în curând o să se ofilească.

— Cu mare drag. Domnule, Doamnă, a zis întorcându-se spre noi. A fost o plăcere.

A plecat. Regina și-a stins țigara în scrumiera de marmură.

— Trebuie să le dau de veste slujitorilor că plec. Sper că voi doi – staţi: mi s-a spus că aţi venit cu o motocicletă. E nevoie să vă întoarceţi tot cu ea?

— Vai, sper că nu, am zis din tot sufletul.

Ea a râs.

— Atunci veţi veni cu noi. Deşi îmi închipui că discuţiile nu vor fi tocmai strălucite, după o noapte atât de întreruptă.

— Doamnă, e unul dintre momentele în care aş alege o banchetă moale în locul chiar şi celei mai inteligente conversaţii.

Mai bine că nu aşteptam o discuţie captivantă cu nepoata Victoriei. Până şi Holmes, chiar dacă a rămas ţeapăn, cu spatele drept, şi-a lăsat pleoapele să se închidă uşor pe anumite porţiuni de drum.

Când am ajuns la Bran, Ileana s-a repezit jos din maşină într-o manieră deloc regală ca să-l înfrunte pe Florescu.

— Cum se simte Gabi? Aţi avut grijă de ea? Când pot să merg s-o văd?

Majordomul a clipit în faţa acestui atac.

— Bună dimineaţa, Alteţă. Gabriela se simte bine. Am fost la ea acasă când au adus-o poliţiştii înapoi, acum două ore. Au rămas s-o interogheze, iar când au plecat era foarte obosită. Presupun că va dormi o vreme. Cât despre o vizită…

Majordomul s-a uitat la Regină, aşteptând îndrumare.

— Nu astăzi, a zis Maria tăios şi, înainte ca protestele fiicei ei să capete amploare, a spus că Gabriela are nevoie de odihnă, că nu se poate odihni ştiind că în casa ei e o Principesă şi că se vor face aranjamente să fie adusă în vizită la castel a doua zi.

Era bine şi aşa, arăta expresia de pe chipul Ilenei, cu toate că a continuat să insiste linguşitor până când Regina a fixat-o cu „Privirea”. S-a potolit şi a spus că se gândea să aţipească şi ea puţin.

Regina a privit-o cum se îndepărtează, expresia autorităţii materne disipându-se treptat în afecţiune pură. După aceea s-a întors spre noi.

— După ce domnul Florescu mă va pune la curent voi ieşi să călăresc, a spus ea. Aţi vrea să mă însoţiţi? Cu siguranţă există costume de călărie care să vi se potrivească.

Am mulţumit politicos şi am spus că poate cu altă ocazie, dar nu s-a lăsat păcălită câtuşi de puţin. A traversat curtea interioară spre camerele ei – dar când majordomul a dat s-o urmeze, i-am tăiat calea.

— Domnule Florescu, a început Holmes cu glas mieros. Cred că trebuie să purtăm o discuție.

— Domnule?

Bărbatul privea de-a lungul nasului mâna care-i oprise înaintarea.

— Despre ce?

— Umbra de la Bran, am zis.

Văzând că nu pricepe nimic, m-am aplecat în față ca să-i explic limpede:

— Fantoma din pereții castelului. Cea care poartă numele Andrei Costea.

Nu a încercat să se prefacă. A înghițit în sec, a aruncat o privire în urma Reginei și a zis:

— Voi veni. După ce termină ea cu mine.

— Vom aștepta, a spus Holmes mai mult ca pe o amenințare decât ca pe o promisiune.

În timp ce urcam scările am avut în sfârșit prilejul să-l întreb pe Holmes cât de multe aflase de la fantoma noastră.

— Doar ce a putut să-mi spună în aproximativ două minute. M-am îngrozit când ușa s-a deschis și am văzut chipul lui, nu al tău, dar părea să-și cunoască limpede misiunea. După ce a povestit cum a ajuns acolo și ce te-a interesat pe tine într-atât de mult, eu am plecat, sperând să prind mașina Reginei înainte ca șoferul s-o ducă înapoi în garaj. Băiatul a spus că l-ai găsit într-o casă a scării ascunsă în spatele pereților și că avea un fel de vizor de unde putea vedea satul. Însă nu pricepuse deloc de ce voiai să știi dacă mașina doctorului fusese în apropierea Branului duminică seară.

— Nici eu n-am aflat mult mai multe. Am simțit că era mai puțin important să-mi satisfac curiozitatea decât să acționez imediat. Și, apropo de asta, îmi cer scuze că mi-am încălcat promisiunea față de tine. Că urma să rămân în cameră.

— E de înțeles, Russell, a zis.

Ușile camerelor noastre erau încă închise, și s-au dovedit încuiate. Am ciocănit în lemn.

— Noi suntem, Andrei.

Zăvorul a fost tras. Făcând un pas în cameră am primit răspuns la una dintre întrebările mele: da, cel puțin unii dintre slujitorii de la castel cunoșteau secretul. I se adusese mâncare, apă și o cămașă nouă, sensibil

mai puțin ornamentată decât cea din scrinul lui Holmes. Și, posibil, foarfece și o lamă de ras, pentru că acum nu mai avea barbă pe obraji, iar mustața îi era aranjată.

Am închis zăvorul. Ceva din gestul meu a aruncat o umbră de îngrijorare pe chipul lui Andrei – sau poate era din pricina felului în care ne-am apropiat eu și Holmes de el, ca niște întruchipări ale cuvântului *interogatoriu.*

L-am atins pe Holmes pe braț, afișând un zâmbet liniștitor.

— Bună, Andrei. Sper că te-ai simți bine aici. Îmi pare rău că am lipsit așa de mult.

Nu a mai făcut niciun pas în spate, însă figura i-a rămas prevăzătoare.

— Totul bun. Dormit pe…

A făcut semn spre canapea.

— Scaun?

— Pe canapea? Ar fi trebuit să dormi într-unul dintre paturi.

S-a arătat uluit.

— Nu! *Canap* bun. Mai bun decât patul de pe scări.

— Îmi închipui. Și văd că ți-au adus niște mâncare.

— Da, eu…

Și-a dat seama ce recunoscuse și a închis gura.

— Nu-ți face griji, am venit să te ajutăm, am spus.

Și, cu toate că Holmes mi-a aruncat o privire tăioasă, era adevărat. Măcar atât puteam să facem, aici la Bran, să rezolvăm problema unui dezertor cândva mort.

— Stai jos, te rog.

Văzându-l că rămâne în picioare, chiar aruncând o privire spre ușă, m-am apropiat de fotoliile de lângă fereastră și l-am ademenit cu:

— Trebuie să-ți spun despre Gabriela.

— Ați găsit Gabi? Unde? E bine?

— O să-și revină. Am găsit-o și am eliberat-o. Apoi l-am găsit pe cel care a luat-o.

Momeala a funcționat. M-a urmat până la fotolii și s-a trântit în unul dintre ele, dizgrațios ca un adolescent. Nu am înțeles cuvintele mormăite care i-au ieșit pe gură, dar eram capabilă să recunosc o rugăciune de mulțumire când o auzeam.

— Ah, a zis. Scuze. Am zis că eu bucuros că ea bine. Și mulțumesc. Ea

persoană bună, cred.

— A, deci sunteți prieteni? O cunoșteai înainte să te întorci la Bran în ianuarie?

— Nu, prieteni, nu… cum se spune, deschis?

— Direct?

— Direct, da. Văzut în timp ce lucrează, auzit vorbind cu alții, mereu veselă, niciodată, ăăă, plâns. Prietenă cu Vera.

Am dat aprobator din cap, însă nu am luat deocamdată în seamă numele și i-am povestit o variantă simplificată și ușor inexactă a modului în care o găsiserăm pe Gabi. Reușea să urmărească engleza dacă vorbeam rar și a chicotit imaginându-și cum stăteam eu și Holmes pe motocicletă, apoi a râs în hohote aflând de contribuția câinelui și a stăpânei sale regale. Recunosc că am tras puțin lucrurile de păr, sperând că Florescu o să ajungă înainte ca interogatoriul să se întoarcă asupra protejatului său…

În sfârșit am auzit o bătaie în ușă și m-am dus să-i deschid majordomului.

Împreună cu el, spre surprinderea mea, era Vera Dumitru.

Andrei s-a ridicat imediat în picioare și s-a înroșit. Vera i-a aruncat o privire rapidă, apoi l-a ignorat cu desăvârșire. El părea să nu știe cum să-și țină mâinile. Iar când am adus scaune pentru noii noștri oaspeți a aruncat din nou o privire plină de jind spre ușă, dar în cele din urmă, s-a tras pe marginea fotoliului, cu capul plecat și mâinile împreunate între genunchi.

L-am lăsat pe Holmes să înceapă. Cei doi bărbați ar fi reacționat mai bine la întrebările lui decât la ale mele.

— Domnule Florescu, există lucruri în legătură cu care ne-ați dus de nas și informații pe care nu ni le-ați oferit. Pentru început, aș vrea să ne explicați cum a ajuns Andrei Costea să locuiască în spatele peretelui de la Castelul Bran.

A durat mult, un ceas sau mai bine de fragmente de propoziție, întreruperi și traduceri din partea domnului Florescu, dar, treptat, povestea umbrei de la Castelul Bran a prins contur.

Capitolul 53

A fost odată un tânăr fermier care locuia într-un colț liniștit de imperiu, neavând habar de lumea largă din părțile îndepărtate. Nu era un băiat deosebit de chipeș, și nici prea inteligent când venea vorba de replici pline de spirit și lucruri din cărți, pentru că familia lui era săracă. Dar, la vremea aceea, toată lumea în sat era săracă, așa că ce conta? Și, da, tatăl lui putea fi rău când bea prea mult, dar nici asta nu era ceva neobișnuit. Băiatul iubea caii familiei, iar vecinii lui au aflat că animalele dresate de el ar lucra mai mult decât celelalte. Mâinile lui erau și iscusite, așa încât căruțele pe care le repara și obloanele pe care le construia rezistau și la întrebuințare intensă.

În sat era un om, un om cu o oarecare importanță, plătit cu un salariu mic de orașul din apropiere ca să vegheze asupra ruinelor castelului de pe deal. Fusese cândva profesor la școală, sau poate că doar mersese la școală, și nu avea copii. În schimb, a devenit unchi pentru copiii altora, găsind meditatori care să-i ajute la examene, ajutându-i să plătească pentru cărți și uniforme și ocazional oferindu-le câte o bursă. Nu e ca și cum băiatul ar fi promis prea multe când venea vorba despre școală, însă bărbatul era bun și, uneori, când tatăl băiatului se înfuria, bărbatul îi pregătea un pat în fața focului în care-l lăsa pe băiat să doarmă.

Băiatul avea prieteni. Mai cu seamă o fată, mai mare decât el și mult mai deșteaptă, îi aducea bucurie și îl tachina, blând, chiar dacă spunea că satul nu o va ține acolo mult timp. Dar, până și-a luat zborul, l-a lăsat să-i stea prin preajmă, l-a lăsat pe băiat să-i aducă daruri și să o facă să râdă.

Pe măsură ce băiatul creștea, tatăl lui devenea tot mai dur cu el. Cel mai rău era că începuse să o lovească și pe mama băiatului. Până într-o zi când băiatul și-a dat seama că nu mai era un copil, că era egalul tatălui său și că lucrul cu caii îl făcuse puternic. Așa că i-a spus tatălui său că bătăile trebuie să înceteze. Și, la scurt timp după aceea, tatăl a plecat, luând cu el punguța de piele cu monede ținută sub pietrele din vatră.

Nu după mult timp, mama s-a întors cu fața la perete și a murit.

Cam în aceeași perioadă, războiul care crescuse de cealaltă parte a lumii s-a apropiat brusc. Țara vecină era acum dușmanul și era nevoie de

soldați. Fratele mai mare al băiatului avea piciorul sucit, surorile erau prea mici ca să lucreze, așa că băiatul a semnat hârtiile ca să devină soldat, aranjând ca simbria lui să fie trimisă acasă.

Prima lui bătălie a fost și ultima. Era destul de aproape de casă încât, dacă fumul s-ar fi risipit vreodată, ar fi putut vedea în depărtare forma unor dealuri cunoscute. Nu că fumul și praful ar fi fost vreodată altfel decât sufocante. Nu că ar fi avut timpul liber să stea și să caute culmile.

Odată, cu ani în urmă, când soldatul era foarte tânăr, văzuse un vecin târât afară dintr-un grajd după ce armăsarul dinăuntru înnebunise. Avusese coșmaruri ani la rândul, încă avea uneori, despre cum trebuia să fi fost să fii prins în acel spațiu de lemn cu o mulțime de lovituri, oțel și furie.

Așa era bătălia, însă fără pereți.

Exploziile veneau din toate părțile. Oase rupte, sânge peste tot, fără pauză, fără vreun răgaz de a gândi, de a privi în jur, de a-ți da seama cine era dușman și cine camarad. Fusese lovit și zdrobit și se trezise la pământ, și se ridicase, și fusese călcat în picioare. Și, o dată, o baionetă stacojie adevărată i se năpustise spre măruntaie, și nu lipsiseră decât câțiva centimetri ca să-l spintece.

Când se trezise, era noapte. Totul era durere. Lumea gemea și zvâcnea. Își pierdu cunoștința de câte ori reuși, dar fie era încă întuneric, fie se întuneca din nou atunci când își reveni în cele din urmă, iar setea îl făcuse să se ridice în picioare.

Nu prea putea să se gândească la ce trebuia să facă. În depărtare erau bărbați care se mișcau, lumini și zgomote, însă el avea nevoie de apă și undeva pe acolo era un râu, era destul de sigur de asta… așa că începu să meargă.

Apoi se făcu seară, iar pe drum erau și alți bărbați, însă el se ținu la distanță, mergând printre copaci. Pădurea era răcoroasă, iar el avea febră. Scăpă de pușcă și de bandulieră, apoi de haină și de pălărie.

Se trezi în sunetul picioarelor care se mișcau pe podeaua de pământ bătătorit. Îl durea, dar nu atât de rău, iar durerea era concentrată mai ales în cap și la burtă. Îi era sete, dar avea impresia că ar fi băut nu cu mult timp înainte. Era în interior, dar nu într-o casă pe care o cunoștea. Era destul de sigur că urma să afle ce căuta acolo, după încă un somn sau două.

Nu era tocmai amnezie, pentru că după ce febra îi scăzu și după ce amețeala și durerea de cap dispărură își aminti cine și de unde era. Însă sub

acele cunoștințe prăfuite stăteau clocotul bătăliei, oroarea de a fi prins într-un grajd cu o sălbăticiune înnebunită care îl ura suficient de mult încât să-i rupă fiecare oscior și să-l zdrobească sub picioare.

De ce naiba s-ar fi întors la asta? Germania și Austria erau departe. Își jucase rolul în disputa lor.

Rămase în iarna aia cu bătrâna care îl găsise. Se revanșă pentru găzduire tăind destul lemn de foc cât pentru ani întregi, săpând o nouă groapă pentru toaletă, reparându-i acoperișul. Când veni primăvara, se legă la încălțări, se îmbrăcă în hainele pe care i le făcuse ea și trecu dealurile spre casa lui.

Mergea noaptea, când satul era tăcut, și își trezi fratele mai mare zgâriind la obloane până când acestea se deschiseră ca să alunge șobolanul care rodea.

Acolo află că era mort și îngropat în cimitir.

Cei doi frați rămaseră să stea de vorbă. Satul găsise locuri de muncă pentru cel mare și pentru una dintre surori. Guvernul trimisese bani pentru a le mulțumi pentru că sacrificaseră o viață armatei. Nu era nevoie, spusese fratele mai mare, ca mezinul să se întoarcă la comandament, eventual să fie judecat pentru dezertare.

— Îi împușcă pe dezertori, nu-i așa? întrebase el.

Iar tânărul soldat recunoscuse că așa făceau.

— Atunci pleacă. Nu trebuie să stai aici.

— Dar… Magda?

— Magda iubește pe altcineva. Tu ești prea mic. Pleacă, cât mai departe, unde nimeni nu se luptă și nimeni nu se va mira de un băiat care nu e în uniformă.

Nu știau că nu exista un astfel de loc în toată Europa. Însă un băiat care fusese în mod limpede rănit, al cărui trup era încă o dezordine roșie furioasă și, mai mult decât atât, un băiat ale cărui mâini iscusite și puternice erau de folos în orașe și sate cărora le fuseseră răpite bărbații, ei bine, un astfel de băiat se putea ascunde undeva, putea găsi un loc în care să trăiască liniștit o vreme.

Se întoarse acasă de două ori în anii următori: noaptea, și văzându-și doar fratele. Însă ultima dată fratele lui era pe punctul să se căsătorească și îi spuse să nu mai vină.

— Soția mea nu va înțelege, explicase el. Unchiul ei e polițist și nu-i

voi cere să-l mintă.

Mâhnit, soldatul plecă, se întoarse în sud și se stabili într-un sat care avea nevoie de mâini pricepute. Și încercă să fie fericit acolo, încercă să se îndrăgostească de o localnică, însă dorul tot mai puternic pentru plaiurile lui, pentru sunetul propriei lui limbi crescu în el ca o infecție.

Așa că se întoarse acasă, noaptea. Doar că de această dată nu se duse să zgârie obloanele fratelui său. În schimb, îl căută pe bărbatul care-l protejase și îl încurajase în toți acei ani de dinainte.

Un bărbat care era acum în poziția de a-i oferi un anumit fel de adăpost, dar contra unui cost.

Care anume, nimeni nu poate ști.

Capitolul 54

— Când Regina nu este aici, ne-a spus Florescu, eu locuiesc în sat. Andrei a venit la ușa mea la o săptămână după Anul Nou, pe jumătate înghețat, spunându-mi că dacă nu se poate întoarce la Bran o să se sinucidă înecându-se. L-am lăsat să doarmă în fața focului până îmi dădeam seama ce să facem. Însă acolo am vecini, iar primăvara mă mut la castel ca să fu aici pentru Majestatea Sa. Anul acesta a fost mai devreme decât de obicei, în martie. Dacă Andrei ar fi stat în casa mea, ar fi putut fi văzut. Așa că l-am adus aici.

— De unde ați știut de scara secretă? l-am întrebat eu.

— Doamnă, familia mea a îngrijit Castelul Bran de foarte mult timp. Nu este nimic pe care să nu-l știu despre castel.

— Îmi imaginez că ați avut grijă să o încurajați pe Regină și pe arhitectul ei să nu modifice cele două locuri unde erau ascunse ușile? Nu anul acesta, cel puțin.

A roșit ușor. Nu-l puteam învinovăți, având în vedere hidoșenia scrinului de la primul etaj.

— Deci, cine altcineva mai știe? Bucătăreasa, ajutorul ei, menajera… Vera. Gabriela nu?

— Nu. Iar Vera știe doar de ieri.

Vera însăși a vorbit în cele din urmă, primul cuvânt pe care-l rostise de când intrase:

— Când am auzit că tu ești – tu, Andrei, prieten al surorii mele – care îmi șoptea din cimitir ca un ciudat! Așa m-am speriat, că au tremurat și chiloții pe mine.

Colocvialismul surprinzător l-a aruncat pe Andrei într-un schimb vehement de replici în limba română cu Vera, pe care l-am putut urmări doar prin expresiile și gesturile lor: scuze imploratoare din partea lui și indignare din partea ei; un gest blând către fruntea lui rănită urmată de declarația ei care nu se putea traduce decât prin „Așa-ți trebuie”.

În cele din urmă, Vera a cedat – a cedat chiar în engleză:

— Nu m-aș fi așteptat la prostia asta. Sora mea spus mereu, Andrei băiat bun.

— Semeni cu ea, a recunoscut el cu fața la podea.

— Ah, de aia mă pândești prin gaura cheii când șterg praful și lucrez? Bine că una dintre fete nu are cameră acolo. Nu ești băiat bun.

Capul i s-a ridicat brusc.

— *I not stare*! Doar mă uit să văd cine e acolo. Nimic de făcut. Zile lungi în perete. Nu pândește. Nu pe fete.

— Doar pe mine?

— Da, doar pe tine – adică nu, mereu plăcut la tine, și place să te văd, da, tu foarte…

M-am gândit că ar fi mai bine să-l opresc înainte ca ea să-i sară la gât.

— Ca să ne înțelegem, vreți să ne spuneți că Andrei a locuit în interiorul zidurilor din luna martie, cu puțin timp înainte să ajungă Regina. Câțiva dintre slujitori știau și urmau să-i lase mâncare jos, printre stivele constructorilor de la parter. Dormea ziua și ieșea noaptea ca să-și recupereze mâncarea și să-și întindă picioarele.

Florescu a recapitulat:

— Când Regina e plecată, nu este nicio problemă pentru Andrei să vină și să plece noaptea. Este un singur străjer, și îl pot trimite la bucătărie sau îi pot spune că nu reușesc să adorm așa că îi preiau tura. Apoi Andrei poate merge afară în aer liber. Noaptea chiar puțin prin sat, cel mai mult prin pădure. Nu este un aranjament perfect, nici permanent, însă până când Regina se întoarce din nou la București, odată cu lăsarea frigului, numai la asta am reușit să mă gândesc.

— Temerea dumneavoastră e acuzația de dezertare, nu-i așa?

— Ar putea fi împușcat.

M-am uitat la Holmes.

— Cunoști legea de aici?

— Îmi imaginez că e aproape la fel ca a noastră.

Le-am explicat celorlalți.

— Legea românească poate fi diferită, sau așa cred, față de cea a Imperiului Austro-Ungar, dar dacă seamănă cu cea din Anglia, atunci da, dezertarea este o infracțiune, însă nimeni nu e interesat de o urmărire penală. O confesiune are de obicei ca rezultat lăsarea la vatră și anularea oricăror distincții și medalii. Dar asta ridică un semn de întrebare. Andrei, câți ani aveai când te-ai înrolat? Când ai devenit soldat? am adăugat, din moment ce chipul lui devenise un studiu plastic al sentimentului de derută.

— Câți ani? Cred că cincisprezece sau șaisprezece.

— Ai mințit cu privire la vârsta ta?

El a ridicat din umeri. Și era adevărat, până și regimentele engleze aveau tendința să tacă mâlc în legătură cu soldații pe care îi descopereau ca fiind minori, mobilizându-i în zone mai puțin probabile să vadă o bătălie activă. Mi-am amintit că citisem despre un băiat de aproximativ doisprezece ani care luptase într-un regiment din Balcani în primele zile ale Războiului. Până în 1916 Puterile Centrale ar fi fost suficient de disperate să închidă ochii la vârsta celor în uniformă. Nouă ani mai târziu, era posibil ca perspectiva lor despre dezertare să fie marcată de o anumită rușine.

— Andrei, erai minor și grav rănit. Aproape ai murit și ai plecat *după ce* bătălia s-a terminat. Mă îndoiesc că în 1925 vreo instanță militară ar vrea să te trimită în judecată. Și, dacă se întâmplă asta – ei bine, soțul meu și cu mine cunoaștem foarte mulți oameni influenți.

El s-a holbat la mine, fără să înțeleagă. Mi-am deschis gura să încerc din nou, folosind cuvinte cu una și două silabe, însă Florescu mi-a luat-o înainte.

Pe măsură ce curgeau frazele românești, acele bucățele aproape inteligibile de italiană și spaniolă, expresia de pe fața soldatului a trecut de la confuzie la dispreț, la neîncredere, apoi la protest fățiș, pentru ca în cele din urmă să frizeze uluiala. Când Florescu a terminat de vorbit, tânărul a rămas o vreme încremenit înainte ca ochii lui negri să se îndrepte spre Holmes și spre mine. Am dat din cap încurajator.

A sărit de pe scaun ca să mă apuce de umeri și să mă pupe zdravăn pe obraz. A făcut la fel și cu Florescu și l-ar fi îmbrățișat și pe Holmes dacă nu l-ar fi oprit o mână întinsă, vârâtă cu subînțeles sub nas. Mână pe care a apucat-o și a scuturat-o puternic.

În timp ce făcea asta, zâmbea larg și nevenindu-i să creadă pe sub mustața tunsă recent – iar eu, tresărind, mi-am dat seama de ceva care explica multe lucruri.

Tânărul avea aceiași incisivi lungi și distinctivi pe care îi văzusem sub marginile mustății lui Florescu. Numai Dumnezeu știa ce îl împinsese pe Florescu să se însoare cu o soție nebună și o forțase pe cealaltă femeie să se mărite cu un bătăuș – sau când avuseseră loc cele două nunți –, dar în mod cert în urmă cu vreo douăzeci și șase de ani viitorul majordom avusese o aventură cu o fată din sat.

Băiatul nu știa încă faptul că protectorul lui era ceva mai mult de atât

pentru el, însă Florescu știa. Îi citeam în ochi că era conștient de acest lucru. Era ultimul secret pe care Florescu îl ascunsese de noi.

În timp ce descoperirea reverbera în interiorul meu, Andrei se întorsese spre Vera și înghețase. În cele din urmă ea l-a scos din impas, ridicându-se de pe scaun ca să facă un pas înainte, la fel de demnă precum Regina Maria, ca să-i dea admiratorului ei un sărut cuviincios pe obraz, doar pentru a scoate un „uf ” puternic când el și-a aruncat brațele în jurul ei și a învârtit-o în cerc.

Ne-am uitați toți trei la cuplul care râdea. Florescu părea surprins, Holmes avea o expresie încântată pe chip, iar eu – eu mă gândeam: în urmă cu câteva săptămâni… ba nu, în urmă cu cinci *zile* am ajuns aici având sentimentul că pășesc dintr-un vis febril într-un basm cufundat în lumina soarelui. Un basm cu o Regină într-un castel, o vrăjitoare în pădure și un băiat cinstit de la țară deghizat. O poveste în care slujitoarele își plănuiau propriul viitor și o Prințesă care izbutise să-l învingă pe răufăcător. Una în care din umbre ieșeau fantome, iar iubirea apărea din senin. Povestea asta avea de toate, mai puțin o pisică vorbitoare.

M-am rezemat cu umărul de umărul soțului meu.

— Un final mai apropiat de al unei cărți cu povești nici că se poate, i-am spus fericită.

NOTE FINALE

Scrise de redactorul domnișoarei Russell, Laurie R. King

După cum spunea domnișoara Russell, în unele basme, lucrurile se încheie la „fericit până la adânci bătrâneți”. În altele, fericirea este acolo unde apar problemele. Au fost odată, într-adevăr, o Regină care se numea Maria și o Principesă pe nume Ileana, însă povestea în care a crescut Ileana a fost genul cu întunecime la bază. Genul de poveste în care o fetiță este înconjurată de forțe scăpate de sub control, boala răpindu-i fratele mai mic și dușmanii alungându-i familia de acasă, armele, bombele și asasinii apropiindu-se mult mai mult decât ar trebui să vadă un copil, și încheindu-se cu trădarea venită din partea propriei familii.

Regina Maria a murit în 1938, prin urmare nu a văzut cum regimul comunist i-a devastat țara pe care a iubit-o atât de mult. A avut multe probleme cu fiul ei rebel, Carol al II-lea, însă nu putea să știe că el avea să se răzbune pentru jignirile închipuite interzicându-i Prințului Barbu Știrbey să vină la înmormântarea ei și alungându-și sora, pe Ileana, din propria țară.

Ileana a supraviețuit, slujindu-și țara oricum a putut. S-a măritat de două ori și a murit la optzeci și doi de ani într-o mănăstire ortodoxă din Pennsylvania, unde fusese maică stareță timp de mulți ani.

Prințul Barbu Știrbey, care și el și-a slujit patria în ciuda guvernului său, a murit Sub comuniști în 1946, la o zi după ce a participat la o petrecere la Ambasada Rusiei.

Uriașele probleme economice ale României sub dictatorul comunist Nicolae Ceaușescu au trezit dorința de a obține bani din turism – lucru care a dus la reinventarea Castelului Bran ca fiind Castelul lui Dracula. Astfel, vizita la castel capătă multă culoare, deși, așa cum și-a dat seama domnișoara Russell în 1925, nu există nicio dovadă notabilă, istorică sau arhitecturală, cum că Bram Stoker ar fi avut în minte exact acest castel din Carpați.

Cei familiarizați cu satul Bran și castelul lui pot observa că autoarea se joacă uneori în deplină libertate cu anumite detalii: poziția bisericilor, cât de înaintate erau lucrările la castel în 1925, programul social al Reginei Maria

și locația Ilenei pe perioada acelei veri. După cum știu cititorii ei, în ciuda faptului că sunt ajutorul literar al domnișoarei Russell, nu sunt întotdeauna capabilă să stabilesc când anume au suferit o transformare unele aspecte ale Memoriilor Domnișoarei Russell, provocate fie de memoria creativă a domnișoarei Russell, fie de preferințele ei narative, fie de vreo chestiune tainică de securitate națională.

Vă rog să nu mă învinovățiți pentru inexactitățile dinadins făcute ale domnișoarei Russell.

MULȚUMIRI

Corespondentul de la *The Times* din această poveste, dl. Alan Broder, își datorează numele generozității de care a dat dovadă un profesor de informatică de la Universitatea Yeshiva din New York în 2020, în timpul unei strângeri de fonduri pentru rezerva de alimente Second Harvest din California Centrală.

Mulțumiri li se datorează, acum mai mult ca niciodată, minunatelor doamne și domni de la Penguin Random House, care s-au zbătut pentru această carte în decursul unor săptămâni stresante de pandemie și haos electoral. Faptul că romanul există se datorează încăpățânării lor că viața va merge mai departe și că se va continua să se spună povești. Mulțumesc Hillary, Allison, Kim, Melissa, Carlos, Emma, Caroline și altor mii de persoane. Vă iubesc!

Și, că veni vorba despre iubire, le mulțumesc amicilor și susținătorilor mei, fără de care nu mi-aș putea imagina acest ultim an: Zoe, Bob, Alice, Merrily, Karen, Sabrina, Erin, John, Mary Alice, Anna, Angela, Clio și tuturor celor care susțin seria cu Mary Russell și Sherlock Holmes. Simt că sunteți în spatele meu și mă încurajați din toate puterile.

Le mulțumesc, de asemenea, și celor de la Castelul Bran, care au răspuns cu bucurie întrebărilor ciudate venite din cealaltă parte a lumii și care au unul dintre cele mai bune site-uri web. Și mulțumiri și Olgăi, care mi-a corectat ortografia pentru limba română.

În cărți, ca și în viață, ai nevoie de o comunitate.

Laurie R. King
Castelul umbrelor

„— În regulă, Holmes. Ce se întâmplă aici?

— Există o situație care prezintă interes în România.

— Mi-ai spus asta acum câteva zile.

Părea puțin probabil la acea vreme, în timp ce stăteam pe o faleză însorită în portul din Monaco. România era partea din Europa care se apropia cel mai tare de un ținut sălbatic: nici tocmai Occident, nici tocmai Orient, nici feudală, totuși îndeajuns de departe de o democrație funcțională, o țară aflată dincolo de limitele ghidurilor lui Cook.”

Laurie R. King – *Castelul umbrelor*

„Asta e frumos când amesteci supranaturalul într-o poveste cu Sherlock Holmes – vrei să crezi că totul are o explicație logică, și totuși nu poți să nu iei în calcul varianta ca unele mistere să fie atât de malefice încât să sfideze un raționament atât de elementar.”

Bookreporter

„King strecoară cu pricepere amănunte istorice fascinante despre viața Mariei de România, în același timp păstrând ritmul galopant al acțiunii”

Publishers Weekly

Laurie R. King
Castelul umbrelor

„- În regulă, Holmes. Ce se întâmplă aici?

- Există o situație care prezintă interes în România.

- Mi-ai spus asta acum câteva zile.

Părea puțin probabil la acea vreme, în timp ce stăteam pe o faleză însorită în portul din Monaco. România era partea din Europa care se apropia cel mai tare de un ținut sălbatic: nici tocmai Occident, nici tocmai Orient, nici feudală, totuși îndeajuns de departe de o democrație funcțională, o țară aflată dincolo de limitele ghidurilor lui Cook."

Laurie R. King – *Castelul umbrelor*

„Asta e frumos când amesteci supranaturalul într-o poveste cu Sherlock Holmes – vrei să crezi că totul are o explicație logică, și totuși nu poți să nu iei în calcul varianta ca unele mistere să fie atât de malefice încât să sfideze un raționament atât de elementar."

Bookreporter

„King strecoară cu pricepere amănunte istorice fascinante despre viața Mariei de România, în același timp păstrând ritmul galopant al acțiunii."

Publishers Weekly

ISBN 978-606-8959-92-4

CRIME SCENE PRESS

Foto: © fran_kie | shutterstock.com

{1} Traducere și note de Ileana Verzea și Barbu Cioculescu, Art, 2018, p. 58 Pentru următoarele citate din *Dracula* a fost folosită aceeași ediție.

{2} *Dracula*, p. 28. (*n. trad.*)

{3} În timpul Primului Război Mondial, mișcare menită să încurajeze eforturi patriotice din partea fetelor. (*n. red.*)

{4} Poveste de groază scrisă de W. W. Jacobs. (*n. red.*)

{5} Barts and The London School of Medicine and Dentistry, cunoscută în general sub denumirea de Barts – facultate de Medicină și Stomatologie din Londra. (*n. red.*)

{6} Personaj creat de G. K. Chesterton. (*n. red.*)

{7} Personaj creat de H. C. McNeile. (*n. red.*)

{8} În limba engleză, luptă între două sau mai multe persoane care nu aparțin vreunei tabere și în care este declarat învingător ultimul rămas în picioare. De asemenea, are sensul de „ceartă aprinsă" sau „dispută crâncenă", (*n. red.*)

{9} *Babes in the Wood,* poveste tradițională engleză pentru copii. În limbaj uzual, expresia a ajuns să desemneze o situație în care niște nevinovați lipsiți de experiență intră fără să vrea în situații care pot deveni periculoase sau potrivnice. (*n. red.*)

{10} *Dracula*, p. 73. (*n. trad.*)

{11} Ascunzători existente în multe case catolice din Anglia, Țara Galilor și Irlanda în perioada când catolicii erau persecutați prin lege. (*n. red.*)

Laurie R. King Castelul umbrelor

CRIME SCENE PRESS

„Un deliciu și pentru vechii fani, și pentru cititorii nou-veniți."
Publishers Weekly

Mary Russell & Sherlock Holmes

Laurie R. King

Autoare bestseller *New York Times*

castelul umbrelor

virtual-project.eu